KEMİKLERİN HARİTASI

James Rollins

Coraline

Çeviren
Baysan Bayar

A.P.R.I.L

Yayın No : 004
Birinci Baskı, Aralık 2005
ISBN : 975-6006-01-3

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Baysan BAYAR

Kapak Tasarım
Pelin İPEK
HYPNOSE Tasarım

Dizgi & Sayfa Düzeni
Merdiven Tanıtım
(0.312) 232 30 88

Baskı
Özkan Matbaacılık
(0.312) 395 48 91 - 92

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Şehit Adem Yavuz Sok. 5/9 Kızılay/ANKARA
Tel: (0312) 418 57 09 Fax: (0312) 418 04 79
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

KEMİKLERİN HARİTASI © 2005 A.P.R.I.L Yayıncılık
MAP OF BONES © 2005 James Czajkowski
Bu kitabın yayın hakları BAROR INTERNATIONAL INC. aracılığı ile alınmıştır.

Her türlü yayın hakkı A.P.R.I.L Yayıncılık'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler Yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

Coraline

ALEXANDRA ile ALEXANDER'e.

İkinizin de yaşamı tüm yıldızlar gibi parlasın.

Teşekkürler:

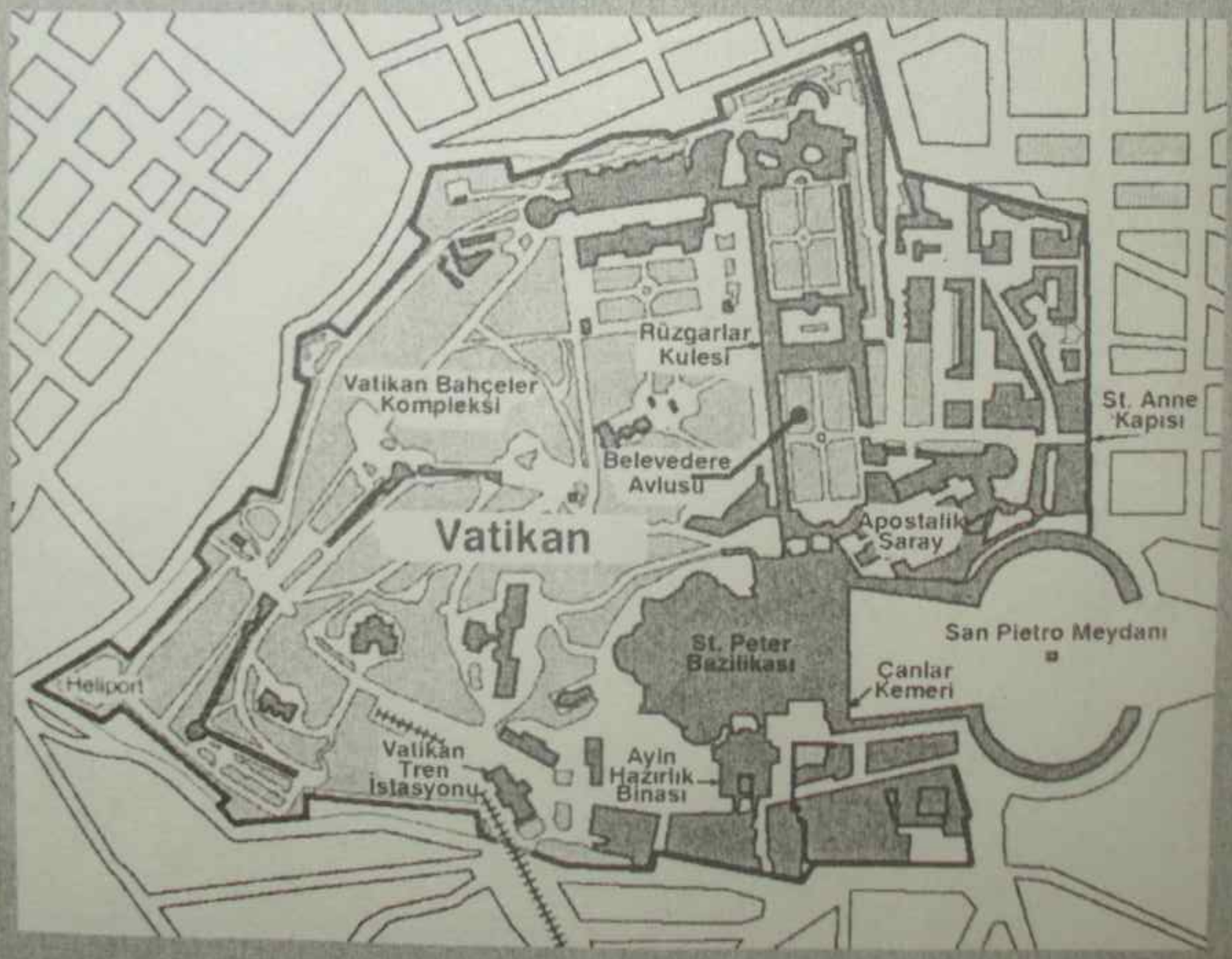
Portalib

Bu boyutta bir kitap için, her kesimden desteğe ihtiyacım vardı: dostlar, aile, eleştirmenler, sanat galerisi, müze, kütüphane müdürleri, seyahat acentaları, bulaşıkçılar ve ev hayvanı bakıcıları. Önce, sayfaları herkesten önce kırmızı mürekkeple işaretleyen Carolyn McCray'a ve sanat eserine dönüşen düşünce ve görüşleri için Steve Prey'e teşekkürler. Sonra, doğal olarak, her hafta Coco'nun lokantasında toplanan yakın arkadaşlarım; Judy Prey, Chris Crowe, Michael Gallowglas, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O'Riva, Dan Needles, Zach Watkins ile Caroline Williams'a teşekkür ederken gurur duyuyorum. Diller konusundaki yardımları için Great White North'dan dostum Diane Daigle'ye derin minnettarlığımı bildirmek istiyorum. Sonsuz enerjisi, desteği ve heyecanı için David Sylvian'a ve her önemli bölümün gerçekliğini araştıran Susan Tunis'e özellikle teşekkür ederim. Bu öyküye ilham veren, Sir Laurence Gardner'in kitapları ve akıncı ruhuyla araştırma yapan David Hudson olmuştur. Son olarak, öneri ve dostluklarından dolayı saygı duyduğum dört kişinin adını anmadan geçemem: Editörüm Lyssa Keusch ve meslekdaşı May Chen ile temsilcilerim Russ Glan ve Danny Baror. Ve her zamanki gibi, romandaki tüm hataların bana ait olduğunu özellikle belirtmek isterim.

AKDENİZ

VATİKAN

Kutsal kalıntılar, İmparator Barbarossa'nın Milano kentinden kovulmasından sonra Cologne[1] Başpiskoposu Rainald Von Dassel'e (1159-67) bahşedilmişti. Bu eşsiz hazine, Alman başpiskoposa, devrin İmparatoruna yardımları ve şansölyelik hizmeti karşılığında lütfedilmişti. Böyle bir hazinenin hiç mücadele verilmeden İtalya'dan ayrılması, bazılarının içine sinmedi.

L'histoire de la Sainte Empire Romaine'den alıntı.

(Kutsal Roma İmparatorluğu'nun Tarihi, 1845, *HISTOIRES LITTÉRAIRES*)

---

[1] Romalılar tarafından kurulmuş ve 2000 yıllık tarihi özelliklerini hâlâ koruyan bir kent: KÖLN. Üç Bilge Kral'ın mezarlarının yer aldığı St. Peters Gotik Katedrali'nin sivri tepesi, kentin işaretidir. Kitabın devamında Köln olarak geçecektir.(ç.n.)

Mart, 1162

Başpiskoposun adamları aşağı vadinin gölgelerinin içine kaçtılar. Arkalarında, kış geçidinin üzerinde, atlar çığlık atıyor, oklar saplanıyor ve yaralar açıyordu. İnsanlar bağırıyor, ağlıyor ve kükrüyorlardı. Çeliklerin gürültüsü kilise çanları gibi gümüşiydi.

Ama burada olanlar Tanrı'nın işi olamazdı

Geri korumalar dayanmalıydılar.

Keşiş Joachim, sağrısının üzerinde yokuştan aşağı kayan atının dizginlerini kavradı. İçi dolu yük arabası vadinin dibine sağ salim inmişti. Ama gerçek kaçış hâlâ bir fersah ötedeydi.

Tabii eğer oraya ulaşabilirlerse...

Elleri dizginlere sıkıca sarılan Joachim, tökezleyen atını vadinin dibine inmesi için zorladı. Buzlanmış bir dereden geçti ve arkasına bir göz attı.

İlkbahar yaklaşıyor olmasına rağmen yükseklerde hâlâ kış hüküm sürüyordu. Tepeler batmakta olan güneşle parlamaktaydı. Doruklarda kırağı dalgalar halinde yayılırken kar ışığı yansıtıyordu. Ama burada, gölgeli geçitlerde, eriyen kar orman tabanını çamurlu bir batağa çevirmişti. Atlar topuklarını zorla sürüklüyor ve her adımda kemikleri kırılacak gibi oluyordu. İleride yük arabası neredeyse dingiline kadar çamura batmıştı.

Joachim, askerlerin arabasına katılmak için atını tekmeledi.

Ön tarafa başka bir grup at bağlanmıştı. İnsanlar arkadan itiyordu. Bir sonraki dağ sırasının yanındaki yola ulaşmaları gerekiyordu.

Arabacıbaşı kamçısını şaklatarak, "Haydee!" diye bağırdı.

Öndeki at başını geri attı ve boyunduruğu yukarı çekti. Hiçbir şey olmadı. Zincirler gerildi, atlar soğuk havaya beyaz nefesler saldı ve adamlar berbat küfürler savurdular.

Yavaşça... çok yavaşça, araba açık bir göğüs yarasından çıkan emme sesine benzer bir sesle çamurdan kurtuldu. Ama en azından artık hareket ediyordu. Her gecikmede kan dökülüyordu. Arkalarındaki geçitte ölmekte olanlar inledi.

Geri korumalar biraz daha dayanmak zorundaydılar.

Araba yeniden tırmanmaya başladı. Açık arabadaki üç büyük taş lahit, kendilerini tutan iplere doğru kaydı.

Ya iplerden biri kopsaydı...

Keşiş Joachim batmakta olan arabaya ulaştı.

Mezhep kardeşi Franz atını ona yaklaştırdı. "İlerdeki patika açık görünüyor."

"Kalıntılar İtalya'ya geri götürülemez. Sınıra varmalıyız."

Franz anlayışla başını salladı. Kalıntılar, gerçek papanın Fransa'ya sürülüp sahte papanın Roma'da oturduğu İtalyan toprağında güvende değildi artık.

Araba her adımda daha sağlam zemin bularak, daha hızlı tırmanıyordu. Yine de, bir insanın yürüyebileceğinden hızlı gidemiyordu. Joachim, atının sağrısının üzerinden ilerdeki bayırlara bakıyordu.

İnlemelere ve hıçkırıklara dönüşen savaş sesleri, ürpertici bir tonla vadide yankılanıyordu. Kılıç çemberinin tümüyle yok olması, geri korumaların yenildiğini gösteriyordu.

Joachim araştırdı, ama gölgeler tepelerin üzerindeydi. Kara çamlar her şeyi gizliyordu.

Sonra gümüş bir parıltı gördü.

Güneş ışığında resmedilmiş, zırhı parlayan yalnız bir kişi ortaya çıktı.

Kara Papa'nın teğmenini tanıması için Joachim'in adamın göğsündeki kırmızı ejderha mührünü görmesine gerek yoktu. Kâfir Saracen[1], Charlemagne[2]'ın savaşçılarından birinin adı olan Fierabras'ı, bir hıristiyan adını almıştı. Tüm adamlarından bir baş daha uzundu. Gerçek bir devdi. Elleri herkesinkinden çok hıristiyan kanıyla kirlenmişti. Ama bir yıl önce vaftiz edilen Saracen, şimdi IV. Victor adını alan Kara Papa Kardinal Octavius'un yanında yer alıyordu.

Fierabras, kovalamaya kalkışmadan güneş ışığının altında durdu.

Saracen çok geç kalmış olduğunun farkındaydı.

Araba sonunda bayırın tepesine çıktı ve üzerindeki tekerlek izleriyle dolu patikaya ulaştı. Artık hız yapabileceklerdi. Alman toprağı buradan bir fersah ötedeydi. Saracen'in tuzağı işe yaramamıştı.

---

1 Haçlı seferleri döneminde Suriye ve Arabistan çöllerinin bir ferdi. (ç.n.)

2 Ortaçağ krallarının en büyüğü olan Charlemagne, 742 yılında bilinmeyen bir yerde doğdu. Alman kanındandı ve cesaretiyle ün yapmış bir insandı. (ç.n.)

Bir hareket Joachim'in dikkatini çekti.

Fierabras, omzundan gölgeler kadar siyah kocaman bir yay çekti. Yavaşça yaya bir ok yerleştirdi. Ok yerine girince yayı iyice gerdi.

Joachim kaşlarını çattı. *Tek bir atışla ne sağlayacağını umuyordu bu?*

Ok yaydan boşaldı ve vadinin üzerinden geçerken, bir an için bayırdaki güneş ışıklarının içinde gözden kayboldu. Joachim sinirleri gergin, gökleri araştırdı. Sonra, dalış yapan bir atmaca gibi gelen ok, ortadaki tabuta vurup parçaladı.

Adamlar taş lahidin yere çarpmasını durdurmak için koştular. Eller uzandı. Araba durdu. Yine de lahitlerden biri çok eğilmişti. Yuvarlandı ve bir askeri ezerek bacaklarını ve leğen kemiğini kırdı. Zavallı adamın çığlıkları çevreye yayıldı.

Franz atından atlayarak ileri atıldı. Askerin üzerinden taş sandığı kaldırmaya ve daha önemlisi yeniden arabaya koymaya çalışan askerlere katıldı.

Lahit kaldırıldı, adam kurtarıldı, ama sandık arabanın yüksekliği boyunca kaydırılmak için çok ağırdı.

"İpler!" diye bağırdı Franz. "İp lazım bize!"

Taşıyıcılardan birinin ayağı kaydı. Lahit, bu kez yan tarafının üstüne yuvarlandı. Taş kapak açıldı.

Arkalarında nal sesleri yükseldi. İzliyorlardı. Hızla geliyorlardı. Joachim ne göreceğini bilerek arkasını döndü. Ağzı köpüren atlar güneşte parlayarak tepelerine indi. Bir fersah geride olmalarına rağmen süvarilerin hepsinin siyahlar giymiş olduğu belliydi. Saracen'in adamlarıydı bunlar. Bu ikinci tuzaktı.

Joachim atının üzerinde öylece oturdu. Kaçış yoktu.

Franz, başlarına gelen beladan çok lahdin içindekilerden ötürü güçlükle soludu, daha doğrusu orada olmayanlar yüzünden.

"Boş," diye bağırdı genç keşiş." Bu boş!"

Uğradığı şokla ayağa fırladı Franz. Arabanın üstüne çıktı ve Saracen'in okuyla parçalanan sandığın içine baktı.

"Yine bir şey yok," dedi Franz dizlerinin üstüne çökerek, "Kalıntılar? Ne felakettir bu?" Genç keşiş, Joachim'le göz göze geldi ve onun şaşırmadığını gördü. "Biliyordun."

Joachim dönüp hızla gelen atlara baktı. Kervan bir hileydi, Kara Papa'nın adamlarını geri çekmek için numaraydı. Gerçek kurye, kaba dokunmuş bir kumaşa sarılıp bir saman balyasının içine saklanan kalıntıları taşıyan bir katır sürüsüyle önceki gün yola çıkmıştı.

Joachim, vadinin ötesindeki Fierabras'a bakmak için döndü. Saracen bugün istediği kanı alabilirdi ama Kara Papa kalıntılara asla sahip olamayacaktı.

Asla.

Şimdiki Zaman
22 Temmuz, 23:46
Köln, Almanya

Gece yarısı yaklaşırken Jason, iPod'unu[1] Mandy'ye uzattı. "Dinle. Godsmack'in yeni single'ı. Daha Amerika'da bile çıkmadı. Nasıl ama, iyi değil mi?"

Tepki Jason'un umduğundan çok az oldu. Mandy, yüzünde ifade olmadan omuz silkti, ama yine de uzatılan kulaklıkları aldı. Uçları pembeye boyalı siyah saçlarını geriye attı ve kulaklıkları kulağına taktı. Yaptığı hareket, ceketinin açılarak siyah Pixies tişörtünü geren elma büyüklüğündeki göğüslerinin görünmesine yetti.

Jason gözünü dikerek baktı.

Mandy, bir kaşını kaldırıp yorgun bir şekilde içine çekerek, "Hiçbir şey duymuyorum," dedi.

"Oo!" Jason dikkatini yeniden iPod'una verdi ve çalıştır düğmesine bastı.

Yeniden geriye, ellerinin üzerine yaslandı. İkisi, *Domvorplatz* denilen yayalara açık meydanı çerçeveleyen çimenlerin üzerinde oturuyordu. Kocaman gotik katedral *Kölner Dom* bu meydanın ortasındaydı. Üstüne kurulduğu Katedral Tepesi'nden kentin tüm görüntüsüne hakimdi.

Jason gözlerini, dinî olanlardan gizemlilere kadar, değişik mermer kabartmalarla süslenmiş ikiz kulelerin yüksekliği boyunca gezdirdi. Şimdi, gecenin içinde aydınlatılmış haliyle, yerin derinliklerinden yükselen ve bu dünyaya ait olmayan antik bir şeyin ürkütücü duygusunu taşıyordu.

Jason, iPod'dan sızan müziği dinleyerek Mandy'yi izledi. Her ikisi de Boston Üniversitesi'nin yaz tatilinde, Almanya ve Avusturya'da sırt çantalarıyla dolaşıyordu. Diğer arkadaşları Brenda ve Karl ile birlikte yolculuk ediyorlardı, ama ötekiler, gece yarısı ayinine katılmaktansa yerel birahanelerle ilgilenmeyi tercih etmişlerdi. Ancak Mandy, Roma Katoliği olarak

[1] İçine binlerce şarkı yerleştirilebilen taşınabilir elektronik alet. (ç.n.)

yetiştirilmişti. Katedraldeki gece ayinleri birkaç tatille sınırlıydı ve her birine bu geceki Üç Kral Bayramı'nda olduğu gibi, Köln Başpiskoposu katılıyordu. Mandy bunu kaçırmak istememişti.

Jason, Protestan olmasına rağmen ona katılmaya razı olmuştu.

Gecenin inmesini beklerken, Mandy müziğe uyarak, hafifçe başını sallıyordu. Müziğe tüm dikkatini verdiğinde, kaküllerinin ileri geri sallanışı, alt dudağının müzikle uyumlu kıpırdanışı Jason'un çok hoşuna gidiyordu. Birden eline dokunulduğunu hissetti. Mandy kolunu yaklaştırmış, elini onun elinin üzerine koymuştu. Ama gözleri katedrale dikiliydi.

Jason nefesini tuttu.

Son üç gün içinde birbirlerine giderek daha da yakınlaşmışlardı. Yolculuktan önce yalnızca arkadaştılar. Mandy liseden beri Brenda'nın en yakın arkadaşıydı ve Karl da Jason'un oda arkadaşıydı. Yeni sevgili olan arkadaşları, yeni gelişen yakınlıklarının tadı kaçmasın diye yalnız yolculuk etmek istememişlerdi.

Tatları kaçmamıştı.

Böylece Jason ile Mandy görülmeye değer yerleri birlikte dolaşmaya başlamışlardı.

Jason aldırmıyordu. Üniversitede de sanat tarihi okumuştu. Mandy'nin konusu Avrupa idi. Burada kuru ders kitaplarına hayat gelmiş, sanki ağırlık ve canlılık kazanmışlardı. İkisi de, keşif heyecanını paylaşarak, birlikte yolculuk etmenin kolay olduğunu fark etmişlerdi.

Jason gözlerini onunkilerle temastan kaçırdı, ama bir parmak daha yaklaştırdı. Gece biraz daha mı aydınlanmıştı?

Ne yazık ki, şarkı çok çabuk sona erdi. Mandy doğruldu, kulaklıklarını çıkarmak için elini çekti.

Katedralin açık kapısından giren insanları başıyla göstererek, "İçeri girmeliyiz" diye fısıldadı. Ayağa kalktı, gösterişli beyaz bluzunun üzerine giydiği ciddi siyah takımın ceketinin düğmelerini iliklediği.

Bileklerine kadar inen etekliğini düzeltip, pembe uçlu saçlarını kulaklarının arkasına doğru tararken, Jason da ona katıldı. Kız bir anda hafif pankçı üniversite öğrencisinden ciddi bir Katolik okulluya dönüşmüştü.

Ani değişiklik karşısında Jason'un ağzı açık kalmıştı. Siyah kot pantolon ve ince bir ceketle, dinî bir ayin için çok hafif kaldığı hissine kapıldı.

Onun endişesini fark eden Mandy, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Jason.

Eşyalarını topladılar, boş kola şişelerini yakındaki bir çöp kutusuna attılar ve kaldırım taşlarıyla döşeli *Domvorplatz*'ı geçtiler.

"Guten abend.[1]*"* Siyah cübbeli diyakoz[2] kapıda karşıladı onları. *"Wilkommen."*[3]

"Danke,[4]*"* diye mırıldandı Mandy merdivenleri çıkarken.

İleride, katedralin açık kapısından, merdivenlerden ışıldayan mum alevi görünüyordu. Yıllanmışlık ve eskiklik duygusunu daha da artırıyordu bu. Gündüz katedral turu yaparken, Jason, katedralin köşetaşının onüçüncü yüzyılda yerleştirildiğini duymuştu. Böyle bir zaman genişliğini kavrayabilmek çok zordu.

Jason, mumların ışığında tek parçadan oyulmuş kapıları açtı ve Mandy'nin ardından ön girişe ulaştı. Kız bir kâseden kutsal su aldı ve istavroz çıkardı. Jason bunun kendi inancı olmadığının şiddetle farkına vararak, kendini çok garip hissetti. O bir fazlalık, başkalarının arazisine izinsiz girmiş biriydi. *Kendini ve Mandy'yi utandırarak, adımını şaşırdı.*

"Beni izle," dedi Mandy. "İyi bir yere oturmak istiyorum, ama çok yakın da olmasın."

Jason onun arkasından yürüdü. Asıl kiliseye girdiğinden, korku ve merakla karışık saygı, yerini ezici bir huzursuzluğa bıraktı. Artık içeri girmiş ve katedralin tarih ve sanat yapısını öğrenmiş olmasına rağmen yine de onun ihtişamından çok etkilendi. Önünde tam ortada, kilisenin minberiyle bir haç oluşturan doksan metre uzunluğundaki kanadın ikiye ayırdığı orta bölüm, yüzyirmi metre boyunca uzanıyordu.

Ama onun dikkatini çeken katedralin uzunluğu ve genişliği değil, inanılmaz *yüksekliği*ydi. Gözleri, kemerli girişin sivri uçları ile yüksek sütunlarda ve kemerli tavanda dolaşıyordu. Bin mumdan çıkan sarmal duman, duvarlarda titreşerek cennete doğru yükseliyordu.

Mandy onu minbere doğru götürdü. İleride minberin iki yanındaki haç şeklindeki kanatlar iple ayrılmıştı, ama orta bölümde bir sürü boş yer vardı.

Orta koridorda durarak, "Burası nasıl?" dedi Mandy. Yarı şükranla, yarı mahcup, gülümsedi.

Onun güzelliğiyle çarpılan oğlan başıyla onayladı, sanki siyahlar içinde bir Madonna'ydı kız.

---

1 Alm. İyi geceler. (ç.n.)
2 Kilisenin hayır işleriyle görevlendirdiği erkek. (ç.n.)
3 Alm. Hoş geldiniz. (ç.n.)
4 Alm. Teşekkür ederim. (ç.n.)

Mandy elinden tuttu ve Jason'u sıranın sonuna, duvarın yanına doğru çekti. Jason biraz da olsa gizlenebildiği için mutlu olarak yerine yerleşti.

Mandy elini onun elinin içinde bıraktı. Oğlan onun avucunun ısısını hissetti.

Gece kesinlikle aydınlanıyordu.

Sonunda bir çan çaldı ve koro söylemeye başladı. Ayin başlıyordu. Jason yapması gerekenleri Mandy'den öğreniyordu: karmaşık bir inanç balesinde ayakta durmak, diz çökmek ve oturmak. Bunlardan hiçbirini yapmadı, ama bu görkeme dalarak, aklı karışır gibi oldu: duman çıkaran küreler sallayan cübbeli papazlar, çevresi altın şeritli cübbesi ve yüksek piskoposluk tacıyla gelen başpiskoposa eşlik eden papazlar alayı, koro ve kilise halkının söylediği şarkılar, bayram mumlarının ışıkları.

Ve sanat, her yerde, katılanlar kadar törenin parçasıydı. Milan Madonna'sı denilen, Meryem ve Bebek İsa'nın tahtadan bir heykeli, yıllanmışlık ve zarafetle parlıyordu. Ve yolun karşısında, Aziz Christopher heykeli mutlu bir gülümsemeyle kucağında küçük bir çocuk taşıyordu. Ve hepsinin üstünde, şimdi karanlık, ama hâlâ yansıyan mum ışığında şaşaalı, muazzam Bavyera vitray pencereler, sıradan camdan, mücevherler yaratıyordu.

Ama bu sanat eserlerinden hiçbiri minberin arkasında cam ve metal içine kilitlenmiş altın lahit kadar görkemli değildi. Minik bir kilise biçiminde yapılmış olan kutsal kalıntı sandığı, yalnızca geniş bir bavul büyüklüğünde olmasına rağmen, katedralin süsü, böyle büyük bir dua evinin inşa edilmesinin nedeni, inanç ve sanatın odak noktasıydı. Kilisenin en kutsal kalıntılarını koruyordu. Som altın sandık, daha katedralin temeli bile atılmadan yapılmıştı. Onüçüncü yüzyılda Verdün'lü Nicolas tarafından tasarlanan lahit, ortaçağ altın işçiliğinin geriye kalan en iyi örneğiydi.

Jason çevresini incelemeyi sürdürürken, ayin duasının sona yaklaştığı çanlar ve dualarla belli oluyordu. En sonunda sıra komünyona[1], Aşai Rabbani'ye geldi. Kilisedeki halk, yavaşça sıralarından çıkarak, İsa'nın etiyle kanını kabul etmek için sıraların arkasında yürüdü.

Sırası gelince Mandy elini onun elinden çekip ötekilerle birlikte sırasında ayağa kalktı. "Hemen dönerim," diye fısıldadı.

Jason, sırasının boşalmasını ve yavaş ilerleyen geçidin minbere doğru ilerlemesini izledi. Heyecanlı bir şekilde Mandy'nin geri gelmesini beklerken, bacaklarını uzatarak gerdi. O anı bir günah çıkarma hücresinin

---

1 Hıristiyanlıkta İsa'nın et ve kanını temsil eden ekmek ve şarabı sunma. (ç.n.)

yanındaki heykelleri incelemek için kullandı. Şimdi ayaktaydı ve üçüncü kolayı içmiş olduğundan dolayı pişmanlık duyuyordu. Arkaya, katedralin girişine doğru dönüp baktı. Orta bölümün dışında halka açık bir tuvalet vardı.

Katedralin kapısından arka tarafa girip orayı dolduran bir grup keşişi ilk gören, o tarafa gitmek isteğiyle kıvranan Jason oldu. Yere kadar inen kukuletalı ve belden bağlı cübbeler giymelerine rağmen bir şey Jason'a garip geldi. Çok hızlı ve ölçülü bir askeri düzenle gölgelere giriyorlardı.

Bu da parlak gösterinin bir parçası mıydı?

Katedrale bir göz atınca diğer kapılarda, hatta minberin yanındaki ip-le ayrılan bölümde bile pelerinli başka keşişler olduğunu gördü. Başlarını dindar bir biçimde öne eğmiş olmalarına rağmen aynı zamanda tetikte duruyor gibiydiler.

Neler oluyordu?

Minber'in yanında Mandy'yi fark etti. O sırada komünyonunu alıyordu. Arkasında bir avuç kilise cemaati vardı. *İsa'nın bedeni ve kanı.* Jason neredeyse dudakları okuyabiliyordu.

Amin, diye cevapladı kendini.

Komünyon sona erdi. Mandy dahil, kilise cemaatinin son üyeleri de yerlerine oturdu. Jason onu eliyle sıraya çağırdı ve yanına oturdu.

"Nesi var tüm bu keşişlerin?" diye sordu öne eğilerek.

Kız, başı önünde oturuyordu. Tek cevabı sus sesi çıkarmak oldu. Jason arkasına yaslandı. Kilisedekilerin çoğu da başları önünde diz çökmüştü. Yalnız Jason gibi komünyon almayan birkaçı hâlâ yerinde oturuyordu. İleride, papaz etrafı toplamayı bitirirken, yaşlı başpiskopos yüksek kürsü-de çenesi göğsüne düşmüş, yarı uyuklayarak oturuyordu.

Gizem ve parlak gösteriler Jason'un yüreğinde küllere dönüşmüştü. Belki de bu idrar torbasının baskısındandı ve tüm arzusu buradan çıkıp gitmekti. Hatta gitmeye razı etmek üzere Mandy'nin dirseğine uzandı.

İlerdeki hareket durdurdu onu. Minberin iki yanındaki rahipler giysi yığınlarının altından silahlar çıkardılar. Silahlar mum ışığında yağla par-lıyordu. Küçük burunlu Uzi'lerin ucunda uzun kara susturucular vardı.

Minberin üstünde, zincirleme sigara içen birinin öksürük sesinden daha yüksek olmayan silah sesleri duyuldu. Sıraların üstünden başlar yükseldi. Minberin arkasında, beyazlar giymiş papaz, darbelerle zıpladı. Sanki boya tabancalarıyla, kızıl boya tabancalarıyla vurulmuş gibiydi. Minberin üstüne düşerken devirdiği kadehteki şarapla kendi kanı birbi-rine karıştı.

Şaşkınlıktan oluşan bir anlık sessizlikten sonra kilisedekilerden çığlık-lar yükseldi. İnsanlar ayağa fırladı. Yaşlı başpiskopos dehşetle ayağa fırla-yarak, kürsüsünde sendeledi. Ani hareket yüzünden piskoposluk şapkası yere fırladı.

Rahipler arkadan ve yanlardan sıraların arasına doldu. Bağırarak, Almanca, Fransızca ve İngilizce emirler yağdırıyorlardı.

Bleiben Sie in ihren Sitzen...[1] *Ne bougez pas...*[2]

Yüzler, kukuletaların altındaki siyah ipekten yarım maskelerin altında gizlenmiş, sesler boğuklaşmıştı. Ama havaya dikili silahlar emirlerini nok-talıyordu.

Yerinizde kalın, yoksa ölürsünüz!

Mandy, Jason'la birlikte oturdu. Eli onunkine uzandı. Oğlan onun eli-ni sıkıca yakaladı ve gözlerini kırpmadan çevresine bakındı. Tüm kapılar kapanmıştı ve korunuyordu.

Neler oluyordu?

Ana girişteki silahlı kesişlerin arasından bir şekil ortaya çıktı. Diğerleri gibi giyinmişti ancak daha uzundu ve yaklaşırken sanki daha da uzuyor-du. Kesiş pelerini daha çok günlük bir pelerini andırıyordu. Lider olduğu açıkça belli olan adam, orta bölümdeki sıradan cesur bir şekilde ilerler-
ken silah taşımıyordu.

Başpiskoposla minberde buluştu. Hararetli bir tartışma duyuldu. Jason'un onların Latince konuştuklarını fark etmesi kısa sürdü. Başpis-kopos aniden dehşet içinde geriye doğru yuvarlandı.

Lider kenara çekildi. İki adam ileri çıktı. Silahlar ateşlendi. Öldürmek için nişan alınmamıştı. Altın kalıntı mahfazasını mühürleyen levhaya ateş ettiler. Cam çatladı ve çizildi, ama parçalanmadı. Kurşun geçirmezdi.

"Hırsızlar," diye mırıldandı Jason. Bu çok özenle hazırlanmış bir hır-sızlıktı.

Başpiskopos, sanki camın inatçılığından güç almış gibi daha dik duru-yordu. Rahiplerin lideri elini uzattı, hâlâ latince konuşuyordu. Başpisko-pos başını salladı.

"Lassen Sie dann das Blut Ihrer Schafe Ihre Hande beflecke," dedi adam ar-tık Almanca konuşarak.

Bırakın koyunlarınızın kanı ellerinizde kalsın.

---

1 Alm. Yerinizde kalın. (ç.n.)

Lider iki kesişi daha ileriye çağırdı. Mühürlü sandığın iki yanında durdular ve yanlarındaki geniş metal halkayı kaldırdılar. Tepki bir anda olmuştu.

Zayıflayan kurşun geçirmez cam sanki görünmez bir rüzgârla itilmiş gibi dışarıya doğru patladı. Lahit titreşen mum ışığında parıldadı. Jason ani bir baskı, sanki katedralin duvarları aniden içeri doğru itilmiş gibi, kulaklarında içten bir patlama hissetti. Baskı kulaklarını sağır etti, görüşü bulandı.

Mandy'ye doğru döndü.

Kızın eli onun elini hâlâ sıkıca tutuyordu ama boynu arkaya eğilmiş, ağzı sonuna kadar açılmıştı.

"Mandy..."

Gözünün ucuyla, aynı şekilde enkaza dönmüş başkalarını da gördü. Mandy'nin eli elinin içinde titremeye başladı... Bir konuşmacının mikrofonu gibi titreşiyordu. O izlerken, kızın gözyaşları kanla karışık yüzünden inmeye başladı. Nefes almıyordu. Gövdesi irkildi ve onun elini itip bırakarak katılaştı. Ama önce onun parmaklarının ucundan geçen bir elektrik akımı hissetti.

Ayağa kalktı, oturamayacak kadar dehşete düşmüştü.

Mandy'nin açık ağzından ince bir duman bulutu yükseldi.

Gözleri geriye dönmüş, beyazları çıkmıştı, ama köşelerden yanarak kararmaya başlamışlardı bile.

Ölmüştü.

Jason, dehşetten sesi kısılmış bir halde katedrali araştırdı. Her yerde aynı şey oluyordu. Yalnız birkaç kişi sağlam kalmıştı: İki küçük çocuk ebeveynlerinin arasında sıkışmış ağlıyor ve inliyordu. Jason etkilenmeyenleri tanıdı. Komünyon ekmeğini almamış olanlardı.

Kendisi gibi.

Duvarın önündeki gölgelerin içine kaçtı. Hareketi o an için fark edilmemişti. Sırtı, rahipler tarafından korunmayan bir kapı buldu. Gerçek bir kapı sayılmazdı.

Jason günah çıkarma hücresinin kapısını, içine girmesine yetecek kadar araladı.

Dizlerinin üzerine düştü, kollarını gövdesine sararak çömeldi.

Dualar dilinin ucuna gelmişti.

Sonra herşey başladığı gibi birden sona erdi. Bunu başının içinde de hissetti. Bir patlama sesi. Bir basıncın salıverilmesi. Buna karşılık katedralin duvarları uğuldadı.

Jason ağlıyordu. Gözyaşları soğuk yanaklarından süzüldü.

Tehlikeyi göze alıp günah çıkarma hücresindeki bir delikten dışarıya baktı.

Kilisenin ana bölümünü ve minberin net görüntüsünü izledi. Havada yanık saç kokusu vardı. Hâlâ çığlık ve inleme seslerinin yankıları sürüyor ama bu koro artık bir avuç gırtlaktan çıkıyordu. Hâlâ yaşayanların gırtlaklarından. Eski püskü giysilerinden evsizlerden olduğu anlaşılan bir kişi sendeleyerek sıradan çıktı ve yan koridordan aşağı doğru koştu. Daha on adım atmadan, başının arkasından vuruldu. Tek bir kurşunla. Cesedi yere yığıldı.

Aman Tanrım...Aman Tanrım...

Dişlerini sıkarak hıçkırıklarına engel olan Jason, gözlerini minbere odakladı.

Dört rahip, altın lahdi çatlamış sandığından çıkardılar. Öldürülen rahibin cesedini minberden tekmeyle atıp, onun yerine kalıntı sandığını koydular. Lider, pelerinin altından büyük bir çuval çıkardı. Boş kalan değerli lahit, gürültüyle zemine düşerek orada terk edildi.

Lider yükünü omuzladı ve çaldıkları kalıntılarla yeniden orta koridordan aşağı doğru yürüdü.

Başpiskopos ona seslendi. Yine Latince. Onu lanetliyor gibiydi.

Adamın tek karşılığı, kolunu sallamak oldu.

Kesişlerden bir başkası başpiskoposun arkasına geçti ve onun başının arkasına silahını dayadı.

Jason artık daha fazla görmemek için yere çöktü.

Gözlerini kapattı. Katedralin içinde başka silah sesleri de duyuldu. Kesik kesik. Çığlıklar birden kesildi. Rahipler sağ kalanları katlederken ölüm katedralde dolaşıyordu.

Jason gözlerini kapattı ve dua etti.

Biraz önce liderin ceketinde bir arma görmüştü. Adam kolunu kaldırınca siyah pelerini açılmış ve altından kızıl bir mühür görünmüştü: Kuyruğu kendi boynuna dolanan kıvrılmış bir ejderha. Jason sembolü tanımıyordu ama Avrupai olmaktan çok İran'a özgü egzotik bir havası vardı.

Günah çıkarma hücresinin ötesinde katedral taş gibi sessizdi.

Çizmeli ayak sesleri saklandığı yere yaklaştı.

Jason, gördüğü dehşet, imkansızlık ve günah karşısında gözlerini sımsıkı yumdu.

Hepsi bir çuval kemik içindi.

Katedralin bu kemiklerin çevresine inşa edilmiş olmasına ve sayısız kralın onların önünde eğilmesine, hatta bu ayinin o uzun süre önce ölmüş insanlar için bir bayram -*Üç Kral Bayramı*- olmasına rağmen Jason'un aklına ilk önce bir soru geldi.

Neden?

Tüm katedralde Üç Kral'ın taş, cam ve altından yapılmış görüntüleri bulunuyordu. Bir panoda, Bilge Adamlar[1] Betlehem'in Yıldızı'nı izleyerek develeriyle çölden geliyorlardı. Bir başkasında, Bebek İsa'ya hayranlık gösterirken diz çökmüş kişilerin, ona altın, armağanlar, kokular ve mürrüsafi[2] sunduğu resmedilmişti.

Ama Jason beynini tüm bunlara kapattı. Gördüğü tek resim Mandy'nin son gülümsemesiydi. Onun yumuşak dokunuşu.

Hepsi yok olmuştu.

Çizme sesleri kapısının dışında durdu.

Jason dökülen tüm bu kanlar için sessizce bağırdı.

Neden?

Neden Bilge Adamlar'ın kemiklerini çalacaklardı ki?

BİRİNCİ GÜN

---

1 İsa, Betlehem'de doğduğunda kral Herod, "Kudüs'ün doğusundan gelen ve Yahudilerin Kralı olarak doğan nerede, çünkü biz doğuda onun yıldızını gördük ve ona tapmaya geldik," diyen adamları gördü ve korktu. (ç.n.)

2 Lavanta yapımında kullanılan sarı, sakız gibi bir reçine. (ç.n.)

1

Sekiz Topun Arkasında

24 Temmuz, 04:34
Frederick, Maryland

Sabotajcı gelmişti.

Grayson Pierce, motosikletini Fort Detrick'in kalbini oluşturan karanlık binaların arasına yanaştırdı. Motoru çalışır halde bıraktı. Elektrik motoru, bir buzdolabının motorundan daha fazla ses çıkarmıyordu. Elindeki siyah eldivenler, motorunun boyası olan NPL Süper Siyah adındaki bir nikel-fosfor bileşiğiyle aynı renkteydi. Işığı daha fazla emdiği için, sıradan siyah renk daha hoş bir şekilde parlıyordu. Kumaş tulumu ile sert kaskı da uyumluydu.

Motorun üzerine eğilerek yolun sonuna yaklaştı. İleride en aşağıda, Birleşik Devletler Ordusu Bulaşıcı Hastalıkları Araştırma Sağlık Enstitüsü (USAMRIDD)[1] ile ona bitişik Ulusal Kanser Enstitüsü'nü oluşturan tuğla ve harç binaların çerçevelediği bir avlu belirdi. Burada ülkenin biyoterörizmle savaşı, beşbin metrekare alan üzerine kurulan laboratuvarlarda yapılıyordu.

Gray motoru susturdu, ama üzerinden inmedi. Sol dizi çantaya dayanmıştı. İçinde yetmişbin dolar vardı. Açık avludan kaçınarak sokakta kaldı. Karanlığı tercih ediyordu. Ay çoktan batmıştı ve güneşin doğmasına daha yirmi dakika vardı. Yıldızlar bile bir önceki gecenin fırtınasından ötürü bulutlar içindeydi.

Acaba hilesi tutacak mıydı?

Boğazındaki mikrofona konuştu. "Katır'dan Kartal'a. Buluşma yerine ulaştım. Yaya olarak devam ediyorum."

"Anlaşıldı, tamam. Uydudan izliyoruz seni."

Gray, başını kaldırıp bakma ve el sallama dürtüsünü bastırdı. İzlenmekten, gözlenmekten nefret ederdi, ama buradaki olay çok büyüktü. Bir

---

[1] U.S. Army Medical Reseacrh Institute of Infections Diseases (ç.n.)

ödün koparmayı başarmıştı; toplantıya tek başına gidecekti. Buluşacağı adam çok oynaktı. Libya ve Sudan'da komisyoncularla bu buluşmayı ayarlamak altı ay sürmüştü. Para fazla güven satın alamıyordu. Özellikle bu işte.

Eğilerek para çantasını omzuna aldı. Dikkatle motorunu gölgeli bir köşeye çekti, park etti ve bir bacağını selenin üzerinden geçirdi.

Sokağı geçti.

Bu saatte ancak birkaç göz uyanıktı ve çoğu da elektronikti. Tüm kimliği, Eski Çiftlik Kapısı'ndaki servis girişinde teftişten geçmişti. Ve şimdi hilesinin elektronik gözetimden geçinceye kadar dayanacağına güvenmek zorundaydı.

Breitling dalgıç saatinin parlayan kadranına baktı.

04:45

Toplantı onbeş dakika sonrasına ayarlanmıştı. Pek çok şey buradaki başarısına bağlıydı.

Gray buluşma yerine ulaştı. 470 numaralı bina. Gelecek ay yıkılacak olan bina, bu saatte boştu. Az korunduğundan bu buluşma için idealdi, ancak yer seçimi de garip bir şekilde anlamlıydı. Bu binanın içinde, altmışlardan toksik bira yapımının yasaklandığı 1971 yılına kadar, dev fıçılar ve depolarda, antraks sporları bakteriyel ölüm üretmişti. O zamandan beri bina, Ulusal Kanser Enstitüsü için, dev bir depo olarak kullanılmak üzere boş bırakılmıştı.

Ama bir kez daha, damının altında antraks işi yapılacaktı. Başını kaldırıp baktı. Pencerelerin hepsi karanlıktı. Satıcıyla dördüncü katta buluşacaktı.

Yan kapıya gelince merkezdeki bağlantısının sağladığı elektronik anahtar kartıyla kilidi açtı. Adamın parasının yarısını daha önce yolladığından ikinci yarısını omzunda taşıyordu. Gray ayrıca, bir bilek kılıfında saklı, otuz santim uzunluğunda, plastik, karbonlanmış bir hançer taşımaktaydı.

Bu tek silahıydı.

Güvenlik kapısından başka bir silah geçirmeye cesaret edememişti.

Gray kapıyı kapattı ve sağdaki merdivene geldi. Merdivenlerdeki tek ışık kırmızı ÇIKIŞ işaretinden gelmekteydi. Motorsiklet kaskına uzandı ve onu gece-görüşü konumuna getirdi. Dünya yeşil ve gümüş renklerle aydınlandı. Merdivenleri hızla çıktı ve dördüncü kata geldi.

Yukarıdaki sahanlığın kapısını iterek içeri girdi.

Bağlantısıyla nerede buluşması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece adamın işaretini bekleyeceğini biliyordu. Soluklanmak için kapıda durarak, önündeki boşluğu inceledi. Bundan hoşlanmamıştı.

Merdiven boşluğu binanın köşesine açılıyordu. Bir koridor doğru deriye, diğeri sola uzanıyordu. Duvarda yan yana buzlu camdan ofis kapıları vardı. Herhangi bir harekete karşı hazırlıklı olarak yavaş adımlarla ilerledi.

Pencerelerden birinden gelen ışık seli, Gray'ın üzerinden geçti.

Gece görüşü içinde birden gözleri kamaşarak, tekrar karanlık duvarlardan birine yaslandı. Acaba fark edilmiş miydi? Duvar, binanın önündeki avluya bakıyordu. Karşıda sokaktan yavaşça geçen bir araba gördü. Farları avluda dolaşıyordu.

Devriye.

Acaba bu olay bağlantısını ürkütür müydü?

Sessizce küfrederek, kamyonun turunu bitirmesini bekledi. Devriye bir an için aşağıdaki avlunun ortasında yükselen kocaman yapının arkasından geçip gözden kayboldu. Bu yapı, paslanan bir uzay aracına benziyordu, ama gerçekte, birmilyon litre hacimli, üç kat yüksekliğinde, bir düzine destek bacağının üzerine kurulmuş küre şeklinde bir depoydu. Bir soğuk savaş tesisi olduğu zamanki görkemine kavuşması için tamirden geçmekte olan küre, merdivenler ve iskelelerle çevrilmişti. Kürenin ekvatorunu çevreleyen çelik merdiven bile yenilenmişti.

Gray, merkezdeki kürenin lakabını biliyordu.

Sekiz Top.

Talihsiz durumunun farkına varınca acı bir gülümseme geçti dudaklarından.

Sekiz Top'un arkasında tuzağa düşmüştü.

Devriye, sonunda, yapının arkasından yine göründü, yavaşça avluyu geçti ve uzaklaşıp gitti.

Tatmin olan Gray koridorun sonuna doğru ilerledi. Bir çift sallanan kapı, geçidi kapatıyordu, ama dar pencerelerinden arkalarında daha geniş bir oda görülüyordu. Birkaç tane ince, uzun ve cam konteyner gördü. Eski laboratuvarlardan biri. Penceresiz ve karanlıktı.

Yaklaştığı fark edilmiş olmalıydı.

İçerde bir ışık yandı, parlaklığı Gray'ın gece-görüşünü kapatmasını gerektirdi. Bir el feneri. Üç kere yanıp söndü.

Bir işaret.

Kapıya yaklaştı ve sallanan kanatları itmek için ayak parmağını kullandı. Dar bir boşluktan içeri girdi.

"Buraya," dedi sakin bir ses. Bu, Gray'ın, bağlantısının sesini ilk duyuşuydu. Bu ana kadar ses her zaman elektronik olarak boğuklaştırılmış, tanınmayacak bir düzeyde tutulmuştu.

Bu bir *kadın* sesiydi. Bunu anlaması dikkatini daha da artırdı. Sürprizlerden hoşlanmazdı.

Üzerlerine iskemleler yığılmış bir masalar labirentinden geçti. Kadın, masalardan birinde oturuyordu. Diğer iskemleler masanın üstünde duruyordu. Biri dışında. Masanın karşı tarafında. Kadın, ayaklarından birini tekmeleyince iskemle yerinden oynadı.

"Otur."

Gray, ürkek bir bilim adamı, fazladan para kazanmak isteyen birini bekliyordu. Vatana ihanet en büyük araştırma kurumlarında giderek daha da yaygınlaşmaktaydı.

USAMRIID de farklı değildi... Yalnızca bin kez daha öldürücüydü. Satılık her ufak şişe, eğer bir metro ya da otobüste püskürtülürse binlerce kişiyi öldürebilirdi.

Ve bu kadın bunlardan onbeş tanesini satıyordu.

Para çantasını masaya koyarak, yerine oturdu.

Kadın Asyalıydı... hayır... Avrasyalıydı... gözleri daha açık, teni, güneşle güzel bir bronz olmuştu. Gray'ınkine benzeyen ve ince, kıvrak bir bedeni saran dik yakalı siyah bir tulum giyiyordu. Boynunda, kıvrılmış minik bir ejderha taşıyan gümüş bir kolye, elbisesinin üzerinde parlıyordu. Gray kadını inceledi. Ejderha Kadın da onun gibi gergin ve pür dikkatti, sıkılmış gibi görünüyordu.

Doğal olarak, Gray'ın göğsüne doğrulttuğu ve susturucusu takılmış 9 mm Sig Sauer tabanca, kendine güveninin kaynağı olmalıydı. Ama gerçekten kan donduran, onun bundan sonraki sözcükleri oldu.

"İyi akşamlar, Komutan Pierce."

Adını duyunca çok şaşırdı.

Eğer biliyorduysa ki...

Hareket etmeye başlamıştı... Ve çoktan geç kalmıştı.

Silah yakından ateşlendi.

Vücudu darbeyle, iskemleyi de birlikte götürerek geriye devrildi. İskemlenin bacaklarına dolanarak, sırtüstü yuvarlandı. Ağrı nefes almasını güçleştirerek göğsünü ezdi. Dilinden kan tadı aldı.

İhanete uğramıştı.

Kadın işi şansa bırakmadan, silahı hâlâ hedefinde, masanın çevresinden dolandı ve yerde yatan gövdenin üzerinden geçti. Gümüş ejderha kolye sallanıyor ve parlıyordu. "Sanırım tüm bunları kaskınız aracılığıyla kaydediyorsunuz Komutan Pierce. Belki de Washington'a... Sigma'ya göndermektesiniz. Hava sahanızı biraz kullanmama izin verirsiniz değil mi?"

Karşı koyacak durumda değildi.

Kadın eğilerek ona yaklaştı. "Bundan sonraki on dakikada, Guild tüm Fort Detrick'i kapatacak. Oman'daki operasyonumuza burnunu soktuğundan, bunu geri ödemek için tüm üssü antraksla zehirleyecek. Ama Başkanınız Painter Crowe'ye bir borcum var. Özel bir şey. Bu, arazideki kız kardeşim, Cassandra Sanchez için."

Tabanca, kaskın yüzü örten bölümüne doğru döndü.

"Kana kan."

Tetiği çekti.

05:02
Washington.D.C.

Yetmiş kilometre ötede, uydu verileri kesildi.

"Yedeği nerede?" Painter Crowe, bir dize küfürü yutarak, katı bir sesle sordu. Panik işlerine yaramayacaktı.

"On dakikadır hâlâ yok."

"Bağlantıyı yeniden kurabilir misin?"

Teknisyen başını salladı. "Kaskının kamerasından ana bilgi akımı kesildi. Ama hâlâ NRO uydusundan üsse kuşbakışımız var." Genç adam başka bir monitörü işaret etti. Bu monitör, siyah-beyaz olarak, Fort Detrick'in avlu ve binalarını gösteriyordu.

Painter, monitörlerin önünde ileri geri dolaşıyordu. Hepsi bir tuzaktı, Sigma'ya ve özellikle kendisine yönelik bir tuzak. "Fort Detrick'in güvenliğini uyarın."

"Efendim?" soru ikinci kumandan Logan Gregory'den gelmişti.

Painter, Logan'ın duraksamasını anlıyordu. Ancak bir avuç kişi biliyordu. Sigma ve çalıştırdığı ajanları: Başkan, Genelkurmay Başkanı ve DARPA'daki kendi üstleri. Geçen yıl üst düzey askerlerin arasındaki karışıklıktan sonra, kuruluş çok sıkı göz altındaydı.

Hatalar kabul edilemezdi.

"Bir ajanı tehlikeye atamam," dedi Painter. "İçeri çağır onları."

"Peki, efendim." Logan bir telefona doğru yürüdü. Adam, strateji uzmanından daha çok Kaliforniya sörfçüsünü andırıyordu: sarı saç, güneş yanığı, formda ama biraz gevşek bir göbek. Yarı Amerikan Yerlisi Painter, siyah saçları ve mavi gözleriyle onun daha esmer gölgesi gibiydi. Ancak güneşten yanmamıştı. Güneşi en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu bile.

Painter, oturmak, başını dizlerinin üstüne koymak istiyordu. Kurumun yönetimini sekiz ay önce üstlenmişti. Ve o zamanın çoğu, Guild diye bilinen uluslararası bir kartelden bir grubun içeri sızması üzerine, güvenliği yeniden kurmaya ve güçlendirmeye harcanmıştı. Bu süre içinde ne tip bilginin toplandığı, satıldığı ya da yayıldığını bilmek imkânsızdı, onun için her şey arındırılmış ve sıfırdan kurulmuştu. Hatta merkezi kumanda bile Arlington'dan alınmış ve burada Washington'da, yeraltında, labirent gibi bir yere getirilmişti.

Gerçekte, uydu bölümü tarafından acil bir çağrı aldığında, yeni ofisine kutuları açmak için sabah erken gelmişti.

NRO uydusunun monitörüne baktı.

Bir tuzak.

Guild'in neler yaptığını biliyordu. Dört hafta önce, Painter bir yıldır ilk kez iki operasyon takımını araziye çıkarmaya başlamıştı. Bu bir deneme yoklamasıydı. İki takım. Biri Los Alamos üzerinde, kaybolan bir nükleer veri üssünü araştırıyordu... ve öteki kendi arka bahçesinde, Fort Detrick üzerinde, Washington'dan yalnızca bir saat uzaklıkta.

Guild'in saldırısı Sigma ve liderini sarsmaya yönelikti. Bunu kanıtlamak için, Guild'in Sigma'nın otoritesini sarsacak bilgisi vardı. Sigma'nın geri çekilmesi, yeniden yapılanması belki de dağılması için bir hileydi. Painter'in grubu ortada olmayınca, Guild'in cezalanmayacağından emin olarak çalışma şansı çok daha artıyordu.

Bu olmamalıydı.

Painter adımlamayı keşti ve yüzünde bir soru açıkça belli olarak, yardımcısına doğru döndü.

"Durmadan kesiliyor," dedi Logan kulaklığını işaret ederek. "Tüm üste aralıklı olarak iletişimi durduruyorlar."

Bu da kesinlikle Guild'in işiydi...

Painter, hüsran duygusuyla konsola dayandı ve görev dosyasına göz attı. Dosyanın tepesindeki damga tek bir harften oluşuyordu.

Σ

Matematikte sigma harfi, tüm parçaların toplamını, tümüyle farklı grupların bir bütünde birleşmesini temsil eder. Bu aynı zamanda Painter'in yönettiği kuruluşun amblemi idi: *Sigma Gücü*.

Sigma, Savunma Bakanlığı'nın araştırma ve geliştirme kanadı DARPA'nın desteği altında, ajansın, BM güvenliği için yaşamsal olan teknolojileri elde etmek ve korumak ya da etkisiz hale getirmek için kurulan dünyadaki gizli koluydu. Takım üyeleri tek tek seçilmiş ve bütün bilim dallarını içine alan sıkı ve hızlı öğretici programlarla teknik olarak yetiştirilmiş, askeri bir takım haline getirilmişti.

Ya da daha sade bir dille: *Öldüren bilim adamlarıydı.*

Painter önündeki dosyayı açtı. Takım liderinin dosyası en öndeydi.

Doktor ve Komutan Grayson Pierce.

Ajanın fotoğrafı sağ üst köşeden ona bakıyordu. Adamın Leavenworth'a katılış yılından kalma vesikalık bir resimdi. Kısacık kesilmiş koyu renkli saç, aynı kızgın mavi gözler. Köküne kadar Gal mirasını yansıtan keskin elmacık kemikleri, birbirinden ayrık gözler ve güçlü bir çene. Ama Browns İlçesi'nin kuru tepelerindeki güneşle yanmış sağlıklı pembe yüzü tümüyle Teksaslıydı.

Painter, ikibuçuk santim kalınlığındaki dosyaya bakma gereğini duymadı. Ayrıntıları biliyordu. Gray Pierce onsekiz yaşında orduya, yirmibirinde Ranger'lere katılmış ve zaman zaman arazide çalışmıştı. Sonra yirmiüç yaşındayken üstlerinden birine vurduğu için askeri mahkemeye çıkartılmıştı. Painter, ikisinin de geçmişini ve Bosna'daki ayrıntıları biliyordu. Ve olayları göz önüne alınca Painter de aynısını yapardı. Yine de Silahlı Kuvvetler'de kurallar granit üzerine yazılmıştı. Madalyalı asker Leavenworth'da bir yıl geçirdi.

Ama Gray Pierce sonsuza kadar kenara itilmek için fazla değerliydi.

Eğitimi ve becerisi harcanamazdı.

Üç yıl önce Sigma onu cezaevinden almıştı.

Gray şimdi, Guild ile Sigma arasında bir piyondu.

Ezilecek olan biri.

"Üs güvenliğini buldum!" dedi Logan rahatlamış bir sesle.

"Onları al-"

"Efendim!" Teknisyen, başındaki mikrofonun teliyle hâlâ konsola bağlı olarak ayağa fırladı. Painter'e baktı. "Direktor Crowe. Sesli bir kayıt alıyorum."

"Ne-?" Painter, teknisyene biraz daha yaklaştı. Logan'ı susturmak için elini kaldırdı.

Teknisyen alıcılardaki sesi açtı.

Video verilerinden ince bir ses geldi.

Tek bir sözcük duyuldu.

"...lanetolasıcabokparçası..."

05:07
Frederick, Maryland

Gray'ın savurduğu tekme kadının tam ortasına geldi. Darbenin çıkardığı tatmin edici sesi hissetti, ama hiçbir şey duymadı. Kevlar kaskına vuran kurşunun sarsıntısından kulakları çınlıyordu. Kurşun, kaskın ön camını örümcek ağı gibi çatlatmıştı. Elektronik uğultu parazitle kesilince sol kulağı yandı.

Aldırmadı bile.

Yuvarlanıp ayağa kalktı, bilek kılıfından karbonlanmış hançeri çıkardı ve yandaki masa sıralarının arasına daldı. Yüksek bir öksürük sesini andıran bir ateş, kulaklarındaki çınlamayı deldi. Masanın yanından tahta parçaları koptu.

Uzak kenara geçti ve odayı araştırırken, sakınarak çömelmeyi sürdürdü. Tekmesi, kadının yerde yuvarlanan feneri düşürmesine ve çevreye gölgeler saçmasına neden olmuştu. Parmağıyla göğsünü yokladı. Suikastçının ilk atışının vurduğu gövdesi hâlâ yanıyor ve acıyordu.

Ama kan yoktu.

Kadın, gölgelerin içinden seslendi ona. "Sıvı gövde zırhı."

Gray, kadının bulunduğu yeri saptamaya çalışarak, daha da çömeldi. Masanın altına daldığında kaskın iç görüntüsünü sarsmıştı. Holografik görüntüler ön camın üstünde karmakarışık titreşiyor, görüşünü engelliyordu ama kaskı çıkarmayı göze alamıyordu. O hâlâ kadının elindeki silaha karşı en iyi korumaydı.

O ve gövde zırhı

Suikastçı haklıydı. Sıvı gövde zırhı. İkibin yılında, BM Ordu Araştırma Laboratuvarı'nda geliştirilmişti. Gövde zırhının kumaşı, şeffaf ve kalınlaşıcı sert silika mikro-parçacıkları içeren polietilen glikol solüsyonuyla kaplanmıştı. Normal hareket sırasında sıvı gibi davranıyor, ama bir kurşun çarpınca madde sertleşerek katı bir kalkan haline geliyor, kurşun girişini engelliyordu. Tulum biraz önce hayatını kurtarmıştı.

En azından şimdilik.

Kadın yavaşça kapıya doğru giderken, buz gibi sakin bir sesle yine konuştu. "Binayı C4[1] ve T.N.T.[2] ile donattım. Yapı zaten yıkılmak üzere programa alındığından çok kolay oldu. Ordu büyük bir nezaketle her tarafına patlayıcılar takmıştı. Binanın içeriye çöküşünü dışarı doğru bir patlama haline dönüştürmek için yalnız küçük bir patlatıcı değişikliği yapmak yeterli olmuştu."

Gray, bunun sonucunda sabahın erken saatinde göğe yükselecek duman ve enkazı gözünün önüne getirdi. "Antraks şişeleri..." diye, duyulabilecek kadar yüksek sesle mırıldandı.

"Üssün kendi yıkım sistemini zehir saçmak için kullanmak çok uygun gibi geldi bana."

Lanet olsun, kadın tüm binayı biyolojik bir bomba haline getirmişti.

Güçlü rüzgârlarla yalnız üs değil tüm Frederick kenti tehlikedeydi.

Gray hareket etti. Kadın durdurulmalıydı. Ama neredeydi bu?

Şimdi Gray da kapıya doğru yöneldi, kadının silahından çekiniyordu, ama bunun kendisini durdurmasına izin veremezdi. Bedeli çok ağır olurdu. Gece-görüşü konumunu denediyse de tüm eline geçen, kulağının yanından bir alevin daha çıkışı oldu. Kask göstergesi, göz yanıltan düzensiz parlamalarını hâlâ sürdürüyordu.

At gitsin.

Kilit dilini parmağıyla itti ve kaskı çekip çıkardı.

Birden gelen temiz hava, küf ve aynı zamanda antiseptik kokuyordu. Hâlâ çömelmiş durumda, bir elinde kaskını diğerinde hançeri taşıyordu. Arka duvara yaklaştı ve kapıya doğru hızla ilerledi. Sallanan kapının kımıldamadığını iyice görebiliyordu. Suikastçı hâlâ odadaydı.

Ama nerede?

Onu durdurmak için ne yapabilirdi? Bıçağının sapını sıktı. Tabancaya karşı hançer. Durum pek iyi sayılamazdı.

Kaskı hâlâ elinde, kapının yanındaki gölgelerin kımıldadığını fark etti. Hiç hareket etmeden durdu. Kadın, kapıdan doksan santim ötede bir masanın arkasında çömelmişti.

---

1 Yüksek güçlü, plastik patlayıcı madde. (ç.n.)

2 Yüksek güçlü patlayıcı madde. Trinitrotoluen ($2C_7H_5H_3O_6$) (katı) (ç.n.)

Koridordan içeri giren zayıf ışık, sallanan kapıların pencerelerinden parlıyordu. Şafak, ilerdeki geçidi aydınlatarak yaklaşmaktaydı. Suikastçı kaçabilmek için kendisini göstermek zorundaydı. Şimdilik, düşmanının silahlı olup olmadığını bilemediğinden, penceresiz laboratuvar gölgelerine sığınıyordu.

Gray'ın, Ejderha Kadın'ın oyununu oynamayı bırakması gerekiyordu.

Eğik bir atışla kaskını laboratuvarın öteki tarafına fırlattı. Kask eski depolardan birini kırıp çarpma ve cam kırılma sesi çıkartarak yere düştü.

Gray kadının bulunduğu yere doğru koştu. Yalnızca birkaç saniyesi vardı.

Kadın, sesin geldiği yere ateş edebilmek için saklandığı yerden ayağa fırladı. Aynı zamanda sanki silahından çıkan kurşunun itmesi ile, zarif bir şekilde kapıya doğru zıpladı.

Gray elinde olmadan etkilendi, ama bu onu yavaşlatmaya yetmeyecekti.

Zaten gerilmiş olan koluyla hançerini ileri fırlattı. Kusursuz biçimde ağırlaştırılmış ve dengelenmiş karbonize bıçak kusursuz bir isabetle uçtu.

Kadının boğazının tam çukurundan vurdu.

Gray ileriye doğru koşmayı sürdürdü.

Ancak o zaman hatasını anladı.

Hançer zarar vermeden çarpıp geri sekti ve yere düştü.

Sırt gövde zırhı.

Ejderha Kadın'ın, Gray'ın tulumunu bildiğine şüphe yoktu. O da aynı şeyi giyiyordu.

Saldırı, zıplamasının yönünü değiştirdi. Belli ki bir dizini burkarak yere düşmüştü, ama çok yetenekli bir katil olduğundan hedefini gözden kaybetmiyordu.

Bir adım öteden Sig Sauer'i Gray'ın yüzüne doğrulttu.

Ve bu kez adamın başında kask yoktu.

05:09
Washington. D.C.

Teknisyen, üzgün bir şekilde, "Yine bağlantıyı kaybettik," dedi.

Painter bir dakika önce düşme sesini duymuş sonra uydudan gelen veriler kesilmişti.

Yardımcısı, telefonun yanından, "Üs güvenliği hâlâ burada," dedi.

Painter, hattan gelen karışık sesleri anlamaya çalışıyordu. "Kaskını attı," dedi.

Öteki iki adam ona baktı,

Painter önündeki dosyayı inceledi. Grayson Pierce aptal biri değildi. Askeri uzmanlığının yanı sıra, adam doğal yetenek ve zekâsıyla Sigma'nın dikkatini çekmişti. Kesinlikle ölçülerin çok üzerindeydi, ama daha yüksek notları olan askerler de vardı. Onu aralarına almaya karar vermelerindeki son etken, Leavenwort'da tutuklu bulunduğu zamanki garip davranışları olmuştu. Kamptaki ağır çalışma koşullarına rağmen, Grayson ileri kimya ve *Taoizm* öğrenmek için titiz bir çalışma rejimi uygulamıştı. Seçtiği konulardaki çelişki, Painter ve Sigma'nın önceki müdürü Dr. Sean McKnight'in ilgisini çekmişti.

Birçok şekilde, yürüyen bir çelişkiydi adam: Teksas'ta yaşayan bir Galli, dua tespihi taşıyan bir Taozim öğrencisi, cezaevinde kimya çalışan bir asker. Sigma üyeliğini ona sağlayan da beyninin bu benzersiz özelliği olmuştu.

Ama böyle benzersiz olmanın bir de bedeli vardı.

Grayson Pierce başkalarıyla birlikte çalışamıyordu. Ekip çalışmasından hiç hazzetmiyordu.

Şimdiki gibi. Protokola karşı gelerek, içeri yalnız giriyordu.

"Efendim?" diye ısrar etti yardımcısı.

Painter derin bir nefes aldı. "İki dakika daha."

05:10
Frederick, Maryland

İlk mermi tıslayarak kulağının yanından geçti.

Gray şanslıydı. Suikastçı çok hızlı, iyi nişan almadan ateş etmişti. Hamlesinden ötürü hâlâ hareket halinde olan Gray, merminin yolundan çekilmeyi başardı. Başa ateş etmek filmlerde görüldüğü gibi öyle kolay değildi.

Kadını yere yıktı ve tabancasını ikisinin arasında sıkıştırdı. Kadın ateş etse bile hâlâ kurtulma şansı vardı.

Ancak feci şekilde canı yanardı.

Bu son noktayı doğrulayarak ateş etti kadın.

Mermi sol baldırına çarptı. Sanki çekiçle vurulmuş gibi iliğine kadar işledi acısı. Adam çığlık attı. Hem Tanrı belasını versin, niye bağırmayacaktı ki? Çok fena canını yakmıştı lanet olası. Kızgınlıkla kadının boğazına vurmak için dirseğini kullandı. Fakat kadının gövde zırhı onu korumak için yine sertleşti.

Lanet olsun.

Kadın tetiği yine çekti. Adam ondan ağır ve daha kaslıydı, ama kadının yumruk ve diz gücüne ihtiyacı yoktu. Onun emrinde modern silahlar vardı. Lanet mermi karnına vurdu. Bel kemiğine kadar sarstı. Adamın nefesini kesmişti. Kadın tabancasını yavaşça yukarı kaldırıyordu.

Sig Sauer'in onbeş kurşunluk şarjörü vardı. Kaç kurşun atmıştı kadın? Kesinlikle hâlâ onu hamura çevirmeye yetecek kadar kurşunu vardı.

Buna bir son vermesi gerekiyordu.

Başını kaldırdı ve alnını kadının suratına vurdu. Ama kadın kavganın acemisi değildi. Başını yana çevirip darbeyi kafatasının yan tarafından yedi. Yine de bu, adama, yakındaki bir masadan sarkan teli tekmelemek için zaman kazandırmıştı. Ona bağlı olan kitaplık lambası çatırtıyla yere düştü. Yeşil camı paramparça oldu.

Kadına sımsıkı sarılıp lambanın olduğu yöne doğru yuvarlandı. Camların onun tulumunu delmesini beklemek fazla olurdu. Ama onun amacı bu değildi.

Ağırlıklarının altında lambanın ampulünün patladığını duydu.

Bu yeterdi.

Gray, bacakları kurbağa gibi altına çekerek ayağa fırladı. Bir kumar oynuyordu. Sallanan kapının yanındaki ışık düğmesine doğru uçtu.

Bir tabanca sesiyle belinin alt bölümüne bir mermi çarptı.

Boynu aniden geriye çekildi. Gövdesi duvara çarptı. Geri çekilirken elinin arkasıyla elektrik kutusunu tuttu ve düğmeyi çevirdi. Laboratuvarda ışıklar yanıp sönmeye başladı. Elektrik tertibatı çok kötüydü.

Yeniden, suikastçıya doğru sendeledi.

Güçlü düşmanına elektrik çarptırmayı umamazdı. Bu da ancak filmlerde olurdu. Amacı bu da değildi. Onun yerine, masayı en son her kim kullandıysa ışığı açık bırakmış olduğunu umuyordu.

Ayaklarının üstünde sıkı durup arkasını döndü.

Ejderha Kadın kalkıp oturmuş, silahını ona doğrultmuştu. Tetiği çekti, ama ıskaladı. Sallanan kapılardaki camlardan biri parçalandı.

Gray, silahın menzilinden biraz daha dışarı çıkarak, kenara doğru ilerledi. Kadın onu izleyemedi. Kımıldayamadan yerinde donup kalmıştı.

"Sıvı gövde zırhı," dedi adam onun önceki sözlerini tekrar ederek. "*Sıvı* bölümü esnek bir giysi yapar, ama bir de zararı vardır." Kadının yanına gitti ve silahı elinden aldı. "Propilen Glikol bir alkoldur. İyi bir elektrik iletkenidir, kırık bir ampulden gelen küçük bir şarj bile bir giysinin üzerinden saniyede geçer. Ve her saldırıda olduğu gibi, giysi tepki verir."

Kadının bacağını tekmeledi. Giysi kaya gibi sertti.

"Üzerinde kaskatı kesilir."

Kadının tulumu kendi cezaevi olmuştu.

Kadın hareket etmeye çalışırken onun üstünü aradı. Zorlanarak yavaşça hareket etmeye çalışan kadın ancak Oz Büyücüsü'ndeki paslı Teneke Adam kadar kımıldayabildi.

Kadın vazgeçti. Yüzü harcadığı güçten kızarmıştı. "Patlatıcı bulamayacaksın. Hepsi küçük bir saatin üzerinde. Kurulu," bileğindeki saate baktı. "İki dakika sonraya. Bütün patlayıcıları asla etkisiz hale getiremeyeceksin."

Gray onun saatindeki sayıların 02:00'nin altına düştüğünü gördü.

Kadının yaşamı da bu sayıya bağlıydı. Onun gözlerinde korku kıvılcımlarını gördü. Suikastçı ya da değil, o hâlâ, kendi ölümlülüğünden korkan bir insandı, ama yüzünün geri kalan bölümü, katı tulumu gibi sertleşmişti.

"Şişeleri nereye sakladın?"

Onun cevap vermeyeceğini biliyordu. Ama yine de kadının gözlerini izledi. Bir an için, kadının gözbebekleri hafifçe yukarıya döndü ve sonra adamın üzerine odaklandı.

Çatı.

Mantıklıydı. Doğrulanmasına ihtiyacı yoktu. Antraks -*Bacillus anthracis*- ısıya duyarlıydı. Eğer zehirli tohumların patlamadan ötürü dışarı doğru yayılmasını istiyorduysa, şişeler, ilk patlamayı yakalayıp gökyüzüne doğru fışkırtacakları yükseklikte olmalıydı. Silah haline getirilen bakterilerin, patlamanın ısısıyla yanma tehlikesini göze alamazdı.

Adam hareket edemeden kadının tükürüğü yanağına geldi.

Silmeye bile zahmet etmedi Gray.

Buna zamanı yoktu.

01:48

Dikildi ve kapıya koştu.

"Asla başaramayacaksın," diye bağırdı kadın onun arkasından. Her nasılsa onun kendi canı için kaçmadığını biyolojik bombaya gittiğini anlamıştı. Ve bu da adamı deli etti. Kadın bu tahmini yapacak kadar iyi tanıyordu onu.

Dış koridordan koştu ve merdiven boşluğuna kaydı. Çatı kapısına varmak için iki katı hızla koşuyordu. Çıkış OSHA standartlarına göre düzeltilmişti. Yangın halinde boşaltılmayı kolaylaştırmak için kapıya bir panik demiri konmuştu.

Bu anı en güzel tarif eden sözcük; panikti.

Demire vurup bir alarm düdüğü başlattı ve erken şafağın gri karanlığının içine daldı. Çatı katran ve kağıttandı. Ayağının altında kum gıcırdadı. Çevreye göz attı. Şişeleri saklayacak çok yer vardı: hava delikleri, egzoz boruları, uydu çanakları.

Neredeydi bunlar?

Zamanı çok azalmıştı.

40

05:13
Washington, D.C.

"Çatıda!" dedi teknisyen, bir parmağıyla NRO uydusunun monitörünü göstererek.

Painter biraz daha yaklaştı ve belirmeye başlayan minik bir şekil gördü. Grayson damda ne yapıyordu? Painter yakın çevreye bakındı. "İzlenme belirtisi görüyor musunuz?"

"Ben göremedim, Efendim."

Logan telefondan konuştu. "Üs güvenliği 470 numaralı binadan yangın alarmı haberi veriyor."

Teknisyen, "Çıkış alarmına ayağı takılmış olmalı," diye katıldı.

"Daha yakına getirebilir misiniz bizi?" diye sordu Painter.

Teknisyen başıyla onayladı ve bir şalteri oynattı. Görüntü tam Grayson Pierce'nin üzerindeydi. Kaskı yoktu. Sol kulağı kanlıydı. Kapının yanında durmaya devam ediyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu teknisyen.

"Üs güvenliği cevap veriyor," diye bildirdi Logan.

Painter başını salladı, ama buz gibi bir kesinlik kapladı içini. "Üs güvenliğine uzak durmalarını söyle. Binanın yakınındaki herkesi uzaklaştırsınlar."

"Efendim?"

"Dediğimi yap."

05:14
Frederick, Maryland

Gray bir kez daha çatıyı gözden geçirdi. Alarm ötmeye devam ediyordu. Aldırmayarak nefes aldı. Avı gibi düşünmek zorundaydı.

İyice çömeldi. Bir gece önce yağmur yağmıştı. Kadının ancak yağmurdan sonra şişeleri sakladığını düşündü. Dikkatle baktı ve kumun yağmurla düzleştiği yeri gördü. Kadının bu kapıdan geçtiğini bildiğinden işi çok zor değildi. Çatıya tek giriş burasıydı.

Onun adımlarını izledi.

Başlıklı egzoz deliğine doğru gidiyorlardı.

Tabii.

Binanın aşağı katları zehirli bir fışkırtma tabancası oluşturarak içeri doğru patlayınca, egzoz kanalı, tohumları dışarı atmak için kusursuz bir baca olacaktı.

Diz çöktü ve kadının eski bir pas tabakasını bozarak başlıkla uğraştığı yeri buldu. Tuzakları araştıracak zamanı yoktu. Zorlanarak, havalandırmayı yerinden söktü.

Bomba borunun içinde yatıyordu. Onbeş cam şişe, kapları patlamaya yetecek kadar küçük bir C4 güllesinin çevresine yıldız biçiminde dizilmişti. Şişeleri dolduran beyaz toza baktı. Alt dudağını ısırarak, elini aşağı uzattı ve dikkatle bombayı ağzından yukarı çekti. Bir kronometre geri saymaktaydı.

00:54

00:53

00:52

Boru işini bitiren Gray ayağa kalktı. Hızla bombayı inceledi. Bomba, kurcalanmaya karşı donatılmıştı. Telleri ve elektroniği çözecek zamanı yoktu. Bomba patlamak üzereydi. Binadan çıkmak, patlama bölgesinden uzaklaşmak zorundaydı.

00:41

Tek bir şansı vardı.

Bombayı omzundaki naylon bir cebe soktu ve binanın ön tarafına yürüdü. Alarmın getirdiği araba ışıkları binaya yöneltilmişti. Üs güvenliği buraya asla zamanında yetişemezdi.

Başka seçeneği yoktu.

Uzaklaşmalıydı... Kendi yaşamının önemi yoktu.

Çatının kenarından birkaç adım uzaklaşarak, derin bir nefes aldı, sonra binanın önüne doğru zıpladı. Çatının kenarına gelince yaylandı ve kiremit parmaklığın üzerinden atladı.

Altı kat yükseklikten aşağı uçtu.

05:15
Washington D.C.

Logan, Grayson çatıdan atlayınca, "İsa aşkına!" diye bağırdı.

Teknisyen ayağa fırlayarak, "Adam tümüyle deli," diye ekledi.

Painter öylece adamın intihar edişini izledi. "Yapması gerekeni yapıyor."

05:15
Frederick, Maryland

Gray, bacaklarını gövdesinin altında tutup denge ile kollarını açtı. Yere doğru düşmeye başladı. Fizik, hız, yörünge ve yön kurallarının kendisine ihanet etmemesi için dua ediyordu.

Çarpma için hazırlandı.

İki kat aşağıda ve yirmi metre uzakta, Sekiz Top'un küre biçimindeki çatısı onu karşılamak için karşısına çıktı. Milyon litrelik depo küresi sabah çiyiyle parlıyordu.

Ayaklarının üzerine düşmek için havada döndü.

Sonra zaman hızlandı. Ya da kendisi hızlandı.

Çizmeli ayakları kürenin yüzeyine çarptı. Kırılmayı önlemek için, sıvı zırh, bileklerinin çevresinde sertleşti. Momentum onu ileriye, yüzüstü, kolları ve bacakları açık bir şekilde yere yapıştırdı. Ama kürenin çatısının ortasına değil, 470 numaralı binaya en yakın eğimli iskeletine ulaşmıştı.

Parmaklarıyla araştırdı, ama tutunacağı, kendisini çekebileceği hiçbir şey yoktu.

Gövdesi çiyle kayganlaşmış çelikte hafifçe yana giderek kaydı. Başparmaklarını sürtünmek için çekerek bacaklarını ayırdı. Sonra dönüşü olmayan noktayı geçerek sarp kısmından aşağı düşmeye başladı.

Yanağı çeliğe dayalıydı. Asma iskeleyi, ona çarpıncaya kadar göremedi. Önce sol bacağı vurdu, sonra gövdesi onun ardından yuvarlandı. Kürenin çevresinde kurulmuş olan metal iskelelere, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Gerginlik ve korkudan bacakları titreyerek ayağa kalktı.

Hâlâ yaşadığına inanamıyordu.

Biyo-bombayı omuz cebinden çıkarırken kürenin yuvarlağını araştırdı. Depo küresinin yüzeyi, bilim adamlarının bir zamanlar yaptıkları biyolojik deneyleri gözlemek için kullandıkları yuvarlak pencerelerle doluydu. Sürekli kullanıldığı yıllarda hiçbir zaman bir mikrop ya da virüs dışarı sızmamıştı.

Gray bunun bu sabah da doğru olması için dua etti.

Elindeki bombaya bir göz attı.

00:18

Sövmeye bile vakit bulamadan, bir giriş deliği arayarak, dış pervazda koştu. Kürenin yarısına gelince aradığını buldu. Yuvarlak bir penceresi olan çelik bir kapıydı bu. Ona doğru koştu, kulpunu tuttu ve çekti.

Kımıldayamıyordu.

Kilitlenmişti.

05:15
Washington, D.C.

Painter, Grayson'un dev kürenin üstündeki kapağı çekiştirmesini izledi. Delicesine zorlamayı gördü, acil durumu tanıdı ve anladı. Painter, patlayıcı aygıtın egzoz borusundan çıkarılmasını görmüştü. Grayson'un takımının görevinin amacını biliyordu: Silah haline getirilmiş virüs ya da bakterilerin ticaretini yaptığından kuşkulanılan birini, tuzak kurup yakalamak.

Bombanın içinde ne tür bir ölüm yattığından Painter'in hiç kuşkusu yoktu.

Antraks.

Açıkçası, Grayson aygıtı etkisiz hale getirememiş ve ondan güvenli bir şekilde kurtulmanın yolunu aramıştı.

Şansı yaver gitmiyordu.

Acaba ne kadar zamanı kalmıştı?

05:15
Frederick, Maryland

00:18

Grayson yine koştu. Belki başka bir kapak daha vardı. İskelenin kenarında yürüdü. Bilekleri hâlâ tulumun içinde donmuş olduğundan sanki kayak ayakkabılarıyla koşuyor gibiydi.

Bir yarım küreyi daha geçti.

İleride bir kapak daha belirdi.

"SEN! ORADA DUR!"

Üs güvenliği.

Megafonun şiddeti ve yüksek sesi yüzünden neredeyse itaat edecekti.

Neredeyse.

Koşmaya devam etti. Bir projektörün ışığı üzerine yayıldı.

"DUR, YOKSA ATEŞ EDECEĞİZ!"

Uzlaşmak için hiç zamanı yoktu.

Kulakları sağır eden gürültüsüyle kurşunlar kürenin yan tarafına saldırdı, birkaç tanesi iskelenin üstünde sıçradı. Hiçbiri yakına gelmemişti. Uyarı atışlarıydılar.

İkinci kapağa ulaştı, sapını tuttu, büktü ve çekti.

Bir an için sıkışan kapak sonra pat diye açıldı. Bir ferahlama hıçkırığı kaçtı ağzından.

Aygıtı kürenin boş olan içine attı, kapıyı sıkıca kapattı ve sırtını dayadı ona. Olduğu yere çöküp kaldı.

"SEN, ORADAKİ! OLDUĞUN YERDE KAL!"

Hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Bulunduğu yerde mutluydu. Sırtında hafif bir sarsıntı hissetti. Küre bir çan gibi çaldı. Aygıt, güvenlice sakladığı yerde patlamıştı.

Ama bu gelecek olan büyük patlamaların birinci sesiydi.

Çok güçlü tanrıların çarpışmaları gibi bir dizi sarsıcı patlama yeri sarstı.

Boom...boom...boom...

Sıralı, zamanlanmış, planlanmış.

Bu 470 numaralı binanın yıkılmasıydı.

Kürenin uzak köşesinde yalıtılmış olmasına rağmen, Gray, havanın hafifçe emilmesini, sonra yapı son nefesini alıp dışarı verirken yer değiştiren havanın çekilmesini hissetti. Bina çökerken, kalın bir toz ve enkaz duvarı dışarı doğru fırladı. Gray, büyük bir duman ve toz bulutunun yukarı fışkırıp rüzgârla dağılışını görmek için tam zamanında yukarı baktı.

Ama bu rüzgârda ölüm yoktu.

Ölen binadan son bir patlama, gök gürültüsü gibi yükseldi. Kiremit ve kayaların gümbürtüsü duyuldu, taştan bir çığ yuvarlanıyordu. Altında yer sarsıldı-sonra yeni bir ses duydu.

Bir metal gıcırtısı.

Sekiz Top'un patlama ile temelleri sarsılan destek bacaklarından ikisi yerinden fırladı ve sanki küre diz çökmeye çalışıyormuş gibi eğildi. Tüm yapı binadan ayrıldı sokağa doğru yan yattı.

Birkaç bacak daha yerinden çıktı.

Ve bir kere başladıktan sonra artık onu durdurmanın imkanı yoktu.

Birmilyon litrelik küre, güvenlik kamyonlarının üzerine doğru yuvarlandı.

Tam altındaki Gray'la birlikte.

Gray, çarpmanın etkisini azaltmak için ayaklarını iterek, eğilen iskelenin üzerinde yürümeye çalıştı. Birkaç adım koştu, ama küre düşmeye devam ederken, yolu daha da dikleşmişti. İskele merdiven haline geldi. Parmaklarını metal çerçeveye taktı, kenar demirlerine bacaklarıyla vurdu. Kürenin ezici ağırlığının gölgesinden kurtulmaya çalıştı.

Ayak parmaklarını takıp bir yere tutunarak, son bir ümitsiz hamle yaptı.

Sekiz Top, avlunun ön bölümüne çarptı ve yağmurla ıslanmış toprağın üstüne düştü. Darbe iskeleden geçip Gray'ı tünediği yerden fırlattı. Birkaç metre uçtu ve sırtüstü yumuşak çimenliğe düştü. Yerden yalnızca birkaç metre ötedeydi.

Oturup bir dirseğinin üstüne yaslandı.

Top üzerlerine gelirken güvenlik kamyonları geri çekilmişti.

Ancak orada durmayacaklardı ve yakalanmaması gerekiyordu.

Gray homurdanarak ayağa kalktı ve kendini yeniden, çöken binanın oluşturduğu duman bulutunun içinde buldu. Tüm üste çalan alarmları ancak şimdi duyuyordu. Hareket ederken, üstündeki tulumu çıkarıp,

kimliklerini alttaki sivil giysilerin üstüne taktı. Avlunun uzak köşesinde motosikletini bıraktığı diğer binaya geçti.

Bıraktığı gibi duruyordu.

Bacağını selenin üstünden atıp, motoru çalıştırdı. Motor keyifle yaşama döndü. Kelebeğe uzandı sonra duraksadı. Gidona bir şey takılmıştı. Oradan aldı bir an baktı ve cebine soktu.

Lanet olsun.

Gazladı ve motorunu yakındaki bir sokağa doğru sürdü. Yol bir an için temiz gibiydi. Eğildi, gaz verdi ve karanlık binaların arasından fırladı. Porter Sokağı'na gelince, denge için sol dizine doğru eğilip hızla keskin bir dönüş yaptı. Sokağı ancak birkaç tane araba paylaşmaktaydı. Hiçbiri askeri polis arabasına benzemiyordu.

Arabaların etrafında zigzag çizdi ve üssün daha kırsal kesimlerine doğru hızlandı.

Kargaşanın geçmesini bekleyip uzaklaşacaktı. Şimdilik güvendeydi. Yine de motorun üzerine sanki süs gibi bırakılan, cebindeki nesnenin ağırlığını hissediyordu.

Gümüş bir zincir... üzerinde de sallanan bir ejderha.

05:48
Washington, D.C.

Painter uydu konsolundan uzaklaştı. Teknisyen, Grayson'un toz ve duman bulutundan sıyrılıp motoruyla kaçışını yakalamıştı. Logan hâlâ telefonda birtakım gizli kanallara bilgi geçiyor, "Her şey iyi," diyordu. Üsteki sorun yukarıdan örtbas edilerek, yanlış iletişim, hatalı elektrik kurulumu, cephanenin çürümesinin üstüne yüklenecekti.

Sigma Gücü'nün adı asla geçmezdi.

Uydu teknisyeni kulaklığını eliyle bastırdı. "Efendim, DARPA'nın başkanı arıyor."

"Buraya bağla." Painter başka bir alıcıya geçti. Karışık iletişim çözülürken, sesleri dinledi.

Hattaki ölü akım canlanırken teknisyen başıyla işaret etti. Kimse konuşmadığı halde, Painter neredeyse kumandanı ve akıl hocasının varlığını hissedebiliyordu. Onun görevle ilgili bilgi almak istediğini düşünerek, *"Müdür McKnight?"* dedi.

Yanlış düşünmüştü.

Diğer ses gergindi. "Painter, şimdi Almanya'dan bir bilgi aldım. Bir katedralde garip ölümler var. Gece yarısından önce oraya bir ekip göndermeliyiz."

"O kadar çabuk mu?"

"Ayrıntılar çeyrek saat içinde gelecek. Ama bu ekibin başında en iyi ajanına ihtiyacımız var."

Painter uydu monitörüne baktı. Motosikletin tepelerin arasından süzülüp, seyrek bir ağaçlıktan geçişini izledi.

"Tam aradığınız adam galiba elimde var. Ama bu acil durumun ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bu sabah Sigma'nın Almanya'daki olayı araştırmasını isteyen bir telefon geldi. Senin grubunun gitmesi özellikle emrediliyor."

"Emrediliyor mu? Kim tarafından?"

Dr. McKnight'i bu kadar etkileyecek kişinin Başkan kadar yüksek biri olması gerekirdi. Ama Painter'in tahmini bir kez daha yanlış çıktı.

Müdür açıkladı. "Vatikan tarafından."

2

Sonsuz Kent

24 Temmuz, öğle vakti
Roma, İtalya

Öğle yemeği randevusu böylece suya düşmüştü.

Teğmen Rachel, dar merdivenlerden Verona San Clemente Bazilikası'nın en alt bölümüne indi. Napoli Üniversitesi'nden küçük bir grup arkeolog tarafından kilisenin altında yapılmakta olan kazılar iki aydır devam ediyordu.

"*Lasciate ogni speranza...*" diye mırıldandı Rachel.

Rehberi, proje lideri Profesör Lena Giovanna arkasını dönüp baktı ona. Ellili yaşlarda, uzun boyluydu, ancak sırtı her zaman bükük olduğundan daha yaşlı ve daha kısa boylu gibi duruyordu. Rachel'e yorgun bir şekilde gülümsedi. "Demek, Dante Alighieri'yi[1] biliyorsun. Ve özgün Latincesini de biliyorsundur. "*Lasciate ogni speranza voi ch'entrate!*" Buraya girerken tüm umutlarını terk et."

Rachel hafif bir utanma hissetti. Dante'ye göre bu sözcükler Cehennem'in kapısında yazılıydı. Niyeti sözcüklerini duyurmak değildi, ama buradaki akustik mahremiyete yer vermiyordu. "Amacım hakaret etmek değildi, profesör."

Cevabı bir kahkaha oldu. "Öyle düşünmedim, Teğmen. Yalnızca askeri polisten birinde böyle akıcı bir Latince beklemezdim. Hatta *Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale*'de çalışan biri bile olsa."

Rachel bu önyargıyı tanıdı. Tüm İtalyan Askerî Polis Teşkilatı'nı aynı kaba koymak çok alışılmış bir davranıştı. Sivillerin çoğu sadece, sokakları ve binaları koruyan silahlı erkek ve kadınları görüyordu. Ama o, teşkilata asker olarak değil, psikoloji ve sanat tarihi diplomaları sahibi olarak gir-

---

[1] Ünlü İtalyan şairi. 1265'te Floransa'da doğmuş, 14 Eylül 1321'de Ravenna, İtalya'da ölmüştür. *İlahi Komedya*, yapıtlarının arasında en çok tanınanıdır. (ç.n.)

mişti. Üniversiteden çıkar çıkmaz Carabinieri Gücü'ne katılmış ve iki yıl daha subayların eğitim kolejinde uluslararası hukuk okumuştu. Sanat ve antika hırsızlıklarını araştıran özel birim olan *Tutela Patrimonio Culturale*'yi yöneten General Rende tarafından özellikle seçilmişti.

Merdivenlerin altına gelince, Rachel karanlık ve soğuk bir su birikintisine bastı. Birkaç gün önceki fırtına yeraltı düzeyinde su baskınına yol açmıştı. Suratını ekşiterek yere baktı. Su en azından bileğine kadar geliyordu.

Bir erkek için yapılmış olan ve kendisine çok bol gelen, ödünç bir çift çizme giyiyordu. Sol elinde annesinin doğum günü hediyesi olarak aldığı yeni Ferragamo ayakkabılarını taşıyordu. Onları merdivende bırakmayı göze alamamıştı. Her yerde hırsızlar vardı. Eğer ayakkabılarını kaybeder ya da kirletirse annesi hiç susmadan söylenecekti.

Diğer taraftan, Profesör Giovanna, Rachel'in lacivert pantolonu ve çiçekli ipek bluzunun aksine, suyla dolu harabeleri araştırmak için daha pratik olan bir tulum giyiyordu. Ama Rachel, çeyrek saat önce çağrı aygıtı çaldığında, annesi ve kız kardeşi ile öğle yemeğine gitmek üzereydi. Dairesine dönüp carabiniere üniformasını giyecek zamanı olmamıştı. Hele hâlâ o yemeğe gitme imkânı varsa.

Böylece iki yerel carabinieri ile buluşup doğrudan buraya gelmişti. Rachel, hırsızlığın ilk araştırmasını yaparken askeri polisleri bazilikada bıraktırmıştı.

Rachel bir bakıma bu ertelemeden ötürü mutluydu. Gino ile ayrıldığını annesine söylemeyi çok geciktirmişti. Gerçekte, eski erkek arkadaşı bir ay önce onun evinden taşınmıştı. Rachel annesinin gözlerindeki bilgiç hayal kırıklığını ve açıkça söylemeden çıkaracağı *sana söylemiştim* görüntülerini gözünün önüne getirebiliyordu. Ve üç yıldır evli olan ablası elindeki nikah yüzüğünü anlamlı bir şekilde çevirecek, başını bilgece sallayacaktı.

İkisi de Rachel'in seçtiği işten mutlu olmamıştı.

Annesi, kollarını göğe doğru açarak, "Kocanı nasıl elinde tutacaksın, deli kız?" demişti. "Güzelim saçlarını kısacık kestin. Koynunda bir silahla uyuyorsun. Hiçbir erkek bununla yarışamaz."

Sonuç olarak, Rachel, ailesinin İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yerleştiği kırsal Castel Gondolfo'ya, papanın yazlık malikânesinin gölgesindeki evlerine onları görmeye çok az gidiyordu. Onu yalnız büyükannesi anlıyordu. İkisi antika ve silah sevgisini paylaşırdı. Büyürken, Rachel savaş öykülerini büyük hevesle dinledi: Bunlar mezar mizahıyla süslenen tüyler

ürpertici öykülerdi. *Nonna*sının yatağının başucu masasında, ailesinin kaçarken bir sınır koruyucusundan çaldığı, yağlanmış, pırıl pırıl cilalı bir de Nazi P-08 Luger tabanca dururdu. O yaşlı kadın yün patikler örmeyi de.

Profesör, "Hemen ileride," dedi. Parlayan bir kapıya doğru ayaklarını şapırdatarak yürüdü. "Öğrencilerim orada nöbet tutuyor."

Rachel, rehberinin arkasından ilerledi, alçak kapıya ulaştı ve eğilerek içeri girdi. Mağara gibi bir odada dikildi. Karpit lambaları ve fenerlerle aydınlatılan, alçı ile kaba biçimde yapıştırılmış volkanik süngerden yapılmış olan, tavanı kubbe şeklinde bir kemerdi. İnsan eliyle yapılmış bir mağaraydı bu. Açıkçası bir Roma tapınağıydı.

Rachel, suların içinde yürüyerek odaya girdiğinde tepesindeki bazilikanın ağırlığını fazlasıyla hissediyordu. Onikinci yüzyılda Aziz Clement'e ithaf edilen kilise, daha önce, dördüncü yüzyılda inşa edilmiş olan bir bazilikanın üzerine kurulmuştu. Ama bu eski kilise bile daha derin bir gizi; bu pagan tapınağın da içinde olduğu, birinci yüzyıl Roma binalarının avlusunun yıkıntılarını saklıyordu. Üst üste yapılanma, bir dinin ötekini gömmesi, Roma tarihinin katmanlaşması, çok sık görülmekteydi.

Zamanın baskısını taş ağırlığı gibi hisseden Rachel'in içinden tanıdık bir heyecan dalgası geçti. Bir yüzyıl ötekini gömmüş olsa da, hâlâ buradaydı. İnsanoğlunun en eski tarihi, taş ve sessizlik için korunmuştu. Burada üstteki kadar zengin bir katedral vardı.

"Bunlar benim üniversiteden iki öğrencim," diye tanıttı profesör. "Tia ve Roberto."

Rachel, sonunda, ikisi de koyu renk saçlı ve aynı biçim kirli tulumlar giymiş olan genç kızla oğlanı fark etti. Kırık çanak çömleği etiketliyorlardı. Bir elinde hâlâ ayakkabılarını tutan Rachel onların elini sıktı. Üniversitede olmalarına rağmen ikisi de onbeş yaşından fazla göstermiyordu. Ama herhalde, otuzuncu yaş gününü yeni kutladığından, kendinden başka herkes ona giderek gençleşiyor gibi geliyordu.

"Buraya gelin," dedi profesör ve Rachel'i uzaktaki bir duvarın içindeki küçük bölüme doğru götürdü. "Hırsızlar dün geceki fırtına sırasında saldırmış olmalılar."

Profesör Giovanna, fenerini karşıdaki bir nişin içinde duran mermer bir şekle doğrulttu. Bir metre uzunluğundaydı -ya da başı eksik olmasaydı o kadar olacaktı. Geriye gövde, bacaklar ve dışarı doğru uzanan taştan bir fallus[1] kalmıştı. Bir Roma bereket tanrısı.

---

[1] Bereket sembolü olan erkek cinsel uzvu. (ç.n.)

Profesör başını salladı. "Bir trajedi. Burada kırılmadan kalan tek heykel buydu."

Rachel, kadının düş kırıklığını anlıyordu. Elini uzatıp heykelin boynunun kırık yerinden geçirdi. Parmakları tanıdık bir pürüz hissetti. "Demir testeresi," diye mırıldandı.

Bu, günümüz mezar soyguncularının aracıydı, saklaması ve kullanması çok kolaydı. Bu kadar basit bir aygıtla, hırsızlar, çalmış, zarar vermiş ve Roma'nın her yerinde, sanat eserlerini kırıp dökmüşlerdi. Hırsızlığı yapmak ancak birkaç saniye sürüyor, çoğu zaman açıkta, müze müdürünün arkası dönükken yapılıyordu. Ve ödül de göze alınan tehlikeye değiyordu. Çalıntı antikaları alıp satmak çok verimli bir iş olmuştu. Yalnız uyuşturucu işi, para aklama ve silah ticareti bunu geçiyordu. Bundan ötürü, ordu, 1992'de *Comande Carbinieri Tutola Patritmonio Culturale, Kültürel Miras Polisi*'ni kurmuştu. Interpolle birlikte çalışıp bu akımın kökünü kazımaya çalışıyorlardı.

Rachel heykelin önünde diz çöktü ve midesinde tanıdık bir yanma hissetti. Roma tarihi parça parça siliniyordu. Bu zamanın kendisine karşı işlenen bir suçtu.

"Ars longa, vita brevis," diye, Hipokrat'ın bir sözünü fısıldadı. En sevdiklerinden biriydi bu. *Yaşam kısa, sanat sonsuzdur.*

"Gerçekten", dedi profesör acı çeken bir sesle, "Muhteşem bir buluştu. Keski işi, ince ayrıntılar, bir sanat ustasının eseriydi. Onu böyle vahşice bozmak..."

"Bu piçler neden heykeli toptan çalıp götürmediler?" diye sordu öğrencilerden Tia. "En azından tek parça halinde kalırdı."

Rachel, heykelin ileri çıkık cinsel aletine ayakkabılarından biriyle dokundu. "Buradaki elverişli sapa rağmen, yapıt çok büyük. Hırsızın uluslararası bir alıcısı hazır olmalı. Büstü tek başına sınırdan geçirmek daha kolay."

Profesör Giovanna, "Geri alma umudumuz var mı?" diye sordu.

Rachel tutamayacağı sözler vermek istemedi. Geçen yıl çalınan altıbin antika parçadan yalnızca bir avuç kadarı bulunabilmişti. "İnterpol'e bildirebilmek için sağlam heykelin, tercihen büstün belirgin olduğu resimleri gerek bana."

"Dijital bir veri merkezimiz var," dedi Profesör Giovanna. "Resimleri size elektronik postayla yollayabilirim."

Rachel başıyla onayladı ve dikkatini başsız heykele odaklamayı sürdürdü. "Ya da oradaki Roberto başı ne yaptığını söyleyebilir bize."

Profesörün gözleri genç adama döndü.

Roberto bir adım geriledi. "N...Ne?" Gözlerini odada gezdirip öğretmenine baktı.

"Professore..." gerçekten, hiçbir şey bilmiyorum, bu delilik."

Rachel hâlâ başsız heykele -elindeki ipucuna- bakmayı sürdürdü. Elini burada mı yoksa merkezde mi oynasın diye düşünmüştü. Ama bu herkesi sorgulamak, ifadelerini almak, bir sürü kağıt işi anlamına geliyordu. Gözlerini kapatıp, çoktan geciktiği öğle yemeğini düşündü. Hem, ağır parçayı geri almak için bir ümit varsa hız çok önemli olabilirdi.

Gözlerini açıp heykelle konuştu. "Arkeolojik hırsızlıkların yüzde altmışdördünün kazı bölgesinde çalışanlar tarafından yapıldığını biliyor muydun?" Üçlüye döndü.

Profesör Giovanna kaşlarını çattı. "Gerçekten düşünmüyorsunuz değil mi Roberto'nun..."!

"Heykeli ne zaman keşfettiniz?" diye sordu Rachel.

"İ..İki gün önce. Ama ben keşfimizi Napoli Üniversitesi'nin web sayfasına yolladım. Birçok kişi biliyordu."

"Ama kaç kişi kazı bölgesinin dün geceki fırtına sırasında korunmadığını biliyordu?" Rachel dikkatini tek bir kişi üzerinde yoğunlaştırmıştı. "Roberto, söyleyecek bir şeyin var mı?"

Çocuğun yüzü inanamayan donmuş bir maske gibiydi. "Ben...hayır...Benim bu işle hiçbir ilgim yok."

Rachel, kemerinden telsizini çıkardı. "O halde senin tavanarasını aramamıza aldırmazsın. Belki de bir demir testeresi, dişlerinde buradaki heykele uyan yeterli iz olan herhangi bir şey bulmak için."

Oğlanın gözlerinde tanıdık bir bakış belirti. "Ben...Ben..."

"En az ceza beş yıldır," diye bastırdı kadın. "*Obbligatorio.*"

Lamba ışığında, bembeyaz oldu oğlanın yüzü.

"Yani, yardımcı olmazsan. Ama daha yumuşak davranılması ayarlanabilir."

Çocuk başını salladı, ama neyi inkâr ettiği belli değildi.

"Şansını kullandın." Telsizi dudaklarına götürdü. Düğmeye bastığında parazit, kubbeli tavandan yüksek sesle yankı yaptı.

"Hayır!" Roberto, Rachel'in kuşkulandığı gibi, onu durdurmak için elini kaldırdı. Gözlerini yere indirdi çocuk.

Uzun bir sessizlik oldu. Rachel bozmadı bunu. Ağırlığın artmasını bekledi.

Sonunda Roberto'dan yumuşak bir hıçkırık duyuldu. "Benim...borçlarım vardı.... kumar borçlarım. Başka şansım yoktu."

Profesör elini alnına götürüp, *"Mio Dio,"*[1] diyerek küfretti. "Aman, Roberto, nasıl yapabildin?"

Öğrencinin cevabı yoktu.

Rachel oğlana yüklediği baskının farkındaydı. Bu alışılmamış bir şey değildi. O, kökü asla tümüyle kazınamayacak olan çok daha geniş bir örgütün içinde minik bir daldı. Rachel'in başarmayı umduğu, yabani otları yolmayı sürdürebilmekti.

Telsizi dudaklarına götürdü. "Carabiniere Gerard, ekleyecek bilgileri olan biriyle geliyorum."

"-Capito, Tenente-"[2]

Telsizi kapattı.Roberto elleriyle yüzünü kapatmış duruyordu, meslek yaşamı mahvolmuştu.

"Nasıl anladınız?" diye sordu profesör.

Rachel, örgütlü suç üyelerinde kazı bölgesinde çalışanlar arasında gidip gelmenin, yardım etmelerini istemenin ya da onları buna zorlamanın çok görüldüğünü açıklamaya gerek görmedi. Böyle yozlaşma, kuşku duyulmayan, saf insanlar arasında kol geziyordu.

Roberto'ya arkasını döndü. Önemli olan araştırma ekibindeki zayıf noktayı bulmaktı. Genç adamla, bilinçli bir tahmin yapmış sonra doğrulamak için baskı uygulamıştı. Elini bu kadar çabuk oynaması tehlikeliydi. Ya onun yerine Tia olsaydı? Rachel kovalamayı bitirdiğinde, Tia alıcılarına haber ulaştırabilirdi. Ya da Profesör Giovanna üniversiteden aldığı maaşı kendi keşfini satarak artırıyorduysa ne olacaktı. Birçok şekilde tatsız bitebilirdi. Ama Rachel ödül için tehlikenin göze alınması gerektiğini öğrenmişti.

Profesör gözlerinde aynı soruyla ona bakmayı sürdürdü. *Roberto'yu suçlaması gerektiğini nasıl bilmişti?*

Rachel, heykelin taştan cinsel uzvuna baktı. Tek bir ipucu, ama belirgin bir tanesi yetmişti. "Karaborsada iyi satan yalnızca baş değildir. Erotik doğası olan antika sanat için de büyük bir talep vardır. Muhafazakâr parçalardan dört kat daha fazla satılırlar. Eminim, siz iki kadının da bu belirgin uzvu kesmekte sorununuz olmazdı, ama nedense erkekler çok çekinirler. Bunu çok özel görürler."

---

1 İt. Tanrım (ç.n.)

2 İt. Anlaşıldı, Teğmen. (ç.n.)

Rachel başını salladı ve bazilikaya çıkan merdivenlere doğru yürüdü. "Kendi köpeklerini bile kısırlaştırmazlar."

13:34

Yine de çok çok gecikmişti.

Rachel saatine bakarak, San Clemente Bazilika'sının önündeki taş alanda hızla ilerledi. Gevşemiş bir taşa ayağı takıldı, birkaç adım sıçradı, ama düşmemeyi başardı. Sanki suçluymuş gibi taşa, sonra parmak uçlarına baktı.

Merda![1]

Ayakkabısının dış tarafı, geniş, pis bir leke olmuştu.

Gözlerini yuvarlayarak, hangi azizi incittiğini düşündü. Şimdiye kadar numara almak için sıraya girmiş olmalıydılar.

Çevresinde ürkütülmüş güvercinler gibi kaçışan bir grup bisikletliden kendini sakınmaya çalışarak, meydanı geçmeye devam etti. Kendine İmparator Augustus'un sözlerini hatırlatarak, dikkatle yürüyordu.

Festina Lente. Yavaşça acele et.

Ama İmparator Augustus'un, çenesiyle bir atın derisini yüzebilecek bir annesi yoktu.

Sonunda meydanın kenarına park ettiği Mini Cooper'ına ulaştı. Öğlen güneşi, arabayı parlatıyordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi; bugünün ilk gülümsemesi. Araba bir başka doğum günü armağanıydı. Kendine hediye etmişti. Özellikle deri koltuklu ve üstü açılır S-modeli tercih ettiğinden, biraz pahalıya gelmişti. Ne de olsa insan hayatında bir kere otuz yaşına girer.

Ayrıca bu onun hayatının keyfiydi.

Gino'nun kendisini terk etmesinin bir nedeni de buydu belki. Araba ona yatağını bir erkekle paylaşmaktan daha çok ilham veriyordu. İyi bir alışveriş olmuştu. Araba duygusal olarak daha tatmin ediciydi.

Ve ayrıca...üstü açık bir arabaydı. Esnekliği takdir eden bir kadındı; eğer istediğini erkeğinden alamıyorsa, arabasından alırdı.

Ancak bugün arabanın üstünü açmak için fazla sıcaktı.

Yazık.

Kapının kilidini açtı, ama içeri girmeden önce belindeki cep telefonu çaldı.

Yine ne var?

---

1 Pislik (ç.n.)

Herhalde, biraz önce Roberto'yu teslim ettiği Polis Memuru Gerard olmalıydı. Öğrenci sorgulanmak üzere Parioli Karakolu'na gidiyordu. Gözlerini kısarak, arayan telefonun numarasına baktı. Uluslararası telefon kodu 39-06'yı tanıdı, ama numarayı tanımıyordu.

Neden Vatikan'dan biri onu arıyordu ki?

Rachel, telefonun kapağını açık kulağına götürdü. "Buyrun, Teğmen Verona."

Tanıdık bir ses cevap verdi. "Benim en sevgili yeğenim bugün annesini sinirlendirmenin dışında ne yapıyor?"

"Vigor dayı," bir gülümseme belirdi yüzünde. Monsenyör Vigor Verona diye bilinen dayısı, Hıristiyan Arkeolojisi Papalık Enstitüsü'nün başındaydı. Ama üniversite ofisinden aramıyordu.

"Onunla olacağını düşünerek anneni aradım. Ama anlaşılan polis görevlerinin saati yok. Sanırım annenin hoşuna gitmeyen bir gerçek bu."

"Şu an restorana doğru gidiyorum."

"Ya da ben aramasaydım gidiyor olacaktın."

Rachel bir eliyle arabasına dayandı. "Vigor Dayı, sen ne-"

"Ben annene üzüntülerini bildirdim bile. O ve kız kardeşin, öğlen yerine seni erken bir akşam yemeğinde görecekler. İl Matriciano'da. Tabii ki bu zahmetten ötürü sen ödeyeceksin."

Kuşkusuz, Rachel ödeyecekti - yalnızca liret olarak değil hem de.

"Tüm bunlar nedir, dayı?"

"Burada, Vatikan'da, yanımda olman gerekiyor. Hemen. St. Anne Kapısı'nda sana bir geçiş izni bekleteceğim."

Kadın saatine baktı. Roma'nın yarısını geçmesi gerekiyordu. "Açık bir soruşturmayı izlemek için merkezde General Rende ile buluşacaktım."

"Komutanınla konuştum bile. Buraya gelmeni onayladı. Aslında, bir hafta boyunca yanımda olacaksın."

"Bir hafta mı?"

"Ya da daha fazla. Buraya geldiğinde açıklarım sana." Onunla nerede buluşacağını anlattı. Rachel'in alnı kırıştı, ama daha fazla soru soramadan dayısı telefonu kapattı.

"Ciao, my bambina"[1]

Kafasını sallayarak arabasına bindi.

Bir hafta ya da daha çok mu?

[1] İt. Hoşça kal bebeğim. (ç.n.)

Vatikan konuştuğunda ordu bile dinliyordu anlaşılan. Hem, General Rende aile dostuydu ve bu dostluk iki nesil öncesine dayanıyordu. O ve Vigor Dayı, kardeş kadar yakındılar. Rachel'in General'in dikkatini çekmesi ve Roma Üniversitesi'nden alınarak orduya alınması şans eseri değildi. Dayısı, onbeş yıl önce babası bir otobüs kazasında öldüğünden beri, onu himayesine almıştı.

Onun eğitimi altında Roma'nın müzelerini araştırarak, Vigor Dayı'nın okuduğu ve hâlâ öğretmenlik yaptığı, daha çok *Greg* diye anılan Gregoryan Üniversitesi'nin yakınlarında Aziz Brigida rahibeleriyle kalarak, pek çok yaz geçirmişti. Dayısı onun kendi ayak izlerinden gidip manastıra girmesini tercih etse de, kızın böyle dindar bir meslek için fazla haşarı olduğunu fark ederek arzu ettiği mesleğe girmesi için onu yüreklendirmişti. O uzun yazlar boyunca ona bir başka yetenek; insanlığın kendini ifade etmesinin en yücesini, mermer ve granite, yağlıboya ve tuvale, cam ve tunca döktüğü tarih ve sanat sevgisini aşılamıştı.

Ancak şimdi dayısının onunla işi bitmemiş gibi görünüyordu.

Mavi camlı Revo güneş gözlüklerini takıp, Via Labicano'dan çıktı ve Coliseum'a doğru yol aldı. Dönüş noktasında trafik sıkışıktı, ama o, dar ve arabaların çarpık park edildiği bazı arka sokakların arasından dolaştı. Bir Grand Prix yarışçısı maharetiyle vites değiştirerek hızla ilerledi. Beş sokağın çılgın bir daire yaparak birleştiği bir kavşağın girişine gelirken vites küçülttü. Ziyaretçiler, Romalı sürücüleri sinirli, sabırsız ve hızlı bulurlar. Rachel de onların uyuşuk olduklarını düşünüyordu.

Fazla yüklü bir kamyon ve büyük bir Mercedes G500 hizmet arabasının arasına daldı. Mini Cooper'ı sanki iki filin arasından hızla geçen bir serçeyi andırıyordu. Mercedes'in çevresinden geçip önündeki küçük arayı doldurdu. Ödülü çalan bir korna oldu, ama o uzaklaşmıştı bile. Sapaktan hızla geçti ve Tiber Nehri'ne giden anayola saptı.

Geniş yoldan giderken, her yanda akan trafiği dikkatle izliyordu. Roma'da güvenle hareket etmek dikkatten çok stratejik planlamaya bağlıydı. Rachel kuyruk gibi peşine takılan bir arabayı fark etti.

Siyah BMW sedan, beş araba geriden geliyordu.

Kim ve neden izliyordu kendisini?

14:05

Onbeş dakika sonra, Rachel hemen Vatikan'ın duvarlarının dışında bir yeraltı garajının girişine çekildi. Aşağı inerken, arkasındaki sokağı araştırdı. Siyah BMW, o Tiber Nehri'ni geçtikten sonra gözden kaybolmuştu. Görünürlerde yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi cep telefonuna. "Araba gitti."

"Güvende misin?" Merkezdeki gedikli subaydı. Rachel, arayıp izlendiğini haber vermiş ve hattı açık bırakmıştı.

"Öyle görünüyor."

"Bir devriye gönderelim mi?"

"Gerek yok. Meydan'da nöbet tutan Carabinieri var. Buradan sonra bir şey olmaz. Ciao."

Yanlış alarm için aramaktan utanmuyordu. Kimse alay etmezdi. Carabinieri kadın ve erkek polisleri arasında belirli ölçüde sağlıklı paranoya gelişmesine yardımcı oluyordu.

Bir park yeri buldu, dışarı çıktı ve arabasını kilitledi. Yine de, cep telefonunu elinde tutuyordu. Aslında 9 mm'lik tabancasını tercih ederdi.

Rampanın tepesinde, parktan çıktı ve St. Peter Meydanı'na doğru yürüdü. Dünyanın mimari şaheserlerinden birine yaklaşıyor olmasına rağmen, yakındaki sokak ve geçitleri izlemeyi sürdürdü.

Hâlâ BMW'den iz yoktu.

Arabadakiler, herhalde yalnızca şehrin görülecek yerlerini öğlen sıcağında yaya gezmek yerine havalandırmalı lüks arabaları içinde görmeyi tercih eden turistlerdi. Yaz canlı mevsimdi ve ziyaretçiler sonunda Vatikan'a giderdi. İzlenmesinin nedeni bu olmalıydı. Boşuna mı, 'Tüm yollar Roma'ya çıkar' demişlerdi.

Ya da bu durumda en azından, tüm trafik.

Rahatlayarak telefonunu cebine koydu ve karşı tarafa gitmek için St. Peter Meydanı'nı geçti.

Her zaman olduğu gibi, gözü meydanın ilerisine kaydı. Traverten meydanın karşısında, şehit edilmiş olan azizin mezarının üzerine kurulan St. Peter Bazilikası yükseliyordu. Michelangelo tarafından tasarlanan kubbesi, Roma'nın en yüksek yeriydi. Her iki yanında, Bernini'nin çifte sütunları iki geniş yay gibi uzanıyor, aradaki anahtar deliği biçimindeki meydanı çerçeveliyordu. Bernini'ye göre, sütunlar Aziz Peter'in inananları sarmak için açılan kollarını temsil ediyordu. Bu kolların üzerinde, yüzkırk taş aziz tünemişti ve aşağıdaki manzaraya bakıyorlardı.

Hem de ne manzara.

Bir zamanlar Neron'un[1] sirki olan bu şehir hâlâ sirk olmayı sürdürüyordu.

Her yerde, Fransızca, Arapça, Lehçe, İbranice, Hollandaca, Çince konuşan insanlar duyuluyordu. İki grup, rehberlerin çevresinde adalar yapmıştı: Gezginler, elleri birbirlerinin omzunda resimleri çekilirken yüzlerinde yapmacık gülücüklerle duruyor, birkaç dindar ellerinde açık duran İncilleri okuyor, başları önlerinde dua ediyordu. Hepsi sarılar giymiş Tanrı'ya yalvaran küçük bir grup Koreli, taşların üzerine diz çökmüştü. Bütün meydanda satıcılar, kalabalığa madeni papalık paraları, kokulu tesbihler ve kutsanmış haçlar satmak için uğraşıyordu.

Sonunda meydanın uzak köşesine ulaştı ve ana girişe giden beş girişten birine yaklaştı. *Porta Sant'Anna*[2] Gideceği yere en yakın kapı.

İsviçreli muhafızlardan birinin yanına gitti. Bu kapının geleneğine göre, beyaz yakalı bir üniforma ve siyah bir bere vardı üzerinde. Kızın adını aldı, kimliğini inceledi ve sanki onun bir carabinieri teğmeni olduğuna inanamıyormuş gibi ince bedeninde aşağıdan yukarıya göz gezdirdi. Tatmin olunca, başından savar gibi, onu kendisine plastik bir geçiş izni veren, kenardaki *Vigilanza*'ya, Vatikan Polislerinden birine yolladı.

Polis onu, "Bunu her an yanında taşı," diye uyardı.

Geçiş izniyle kuşanmış halde, diğer ziyaretçilerle birlikte kapıdan Via del Pellegrino'ya geçti.

Kentin birçok bölümüne girmek yasaktı. Halka açık alanlar, St Peter'in Bazilikası, Vatikan Müzeleri ve Bahçeleri'ydi. Yüz hektarın geri kalan bölümü özel izin olmadıkça yasaktı.

Ama bir bölüm vardı ki yalnızca birkaç kişinin dışında hiç kimse giremezdi.

Apostalik Saray. Papanın evi.

Gideceği yer.

Rachel, İsviçre Muhafızları'nın sarı tuğla barakalarının ve St. Anne Kilisesi'nin gri duvarlarının arasından yürüdü. Burada kutsal devletlerin en kutsalının görkeminden eser yoktu. Yalnız kalabalık bir kaldırım ve bir

---

1 Roma'yı yakıp sonra bir tepeden izleyen Roma İmparatoru. (ç.n.)

2 Azize Anna kapısı (ç.n.)

araba sürüsü Vatikan Kenti'nde bir karmaşa yaratıyordu. Papalık basınevini ve postanesini geçip Apostolik Saray'a yöneldi.

Yaklaşırken gri tuğla binayı inceledi. Kutsal Papalık mevkinden çok bir devlet binasına benziyordu. Ama görünüşü kandırıcıydı. Hatta çatısı bile. Dikkat çekmeden, düz ve sönük duruyordu. Ama Apostolik Saray'ın üzerinde içinde çeşmeler, bitki kafesleri ve itinayla düzeltilmiş fundalar olan gizli bir bahçe olduğunu biliyordu. Hepsi, Kutsal Kişi'yi aşağıdan geçen herhangi bir gözden ya da kentin içindeki herhangi bir suikastçının güçlü dürbününden korumak için yapılmış sahte bir çatının ardında maskelenmişti.

Ona göre, bu, bütün ayrıntılarıyla Vatikan'ı temsil ediyordu: Gizemli, gizli, hatta biraz paranoyakçaydı, ama kalbinde saf güzellik ve dindarlık vardı.

Aynı şey belki kendisi içinde söylenebilirdi. Yalnızca pazar günleri ayinlere katılan kusurlu bir Hıristiyan'dı o, ama hâlâ içinde, sadık kalan bir inanç özüne sahipti.

Sarayın önündeki güvenlik karakolunu ararken, Rachel, geçiş iznini İsviçre Muhafızları'na üç kez daha göstermek zorunda kaldı. Bunu yaparken, bu acaba, Aziz Peter'in horoz ötene kadar İsa'yı üç kez reddetmesine bir gönderme mi diye düşündü.

Sonunda gerçek saraya girmesine izin verildi. Bir rehber, Jacob adında Amerikalı bir papaz okulu öğrencisi karşıladı onu. Yirmili yaşlarda, sarı saçları dökülmeye başlayan, siyah keten pantolon ve en üst düğmesine kadar iliklenmiş beyaz bir gömlek giyen, adaleli ve ince bir adamdı.

"Eğer beni izlerseniz, sizi Mösyö Verona'ya götürmek için emir aldım." Misafirinin geçiş kartına bakınca afalladı. Akıcı İtalyancası şaşkınlıkla bozuldu. "Teğmen Verona mı? Siz...siz Monsenyör'un akrabası mısınız?"

"O benim dayım."

Genç kendisini toparlarken başıyla, hızla onayladı. "Özür dilerim. Bana yalnızca bir askeri polis subayını beklemem söylenmişti." Kendisini izlemesi için kıza elini salladı. "Ben bir öğrenciyim ve Greg'de, Monseyör Verona'nın yardımcısıyım."

Kız başıyla onayladı. Dayısının öğrencilerinin çoğu saygılı erkeklerdi. Dayısı Kilise'ye yürekten bağlıydı, ama yine de güçlü bir bilimsel bakış açısını korumaktaydı. Hatta üniversitedeki ofisinin kapısına, bir zamanlar Eflatun'un kapısını süsleyen yazının eşini taşıyan bir plaket asmıştı: *"Buraya geometri bilmeyen kimse girmesin."*

Rachel girişten geçirilip saraya götürüldü. Kısa bir sürede yolunu kaybetti. Daha önce dayısı terfi edip Hıristiyan Arkeolojisi Papalık Enstitüsü'nün başına geldiğinde buraya bir kez gelmişti. Papalık özel görüşmesine katılmıştı. Ama saray, binbeşyüz oda, bin merdiven ve yirmi avluyla devasa bir yapıydı. Şimdi bile, papanın üst kattaki malikânesine gitmek için yukarı çıkacakları yerde, aşağı iniyorlardı.

Dayısının neden kendisiyle üniversitedeki ofisinde değil de burada buluşmak istediğini anlamıyordu. Bir hırsızlık mı olmuştu? Eğer öyleyse, neden telefonda söylememişti? Bir taraftan da, Vatikan'ın katı Suskunluk Yasası'ndan haberdardı. Kilisede yazılıydı bu. Papalık sırlarını saklamayı bilirdi.

Sonunda küçük sıradan bir kapıya geldiler.

Jacob ona kapıyı açtı.

Rachel, Kafka tarzında bir odaya girdi. Az aydınlatılmış oda uzun ve dardı ama yüksek tavanları vardı. Duvarların önünde gri çelik dosya dolapları ve çekmeceleri yerden tavana kadar yükselmekteydi. Tertemiz olmasına rağmen toz ve eski kokuyordu.

"Rachel!" Dayısı bir köşeden seslendi. Köşedeki bir masanın yanında bir papazla birlikte ayakta duruyordu. Kızı eliyle yanına çağırdı. "Zamanında geldin, canım. Daha önce seninle gelmiştim buraya. Hiç kayıp var mı?"

Kız ona gülümsedi ve masanın yanına gitti. Dayısının her zamanki giysileri olan blucin, tişört ve hırka giymediğini, ama durumuna uygun olarak, mor haç ve düğmeli siyah bir cübbe giydiğini fark etti. Hatta ağarmış saçlarının buklelerini yağlamış ve keçi sakalını kısaltmıştı.

Dayısı, "Bu, Peder Forres," diye tanıştırdı. "Kemiklerin resmi koruyucusudur."

Yaşlı adam ayağa kalktı. Kısa boylu ve tıknazdı, Romanesk yakalı siyah giysileri vardı. Yüzünden hayal gibi bir gülümseme geçti. "Reliquiae[1] papazı unvanını tercih ederim."

Rachel, dosya dolaplarının önünde durduğu yüksek duvarı inceledi. Burayı, Vatikan'ın kalıntı deposunu duymuş, ama buraya hiç gelmemişti. Midesinin bulantısından gelen ürpertiyi bastırmaya çalıştı. Çekmecelerde ve raflarda azizlerle şehitlerin kemik parçaları sıralanmış ve depolanmıştı: parmak kemikleri, saç tutamları, kül şişeleri, giysi parçaları, mumyalaşmış deri, tırnak parçaları, kan. Bunu pek az kişi biliyordu, Kilise ka-

[1] Kalıntı (ç.n.)

nunlarına göre her Katolik minberde kutsal bir kalıntı bulunması gerekiyordu. Ve dünyada durmadan yeni kilise ve ibadet yerleri açılıyordu, bu papazın görevi, çeşitli azizlerin kemik ve diğer parçalarını kutulamak ve oralara göndermekti.

Rachel, Kilise'nin kalıntılara olan tutkusunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Tüylerini ürpertiyordu bu. Ama Roma onlarla doluydu. En görülmeye değer ve alışılmamış olanları da burada bulunuyordu: Mary Magdelen'in ayağı, Aziz Anthony'nin ses telleri, Aziz John Nepomucene'nin dili, Azize Clare'nin safra taşları. Papa 10. Aziz Pius'un tüm gövdesi bile tunç içine saklanmış olarak St. Peter'de yatmaktaydı. En rahatsız edici olanı da, Calcale'de bir türbede saklanan ve İsa'nın olduğu iddia edilen sünnet derisiydi.

Sesi çıkmaya başlamıştı. "Buradan...buradan bir şey mi çalındı?"

Vigor Dayı öğrencisine kolunu kaldırdı. "Jacob, bize birer kapuçino getirebilir misin acaba?"

"Gayet tabii, Monsenyör."

Vigor Dayı, Jacob kapıyı kapatıp gidinceye kadar bekledi. Sonra gözlerini Rachel'e çevirdi. "Köln'deki katliamı duydun mu?"

Rachel beklemediği bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Tüm gün koşturmuştu ve haberleri dinleme imkanı olmamıştı, ama dün gece yarısı Almanya'da işlenen cinayetleri duymaktan kaçınmanın yolu yoktu. Ayrıntılar yüzeysel kalmıştı.

"Yalnızca radyoda söylendiği kadarını," dedi.

Dayısı başıyla onayladı. "Buradaki yüksek organlar, yayınlananlardan önce bilgi almaktaydı. Köln Başpiskoposu'nun da içinde olduğu seksendört kişi öldürüldü. Ama ölüm şekilleri şu an için halktan gizlenmekte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir avuç insan kurşunlanmış, ama çoğunluğu sanki elektrik çarpmış."

"Elektrik mi çarpmış?"

"Bu kesin olmayan bir analiz. Otopsi raporları gelmedi henüz. Yetkililer oraya gittiğinde cesetlerin bazıları hâlâ tütüyormuş."

"Aman Tanrım. Nasıl...?"

"Bunun cevabı zaman alabilir. Katedral her tür müfettişle kaynıyor: kriminolojistler, detektifler, adli bilim adamları, hatta elektrikçiler. Alman BKA'dan ekipler, İnterpol'den terörist uzmanları ve Europol'den

ajanlar. Ama suç bir Roma Katolik Katedrali'nde, kutsal bölgede işlendiğinden, Vatikan, Omerta'yı çalıştırdı."

"Suskunluk Yasası."

Adam homurtuyla onayladı. "Kilise, Alman yetkililerine yardımcı oluyor, ama aynı zamanda, olay yerinin bir sirke dönüşmemesi için girişleri de sınırlıyor."

Rachel başını salladı. "Tüm bunların beni buraya çağırmanla ilgisi nedir?"

"İlk araştırmalara göre, tek bir hareket nedeni var. Katedraldeki altın kalıntı sandığı kırılıp açılmış."

"Kalıntı sandığını mı çalmışlar?"

"Hayır, hepsi bu değil. Som altın sandığı orada bırakmışlar. Değer biçilemez bir sanat eseri. Yalnızca içindekileri çalmışlar. Kalıntıları."

Peder Torres araya girdi. "Herhangi bir kalıntı değil, İncil'deki Bilge Adamlar'ın kemiklerini."

"Bilge Adamlar...İncildeki Üç Bilge Adam gibi mi?" Rachel kuşkusunu sesinden gizleyememişti. "Kemikleri çalıyor, ama altın sandığı bırakıyorlar. Herhalde kalıntılar karaborsada kemiklerden daha çok para getirir."

Vigor Dayı içini çekti. "Dışişleri Bakanı'nın arzusu üzerine buraya o kalıntıların kaynağını değerlendirmeye geldim. Çok şanlı bir geçmişleri var. Kemikler Avrupa'ya İmparator Constantine'in annesi Azize Helena'nın kalıntı toplama heyecanı yüzünden gelmiş. İlk Hıristiyan İmparator olan Constantine, annesini kutsal kalıntıları toplaması için hacca göndermiş. Bunların en ünlüsü de, doğal olarak, İsa'nın Gerçek Çarmıhı."

Rachel, Kudüste Lateran Tepesi'nin üstündeki Santa Croce Bazilikası'nı ziyaret etmişti. Arka taraftaki bir odada, camın arkasında Azize Helena tarafından toplanmış olan en ünlü kalıntılar vardı:

Gerçek Çarmıh'tan bir tahta, İsa'yı çarmıha germek için kullanılan bir çivi ve onun acı veren dikenli tacından iki diken. Bu kalıntıların gerçekliklerivle ilgili pek çok uyuşmazlık vardı. Çoğu kişi Azize Helena'nın kandırıldığına inanıyordu."

Dayısı devam etti. "Ama Kraliçe Helena'nın Kudüs'ten daha ilerilere yolculuk ettiği, oradan da gizemli şartlar altında büyük bir taş lahitle döndüğü ve Üç Kral'ın cesetlerini bulduğunu iddia ettiği pek bilinmiyor."

"Ama ben, senin Almanya dediğini..."

Vigor Dayı bir elini kaldırdı. "Yirminci yüzyılda, Almanya İmparatoru Frederick Barbarossa Milano'yu talan etti ve kalıntıları çaldı. Bunu çevreleyen olaylar bir söylenti karışımıyla bulutlanmış. Ama tüm öyküler Köln'deki kalıntılarla son buluyor."

Rachel, "Dün geceye kadar," diye ekledi.

Vigor Dayı başıyla onayladı bunu.

Rachel gözlerini kapattı. Onun düşünmesine izin vererek kimse konuşmadı. Deponun kapısının açıldığını duydu. Düşünce sırasını bozmamak için gözlerini açmadı.

"Ya cinayetler?" dedi Rachel. "Neden kemikleri kilise boşken çalmadılar? Davranış aynı zamanda Kilise'ye doğrudan saldırı adına yapılmış olmalı. Kilisedeki topluluğa karşı şiddet, yalnızca hırsızlık değil, ikinci derecede bir intikam amacını da taşıyor."

"Çok iyi." Kapının yanından yeni bir ses konuştu.

Rachel şaşırarak gözlerini açtı. Yeni gelenin giydiği cübbeyi hemen tanıdı: omuzlarında pelerin olan siyah cübbe, kalça hizasında takılan, takkenin renginde kızıl geniş kuşak. Aynı zamanda giysilerin içindeki adamı da tanıdı. "Cardinal Spera," dedi başını saygıyla eğerek.

Kardinal ona el sallarken parmağındaki altın yüzük parıldadı, ama öteki elinde de birincinin eşi olan, Vatikan'ın Devlet Sekreterliği, yani başbakanlık mevkini gösteren ikinci bir yüzük daha taşıyordu. Sicilyalıydı, siyah saçları vardı ve esmerdi. Aynı zamanda henüz elli yaşındaydı ve bu kadar önemli bir mevki için çok gençti.

Sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Monsenyör Verona, görüyorum ki, yeğeniniz hakkında yanılmamışsınız."

"Bir kardinale, özellikle papanın sağ koluna yalan söylemem pek doğru olmazdı." Dayısı ilerledi ve adamın iki elindeki yüzükleri öpmek yerine ona sıcak bir şekilde sarıldı. "Kutsal Papa haberleri nasıl karşılıyor?"

Kardinal başını sallarken yüzü kasıldı. "Bu sabahki buluşmamızdan sonra kardinalle St. Petersburg'dan iletişim kurdum. Yarın sabah uçakla geri geliyor."

Buluşmamızdan sonra... Rachel dayısının resmi giysilerini şimdi anlıyordu. Dışişleri Bakanıyla görüşme yapmıştı.

Kardinal Spera sözlerine devam etti. "Onun resmi papalık cevabını Piskoposlar Kurulu ve Kardinaller Heyeti ile birlikte hazırlayacağım. Sonra da yarınki anma ayini için hazırlanacağım. Güneş batarken yapılacak."

Rachel çok etkilenmişti. Papa Vatikan'ın başıydı ama devletin gerçek gücü bu tek adamda, devletin resmi başbakanı olan kişinin ellerindeydi. Onun gözlerindeki yorgun bakışı, omuzlarını kasmasını fark etti. Belli ki çok fazla yorgundu.

"Peki, buradaki araştırmamızdan bir şey elde edebildik mi?" diye sordu kardinal.

Vigor Dayı, "Edildi," diye keyifsiz bir cevap verdi. "Hırsızlar tüm kemikleri alamamışlar."

Rachel hareketlendi. "Daha başkaları da mı var?"

Dayısı ona doğru döndü. "Biz de buraya bunu kesinleştirmek için geldik. Görülüyor ki, kemikler Barbarossa tarafından talan edildikten sonra, Milano kenti geçen yüzyılları onları geri almak için harcamış. Sonunda, bu konuyu halledebilmek için, Bilge Adamlar'ın kemikleri 1960'da Milano'ya, yeniden St. Eustorgio Bazilikası'na yollanmış."

"Tanrı'ya şükür," dedi Kardinal Spera. "O halde hepsi kaybolmadı."

Peder Torres konuştu. "Hemen buraya gönderilmelerini sağlamalıyız. Depoda güvende olmalılar."

"Bu ayarlanıncaya kadar, bazilikadaki güvenliği artıracağım," dedi kardinal. Vigor Dayı'ya işaret etti. "Köln'den dönerken, Milano'da duracak ve kemikleri alacaksın."

Vigor Dayı başıyla onayladı.

"Ha, bir önceki uçakta yer ayırtmayı da başardım," diye devam etti kardinal. "Helikopter ikinizi de üç saat içinde havaalanına götürecek."

İkinizi de mi?

"Bu daha iyi." Vigor Dayı, Rachel'e döndü. "Galiba anneni bir kez daha hayal kırıklığına uğratacağız. Aile yemeği olamayacak anlaşılan."

"Ben... biz Köln'e mi gidiyoruz?"

"Vatikan'ın *nuncio*'ları olarak," dedi dayısı.

Rachel kafasında olayları yakalamaya çalışıyordu. *Nuncio*lar Vatikan'ın dışarıdaki elçileriydi.

"Acil durum *nuncio*'ları," diye düzeltti Kardinal Spera. "Bu özel trajediyi gözlemek için geçici olarak. Vatikan'ın yararlarını temsil etmek için gidecek ve bize rapor verecek pasif gözlemciler olarak tanıtılıyorsunuz. Orada keskin gözlere ihtiyacım var. Antika hırsızlıklarını iyi bilen birilerine. "Başıyla Rachel'i işaret ederek, "Ve bu antikalarla ilgili derin bilgisi olan birine."

"Bu bizim maskemiz olacak zaten," dedi Vigor Dayı.

"Maske?"

Kardinal Spera kaşlarını çattı, sesinde bir uyarı tonuyla, "Vigor..." dedi.

Dayısı kardinale döndü. "Bilmek onun hakkı. Buna karar verildiğini sanıyordum."

"*Sen* verdin."

İki adam birbirine sertçe bakıyordu. Sonunda, Kardinal Spera elini sallayarak içini çekti, razı olmuştu.

Vigor Dayı yeniden Rachel'e döndü. "*Nuncio*" görevi bizim için bir kamuflaj."

"O halde biz neyiz?"

Anlattı adam.

15:35

Şaşkınlığını hâlâ atamayan Rachel, dayısı kapının dışında Kardinal Spera ile konuşmasını bitirirken bekliyordu. Kenarda, Peder Torres, masanın üzerine yığılmış olan bazı ciltleri raflara yerleştirmekle meşguldü.

Sonunda dayısı geri geldi. "Seninle bir çörek atıştırmayı umuyordum, ama program hızlandırılınca, ikimiz de hazırlanmalıyız. Bir küçük çanta, pasaportun ve bir iki gün için neye ihtiyacın olacaksa onları almalısın."

Rachel ayak diredi. "Vatikan casusları mı? Vatikan *casusları* olarak mı gidiyoruz?"

Vigor Dayı kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten şaşırdın mı?" Bağımsız bir ülke olan Vatikan'ın her zaman, tüm gün çalışan memurları ve teknisyenleri olan bir haber alma örgütü vardı. Bunlar nefret grupları, gizli topluluklar, düşman ülkeler gibi, Vatikan her kim tarafından tehdit ediliyorsa, onların içine sızmak için kullanılmıştı. Vladimir Lipinski takma adı altında hareket eden bir rahip olan Walter Ciszek, yakalanıp iki yıl Sovyet cezaevinde kalıncaya kadar, yıllarca KGB ile kedi fare oyunu oynamıştı."

"Ve biz de bu örgüte mi alındık?"

"*Sen* yeni alındın. Ben onbeş yıldır haber alma örgütüyle çalışıyordum."

"Ne?" Rachel neredeyse boğuluyordu.

"Bir ajan için, Vatikan'a alçakgönüllülükle hizmet eden saygıdeğer ve bilgili bir arkeologdan daha iyi sahte kimlik olabilir mi." Dayısı kapıdan çıkardı onu. "Gel. Bakalım her şey düzenli mi?"

Rachel, ona yeni bir gözle bakmaya çalışarak, dayısının arkasından sendeleyerek yürüdü.

"Bir grup Amerikan bilim adamıyla buluşacağız. Onlar da, ölümler üzerinde odaklanıp, antikaların çalınması işini halletmeyi bize bırakarak, saldırıyı bizim gibi, gizlice araştıracaklar."

"Anlamıyorum." Bu söz, söylemek istedikleri için yetersizdi. "Bu gizlilik neden?"

Dayısı durdu ve onu küçük bir ibadet yerine çekti. Burası bir dolaptan daha büyük değildi ve havası bayat tütsü kokuyordu.

"Bunu yalnız bir avuç kişi biliyor," dedi. "Ama saldırıdan biri kurtuldu. Bir delikanlı. Hâlâ şokta, ama yavaş yavaş iyileşiyor. Köln'de hastanede, koruma altında."

"Saldırıya tanık mı oldu?"

Başıyla onayladı dayısı. "Tarif ettikleri sanki delilik gibi, ama göz ardı edilemez. Tüm ölümler - ya da elektriğe tutulmalar - bir an içinde olmuş. Ölmekte olanlar, oturdukları ya da diz çöktükleri yerlere yuvarlanmışlar. Oğlan *nasıl* olduğunu anlatamıyor ama *kim* olduklarında ısrarlı."

"Kilise halkını öldürenlerin mi?"

"Hayır, *kimlerin* kurtulamadığı, kilise halkının hangi üyelerinin böyle korkunç bir biçimde öldükleri konusunda.

Rachel cevabı bekledi.

"Elektriğe tutulanlar, yalnızca ekmek ve şarap alanlarmış."

"Ne?"

"Onları komünyon ekmeği öldürmüş."

Kızın vücudundan bir ürperti geçti. Eğer komünyon ekmeklerinin bir şekilde suçlu olduğu sözü yayılırsa, tüm dünyadan tepki gelirdi. Tüm kutsal dinsel törenler tehlikeye girerdi. "Ekmekler zehirlenmiş, herhangi bir şekilde bozulmuş muydu?"

"Bu hâlâ bilinmiyor. Ama Vatikan cevapları hemen istiyor. Ve ilk bilmek isteyen de Kutsal Papa. Ama bu düzeydeki özellikle yabancı topraklarda bir gizli araştırma için gerekli kaynaklar olmadığından, ABD askeri haber alma örgütünün çok içinde, bana eski bir borcu olan bir arkadaşımdan, tümüyle güvendiğim birinden yardım istedim. Gece yarısına kadar oraya varacak bir ekip gönderecek."

Rachel son saat içinde açıklananlardan şaşkın bir halde ancak başıyla onaylayabildi.

"Sanırım haklıydın, Rachel," dedi Vigor Dayı. "Köln'deki cinayetler doğrudan Kilise'ye karşı yapılmış bir saldırı. Sanırım bu daha büyük bir oyunun açılış hareketi. Ama oynanan oyun nedir acaba?"

Rachel doğruladı başıyla. "Peki Bilge Adamlar'ın kemiklerinin bunun la ilgisi nedir?"

"Doğru. Sen bir şeyler toparlarken ben de kütüphanelere ve arşivlere gideceğim. Zaten bir grup bilgili kişi, Üç Kral'dan söz eden belgeleri araştırıyor. Helikopter kalktığında Bilge Adamlar'la ilgili tam bir dosyam olacak." Vigor Dayı eğildi, sıkıca kucakladı onu ve kulağına fısıldadı. "Hâlâ reddedebilirsin. Gözümden düşmezsin."

Rachel başını salladı geri çekilerek. "Söylendiği gibi, *fortes fortuna adiuvat.*"

"Şans cesurları sever." Şefkatle yeğenini yanağından öptü. "Eğer senin gibi bir kızım olsaydı"

"Aforoz edilirdin." Kız onun öteki yanağından öptü. "Haydi gidelim artık."

Dayısı onu Apostolik Saray'dan çıkardı; ayrı yollara, adam kütüphanelere doğru, Rachel ise St. Anne Kapısı'na doğru yürüdü.

Çok geçmeden ve zamanın nasıl geçtiğini fark edemeden, Rachel arabasına ulaştı ve Mini Cooper'ına bindi. Hızla yeraltı garajından çıktı ve bir dönemeçte trafiğe karıştı. Tüm ihtiyaçlarını, tahminleri en aza indirerek aklından sıraladı.

Tiber Nehri'nden hızla geçti ve kentin merkezine doğru yol aldı. Düşünceleri otomatiğe bağlandığından, kuyruğun ne zaman peşine takıldığını fark edemedi. Ama o yine arkasındaydı.

Kalbi hızla atmaya başladı.

Siyah BMW, yavaş arabalar ve daha da yavaş yayaların arasından onun tüm hareketlerini aynen izleyerek beş araba gerisinden geliyordu. Rachel, her zamanki kontrollü pervasızlığıyla, kuyruğu fark ettiği anlaşılmadan birkaç çabuk dönüş yaptı. İzlendiğinden emin olması gerekiyordu.

BMW izlemeye devam etti.

Rachel artık biliyordu.

Lanet olsun.

Daha dar arayollara ve geçitlere girdi. Yollarda trafik sıkışıktı. Yavaş çekim bir araba yarışı gibiydi.

Duraklamış bir trafiğin yanından sıkışarak geçip, kaldırıma çıktı. Bir sonraki kavşaktan bir yaya geçidine daldı. Şaşıran yayalar yolundan kaçıştılar. Alışveriş arabaları devrildi. Küfürler uçuştu.

Arka penceresine, özellikle sinirlenmiş bir kadının attığı bir somun ekmek çarptı. Bir sonraki yolda vitesi ikiye taktı ve bir blok hızlandı, sonra bir dönüş, bir dönüş daha yaptı. Roma'nın bu bölümü, bir ara-geçitler labirentiydi. Artık izlenmesine imkan yoktu.

Via Aldrovandi'den hızla çıkarak, Giardino Hayvanat Bahçesi'nin yanından geçti. Durmadan arka aynasını gözlüyordu. Takipçisinden kaçmıştı... en azından şimdilik.

Cep telefonunu çıkardı. Parioli Karakolu'nun numarasını tek tuşla aradı. Destek gerekiyordu.

Bağlantı yapılırken ana yoldan ayrıldı ve işi şansa bırakmadan yeniden arka sokaklara daldı.

Kimin damarına basmıştı? Kültürel Miras Polisi'nin bir üyesi olarak, çalıntı antikalar ticareti yapan örgütlü suç ailelerinin içinde birçok düşmanı vardı.

Telefondan klik ve vızıltıların dışında hiçbir ses gelmedi. Telefonun ekranına baktı. Yanlış bir numaraya basmıştı. Roma'nın yedi tepesi ve mermer ve tuğla kamyonları sinyal gücünü mahvediyordu.

Tekrar arama düğmesine bastı.

Cep telefonlarının koruyucu azizine dua ederken, "eve mi gideyim acaba," diye düşündü ve tersine karar verdi.

Almanya'ya gidene kadar Vatikan'da daha güvende olacaktı.

Roma'nın ortasından geçen bir ana damar, eski Tuz Yolu, Via Salaria'daki trafiğe karıştığında sonunda hattın bağlandığını duydu.

"Merkez masası."

Daha cevap veremeden, arkasında siyah bir leke fark etti.

BMW, Mini Cooper'ının yanına yanaştı.

Diğer taraftan da ikinci bir araba belirdi.

Ötekinin eşiydi, ama bu *beyazdı.*

Bir değil, *iki* kuyruğu vardı. Dikkatini belirgin olan siyah arabaya verince, beyazı gözden kaçırmıştı. Ölümcül bir hataydı bu.

İki araba onu aralarında bir metal veya boya cızırtısıyla sıkıştırdı. Arka pencereleri açılmıştı bile.

Makineli tüfeklerin küt burunları dışarı uzanıyordu.

Rachel frene bastı, keskin bir metal sesi duyuldu, ama iyice sıkışmıştı. Kaçma imkanı yoktu.

3

Sırlar

24 Temmuz, 10:25
Washington, D.C.

Buradan çıkması gerekiyordu.

Grayson Pierce, spor salonunun soyunma odasında siyah bir bisikletçi şortu giydi, sonra bol bir futbol fanilasını başından geçirdi. Sıraya oturdu ve lastik ayakkabılarını bağladı.

Arkasında, soyunma odasının kapısı açıldı. Monk Kokkalis, kolunun altında top ve başında ters giyilmiş bir keple içeri girdi. Birbuçuk metreden yalnızca sekiz santim uzun olan Monk, eşofman giymiş bir Pitbul'a benziyordu. Ancak, vahşi ve çevik bir oyuncu olduğunu kanıtlamıştı. Birçok kişi onun gerçek değerini anlamazdı, ama bir rakibin davranışını okumakta, tüm gardları kandırmakta büyük yeteneği vardı ve kurduğu oyunların pek azı boşa çıkardı.

Monk, basket topunu eşya kutusuna attı - yine kusursuz bir atış yapmıştı - sonra dolabına doğru yürüdü. Eşofmanının üstünü çıkardı, top yapıp dolaba soktu.

Gray'a baktı. "Komutan Crowe'yle buluşmak için bunları mı giyeceksin?"

Gray ayağa kalktı. "Bizimkilere uğrayacağım, gidiyorum."

"Operasyon yöneticisinin kampüste kalmamızı söylediğini sanıyordum."

"Boş ver onu."

Monk bir kaşını kaldırdı. Kalın kaşları, kazınmış başındaki tek tüylerdi. Yeşil Bereliler[1] tarafından kendisine ezberletilen görüntüyü tercih ediyordu. Önceki askeri yaşamında kalan diğer fiziksel izleri taşıyordu: omzunda, bacağının üst bölümünde ve göğsünde büzüşmüş üç kurşun yarası. Afganistan'daki pusuda birliğinden sağ kalan tek kişiydi. ABD'de

[1] ABD'de özel askeri bir tim. (ç.n.)

iyileşirken, Sigma onu dâhi derecesindeki IQ'su dolayısıyla almış ve adl
tıp doktora programında eğitmişti.

"Doktor muayenesinden temiz çıktın mı?" diye sordu Monk.

"Birkaç çatlak ve iki ezilmiş kaburga kemiği." *Bir de yaralanmış ego, di*
ye yavaşça ekledi yedinci kaburgasına parmağıyla dokunarak.

Gray video karşısında brifing vermişti zaten. Bombayı etkisizleştirmiş
ama Ejderha Kadın'ı ele geçirememişti. Biyolojik silah satışlarının ara
borusuna giden tek ipucu elden kaçmıştı. Onun ejderha kolyesini her
hangi bir parmak izi kanıtı aramak için adli tıbba göndermişti. Bir şey
bulunacağını sanmıyordu.

Sırt çantasını sıranın üstünden aldı. "Çağrı cihazım yanımda olacak.
Metro ile onbeş dakika uzaklıktayım."

"Ve sen şimdi giderek, müdürü bekletiyor olacaksın öyle mi?

Gray omuz silkti. Bu kadarı yetmişti ona: görev öncesi bilgi vermek,
derin tıbbi muayene ve şimdi de Müdür Crowe tarafından yapılan bu
gizemli çağrı. Azarlanacağını biliyordu. Fort Detrick'e tek başına gitme-
meliydi. Kötü bir karar olmuştu. Bunu biliyordu.

Ancak bu sabah ramak kalmış olan felaketten kalan adrenalin akını
devam ediyordu ve Gray öyle boş oturup bekleyemeyecekti. Müdür
Crowe, Arlington'da DARPA karargâhındaki bir toplantıya gitmişti. Ne
zaman geleceği belli değildi. O arada, Gray'ın hareket etmesi, hırsını
çıkarması gerekiyordu.

Küçük sırt çantasını yüklendi.

Keşiş, "Müdürden başka kimin toplantıya çağrıldığını biliyor musun?"
diye sordu.

"Kim?"

"Kat Bryant."

"Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı.

Yüzbaşı Kathryn Bryant, Sigma'ya daha on ay önce girmiş, ama jeolo-
jide hızlı kursu bitirmişti bile. Bir de mühendislik dalını bitirmekte oldu-
ğuna dair söylentiler vardı. Çift dereceli ikinci teknisyen olacaktı. Birinci
Grayson'du.

"O halde bu bir görev ataması olamaz," dedi. Gray. "Bu kadar acemi
birini araziye göndermezler."

"Hiçbirimiz *o kadar* acemi değiliz." Monk bir havlu yakaladı ve duşlara
doğru yürüdü. "O, Deniz Kuvvetleri'nin haber alma bölümünden geldi.
Siyah operasyon, diyorlar."

"Birçok şey söylerler," diye mırıldandı Gray ve çıkışa gitti.

Yüksek IQ'lara rağmen, Sigma'da diğer kuruluşlardan daha az söylen-
ti yoktu. Bu sabahın çağrılarına bir kısa notlar sağanağı ve teknisyenlerin
geri çağrılması izlemişti bile. Doğal olarak bu hareketlilik Gray'in görevi
dolayısıyla oluşmuştu. Guild, Sigma üyelerinden birine saldırmıştı. Çok
sayıda tahmin yürütülüyordu. Yeni bir sızma mı vardı yoksa, pusu,
Sigma'nın Arlington'daki DARPA karargâhından Washington'a taşınma-
sından ve oradaki operasyonlarını temizlemesinden önce, eski bilgilerden
birine dayanarak mı tasarlanmıştı?

Her iki şekilde de, Sigma koridorlarında bir başka söylenti daha do-
laşmaktaydı: Zincirin en üstlerinde, ulusal önemi olan yeni bir görev
planlanmaktaydı. Ama başka bir şey bilinmiyordu. Gray söylenti oyununu
oynamayı reddediyordu. Kumandanın ağzından duymayı bekliyordu.
Hem yakında bir yere gidecek gibi görünmüyordu. Bir süre oturduğu
sırayı ısıtacaktı.

Böylece diğer yükümlülüklerini de yerine getirebilecekti.

Spor salonundan çıkan Gray asansöre giden labirent gibi koridorlarda
yürüdü. Her yer hâlâ taze boya ve eski çimento kokuyordu.

Sigma kontrol merkezinin yeraltı kalesi bir zamanlar kömür ambarı ve
nükleer atıklara karşı sığınaktı. İkinci Dünya Savaşı sırasında önemli bir
düşünce-araştırma grubunu korumak için kullanılmış ama sonradan terk
edilip kapatılmıştı. Washington'un bilimsel topluluğunun Mekke'sinin;
Smithsonian Enstitüsü'nü meydana getiren müze kampüsleri ve
laboratuvarların altında gömülü olan varlığını pek az kimse bilirdi.

Artık yeraltı labirentinin yeni kiracıları vardı. Tüm dünyaya göre, bu
bir başka araştırma grubuydu. Üyelerinin çoğu, araştırmalar yapıp eldeki
kaynakları kullanarak, Smithsonian içindeki laboratuvarlarda çalıştılar.
Sigma'nın yeni yeri, geniş bir bilgiler dizisini kapsayan tüm araştırma
labaratuvarlarına yakınlığından ötürü seçilmişti. Çeşitli binaları yeniden
kurmak çok pahalı olacaktı. Onun için Sigma, Washington'un bilimsel
topluluğunun kalbine gömülmüştü. Smithsonian Enstitüsü hem kaynak
hem de maske olmuştu.

Gray, asansörün güvenlik levhasına elini bastırdı. Mavi bir çizgi avu-
cunun izlerini elektronik olarak gözden geçirdi. Kapılar açıldı. İçeri girdi
ve LOBİ yazan üstteki düğmeye bastı. Kafes sessizce yükselerek dördüncü
kata tırmandı.

Gizli elektronik bilgi aramak için, vücudu elektronik olarak tarandı.
Bu, kumanda merkezinden sızdırılmasını önlemeye yardımcı oluyordu.

Güçlükleri de vardı. Buradaki ilk hafta, bir akşamüstü koşusundan döne... Monk, dalgınlıkla izinsiz bir MP3 çaları taşıdığından, geniş alarm siste... mini harekete geçirmişti. Kapılar, iki silahlı koruma ve bir kadın resepsi... yoncunun bulunduğu alelade bir resepsiyon alanına açıldı. Burası bir... bankanın lobisi bile olabilirdi. Ama gözetim ve karşı koyma sistemler... Fort Knox'takilerle[1] rekabet edebilirdi. Aynı biçimde korunan geniş bir... servis girişi, sığınağa ikinci giriş, 800 metre ötede özel bir garajda gizliy... di. Motosikleti orada tamir ediliyordu. Onun için yürüyerek, acil durum... için saklanan bir motosikletinin bulunduğu metro istasyonuna gidiyordu.

"Günaydın, Doktor Pierce," dedi resepsiyoncu.

"Günaydın, Meldy."

Genç kadın, onun da adı Sigma olan uyduruk araştırma grubu öykü... süne inanıyor, aşağıda gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Yalnızca koru... malar gerçeği biliyordu. Başlarıyla Gray'ı selamladılar.

"Artık çıkıyor musunuz?" diye sordu Melody.

"Yalnızca bir saatliğine." Holografik kimliğini masadaki okuyucuya soktu, sonra başparmağını ekrana bastırıp, kumanda merkezinden çıktı... ğını bildirdi. Her zaman, buradaki güvenlik ölçülerinin fazla olduğuna inanırdı. Artık öyle düşünmüyordu.

Dış kapının kilidi açıldı.

Korumalardan biri kapıyı açtı, dışarı çıktı ve Gray için kapıyı tuttu. Gray çıkarken koruma, "İyi günler, Efendim," dedi.

İyi, bu günü pek tarif etmiyordu.

Önünde, binanın genel bölümlerine giden merdivenlerin izlediği uzun bir koridor uzanıyordu. Geniş bir hole girerek, bir çevirmen ve bir rehber tarafından yönlendirilen bir grup Japon turistin yanından geçti. Kimse dönüp bakmadı ona.

Göz önünde saklanmak buydu işte.

Karolu yeri geçerken, tur liderinin bin kez anlattığı ezbere konuşmayı duydu. "Smithsonian Kalesi, köşetaşı Başkan James Polk tarafından yerleştirilerek 1855'te tamamlanmıştır. Enstitü binalarının en genişi ve eskisidir ve bir zamanlar özgün bilim müzesi ile araştırma laboratuvarlarına ev sahipliği yapmıştır. Ancak şimdi, Enstitü'nün onbeş müzesi, Ulusal Hayvanat Bahçesi ve birçok araştırma merkezi, galeri için yönetim ofisi ve Bilgi Merkezi olarak görev yapmaktadır. Eğer beni izlerseniz, sonraki..."

[1] ABD'de altın rezervlerinin korunduğu yeraltı kalesi. (ç.n.)

Gray, dış kapılara, Smithsonian Kalesi'nin yan çıkışına ulaştı ve özgürlüğe doğru yol aldı.

Gözlerini kısarak, onları parlak güneşten korudu. Kolunu kaldırdığında kaburgalarının isyan ettiğini hissetti. Anlaşılan Codein'li Tylenol'ün[1] etkisi geçmekteydi.

Bakımlı bahçelerin yanından geçerken, geri dönüp kaleye baktı. Kırmızı korkulukları, küçük kuleleri ve onların sivri tepeleri ve kuleleriyle, Birleşik Devletler'deki Yeniden Canlandırılan Gotik binaların en iyilerinden biri kabul ediliyordu. Smithsonian Enstitüsü'nün kalbi olan sığınak, güney batı kulesi 1866'da yanıp kül olduğunda yeniden inşa edilirken altına kazılmıştı.

Gizli labirent tamir sırasında birleştirilmiş, sonunda, kuşağının en parlak beyinlerini -ya da en azından Washington'dakileri- koruyacak yeraltı nükleer saldırı sığınağı olmuştu.

Şimdi de Sigma'nın kumanda merkezini saklamaktaydı.

En yüksek kulenin üzerinde dalgalanan ABD bayrağına son bir kez bakan Gray, alışveriş merkezini geçip metro istasyonuna yöneldi.

Amerika'yı güvenli tutmanın dışında başka sorumlulukları da vardı.

Uzun süredir ihmal ettiği bazı şeyler

16:25
Roma, İtalya

İki BMW, Mini Cooper'ı aralarında sıkıştırmaya devam etti. Rachel tüm çabalarına rağmen kurtulamıyordu.

Arka koltuklardaki tüfekler dışarı uzandı.

Daha saldırganlar ateş açamadan, Rachel arabayı park konumuna getirdi ve el frenini çekti. Araba yırtılan metalin cayırtısıyla yerinden sıçradı. Arka aynası parçalanmıştı. Bu çaba ateş edene hedefini şaşırtmıştı, ama genç kadının arabasını kurtarmasına yetmiyordu.

BMW onun arabasını ileri itmeyi sürdürdü.

Rachel, sol tarafına vites kolu batarak, artık başına bela olan Mini Cooper'ın ayak boşluğuna eğildi. Şoför mahalline, az önce oturduğu yerden geçen kurşunlar yağıyordu.

İkinci kez bu kadar şanslı olmayabilirdi.

[1] Codein-ilaçlara kovulan bir kimyasal. Tulenol; ağrı kesici bir ilacın markası (ç.n.)

Onların hızı yavaşlarken, Rachel açılan tavan düğmesine bastı. Camlar açılmaya başladı ve kumaş tavan geriye katlandı. Rüzgâr ıslık çalarak içeri girdi.

Rachel, onların dikkatini çektiği kısa sürenin ihtiyacı olan zamanı sağlaması için dua etti. Bacaklarını altında toplayarak orta konsolun üzerinden atladı ve sağ kapının kol dayama yerini kendisini yarı açık tavandan fırlatabilmek için kullandı. Beyaz sedan hâlâ sağ kapıya dayanmaktaydı. Onun tavanının üzerine düştü ve yuvarlanarak çömeldi.

Bu arada hızları saatte otuz kilometrenin altına inmişti.

Aşağıda kurşunlar yağıyordu.

Kendini tavandan ileri fırlattı ve yolun kenarında parketmiş araba dizisinin üzerine doğru uçtu. Bir Jaguar'ın uzun tavanına çarptı, karınüstü, kenarından kaydı ve dişlerini titreten bir darbeyle ilerde yere indi.

Sersemleyerek hareketsiz yattı. Park etmiş arabaların gövdeleri onu açık yoldan gizliyordu. Yarım blok ötede, yeterince çabuk fren yapamayan BMW birden homurdandı ve lastikleri öterek hızlandı.

Rachel, uzaktan polis sirenlerinin düdüklerini işitti.

Sırtüstü dönerek kemerinde cep telefonunu aradı. Kılıf boştu. Saldırı olduğunda telefon etmekteydi.

Aman Tanrım

Zorla ayağa kalktı. Saldırganların geri dönmesinden korkmuyordu. Bir sürü araba Mini Cooper'ının kapattığı yolda durmaya başlamıştı bile.

Rachel'in daha büyük bir endişesi vardı. İlk seferden farklı olarak, BMW'nin plakasına gözü ilişmişti.

SCV 03681

Arabanın nereden olduğunu anlaması için kaydını araştırmasına gerek yoktu. Özel plakalar ancak tek bir yerden verilirdi.

SCV *Stato Citta Vaticano* demekti.

Vatikan kenti.

Rachel ayağa kalkmaya çalıştı. Başı ağrıyordu. Yarılan dudağından kan tadı geldi ağzına. Önemli değildi. Eğer Vatikan'la ilgili olan biri tarafından saldırıya uğradıysa...

Kalbi çarparak ayağa kalktı. Korku güç verdi ona. Bir başka hedef kesinlikle tehlikedeydi.

"Vigor dayı..."

11:03
Takoma Park, Maryland

"Gray! Sen misin!"

Grayson Pierce, bisikletini bir omzunun üstüne attı ve annesiyle babasının, tahta bir varendayla onun üstüne doğru uzanan üçgen damı olan tek katlı evlerinin merdivenlerinden tırmandı.

Açık tel kapıdan seslendi. "Evet, Anne!"

Kaburgaları acıyarak, bisikletini verandanın korkuluklarına dayadı. Metro istasyonundan evine telefon edip gelişini bildirmişti. Böyle zamanlar için buradaki yerel istasyonda kilitli bir dağ bisikleti bulunduruyordu.

"Öğle yemeği neredeyse hazır olacak."

"Ne? Yemek mi pişiriyorsun? Tel kapıyı menteşelerinden acılı bir ses gelerek itip açtı. Kapı ardından çarparak kapandı. "Daha ne harikalar göreceğiz bakalım."

"Ukalalık etme, genç adam. Sandviç yapmayı başarabilirim. Salam ve peynir."

Meşe el yapımı eşyaları olan, modern ve antikanın zevkli karışımı salonu geçti. İnce toz tabakasını hemen fark etmişti. Annesi, zamanının çoğunu önce Teksas'taki bir cizvit lisesinde ve şimdi de George Washington Üniversitesi'ndeki biyoloji bilimlerinde yardımcı dekan olarak eğitmenlikle geçiriyordu ve asla iyi bir ev kadını olmamıştı. Ebeveynleri üç yıl önce buraya, çekici Viktorya tarzı evleri ve daha eski kiremitli kulübeleriyle sakin, tarihî Takoma Park bölgesine yerleşmişti. Gray'ın, üç kilometre ötede, Piney Branch Yolu'nda bir dairesi vardı. Annesiyle babasına yakın olmak elinden geldiğince onlara yardımcı olmak istemişti.

Özellikle şimdi.

Mutfağa girerken babasının orada olmadığını görerek, "Babam nerede?" diye sordu.

Annesi bir elinde litrelik sütle, buzdolabının kapağını kapattı. "Garajda. Bir kuş evi daha yapmakla meşgul."

"Bir tane daha mı?"

Kadın kaşlarını çattı ona. "Bundan hoşlanıyor. Başını belaya sokmasını önlüyor. Psikoloğu, bir hobisi olmasının ona yarayacağını söylüyor." Elinde iki sandviç tabağıyla ilerledi.

Annesi doğrudan üniversite ofisinden gelmişti. Üzerinde hâlâ beyaz bluzunun üstüne giydiği mavi ceketi vardı, ağaran sarı saçları geriye çeki-

lip toplanmıştı. Düzgün, profesyonel. Ama Gray onun gözlerindeki yor-
gun ifadeyi gördü. Yüzü daha asık, daha ince görünüyordu.

Gray tabakları aldı. "Babamın tahta işçiliği yapması onun için iyi ola-
bilir, ama her zaman kuş evi mi yapmak zorunda? Maryland'de ancak bir
miktar kuş var."

Kadın gülümsedi. "Sandviçlerini ye. Turşu ister misin?"

"Hayır." Her zaman böyleydiler. Daha önemli sorunlardan kaçınmak
için gündelik konuşmalar.

Ama bazı olaylar hep ertelenemezdi. "Nerede buldular onu?"

"Cedar sokağındaki Seven-Eleven'da. Aklı karışmıştı. Yanlış yola gir-
mişti. Neyse ki, John vile Suz'u arayacak kadar aklı başındaymış."

Komşular annesini, o da endişelenerek ve yarı panik içinde Gray'i
aramıştı. Ama beş dakika sonra yeniden aramıştı. Babası evde ve güven-
deydi. Yine de, Gray kısa bir ziyaret için uğrasa iyi olurdu.

"Hâlâ Aricept'ini alıyor mu?" diye sordu Gray.

"Tabii. Her sabah almasını sağlıyorum."

Buraya taşınmalarından kısa bir süre sonra babasına Alzheimer teşhisi
konmuştu, henüz erken devrelerindeydi. Küçük unutkanlıklarla başlamış-
tı: anahtarlarını koyduğu yer, telefon numaraları, komşuların adları.
Doktorlar Teksas'tan taşınmanın gizli belirtileri ortaya çıkarmış olabile-
ceğini söylediler. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna geldikten sonra beyni
yeni bilgileri sıralamakta zorlanıyordu. Ama inatla ve kararlılıkla geri
gitmeyi reddetti. Sonunda unutkanlıklarla birlikte ani kızgınlıklar da
geldi. Bu babası için zor değildi zaten.

"Neden ona tabağını götürmüyorsun?" diye sordu annesi. "Ben ofise
gitmek zorundayım."

Gray uzandı ve elini bir an onunkinin üstünde tutarak sandviçleri aldı.
"Belki de burada kalacak bir hemşireden söz etmemiz gerekiyor."

Kadın başını salladı. Bu ihtiyacı reddetmekten çok hakkında konuş-
mak istemiyordu. Elini onun elinden çekti. Gray daha önce de bu duvara
çarpmıştı. Babası izin vermiyor ve annesi de ona bakmanın kendi sorum-
luluğu olduğunu düşünüyordu. Ama bu, ev halkını, annesini, tüm aileleri-
ni tüketiyordu.

"Kenny en son ne zaman geldi?" diye sordu Gray. Küçük kardeşi sını-
rın ötesinde Virginia'da bir bilgisayar işi yapıyordu. Babasının izinden
gidip mühendis olmuştu ancak petrol değil, elektrik mühendisiydi.

"Kenny'yi bilirsin..." dedi annesi. "Dur, baban için turşu getireyim."

Gray başını salladı. Son günlerde Kenny, Cupertino, Kaliforniya'ya ta-
şınmaktan söz ediyordu. Neden taşınması gerektiği ile ilgili mazeretleri
vardı, ama bunların altındaki gerçeği biliyordu Gray. Erkek kardeşi yal-
nızca kaçmak, uzaklaşmak istiyordu. Gray en azından bu duyguyu anla-
yabiliyordu. Orduya katılarak kendisi de yapmıştı aynı şeyi. Bu herhalde
Pierce ailesinin bir özelliği olmalıydı.

Annesi açması için kavanozu ona uzattı. "Laboratuvarda işler nasıl?"

"İyi gidiyor,"dedi Gray. Kapağı açtı, bir turşu çıkardı ve tabağın üzeri-
ne koydu.

"DARPA'da bir bütçe kısıtlamasına gidileceğini okuyordum."

"Benim işim tehlikede değil," diye güven verdi annesine. Sigma'daki
rolünü ne annesi ne de babası biliyordu. Onlar kendisinin ordu için dü-
şük düzeyde araştırmalar yaptığını sanıyorlardı. Gerçeği bilmeleri için
gereken güvenlik izinleri yoktu.

Gray elinde tabakla arka kapıya yöneldi.

Annesi izledi onu. "Seni görmekten mutlu olacaktır," dedi.

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Gray arka taraftaki garaja doğru yürüdü. Açık kapıdan taşan halk şar-
kılarının tınlamalarını işitti. Muleshoes'daki dansların anılarını getirdi bu.
Onları ve onlar kadar güzel olmayan anıları.

Garajın girişinde durdu. Babası mengeneye sıkıştırdığı bir tahtanın
üzerine eğilmiş, eliyle kenarını ölçüyordu.

"Baba," dedi.

Babası doğruldu ve ona doğru döndü. Grayson'un boyundaydı, ama
daha geniş omuzları ve sırtıyla tıknaz yapılıydı. Üniversitede iken petrol
tarlalarında çalışmış, petrol mühendisliğinde iyi bir pratik deneyim ka-
zanmıştı. Bir kuyudaki endüstriyel bir kaza sol bacağını dizinden aşağı
koparıncaya kadar çok iyiydi. Sakatlık yüzünden aldığı tazminatla
kırkyedi yaşında emekli olabildi.

Bu onbeş yıl önce olmuştu.

Grayson'un ömrünün yarısı. Kötü yarısı.

Babası ona doğru döndü. "Gray?" Alnına talaş bulaştırarak terini sildi.
Yüzü asıldı. "Ta buraya kadar gelmene gerek yoktu."

"Bu sandviçler başka nasıl gelebilirdi sana?" Tabağı kaldırdı.

"Annen mi yaptı onları?"

"Annemi bilirsin. Elinden geleni denedi."

"O halde yesem iyi olur. Hevesini kırmamalıyız."

Çalışma masasından uzaklaştı ve protezli bacağının üstünde topallayarak, arka taraftaki küçük buzdolabına doğru gitti. "Bira?"

"Birazdan işe gitmem gerek."

"Bir biradan ölmezsin. Senin sevip bol bol içtiğin o Sam Adams biralarından!"

Babası daha çok Budweiser ve Coors adamıydı. Ama buzdolabını Sam Adams birasıyla doldurmuş olması oğlunun sırtını okşamaya eşitti. Hatta bir kucaklaşmaya bile.

Reddedemezdi bunu.

Gray şişeyi aldı ve açmak için çalışma masasının kenarına yerleştirilmiş olan açacağı kullandı. Babası kenara çekildi ve kalçasını bir tabureye dayadı. O da kendi Budweiser şişesini kaldırıp selamladı onu. "Yaşlanmak çok kötü...ama her zaman bira var."

"Ne kadar doğru." Gray büyük bir yudum aldı. Codeine ile alkolü karıştırmak doğru mu diye düşündü-ama öyle uzun bir sabah olmuştu ki.

Babası bakıyordu ona. Sessizlik giderek garip olmaya başlamıştı.

"Demek," dedi Gray, "artık evin yolunu bulamıyorsun."

"Defol," dedi babası başını sallayarak ve bir sırıtmayla karışık sahte bir öfkeyle. Babası dürüst konuşulmasından hoşlanırdı. *Düz atış* derdi eskiden. "En azından lanet bir ağır suçlu değilim."

"Benim Leavenworth'daki olayımı bir türlü unutamıyorsun. Bir tek *bunu* her zaman hatırlıyorsun!"

Babası şişesini Gray'a doğru eğdi. "Becerebildiğim kadar hatırlayacağım."

Göz göze geldiler. Babasının şakalaşmasının arkasında daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Korku.

Asla rahat bir ilişkileri olmamıştı. Babası kazadan sonra içmeye başlamış, bunun yanı sıra ağır depresyon krizleri geçirir olmuştu. Teksaslı bir petrolcü için birden ev kadını olmak, eşi işe giderken, iki çocuk yetiştirmek çok zordu. Bunun acısını gidermek için, evi askeri bir kamp gibi yönetmişti. Ve Gray her zaman karşı gelmişti, doğuştan asiydi o.

En sonunda, onsekiz yaşında, Gray eşyalarını toplamış ve gece yarısı evden ayrılıp orduya katılmıştı.

Bundan sonra tam iki yıl konuşmadılar.

Annesi yavaş yavaş ikisini bir araya getirmişti. Yine de aralarında hep huzursuz bir barış varoldu. Annesi bir keresinde, "İkiniz farklı olmaktan çok birbirinize benziyorsunuz," demişti. Gray bundan daha korkunç bir şey duymamıştı.

"Bu lanet berbat..."dedi babası yavaşça, sessizliği bozarak.

"Budweiser kesinlikle öyledir." Grayson bira şişesini kaldırdı. "Onun için ben yalnız Sam Adams içerim."

Babası sırıttı. "Sen boktan bir herifsin."

"Sen yetiştirdin beni."

"Ve kişi herkesi kendi gibi bilir."

"Ben asla öyle demedim."

Babası gözlerini yuvalarında döndürdü. "Neden buraya gelmeye zahmet ediyorsun?"

Çünkü beni ne kadar süre daha hatırlayacağını bilmiyorum, diye düşündü Gray, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Göğsünde bir yumru kalmıştı, yok edemediği eski bir küskünlük kalmıştı. Söylemek istediği, duymak istediği sözcükler vardı...ve içinde bir şey zamanın giderek azaldığını biliyordu.

Bir lokma ısırıp ağzı doluyken, "Bu sandviçleri nereden aldın?" diye sordu babası. "Oldukça iyiler."

Gray yüzündeki ifadeyi değiştirmeden. "Annem yaptı," dedi.

Bir an yüzünde karıştırmış olmanın şaşkınlığı belirdi. "Oh, evet."

Yine göz göze geldiler. Babasının bakışında korku daha alevlenmişti...ve utanç. Erkekliğinin bir kısmını onbeş yıl önce kaybetmişti ve şimdi de insanlığını kaybediyordu.

"Baba, ben..."

"Biranı iç." Tanıdık bir kızgınlık duydu Gray ve tepkisel olarak ürktü.

Sessizce oturup birasını içti, ikisi de konuşmadılar. Belki de annesi haklıydı. Çok fazla benziyorlardı.

Belindeki çağrı cihazı sonunda öttü. Gray çok hızlı davrandı. Sigma numarasını görmüştü.

"Bu ofis," diye mırıldandı. "Benim...benim öğleden sonra bir toplantım var."

Babası başıyla onayladı. "Ben de şu lanet kuş evini yapmaya devam etmeliyim."

El sıkıştılar. Yarışmayı kabullenmeyen iki tedirgin rakiptiler.

Gray eve geri gitti, annesine veda etti ve bisikletini aldı. Bisiklete bindi ve hızla Metro istasyonuna doğru pedal çevirdi. Çağrı cihazındaki numaranın arkasından alfanümerik[1] bir kod çıkmıştı.

---

[1] Başında alfa Latin harfi olan numaralar. (ç.n.)

Σ 911
Acil durum.
Tanrı'ya şükür.

17:03
Vatikan Kenti

Üç Bilge Adam'ı aramaların ardındaki gerçek, zor bir arkeolojik kazıya dönüştü, ama toprak ve kaya taşımak yerine, Monsenyör Vigor Verona ve arşivciler takımı, ufalanan kitap ve parşömenlerin içinde kazı yapıyordu. Scrittori[1] ekibi, ana Vatikan Kütüphanesi'nde ilk araştırmaları yapmıştı; şimdi Vigor, bilgelerle ilgili ipuçları bulabilmek için Kutsal Makam'ın en sıkı korunan bölümlerini: *Achivio Segretto Vaticano*, Vatikan'ın, kötü şöhretli Gizli Arşivleri'ni araştırıyordu.

Vigor uzun yeraltı koridorunda yürüdü. Her lamba, onun ve genç öğrencisi Jacob'un çevresinde bir ışık havuzu yaparak, onlar yaklaşırken yanıyor ve uzaklaşınca sönüyordu. *Carbonile* ya da sığınak diye ad takılmış olan, Ana Elyazmaları Ardiyesi'ni geçtiler. 1980 de inşa edilen beton büyük salon iki kat yüksekliğindeydi ve her kat metal ağlarla ayrılıyor ve dik merdivenlerle birleşiyordu. Bir kenarda, kilometrelerce çelik rafta, çeşitli arşiv *regestra'sı:* Bağlanmış parşömen ve kağıt tomarları vardı. Karşısındaki duvarda aynı metal raflar duruyordu. Tel dolapların ardında mühürlenmiş ve kilitlenmişlerdi ve daha hassas gereçleri koruyorlardı.

Kutsal Makam hakkında bir söz söylenirdi: Vatikan'ın çok fazla sırrı vardır...ve de yeteri kadar değildir. Vigor, muazzam Ardiye'de dolaşırken bir sonrakinden kuşku duydu. Vatikan çok fazla sır saklıyordu, kendisinden bile...

Jacob, konu üzerinde bilgi tabanı oluşturan bir bilgisayar taşıyordu, "O halde Bilge Adamlar yalnız *üç* tane değil miydi?" dedi sığınağa doğru giderlerken.

Şu anda Kircher Müzesi'nde bulunan bir vazonun resmini numaralandırmak üzere oraya inmişlerdi. Üç değil, *sekiz* Kral resmi vardı. Ama o sayı bile değişkendi. Aziz Peter'in mezarındaki bir resimde iki tane, Domitüla'daki bir yeraltı türbesinde ise dört tane görünüyordu.

[1] Katipler (ç.n.)

"İnciller[1], Bilgeler'in sayısı ile ilgili asla kesin konuşmadılar," dedi Vigor, uzun günün yorgunluğunu hissederek. Sıkı bir Sokrat müridi olarak, düşüncelerini dile getirmeyi yararlı bulurdu. "Yalnız Matthew İncil'i onlardan doğrudan söz eder ve o da pek belirli değildir. Genel üç inancı, Magi denen, kralların getirdikleri armağanlardan kaynaklanır: altın, kokular ve mürrüsafi. Aslında, belki kral bile değillerdi. Magi sözcüğü, Yunanca magoi ya da magician, büyücü sözcüğünden gelir."

"Onlar büyücü müydüler?"

"Bizim bildiğimiz anlamda değil. Magoi'nin yan anlamı büyücülük değil, gizli bilgelikleri olan doktorluktur. Bundan ötürü Bilge Adamlar denmiştir. Birçok İncil öğrencisi şimdi onların, İran ya da Babil'in Zoroastrian astrologları olduklarına inanıyor. Yıldızları yorumlamış ve tek bir göksel yıldızın doğuşunun, batıda bir kralın gelişi olduğunu görmüşler."

"Bethlehem'in Yıldızı."

Başıyla onayladı. "Tüm resimlere rağmen, yıldız öyle dramatik bir olay değildi. İncil'e göre, Kudüste hiç kimse görmedi bile; Bilge Adamlar Kral Herod'a gelip onun dikkatini çekinceye kadar. Bilge Adamlar, yıldızlar tarafından bildirildiği gibi, krallıkta yeni bir kralın dünyaya geleceğini tahmin etmişlerdi. Kral Herod bu haberleri duyunca çok şaşırdı ve yıldızın doğuşunu ne zaman gördüklerini sordu. Sonra Kutsal İbrani kehanet kitaplarına bakarak, bu yeni kralın nerede doğmuş olabileceğini bulmaya çalıştı. Bilge Adamlar'ı Bethleheme'e gönderdi."

"Demek nereye gideceklerini onlara Herod söyledi."

"O söyledi. Casus olarak yolladı onları. Matthew'e göre, Bethlehem'e giderken, yıldız ortaya çıktı ve Bilge Adamlar'a çocuğa giden yolu gösterdi. Daha sonra, bir meleğin uyarısıyla, çocuğun kim ve nerede olduğunu Herod'a haber vermeden yola çıktılar. Günahsızların katledilmesi oradan başladı."

Jacob ona yetişmek için hızlı yürüdü. "Ama Mary, Joseph ve yeni doğan çocuk da bir meleğin uyarısıyla Mısır'a kaçmışlardı bile." Öyleyse Bilge Adamlar'a ne oldu?"

"Gerçekten ne oldu..." Vigor son bir saati Bilge Adamlar'dan söz eden *Protevangelium of James'den, Book of Seth'e* kadar, Gnostik[2] ve Apokriptal[1]

[1] İsa'nın dört havarisi tarafından yazılan İnciller (ç.n.)
[2] İlme ait (ç.n.)

yazıları inceleyerek geçirmişti. Eğer kemikler çalındıysa, yalnız kârdan çok, başka bir amaç da mı vardı? O durumda bilgi en iyi silahları olacaktı.

Vigor saatine baktı. Zamanı tükeniyordu ama Arşivler'in Başgörevlisi, bulduklarını daha sonra elektronik posta ile gönderecek olan Jacob'la birlikte veri tabanını oluşturarak, Arşivler'i araştırmaya devam edecekti.

"Ya Bilge Adamlar'ın tarihî adları?" dedi Jacob. "Gaspar, Melchior ve Balthazar."

"Yalnızca tahmin. Adlar önce altıncı yüzyılda *Excerpa Latina Barbari*'de ortaya çıktı. Sonraki referanslar bunu izler ama bana kalırsa, aslında peri masalları bunlar; yine de belki araştırılmalıdır. Bu işi sana ve Arşivler'in Başgörevlisi Alberto'ya bırakıyorum,"

"Elimden geleni yapacağım."

Vigor suratını astı. Bu korkutucu bir görevdi. Hem, gerçekten değer miydi? Neden Bilgeler'in kemiklerini çalmışlardı?

Yanıt bulamıyordu bir türlü. Ve Vigor, gerçeklerin Gizli Arşivler'i oluşturan elli kilometrelik rafların içinde bulunabileceğinden emin değildi. Ama bir fikir birliği, tüm ipuçlarını oluşturmaya başlamıştı. Gerçeklere dayansın ya da dayanmasın, Bilgeler'in öyküleri, yalnızca bir bilgeler mezhebinin bildiği, engin gizli bilgiler sezindirmekteydi.

Peki aslında kimdi bunlar?

Büyücüler, astrologlar ya da rahipler miydi?

Vigor, Parşömen Odası'nı geçerken, taze böcek ve mantar ilacı kokusu aldı. Bakıcılar yeni ilaçlamış olmalıydılar. Vigor, Parşömen Odası'ndaki çok az bulunan bazı belgelerin, dirençli bir mor mantara yenilip mora döndüklerini ve sonsuza kadar yok olma tehlikesinde bulunduklarını biliyordu.

Burada başka şeyler de tehdit altındaydı...ve de yalnızca yangın, mantar ya da ihmalden ötürü değil, aynı zamanda çok olduklarından ötürü de. Burada saklanan gereçlerin yalnızca yarısı fihristlenmişti. Ve her yıl, Vatikan'ın elçilerinden, metropolitan piskoposluklarından ve bireysel bölgelerden yağarak, buraya eklenmekteydi.

Onlara yetişmek imkansızdı.

Gizli Arşivler'in kendisi de kanser gibi yayılmış, özgün odalarından dışarı çıkıp eski tavan aralarına, yeraltı lahitlerine ve boş kule hücrelerine

[1] Eski Ahit'e bağlı olup, İbranice metinleri bulunmadığı için herkesçe Kitab-ı Mukaddes'in metnine dahil edilmeyen ve bazı kiliselerce mukaddes kabul edilen birtakım kitaplar. (ç.n.)

dağılmıştı. Vigor, yarım yılı, kendisinden önce gelmiş ve dünyanın her yanına devlet görevlisi olarak yerleştirilmiş olan eski Vatikan casuslarının, bin yıldır süren bir politik entrikayı bildiren şifreyle yazılmış dosyalarını araştırarak geçirmişti.

Vigor, Vatikan'ın ruhsal olduğu kadar politik bir varlık olduğunu biliyordu. Ve her ikisinin de düşmanları Kutsal Papalık'ı küçük düşürmeye çalışıyordu. Vatikan ile dünyanın arasında Vigor gibi papazlar duruyordu. Hattı koruyan gizli savaşçılar. Ve Vigor, geçmişte hatta şimdi yapılanların hepsi ile aynı fikirde olmasa bile, inancı koruyordu. Vatikan gibi, sağlam kalmıştı.

Papalığa yaptığı hizmetlerle gurur duymaktaydı.

İmparatorluklar yükselir ve düşebilirdi. Felsefeler gelir ve gidebilirdi. Ama sonunda Vatikan, her şeye katlanarak, kayıtsız ve sadık kalırdı. O taşın içinde korunan tarih, zaman ve inançtı.

Burada bile, dünyanın hazinelerinden pek çoğu, Arşivler'in kilitli yeraltı kasalarında, dolaplarda ve *armadi* denilen siyah tahtadan yapılmış minik kutularda korunmaktaydı. Bir çekmecede, başı kesilmeden bir gün önce Mary Tudor'un yazdığı mektup vardı; bir başkasında Kral 8. Henri ile Anne Boleyn'in aşk mektupları bulunuyordu. Engizisyona, cadı davalarına, Haçlı Seferleri'ne ait belgeler, bir İran Şahı'ndan ve bir Ming İmparatoriçesi'nden mektuplar vardı. Ve belki de en gizemlileri, özel bir kasanın içindeki kilitli bir metal kutuda gizlenen Fatima'nın Üçüncü Sırrı idi. İçindekileri, Fatima'dan Rahibe Lucia dos Santos'un üçüncü kehanetini okumaya yalnızca papa izinliydi. Bu kehanet, Üçüncü Dünya Savaşı'nı bildiriyor ve dünyanın sonunun tarihini veriyordu.

Ama Vigor'un aradığı bu kadar korunmuyordu.

Yalnızca uzun bir tırmanış gerektiriyordu.

Rachel ile birlikte Almanya'ya gitmeden önce araştırmak istediği tek bir ipucu daha vardı.

Vigor, Arşivler'in üst katlarında *piani nobli* ya da asil katlar denilen üst kata çıkan asansöre ulaştı. Jacob'un geçmesi için kapıyı tuttu, kapattı ve düğmeye bastı. Bir sarsıntı ve zıplamadan sonra küçük kafes yükseldi.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Jacob.

"*Torre dei Venti*'ye."

"Rüzgârlar Kulesi'ne mi? Neden?"

"Orada saklanan eski bir belge var. Onaltıncı yüzyılda yazılmış, Dünyanın Tarifi'nin bir kopyası."

"Marko Polo'nun kitabı mı?"

Asansör dururken başıyla onayladı rahip. Uzun bir koridora çıktılar. Jacob ona yetişmek için hızlandı. "Marko Polo'nun serüvenlerinin Bilge Adamlar ile ne ilgisi var?"

"O kitapta, eski İran'dan, Bilge Adamlar'la ve onlara ne olduğuyla ilgili efsaneler var. Onlara bebek İsa tarafından verilen bir armağanın üzerinde duruyor. Büyük gücü olan bir taş. O taşın üzerinde, Bilge Adamlar, gizemli bir gizli bilgiler kardeşliği kuruyorlar. Bu efsaneyi izlemek istedim."

Koridor, Rüzgârlar Kulesi'nde sonra erdi. Bu kulenin boş odalarına Gizli Arşivler tarafından el konmuştu. Maalesef, Vigor'un aradığı oda en üst kattaydı. Asansör olmayışını lanetledi ve karanlık merdivenlere girdi.

Nefesini uzun tırmanışa saklamak için daha fazla ders vermeyi kesti. Sarmal merdivenler döne döne çıkıyordu. Merdiven, Vatikan'ın az bulunur ve tarihî odalarında sonra erdi.

Meridyen Odası.

Jacob boynunu uzatıp, yuvarlak duvarları ve tavanı süsleyen, İncil'den alınmış çerubinler ve üstteki bulutların resimleri olan fresklere baktı. Işıktan bir mızrak duvarda küçük bir delik açıyor, odanın burçlar kuşağıyla oyulmuş mermer zeminine iniyordu. Meridyeni gösteren bir çizgi zeminin ortasından geçiyordu. Burası Gregoryan takvimini kurmak için kullanılmış olan, onaltıncı yüzyıl güneş gözlemeviydi. Galile burada dünyanın güneşin çevresinde döndüğünü kanıtlamaya çalışmıştı.

Maalesef başaramamıştı. Bu kesinlikle Katolik Kilisesi ile bilimsel toplumun zayıf bir noktasıydı. O zamandan beri, Kilise dar görüşlülüğünü telafi etmeye çalışıyordu.

Vigor, uzun tırmanıştan sonra nefesini yavaşlatmaya uğraşıyordu. Alnındaki teri sildi ve Jacob'u Meridyen Odası'nın yanındaki odaya götürdü. Kitaplar ve bağlı kağıt tomarlarıyla dolu çok büyük bir kitaplık, duvarı kaplıyordu.

"Ana endekse göre, aradığımız kitap üçüncü rafta olacak."

Jacob içeri girerken, ayağı eşikteki bir tele takıldı.

Vigor çıkan tınlamayı duydu. Uyarı için zaman yoktu.

Ateşleme aracı patladı ve Jacob'u kapıdan dışarı, Vigor'un üzerine fırlattı.

Alevlerden bir duvar, bir ejderhanın kükürtlü nefesi gibi üzerlerinden aşıp dışarı çıkarken arkaüstü yere yuvarlandılar.

4

TOZ TOZA

24 Temmuz, 12:14
Washington, D.C.

Görev, kızıl öncelik, siyah buluşma ve gümüş güvenlik protokolü olarak kararlaştırılmıştı. Painter Crowe, renk kodlamasını görünce başını salladı. Bir bürokrat, Sherwin-Williams dükkânını çok fazla gezmişti anlaşılan.

Tüm atamalar tek bir sonuca indirgenmişti: Başarısız olmayın. Ulusal güvenlik sorunları söz konusu olunca, gümüş madalya, ikincilik kabul edilemezdi.

Painter masasında oturdu ve operasyon yöneticisinin raporunu bir kez daha gözden geçirdi. Her şey düzenli gibiydi. Güven belgeleri doğrulanmış, güvenli evlerin kodları yenilenmiş, gereçlerin kontrolü tamamlanmış, uydu çizelgelerinin birlikte çalışmaları düzenlenmiş ve binlerce başka ayrıntı ayarlanmıştı. Painter, tasarlanan gider raporlarının üzerinden parmağıyla aşağı indi. Gelecek hafta askerî danışmanlarla bir bütçe toplantısı vardı.

Gözlerini ovuşturdu. Yaşamı bu olmuştu: kağıt işleri, yayılmış sayfalar ve stres. Zor ve yorucu bir gündü. Önce Guild'in kurduğu pusu, şimdi başlatılacak uluslararası bir operasyon. Yine de, bir tarafı yeni meydan okuma ve sorumluluklar karşısında heyecanlanıyordu. Sigma'yı, kurucusu ve şimdi de tüm DARPA'nın müdürü olan Sean McKnight'ten devralmıştı. Painter öğretmenini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Sabah boyunca, ikisi, Fort Detrick'deki pusuyu ve önlerindeki görevi tartışıp eski günlerde olduğu gibi strateji hazırladılar. Sean, Painter'in seçtiği takım liderine şaşırmıştı ama ne de olsa son karar onundu.

Böylece görev başlamaya hazırdı.

Geriye yalnız görevlilere bilgi vermek kalmıştı. Uçuş saati 02:00'a ayarlanmıştı. Fazla zamanları yoktu. Kensington Petrol'ün verdiği güzel

bir kamuflaj olan özel bir jet, Dulles'ta, yakıt almakta ve yüklenmekteydi. Painter, bu sonuncuyu, Lady Kara Kensington'u arayıp rica ederek ayarlamıştı. Kadın yeniden Sigma'ya yardım ettiği için gülmüş ve "Siz Amerikalılar kendi kendinize hiçbir şey yapamaz mısınız?" diye takılmıştı ona.

Masasındaki dahili telefon çaldı.

Düğmeye bastı. "Devam edin."

"Başkan Crowe, Doktor Kokkali ve Doktor Bryant buradalar."

"İçeri gönderin."

Kilit açılırken bir çan sesi duyuldu. İçeri önce Monk Kokkali girdi ama Kathryn Bryant için kapıyı tuttu. Kadın, eski Yeşil Bereli'den bir baş uzundu. Gücü engellenmiş bir aslan zarafetiyle hareket ediyordu. Omuzlarına gelen kumral saçları giyimi gibi tutucu biçimde örülmüş, lacivert takım elbise, beyaz bluz, topuklu deri ayakkabılar giymişti. Üzerindeki tek canlı renk, yakasına taktığı taşlı minik kurbağa bir broştu. Zümrütle kaplanmış altından yapılmıştı. Yeşil gözlerine uymuştu. Painter onun altın broşu neden taktığını biliyordu. Kurbağa, bir zamanlar deniz haber alma servisi için yapılan bir denizci operasyonunda birlikte katıldığı yüzergezer ekibi tarafından verilmişti. Avcılığını bir hançerle kanıtlayarak, iki adamı kurtarmıştı. Ama ekibin bir üyesi bir daha geri gelmemişti. Broşu onun anısına takıyordu. Painter, öykünün başka yönleri de olduğuna inanıyordu, ama kadının dosyaları daha fazla bilgi vermiyordu.

"Lütfen oturun," dedi Painter onları selamlayarak. "Komutan Pierce nerede?"

Monk yerinde kımıldadı. "Gray.... Komutan Pierce'nin ailesinde acil bir durum oldu. Henüz geri geldi. Biraz sonra burada olur."

Onun yerine bakıyor, diye düşündü Painter. İyi. Bu görev için Monk Kokkali'yi, Grayson Pierce ile eşleştirerek, bundan ötürü seçmişti. Birbirlerinin yeteneklerini tamamlıyorlardı -ama daha önemlisi kişilikleri uyuşuyordu. Monk, kitaba göre davranıp daha ağırbaşlı olabiliyordu, ama Pierce daha tepkisel davranırdı. Yine de, Grayson, Sigma'nın diğer üyelerinden daha fazla Monk'un sözünü dinlerdi. O Gray'ın içindeki çeliği yumuşatıyordu. Monk'un şakalaşma ve onun istediğini yerine getirme şekli, iyi savunulmuş tüm tartışmalardan daha inandırıcı olurdu. İyi bir takımdılar.

Diğer yanda...

Painter, Kat Bryant'ın nasıl kasılarak oturduğunu, hâlâ tetikte olduğunu fark etti. Sinirli değil, daha çok, biraz heyecanla karışmış şekilde dikkatliydi. Güven yayıyordu. Belki de biraz fazla. Onu bu göreve, mühendislik okuduğundan değil, zekâsı yüzünden seçmişti. Avrupa Birliği'nin özellikle Akdeniz protokollerinde deneyimliydi. Mikro-elektronik izleme ve karşı-casusluk biliyordu. Ama daha önemlisi, Vatikan memurlarından, bu soruşturmayı yönetecek olan Monsenyör Verona ile ilişkisi vardı. İkisi birlikte uluslararası bir hırsızlık işinde çalışmışlardı.

"Kumandan Pierce'yi beklerken bari kağıt işlerini bitirelim." Painter, siyah dosya kaplarındaki iki kalın dosyadan birini Bryant'a ötekini Kokkali'ye verdi. Üçüncüsü Pierce'yi bekliyordu.

Monk, dosyanın üzerindeki gümüş Σ işaretine baktı.

"Bu, önümüzdeki operasyon için tüm ince ayrıntıları kapsıyor." Painter masasının içine yerleştirilmiş olan ekrana vurdu. Üç Sony düz ekran -biri omzunun arkasında, diğerleri sol ve sağda- dağların yüksek çözünümlü panaromik görüntülerinden, aynı gümüş Σ sembolüne dönüştüler. "Görev için gerekli bilgilendirmeyi her zamanki operasyon yöneticisi yerine ben yapacağım."

"Bilgileri bölümlere ayırmak," dedi Kat yavaş sesle. Güneyli aksanı sessiz harflerini yumuşatıyordu. Painter onun istediği zaman aksanını yok edebileceğini biliyordu. "Pusudan ötürü."

Painter başıyla onayladı. "Bilgiler güvenlik protokollerimizin geniş biçimde araştırılmasından önce gizleniyor."

"Yine de yeni göreve devam ediyor muyuz?" diye sordu Monk.

"Başka seçeneğimiz yok. Gelen haber..."

İç telefon sisteminden gelen sinyal araya girdi. Painter düğmeye bastı.

Sekreteri, "Başkan Crowe," diye bildirdi. "Dr. Pierce geldi."

"İçeri yollayın."

Kapı çan sesiyle açıldı ve Grayson Pierce içeri girdi. Siyah ayakkabılarla siyah Levi's ve kolalı beyaz bir gömlek giymişti. Saçları hâlâ aldığı duştan ıslak, başına yapışmıştı.

"Özür dilerim," dedi Grayson, diğer iki ajanı arasında durarak. Gözlerindeki sertlik, üzüntüsünü yalanlıyordu. Azarlanmayı bekleyerek dimdik durdu.

Ve hak etmişti de. Güvenlikte açılan yarıktan sonra kumandaya nanik yapmanın sırası değildi. Sigma yönetiminde biraz itaatsizlik her zaman göz ardı edilirdi. Buradaki erkekler ve kadınlar, en iyinin en iyileriydiler. Onların arazide kendi bildikleri gibi hareket etmelerini isteyip, sonra da buradaki totaliter yetkiye boyun eğmelerini bekleyemezdiniz. Bu ikisini dengelemek için becerikli bir el gerekirdi.

Painter, Grayson'a baktı. Giderek artan güvenlikle, Painter onun annesinden acil bir telefon aldığını ve kumanda merkezinden gittiğini biliyordu. Painter, Gray'ın kayıtsız bakışının ardında, gözlerini donuklaştıran bir yorgunluk fark etti. Bu pusu yüzünden mi yoksa evindeki durumundan ötürü müydü? Bu yeni görev için yeteri kadar zinde miydi?

Grayson gözlerini kaçırmadı. Öylece bekledi.

Toplantının bilgi vermenin dışında bir amacı vardı. Bu aynı zamanda bir sınavdı.

Painter eliyle bir koltuğu işaret etti. "Aile önemlidir," dedi, adamı özgür bırakarak. "Yeter ki gecikmeyi adet haline getirme."

"Hayır, Efendim." Grayson yürüyüp oturdu, ama gözleri armalı düz ekran monitörlerden ajanların kucağındaki dosyalara kaydı. Kaşlarının arasında bir kırışık belirdi. Azarlanmaması rahatsız etmişti onu. Güzel.

Painter üçüncü dosyayı Grayson'a doğru itti. "Biz de tam görev brifingine başlıyorduk."

Gray dosyayı aldı. Gözlerinden dikkatli bir şaşkınlık belirdi, ama sessiz kaldı.

Painter arkasına yaslandı ve masasındaki ekrana dokundu. Sol ekranda gotik bir katedralin dışardan alınmış bir resmi belirdi. Sağdakinde içerinin bir resmi çıktı. Cesetler her yere dağılmıştı. Omzunun arkasında, minberin dışında, öldürülen papazın düştüğü yerdeki dış hatların tebeşirle çizilmiş, hâlâ kanlı şeklinin bir resmi olduğunu biliyordu. Peder Georg Breitman.

Painter, ajanların gözlerinin resimlerin üzerinde dolaşmasını izledi.

Kat Bryant, "Köln'deki katliam," dedi.

Painter başıyla onayladı. "İncil'in Bilge Adamlar bayramını kutlayan gece yarısı ayininin sonuna doğru yapıldı. Seksenbeş kişi öldürüldü. Neden, basit hırsızlık gibi görünüyor. Katedralin paha biçilmez kalıntıları kırılıp açılmış." Painter, altın lahit ve güvenlik kafesinin parçalanmış diğer resimlerini peşpeşe gösterdi. "Yalnız lahdin içindekiler çalınmış. İncil'in Bilge Adamları'nın kemikleri."

"Kemikler mi?" diye sordu Monk. "Som altından bir sandığı bırakıp, bir sürü kemiği mi almışlar? Kim yapar bunu?"

"Bunu bilemiyoruz. Katliamdan sağ kalan tek bir kişi var." Painter, genç bir adamın bir sedyede çıkarılışının resmini, sonra da aynı adamın gözleri açık, ama şok yüzünden cam gibi donuklaşmış, bir hastane yatağındaki resmini gösterdi. "Jason Pendleton, Amerikalı. Yirmibir yaşında.

Bir günah çıkarma hücresinde saklanırken bulundu. İlk keşfedildiğinde ne dediği anlaşılmıyordu, ama bir sürü yatıştırıcıdan sonra, kesin olmayan bir rapor vermeyi başardı. Gelenler, rahipler gibi cübbe ve pelerin liymişler. Yüzler kimliksizmiş. Katedrale fırtına gibi girmişler. Ellerinde tüfekler varmış. İçlerinde papaz ile başpiskoposun da olduğu birkaç kişi vurulmuş.

Başka resimler de belirdi ekranda: kurşun yaraları, tebeşirle çizilmiş başka insan şekilleri, örümcek ağı gibi kurşun yolları ören kırmızı ipler. Alışılmamış bir fonda, tipik bir cinayet sahnesi gibiydi.

"Peki bu Sigma'yı nasıl ilgilendiriyor?" diye sordu Kat.

"Başka ölümler de var. Açıklanamayan ölümler. Sağ kalan kişiye göre, saldırganlar, güvenlik kasasına girebilmek için, metal ve kurşun geçirmez kafesi parçaladıkları gibi, katedralin içinde bir ölüm dalgasını da hareke-te geçiren bir aygıt kullanmışlar."

Painter uzandı ve bir tuşa bastı. Üç ekranda çeşitli cesetlerin görüntüleri belirdi. Ajanların yüzlerindeki ifade değişmedi. Hepsi yeteri kadar ceset görmüştü. Cesetler, başları geriye giderek bükülmüşlerdi. Resimlerden biri bir yüzün yakın çekimiydi. Açık gözlerin kornealarının beyazlanmıştı ve köşelerinden süzülen kanlı gözyaşlarının siyah izleri vardı. Dudaklar ölüm acısıyla geriye çekilerek donmuş, dişler ortada, diş etleri kanıyordu. Dil şişmiş, çatlamış ve kenarları kararmıştı. Monk, tıp bilgisi ve adli tıp eğitimiyle gözlerini kısarak dik oturdu. Boş kafalı bir soytarı rolü oynuyor olabilirdi, ama en güçlü yanı keskin bir gözlemci olmasıydı.

"Eksiksiz otopsi raporları dosyalarınızda," dedi Painter. "Adli tabiplerden gelen ilk sonuçlar, ölümlerin sara hastalığında olduğu gibi, *epileptiform* krizden meydan geldiği yönünde. Yüksek ısı ile birleşen şiddetli bir sarsılma, çekirdek ısısını artırarak, beynin dış yüzeylerini eritmiş. Hepsi kalpleri büzülmüş olarak ölmüşler. O kadar sıkılmış ki odacıklarda hiç kan bulunamamış. Bir adamın kalp pili göğsüne patlamış. Bacak kemiğinde metal bir çubuk olan bir kadın saatler sonra, hâlâ yanan bacağı içinden dışarı doğru tüterken bulunmuş."

Ajanlar katı yüzlerle oturuyordu, ama Monk bir gözünü kıstı ve Kat'ın yüzünün soluk beyaz rengi büründüğünü gördü. Grayson bile resimlere bakarken gözlerini kırpmadan, biraz fazla hareketsiz duruyordu.

Ama ilk konuşan Gray oldu. "Ve biz de ölümlerin hırsızlar tarafından kullanılan aygıtla ilgisi olduğundan eminiz."

"Olabildiğince kesin. Sağ kalan kişi, aygıt çalıştırılır çalıştırılmaz başında çok büyük bir basınç hissettiğini rapor ediyor. Sanki uçakla yere

iner gibi diye tarif ediyor. Kulaklarında hissetmiş. Ölümler o sırada olmuş."

"Ama Jason yaşamış," dedi Kat derin bir nefes alarak.

"Başka yaşayanlar da olmuş. Ama etkilenmeyenler adamlar tarafından tek tek vurulmuş. Soğukkanlılıkla katledilmişler."

Monk kımıldadı. "Öyleyse bazıları etkilendi, ötekiler etkilenmedi. Neden? Kriz geçirenlerin arasında ortak bir yan var mıydı?"

"Tek bir şey. Jason Pendleton'un fark ettiği bir gerçek. Kriz geçirenler yalnızca komünyona katılmış olanlar."

Monk gözlerini kırptı.

"Vatikan bu nedenden ötürü Amerikan makamlarıyla iletişim kurdu. Ve kumanda zinciri bunu bizim kucağımıza attı."

"Vatikan," dedi Kat.

Painter onun gözlerinden anladığını okudu. Kadının bu görev için neden mühendislik doktorası programı yarıda kesilerek, özellikle seçildiğini şimdi anlıyordu.

Painter devam etti, "Vatikan, bir grubun komünyon ayinlerini hedef aldığı, belki de ekmekleri zehirlediği her yerde öğrenildiği takdirde gelecek tepkilerden korkuyor. Uluslararası hukuku çiğnemek anlamına bile gelse, mümkün olduğunca çabuk cevap istiyor. Ekibiniz, Kutsal Ev'le ilişkili iki ajanla birlikte çalışacak. Neden tüm bu ölümlerin Bilge Adamlar'ın kemiklerinin çalınmasını örtmek için kullanıldığını hedef alacaklar. Yalnızca sembolik bir davranış mıydı? Yoksa hırsızlıktan daha fazlası mı vardı?"

"Ya bizim amacımız?" diye sordu Kat.

"Suçu kimlerin işlediğini ve hangi aygıtı kullandıklarını bulmak. Eğer böyle belirli ve hedeflendirilmiş bir biçimde öldürüyorsa, ne ile uğraştığımızı ve bunu kimin düzenlediğini bilmemiz gerek."

Grayson, tüyler ürpertici görüntülere daha bilimsel bir biçimde bakarak susuyordu. "İkili zehir," diye mırıldandı sonunda.

Painter baktı ona. İkisinin de gözleri birbirinin aynı, fırtınalı maviydi.

"Ne dedin?" diye sordu Monk.

"Ölümler," dedi Grayson ona dönerek. Tek bir olayla tetiklenmemişler. Biri iç biri dış etken gerektiren iki katlı olmalı. Aygıt dış etkendi ve toplu krizi tetikledi. Ama yalnızca komünyon ayinine katılmış olanlar etkilendi. Öyleyse henüz bilinmeyen bir de iç etken olmalı. Grayson yeniden Painter'e doğru döndü. "Ayin sırasında şarap dağıtılmış mı?"

"Yalnız bir avuç kilise halkına. Ama onlar komünyon ekmeğinden de yediler." Painter, adamın kafasındaki garip çarkların dönüşünü, uzmanların çok daha uzun zamanda ulaşacakları sonuca onun hemen varışını izleyerek bekledi. Grayson'un, Painter'in dikkatini çekmesinin, kasları ve refleksleri dışında bir nedeni vardı.

"Komünyon ekmeği zehirlenmiş *olmalı*," dedi Grayson. "Başka bir açıklaması yok. Ekmekleri yerken bir şey kurbanlara içerden verilmiş. Bir kez bulaşınca, aygıtın yaydığı bilinmeyen güç karşısında korunmasız hale gelmişler." Grayson yine Painter'le göz göze geldi. "Ekmekler herhangi bir bulaşmaya karşı incelendi mi?"

"Kurbanların midelerin doğru dürüst incelemeye yetecek bir şey kalmamıştı, ama ayinden arta kalan ekmekleri vardı. Tüm AB ülkelerindeki laboratuvarlara gönderildiler."

"Ve?"

Artık adamın gözlerini camlaştıran yorgunluk yok olmuş, yerini laser odaklı bir dikkat almıştı.

Görev için belli ki hâlâ yetkiliydi. Ama sınav daha sona ermemişti.

"Hiçbir şey bulanamadı," diye devam etti Painter. "Bütün incelemeler, buğday unu ve mayasız ekmekleri yapmakta kullanılan pastacı ürünlerinden başka bir şey göstermedi."

Grayson'un kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. *"Bu imkansız."*

Painter onun sesindeki kızgınlığa varan inadı hissetti. Adam, vardığı sonuca inatla güveniyordu.

"Bir şey olmalı," dedi Grayson.

DARPA'daki laboratuvarların da görüşü alındı. Onların sonuçları da aynıydı."

"Yanılıyorlardı."

Monk uzanıp onu yatıştırmaya çalıştı.

Kat kollarını kavuşturdu, konuyu karara bağlamak istedi. "O halde başka bir açıklama olması..."

"Saçma," dedi Grayson onun sözünü keserek. "Tüm laboratuvarlar yanılıyor."

Painter bir gülümsemeyle bastırdı. Ortaya çıkmak için bekleyen bir *lider* vardı adamın içinde: keskin zekâ, tümüyle kendine güvenen, dinlemeye hazır ama bir kez karar verdi mi kolayca vazgeçmeyen.

"Haklısın," dedi Painter sonunda.

Monk ve Kat'ın gözleri şaşkınlıkla açılırken, Grayson yalnızca iskemlesinde arkaya yaslandı.

"Bizim buradaki laboratuvarlarımız bir şey buldu."

"Ne?"

"Örneği yakarak bileşenlerini ortaya çıkardılar ve tüm organik bileşenleri ayırdılar. Sonra seri spektrometre[1] ölçüm yaparken her basit cisim zerresini yok ettiler. Ama her şey temizlendikten sonra, tartılarının üzerinde ekmeğin dörtte biri kadar kuru ağırlık kaldı. Beyazımsı kuru bir toz."

"Anlamıyorum," dedi Monk.

Grayson açıkladı. "Kalan toz, analiz aleti tarafından görülemiyordu."

"Orada tartının üzerinde duruyordu, ama makineler teknisyenlere orada hiçbir şey olmadığını söylüyordu."

"Bu imkansız," dedi Monk. "Burada dünyanın en iyi gereçleri var."

"Ama yine de *bulamadılar*.

"Toz cisim tümüyle hareketsiz olmalı," dedi Grayson.

Painter başıyla onayladı. "Bunun üzerine laboratuvar teknisyenleri daha başka araştırmalar yaptılar. Onu erime noktasına kadar ısıttılar. 1160 derece. Eridi ve ısı azaldığında, kehribar rengi saydam bir cama dönüşen berrak bir sıvı oldu. Eğer camı havanda döverseniz yeniden beyaz toz haline geliyordu. Ama her aşamada hareketsiz kalıyor, modern gereçler tarafından ortaya çıkarılamıyordu."

Kat, "Bunu ne yapabilir?" diye sordu.

"Hepimizin bildiği, ama ancak son yirmi yıl içinde keşfedilen bir şey." Painter bir sonraki resmi açtı. Hareketsiz bir gaz odasındaki karbon elektrodunu gösteriyordu. "Teknisyenlerden biri bu deneyin yapıldığı Cornell Üniversitesi'nde çalışmıştı. Yayma spektroskopisi[2] ile birleşen tozun bir kısmını buharlaştırdılar. Elektroliz tekniği kullanarak, tozun daha çok bilinen sert haline dönmesini sağlamayı başardılar."

Son resmi ekrana getirdi. Bu siyah elektrodun bir yakın çekimiydi ama artık siyah değildi.

"Dönüştürülmüş maddenin karbon çubuğuna yapışmasını sağlamayı başardılar."

Siyah elektrod, artık kaplamaydı, lambanın altında, göz alıcı ve kuşku götürmez biçimde parlıyordu.

Grayson oturduğu yerde öne eğildi. "Altın."

1 Alaşımların element oranlarını bulmak için kullanılan alet. (ç.n.)

2 Kimyasal bir ölçüm tekniği. (ç.n.)

18:24
Roma, İtalya

Araba sireni Rachel'in kulaklarında öttü. Devriye arabasında, bereleninmiş, başı çatlayarak ve ağrılar içerisinde oturuyordu. Ama tüm hissedebildiği, Vigor Dayı'sının kesin olarak ölmüş olduğuydu. Korku onu boğacak gibi oluyor, nefesini kesiyor ve görüşünü engelliyordu. Rachel, devriye polisinin telsizine konuştuğunu yarım yamalak işitti. Sokaklardaki pusu sahnesine ilk ulaşan bu devriye arabası olmuştu. Kadın, tıbbi yardımı reddetmiş ve teğmen otoritesini kullanarak, adama kendisini Vatikan'a götürmesini emretmişti.

Araba Tiber Nehri'nin üzerindeki köprüye ulaştı. Rachel gideceği yere doğru bakmaya devam etti. Kanalın karşı tarafında, St. Peter'in, her şeyin üstünden yükselen parlak kubbesi belirdi. Batmakta olan güneş, onun üzerine gümüş ve altın renkleri serpiyordu. Ama bazilikanın arkasında gördüğü şey onu yerinden zıplattı. Elleriyle arabanın gösterge tablosunu kavradı.

İsli siyah bir duman lacivert göğe yükselmekteydi.

"Vigor dayı..."

Rachel, başka sirenlerin nehirdeki yankılarını duydu. Yangın ve diğer acil durum araçları geliyordu.

Devriye polisinin kolunu tuttu. Adamı oradan fırlatıp arabayı kendisi kullanmak için can atıyordu.

Ama hâlâ sarsılmış durumdaydı. "Biraz daha hızlı gidemez misiniz?"

Carabiniere Norre başıyla onayladı. Gençti ve birliğe yeni girmişti. Paçalarında kırmızı çizgi ve göğsünde çapraz gümüş kuşak olan siyah üniformayı giyiyordu. Direksiyonu çevirdi ve bir trafik düğümünü geçmek için kaldırıma çıktı. Vatikan'a yaklaşırken, trafik en sıkışık halini almıştı. Acil durum araçlarının bir noktada birleşmeleri bölgedeki tüm trafiği karmakarışık etmişti.

"St. Anne Kapısı'na yönel," diye emretti.

Polis direksiyonu kırdı ve kendilerini Porta Santa Anna'nın üç blok yakınına ulaştıracak olan dar bir sokağa girmeyi başardı. Vatikan Kenti'nin duvarlarının arkasındaki, Rüzgârlar Kulesi tüm Vatikan Kenti'nin ikinci en yüksek noktasıydı. Üst katları taştan bir meşale halinde, alevler içindeydi.

Aman, olamaz...

Kulede Vatikan Arşivleri'nin bir kısmı dururdu. Dayısının Kutsal Ev'in kütüphanelerini araştırdığını biliyordu. Saldırıdan sonra, bu yangın basit bir kaza olamazdı.

Araba Rachel'i ileri fırlatarak aniden fren yaptı. Kızın gözleri alevler içindeki kuleden ayrıldı.

İleri giden tüm trafik tıkanmıştı.

Rachel daha fazla bekleyemedi. Kapının kolunu çekti ve dışarı çıkmaya başladı.

Bir el omzundan yakalayıp engelledi onu. "*Tenente* Verona," dedi Carabiniere Norre.

"İşte. Buna ihtiyacınız olabilir."

Rachel, başını eğip adamın görev silahı olan siyah Baretta 92'ye baktı. Başıyla teşekkür ederek aldı onu. "Merkezi uyar. T.C.P. deki General Rende'ye Vatikan'a döndüğümü bildir. Bana Sekreterlik Ofisi'nden ulaşabilir."

Adam başıyla onayladı. "Dikkatli olun, *Tenente.*"

Her yönden öten sirenler arasında, Rachel yürümeye başladı. Silahı kemerinin beline soktu ve sarkıp Beretta'yı gözden saklaması için bluzunu pantolonun üstüne çıkardı. Üniforması yokken açıkta bir silahla acil bir duruma doğru koşturduğunun görülmesi doğru olmazdı.

Kalabalıklar kaldırımları doldurmuştu. Rachel sokaklarda park etmiş arabaların arasından geçmeyi tercih etti. Hatta ileri gidebilmek için bir tanesinin üstünden kaydı bile. İleride St. Anne Kapısı'na doğru giden belediyenin kırmızı bir yangın arabasını gördü. Geçmek zor olacaktı. Aşırı tetikte bir İsviçre Muhafız Birliği her iki yanda barikat kurmuştu. Burada tören teberleri[1] yoktu.

Her askerin elinde bir hücum tüfeği vardı.

Rachel kalabalığı yararak muhafız hattına geldi.

Kolları havada, elinde kimliği ile, "Carabinieri Gücü'nden Teğmen Verona," diye bağırdı.

"Kardinal Spera'ya ulaşmalıyım!"

Yüzlerdeki kararından dönmeyen sert ifadeler değişmedi. Kutsal Ev'e tüm girişleri engellemek, acil durum personelinden başka kimseyi içeri almamak üzere emir aldıkları açıkça belliydi. Bir Carabinieri teğmeninin İsviçre Muhafızları üzerinde emir yetkisi yoktu.

[1] Eskiden kullanılan baltalı kargı. (ç.n.)

Ama sıranın arkalarından, maviler giymiş tek bir muhafız ileri çıktı. Rachel daha önce konuştuğu muhafızı tanıdı. Muhafız, hattı yardı ve kızın yanına geldi.

"Teğmen Verona," dedi. "Sizi içeri götürmek üzere emir aldım. Benimle gelin."

Topuklarının üzerinde döndü ve ona yol gösterdi.

Kapıyı geçerlerken, kız ona ayak uydurmaya çalışıyordu. "Dayım... Monsenyör Verona..."

"Size helikopter alanına kadar eşlik edeceğimden başka bir şey bilmiyorum." Kızı hemen kapının dışına park edilmiş bir elektrikli bekçi arabasına götürdü. "Kardinal Spera'nın emirleri."

Rachel içeri tırmandı. Önlerinde hantal yangın arabası ilerliyordu. Sonunda kamyon Vatikan Müzesi'nin önündeki geniş bahçeye girince yeteri kadar yer açıldı. Araba, aralarında makineli tüfeklerle donatılmış bir çift askeri aracın da bulunduğu acil durum araçlarına katıldı.

Muhafız, bindikleri arabayı, müzenin önündeki trafik sıkışıklığının yanından geçerek, sağa çevirdi.

Yukarıda, kule alevler içinde yanmaya devam ediyordu. Uzaklarda bir yerde, üst katlara ulaşmaya çalışan bir su sütunu yukarıya doğru fışkırdı. Üstteki üç katın pencerelerinden alevler çıkmaktaydı. Siyah duman bulutları göğü kaplamıştı. Kule, parşömen ve kağıt tomarlarından bir çıra gibiydi.

Çok büyük ölçüde bir felaketti bu. Ateşin yok etmediklerini su ve duman mahvedecekti. Yüzyılların arşivleri, Batı tarihinin haritası, yok olmuştu.

Yine de, Rachel tüm korkularının bir yere odaklandığını fark etti.

Vigor Dayı.

Araba şehir garajının yanından hızla geçti ve kaldırım taşlı bir yolda ilerlemeye devam etti. Bu yol, Vatikan'ı çepeçevre saran, taş ve harçtan oluşan uçuruma, Leonine Duvarı'na paraleldi. Müze binalarının çevresinden dolaşıyor ve kent-eyaletin yarısının arkasından geçiyordu. Uzakta çeşmeler dansediyordu. Dünya yeşilin tonlarıyla boyanmıştı. Arkalarındaki duman, ateş ve siren düdüklerinden oluşan cehennemi kır manzarası için fazla şiirseldi.

Özel arazinin en arkasından hiç konuşmadan yola devam ettiler.

Gidecekleri yer karşılarında belirdi. Vatikan helikopter alanı bir duvarın içine sokulan köşedeydi. Eski tenis kortlarından dönüştürülen havaa-

lanı büyük bir beton alan ve bazı binalardan oluşmuştu. Asfaltın üzerinde, tek bir helikopter, takozlarının üzerinde patırtıdan uzakta duruyordu. Pervaneleri giderek hızlanarak dönmeye başlamıştı. Motordan haykırışlar yükseliyordu. Rachel bembeyaz hava aracını tanıyordu. Bu, papanın, "Holikopter"[1] lakaplı özel helikopteriydi.

Genç kadın, aynı zamanda Kardinal Spera'nın siyah cübbesini ve kızıl kuşağını tanıdı. Yolcu bölümünün açık kapısında, dönmekte olan pervanelerden kaçınarak ayakta duruyordu. Bir eliyle kızıl takkesini tutmaktaydı.

Arabanın hareketiyle döndü ve bir elini kaldırıp selamladı. Motorlu araba kısa bir ara uzaklıkta durdu. Rachel durmasını beklemeden arabadan atladı. kardinale doğru koştu.

Dayısının sonunu bilen birisi varsa, bu, Kardinal Spera olmalıydı.

Ya da bir başkası...

Helikopterin arkasından bir şekil çıktı ve kıza doğru hızla ilerledi. Kız ona doğru koştu ve helikopterin dönen pervanelerinin altında sıkıca sarıldı ona.

"Vigor Dayı..." Yüzünden kalbindeki buzu eriterek sıcak yaşlar iniyordu.

Adam geri çekildi. "Geciktin, çocuğum."

"Geciktirildim," diye cevap verdi.

"Duydum. General Rende sana yapılan saldırıyı bildirdi."

Rachel, geriye, alevler içindeki kuleye baktı. Dayısının saçlarından duman kokusu aldı. Kaşları alazlanmıştı. "Saldırıya uğrayan yalnız ben değilim anlaşılan. Tanrı'ya şükür, iyisin."

Dayısının yüzü karardı, sesi sertleşti. "Maalesef herkes böyle şanslı değildi."

Göz göze geldiler.

"Jacob patlamada öldü. Gövdesi siper oldu, kurtardı beni." Kız onun sesindeki kederi helikopterin gürlemesinin üzerinden bile işitti. "Gel, buradan uzaklaşmalıyız."

Onu helikoptere götürdü.

Kardinal Spera, dayısını başıyla onayladı. "Durdurulmalılar," dedi üstü örtülü bir şekilde.

---

[1] Holikopter: Kelime oyunu yapılmış. Holycopter. "Holy," İngilizcede "kutsal" demektir. (ç.n.)

Rachel, dayısının ardından helikoptere girdi. Kapı itilerek kapatılırken kemerlerini bağladılar. Kalın yalıtım, motor sesinin büyük bölümünü boğuyordu, ama Rachel helikopterin motorunun hızının artığını duydu. Helikopter birden takozların üzerinden kalktı ve sarsıntısızca yükseldi.

Vigor Dayı, başı önünde, gözleri kapalı, arkasına yaslanmıştı. Dudakları sessiz bir dua ile kımıldıyordu... Jacob için... belki de kendileri için de.

Rachel, o gözlerini açıncaya kadar bekledi. Artık, Vatikan'dan uzaklaşıyor ve Tiber'in üzerinden geçiyorlardı. "Saldırganlar," diye söz başladı Rachel, "...onlar Vatikan plakalı arabalar kullanıyorlardı."

Dayısı şaşırmadan onayladı. "Anlaşılıyor ki Vatikan'ın yalnız dışarda değil, kendi içinde de casusları var."

"Kim?"

Dayısı bir inilti ile onun sözünü kesti. Daha dik oturdu, ceketinin içine elini soktu ve katlı bir kağıt çıkardı. Kıza verdi onu. "Köln katliamından kurtulan kişi bunu bir taslak ressamına tarif etti. Saldırganlardan birinin göğsünde işli olduğunu görmüş."

Rachel kağıdın katını açtı. Kanatlarını açmış, bükülmüş ve yılan gibi kuyruğu kendi boynuna dolanmış kırmızı bir ejderhanın resmi, şaşırtıcı ayrıntılarla çizilmişti.

Resmi indirdi ve dayısına baktı.

"Antik bir sembol," dedi dayısı. "Ondördüncü yüzyıla kadar gidiyor."

"Neyin sembolü?"

"Ejder Konseyi'nin."

Rachel adı tanınmayarak başını salladı.

"Bu, ortaçağda, eski Kilise'de bölünme ile yaratılan simyasal bir mezhepdir. Papaların ve papa karşıtları, papaların ve karşıtlarının yükselişini sağlayan da aynı bölünmedir."

Rachel, Vatikan'daki yasadışı papaların, Katolik Kilisesi'nin başında oturan ama seçimleri daha sonra Kilise Yasaları'na aykırı ilan edilen bu adamların saltanatını çok iyi biliyordu. Bunun çeşitli nedenleri vardı. En yaygın olanı, yasal olarak seçilmiş papanın, genellikle bir kral ya da imparator tarafından desteklenen askeri bir hizip tarafından zorla yerinden alınması ve sürgüne gönderilmesiydi. Üçüncü yüzyıldan onbeşinci yüzyıla kadar kırk papa karşıtı, papalık tahtına oturmuştu. Ancak en kargaşalı dönem, ondördüncü yüzyılda yasal papalığın Roma'dan zorla çıkartılıp Fransa'ya gönderildiğinden sonraki dönemdi. Yetmiş yıl boyunca Roma,

bir dizi yozlaşmış papa karşıtı tarafından yönetilirken, gerçek papalar sürgünde görev yapıyorlardı.

"Böyle eski bir mezhebin şimdiki durumla ilgisi nedir?" diye sordu Rachel.

"Ejder Konseyi bugün hâlâ aktif. Onların egemenliği, aynen, Birleşmiş Milletler'de gözlemci konumunda bulunan Malta Şövalyeleri gibi, AB tarafından bile tanınıyor. Gölgeli Ejder Konseyi, Avrupa Prensler Konseyi, Tapınak Şövalyeleri ve Rosicrucian'larla[1] da bağlantılı. Ejder Konseyi aynı zamanda, Katolik Kilisesi'nde de üyeleri bulunduğunu açıkça itiraf ediyor. Hatta burada, Vatikan'da bile."

"Burada mı?" Rachel sesindeki şaşkınlığı durduramamıştı. O ve dayısı hedef olmuşlardı. Vatikan'ın içindeki birileri tarafından.

"Birkaç yıl önce önemli bir skandal olmuştu," diye devam etti Vigor Dayı. "Eski bir Cizvit papazı, Peder Malchi Martin, yazılarında Kilise içindeki bir *Gizli Kilise*'den söz etmişti. Onyedi dil konuşan bir bilgindi, birçok önemli kitap yazdı, Papa 23. John'un yakın çalışma arkadaşıydı. Burada, Vatikan'da yirmi yıl çalıştı. Ölmeden önce yazdığı son kitabında, Vatikan'ın içinde, gizli töreleri uygulayan simyasal bir mezhepten söz ediyordu."

Rachel, midesinde, Fiumicino yakınlarındaki bir uluslararası havaalanına giden helikopterin dönerken yan yatmasıyla ilgisi olmayan bir bulantı hissetti. "Bir kilise içinde gizli bir kilise." Köln katliamına karışmış olan bu olabilir mi? Neden? Amaçları nedir?"

"Bilge Adamlar'ın kemiklerini çalmak için mi? Hiçbir fikrim yok."

Rachel, bu açıklamanın beyninde süzülmesine fırsat verdi. Bir suçluyu yakalamak için önce onu tanımak gerekirdi. Suça yönelten nedeni bulmak, çoğunlukla fiziksel kanıttan daha aydınlatıcı olurdu.

"Krallık'la ilgili başka ne biliyorsun?" diye sordu.

"Uzun tarihlerine rağmen, fazla bir şey bilmiyorum. Sekizinci yüzyılda, İmparator Charlemagne, eski Avrupa'yı Kutsal Kilise adına fethetti. Pagan doğası olan kült dinlerini ezdi ve onların inançlarının yerine Katolikliği getirdi."

Rachel başıyla onayladı. Charlemagne'nın vahşi taktiklerini çok iyi biliyordu.

---

[1] Doğaüstü felsefesini insan ilişkilerine uygulama yolunda kurulan uluslararası bir dernek. (ç.n.)

"Ama akımlar değişir," diye devam etti Vigor Dayı. "Bir zamanlar moda olmayan yeniden moda olur. Onikinci yüzyılda, Gnostik ya da gizemli inanç, bir zamanlar onu yok eden imparatorlar tarafından gizlice yeniden güçlendirilmeye başladı. İmparatorlar Gnostik uygulamalarını sürdürürken, Kilise bugün bildiğimiz Katoliklikliğe doğru kaymaya devam etti ve yavaşça bir bölünme başladı. Bölünme ondördüncü yüzyılın sonunda buhran çıkardı. Fransa'ya sürülmüş olan papalık yeni geri dönmüştü. Barış yapmak için, Kutsal Roma İmparator'u Lüksemburglu Sigismund, daha alt sınıflardaki Gnostik uygulamaları bile açıkça yasaklayarak, Vatikan'ı politik olarak destekledi."

"Yalnız alt sınıflardakileri mi?"

"Aristokrasi esirgenmişti. İmparator halk arasında gizemli inançları yasaklarken, Avrupa'nın asil aileleri arasında, kendini siyasal ve gizemli uğraşlara adamış gizli bir dernek yarattı. *Ordinis Draconis*. İmparatorluk Asil Ejder Konseyi. Bugün bile varlığını sürdürmekte. Ama farklı ülkelerde birçok tarikat vardır, bazıları iyi niyetli, yalnızca törensel ya da kardeşliğe aittir, ama sert liderlerin yönlendirdiği başkaları da filizlenmişti. Bahse girerim ki, eğer Ejder Konseyi bu işin içindeyse, bu fanatik tarikatlardan biridir."

Rachel, içgüdüsel olarak sorgulama konumuna girdi. *Düşmanını tanı.* "Peki bu daha kötü tarikatların amaçları nedir?"

"Bir aristokrat mezhep olarak bu en uçtaki liderler, kendilerinin ve de üyelerinin, İnsan'ın yasal ve seçilmiş hükümdarları, yöneticileri olduklarına inanırlar. Onlar kanlarının saflığı ile yönetmek için doğmuşlardır."

"Hitler'in üstün ırk sendromu.

Bir baş sallama. "Ama onlar daha fazlasını ararlar. Yalnızca krallığı değil. Onlar tüm eski bilgi biçimlerini; kendi egemenlik amaçlarının ve vahiylerinin daha ileri gitmesine yardımcı olmaları için ararlar."

"Hitler'in bile gitmekten korktuğu yerlere gitmek için," diye mırıldandı Rachel.

"Çoğunlukla politikaları kendi amaçları doğrultusunda, bir gizlilik ve törensel perde arkasından yönetirken, yalın bir üstünlük havasını koru-dular. Amerika'daki Kafatasları ve Kemikler ile Avrupa'daki Bilderberg gibi gizli gruplarla birlikte çalışarak. Ama şimdi biri arsızca ve kanlı biçimde elini gösteriyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Vigor Dayı başını salladı. "Korkarım, bu mezhep çok önemli bir şey keşfetti, onları gizlendikleri yerden açığa çıkaran bir şey."

"Ya ölümler?"

"Kilise'ye bir uyarı. Bize yapılan saldırılar gibi. Bugün aynı zamanda olan cinayet girişimleri rastlantı olamaz. Bizi korkutmak, yavaşlatmak için Ejder Konseyi tarafından emredilmiş olmalılar. Rastlantı olamazdı. Bu özel Hükümdarlık kaslarını geriyor, yüzyıllar boyunca kuşandığı deriyi çıkarıp atarak, Kilise'nin geri çekilmesi için kükrüyor."

"Ama amaç nedir?"

Vigor Dayı içini çekerek arkasına yaslandı. "Tüm delilerin hedefine ulaşmak."

Rachel ona bakmaya devam etti.

Adam tek sözcükle cevap verdi. "Armageddon.[1]

16:04
Atlantik üzerinde havada.

Gray, içindeki buzları tıkırdatarak bardağını salladı.

Kat Bryant, özel jetin lüks kabininde oturduğu koltuğundan ona baktı. Hiçbir şey söylemedi, ama çatılmış kaşları ciltler dolusu söz anlatıyordu. Görev dosyasına dikkatini vermişti. İkinci kez. Gray zaten başından sonuna kadar okumuştu. Bir daha incelemeye gerek görmüyordu. Onun yerine, görev lideri olarak atanmasının nedenini düşünerek, Atlantik Okyanusu'nun gri mavi yüzeyini incelemekteydi. Onüçbin kilometre yükseklikte hâlâ bir yanıt bulamamıştı.

İskemlesini döndürerek ayağa kalktı ve kabinin arka tarafındaki antika maun bara doğru yürüdü. Buradaki zenginlik karşısında yine başını salladı: Waterford kristalinden bardaklar, ceviz mobilya, deri kaplamalar... üst düzey bir İngiliz birahanesini andırıyordu.

Ama en azından buradaki barmeni tanıyordu.

"Bir kola daha?" diye sordu Monk.

Gray bardağını barın üstüne koydu. "Sanırım yeteri kadar içtim."

"Tüy siklet," diye mırıldandı arkadaşı.

Gray, kabine doğru döndü. Babası bir zamanlar ona bir rolü oynamak o karakter olmaktır demişti. Doğal olarak, Gray'ın bir petrol sahasında, mühendis babasının yönetiminde çalışmaktaki isteksizliğinden söz etmişti. O sırada, yalnızca onaltı yaşındaydı ve Doğu Teksas'ın sıcak güneşinin

[1] Kıyamet gününde iyilik ve kötülük orduları arasında çıkacak savaşa sahne olacak alan, mahşer; ölüm kalım savaşı. (ç.n.)

altında bir yaz geçirmekteydi. Bütün arkadaşları Güney Padre Adası'nın kumsallarında yaz tatili yaparken, o acımasız bir işte çalışıyordu. Babasının uyarısı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Bir erkek olmak için önce öyle davranmalısın.*

Belki de aynı şey lider olmak için de söylenebilirdi.

"Tamam, kitaplara bakmak yeter," dedi Kat'ın gözlerini kendi üstüne çekerek. Monk'a baktı. "Ve sanırım sen de bu içki tezgâhının derinliklerini yeteri kadar inceledin."

Monk omuz silkti ve ana kabin kısmına döndü.

"Dört saatten az uçuş zamanımız kaldı, " dedi Gray. Ses hızının biraz altında uçan, özel hazırlanmış Citation X jet, Almanya saatiyle sabaha karşı saat ikide inmiş olacaktı. "Hepimiz biraz uyumalıyız." Oraya varır varmaz inip koşmaya başlayacağız."

Monk esnedi. "Bana iki kez söylemene gerek yok, Kumandan."

"Ama önce notlarımızı karşılaştıralım. Bilmemiz gereken çok şey var."

Gray koltukları gösterdi eliyle. Monk birine çöktü. Gray masada onlara katılıp Kat'ın karşısına oturdu.

Gray, Monk'u Sigma'ya katıldığından beri tanıyordu, ama Yüzbaşı Kathryn Bryant, tanınmayan bir akraba gibiydi. Çalışmaya o kadar dalmıştı ki Sigma'da onu iyi tanıyan çok az insan vardı. Ajanlardan biri onun için yürüyen bilgisayar demişti. Ama namı, haber alma ajanlığı olan bir önceki rolüyle gölgelenmişti. Siyah Operasyon'u yönettiği söylentisi vardı. Ama işin doğrusunu kimse bilmiyordu. Sigma üyesi diğer arkadaşları bile geçmişi bilmeye izinli değildi. Bu kadar gizlilik onun, birliklerde, ekipler ve müfrezelerde yükselen diğer kadın ve erkeklerden ayrı düşmesini sağlamıştı.

Gray'ın da geçmişiyle sorunları vardı. İstihbarat alanında çalışanlardan hoşlanmaması için özel nedenleri bulunuyordu. Onlar, savaş alanının, bomba uçaklarının pilotlarının bile çok uzağında, herkesten ayrı, ama çok daha ölümcül hareket ederlerdi. Gray'ın elleri zayıf istihbarat yüzünden kana bulaşmıştı. Masumların kanı. Belirli bir düzeyde güvensizliğini silkip atamıyordu.

Kat'a baktı. Yeşil gözleri katıydı. Tüm vücudu sanki kolalanmıştı. Kadının geçmişini bir yana bıraktı.

Derin bir nefes aldı.

Kendisi onun lideriydi.

Rolünü oyna.

Boğazını temizledi. İşe başlamanın zamanıydı. Bir parmağını kaldırdı. "Tamam, önce neler biliyoruz?"

Monk, yüzünde çok ciddi bir ifade ile, "Fazla değil," dedi.

Kat'ın yüzündeki değişmez ifade aynı kaldı. "Suçluların Kraliyet Ejder Konseyi diye bilinen bir mezhep-cemiyeti ile bir şekilde ilişkili olduğunu biliyoruz."

"Bu Hare Krişna'larla[1] ilişkili demek gibi bir şey oluyor," diye karşılık verdi Monk. "Grup yabani çimen kadar gölgeli ve arsız. Tüm bunların arasında kim olduğuyla ilgili hiçbir bilgimiz yok."

Gray başıyla onayladı. Bu bilgiler onlar uçarken fakslanmıştı. Ama daha rahatsız edici olan, Vatikan'daki görev arkadaşlarına yapılan bir saldırıya ait haberlerdi. Bunda yine Ejder Konseyi'nin eli olmalıydı. Ama neden? Varacakları savaş alanında ne biçim işler dönüyordu. Cevaplara ihtiyacı vardı.

"O halde haydi parçalayalım bunu," dedi Gray. Başkan Crowe gibi konuştuğunu fark etmişti. Öteki ikisi açıklama bekleyerek baktı ona. Boğazını temizledi. "Esaslara dönelim. Araçlar, nedenler ve fırsatlar."

"Pek çok fırsatları vardı," dedi Monk. "Gece yarısından sonra vurdular. Sokaklar çoğunlukla boşken, Ama neden katedralin de boşalmasını beklemediler?"

"Bir mesaj vermek için," diye cevap verdi Kat. "Katolik Kilisesi'ne bir darbe."

"Böyle bir tahmin yapamayız," dedi Monk. "Buna daha geniş bak. Belki de yalnızca bir el çabukluğudur. Yanıltmak için. Öyle kanlı bir suç işleyeceklerdi ki birkaç tozlu kemiğin çalınması kimsenin dikkatini çekmeyecekti."

Kat ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama kadının ifadesini okumak çok zordu. Kartlarını göğsüne yakın tutardı. Böyle eğitilmişti.

Gray konuyu tatlıya bağladı. "Her iki şekilde de, *fırsatları* araştırmak, katliamı kimin yaptığını bulmak için bir yol sunmuyor bize. Nedenlere geçelim."

Monk, başını sallayıp arkasına yaslanarak, "Kemikleri neden çaldılar?" dedi. "Belki de Katolik Kilisesi'ne karşı rehin tutup fidye alacaklar."

Kat başını salladı. "Eğer yalnızca para olsaydı altın kalıntı sandığını da alırlardı. O halde kemiklerle ilgili başka bir şey olmalı. Bizim hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şey. Belki de bu ipucunu Vatikan'daki bağlantılarımıza bıraksak daha iyi olur."

[1] Hint kökenli bir mezhep. (ç.n.)

Gray kaşlarını çattı. Hâlâ Vatikan gibi, gizemler ve dinsel dogmaların üzerine kurulmuş bir örgütle çalışmaktan rahatsızdı. Roma Katoliği olarak yetiştirilmişti ve hâlâ güçlü inanç titreşimleri hissetmesine rağmen, diğer dinler ve felsefeleri de incelemişti: Budizm, Taozim, Judaizm. Çok bilgi edinmişti, ama çalışmaları sonucunda bir şey asla öğrenememişti: Neyi arıyordu?

Gray başını salladı. "Şimdilik, bu suç için nedene büyük bir soru işareti koyacağız. Ötekilerle buluşunca bunu daha derin inceleriz. Böylece tartışacağımız yalnız araçlar kalıyor."

"Bu da tüm parasal tartışmaya geri dönüyor," dedi Monk. "Bu operasyon iyi planlanmıştı ve hızla yürütüldü. Yalnız insan gücü bakımından bile, pahalı bir operasyondu. Bu hırsızlığı para destekledi."

"Para ve bizim anlamadığımız bir teknoloji düzeyi," dedi Kat.

"Peki ya komünyon ekmeğindeki altın," dedi Monk.

"Monatomik altın," diye mırıldandı Kat.

Gray, altınla kaplanmış elektrodu gözlerinin önüne getirdi. Bu garip altınla ilgili dosyalarında, dünyanın birçok laboratuvarından elde edilen tomar tomar bilgi verilmişti: British Aerospace, Argonne Ulusal Laboratuvarı, Seattle'deki Boeing Laboratuvarları, Kopenhag'daki Niels Bohr Enstitüsü.

Toz, bilinen altının toz haline getirilmişi değildi. Altının *m-hali* olarak sınıflandırılan yeni, saf bir haliydi. Beyaz toz, alışılmış metal düzeyinden farklı olarak, bireysel atomlara bölünmüştü. *Monatomik* ya da *m-hali*. Bilim adamları yakın zamana kadar, altının, hem doğal hem de yapay olarak, şeklini değiştirip hareketsiz beyaz bir toz haline gelebileceğini bilmiyorlardı.

Peki tüm bunlar ne anlama geliyordu?

"Tamam," dedi Gray, "tüm dosyaları okuduk. Artık bu konuyu toparlayalım. Bakalım bir yere varıyor mu."

Monk konuştu. "İlk olarak, bunu yapan yalnız altın değil. Bunu da aklımızda bulundurmalıyız. Öyle görünüyor ki, belirli aralıklarla oluşan bu tablodaki değişken metaller - platin, rodyum, iridiyum ve diğerleri - de toz halinde eriyebiliyor."

"Erimiyorlar," dedi Kat. *Platin, Madenler Dergisi, Bilimsel Amerikan* ve hatta İngiltere Savunma Bakanlığı'nın yayın organı olan *"Jane'in Haftalık Savunması'ndan* fotokopi yapılmış makaleler bulunan dosyalara baktı. Sanki kapaklarını açmaya can atıyordu.

"Terim, *birleşimi bozmak,"* diye devam etti. "Bu m-hali metaller, bireysel atomlar ve mikro-salkımlar olarak parçalanıyor. Fiziksel görüş nokta-

sına göre bu durum, ileri-zaman ve geri-zaman elektronları atom çekirdeğinin çevresinde birleştiklerinde ortaya çıkıyor ve her atomun, kendi kimyasal reaksiyona girme yeteneğini komşusuna kaptırmasına neden oluyor."

"Yani birbirlerine *yapışmaları* sona eriyor." Monk'un gözleri biraz eğlenir gibiydi.

Kat içini çekerek, "Kabacasını söylüyorsun," dedi. "Metalin *madeni* görünüşünü kaybetmesine ve toz olarak parçalanmasına, bu kimyasal tepkinin yokluğu neden oluyor. Sıradan bir laboratuvar gerecinde bulunamayacak bir toz."

"Hmm..." diye mırıldandı Monk.

Gray, Monk'a bakarak kaşlarını çattı. Omuz silkti. Gray, arkadaşının aptal rolü yaptığını biliyordu.

Kat, bu bakışmalardan habersiz, "Sanırım," diye devam etti, "suçlular bu kimyasal tepkisizlikten haberdardılar ve altın tozunun asla bulunamayacağına güveniyorlardı. Bu onların ikinci hatasıydı.

""İkinci mi?" diye sordu Monk.

"Geride bir tanık bıraktılar. Genç adamı. Jason Pendleton'u." Kat dosya kabını açtı. Belli ki artık bu ayartmaya karşı koyamıyordu. "Yeniden altın konusuna dönelim. Süperiletkenlikle ilgili bu nota ne diyorsunuz?"

Gray başıyla onayladı. Kat'ı takdir etmek gerekiyordu. M-halindeki metallerin en akıl karıştırıcı yönüne parmak basmıştı. Monk bile dikkat kesilmişti artık.

Kat devam etti, "Toz, analiz yapan araçlara hareketsiz görünse bile, atomik durumu düşük-enerji olmaktan çok uzaktır. Sanki her atom, komşusunu etkilemek için kullandığı tüm enerjiyi almış ve kendi *içine* döndürmüştür. Enerji, atom'un çekirdeğinin şeklini bozarak, uzun bir biçim vermiş ve bunun adı da...." Elindeki makaleye baktı. Gray onun sarıyla işaretlenmiş olduğunu gördü.

"Asimetrik yüksek dönme durumu," dedi. "Fizikçiler böyle yüksek-dönme hızı olan atomların enerjiyi bir atomdan ötekine hiçbir enerji kaybı olmadan geçirebildiklerini biliyorlardı."

"Süperiletkenlik," dedi Monk.

"Bir süperiletkene geçirilen enerji hiçbir güç kaybı olmadan maddenin içinden akmayı sürdürür. Kusursuz bir süperiletken, bu enerjinin sonsuza kadar, zamanın kendisi duruncaya kadar akmasına izin verir."

Buradaki karmaşıklıkları düşünürken üzerlerine bir sessizlik çöktü.

Monk sonunda gerindi. "Harika. Gizemi atom çekirdeğine kadar indirdik. Artık geri dönelim. Tüm bunların katedraldeki cinayetlerle ne

ilgisi var? Neden ekmekleri bu acayip altın tozuyla zehirlediler? Toz nasıl öldürdü?"

Tüm bunlar iyi sorulardı. Kat burada hiçbir cevap bulamayacağını kabul ederek, dosyasını kapattı.

Gray, başkanın neden kendisine bu iki ortağı verdiğini anlamaya başlıyordu. Bu, onların haber alma uzmanlığı ve adli uzmanlık geçmişlerinin de ötesine geçiyordu. Kat'ın önemsiz ayrıntılara odaklanma, başkalarının gözünden kaçan ayrıntıları bulma yeteneği vardı. Ancak zekâsı onunkinden az olmayan Monk, daha büyük resme bakmak, daha büyük alandaki akımları fark etmekte ondan iyiydi.

Ama bu neye yarıyordu?

"Anlaşılan araştırmamız gereken daha çok alan var," diye bitirdi zayıf bir sesle.

Monk bir kaşını kaldırdı. "Başından beri söylediğim gibi, devam etmek için elimizde çok veri yok," dedi.

Gray, saatine bakıp esnemesini bastırarak, "İşte biz bunun için çağrıldık" dedi. "Ve bunu yapabilmemiz için, Almanya'ya ininceye kadar, dinlenme zamanını elimizden geldiğince iyi kullanmalıyız.

Öteki ikisi başlarıyla onayladılar. Gray ayağa kalktı ve biraz uzaktaki bir koltuğa geçti. Monk yastık ve battaniye aldı. Kat, pencerelerdeki perdeleri kapatıp kabini loşlaştırdı. Gray onları izledi.

Kendi takımı, Kendi sorumluluğu.

Bir erkek olabilmek için, önce öyle davranmalısın.

Gray kendi yastığını aldı ve oturdu. Koltuğunu arkaya yatırmadı. Yorgunluğuna rağmen, uyuyabileceğini sanmıyordu. Monk tepe ışıklarını azalttı. Karanlık bastırdı.

"İyi geceler, Kumandan," dedi Kat kabinin öte yanından.

Diğerleri yerleşirken Gray, karanlığın içinde, buraya nasıl geldiğini düşündü. Bu şekilde bir süre geçti. Hâlâ, uykudan eser yoktu.

Gray, kotunun cebine uzandı. Ucundaki haçı elini acıtacak kadar sıkı tutarak bir tespih çıkardı. Mezuniyet töreninden iki ay sonra ölen büyükbabasından bir armağandı bu. Gray acemi deniz eri kampındaydı o sırada. Cenazeye katılamamıştı. Arkasına yaslandı. Bugünkü brifingden sonra akrabalarını aramış, yokluğunun mazereti olarak bir son dakika iş gezisini bahane etmişti.

Yine koşuyordu...

Parmakları tespihin tanelerinde dolaştı.

Dua etmedi.

22:24
Lozan, İsviçre

Sauvage Şatosu, Savoy Alpleri'nin dağ geçidinin içine, taştan büyük bir dev gibi oturmuştu. Mazgallı siperleri otuz metre kalınlığındaydı. Dört köşeli tek kulesi, duvarlarının üzerinden yükseliyordu. Kapılarına tek giriş geçidin üstündeki taş bir köprüydü. İsviçre kantonunun en geniş şatosu olmamasına rağmen, onikinci yüzyılda yapılmıştı ve kesinlikle en eskisiydi. Kökleri daha da eskiydi. Mazgallı siperleri, birinci yüzyıldan eski bir askeri temelin, bir romanesk *castra*nın yıkıntıları üzerine inşa edilmişti.

Aynı zamanda, özel kişilere ait şatoların en eskilerinden biriydi. Onbeşinci yüzyılda, Bern Ordusu'nun, Lozan'ın yönetimini Reform sırasında gözden düşen piskoposlardan zorla aldığından beri, Sauvage ailesine aitti. Korkulukları, çok aşağılardaki Cenevre Gölü'ne ve bir zamanlar balıkçı köyü olan, şimdi göl kenarındaki parkları, müzeleri, dinlenme alanları, kulüpleri ve kafeleriyle artık kozmopolit bir şehir olan Lozan'a bakıyordu.

Şatonun şimdiki efendisi, Baron Raoul de Sauvage, karanlık kentin lambalarla aydınlanmış görüntüsüne bakmadan, şatonun alt katlarına giden merdivenlerden indi. Arkasında, yetmiş kilo ağırlığındaki kocaman tüylü köpeği onun adımlarını izledi. Bernese Dağ Köpeği'nin siyah ve kahverengi kürkü eski taş merdivenlere sürünüyordu.

Raoul'un birde pit-bul dövüşçü köpekler kulübesi vardı. *Gran Canaria*'dan gelen yüz kiloluk hayvanlar, kısa tüylü, kalın boyunluydular ve işkence edilerek vahşileştirilmişlerdi. Kanlı sporlara şampiyonlar yetiştiriyordu.

Ama şu anda, Raoul'un halletmesi gereken daha da kanlı konular vardı.

Şatonun taş mağaraları olan zindan katını geçti. Hücreler artık büyük şarap koleksiyonunu saklıyordu, kusursuz bir kilerdi, ama bir bölümü eski günleri yaşatıyordu. Dört taş hücre, çelik kapılar, elektronik kilitler ve video gözetimiyle yenilenmişti. Hücrelerin yakınında, geniş bir odada hâlâ eski ve birkaç da modern işkence aygıtı duruyordu. Ailesi, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra birçok Nazi liderinin, Hapsburg'larla ilişkisi olan ailelerin Avusturya'dan kaçmasına yardım etmişti. Karşılık olarak, Raoul'un büyükbabası, şatonun ailede kalmasını sağlayan payını, kendi deyimiyle "bedel'ini almıştı.

Ama şimdi, otuzüç yaşındaki Raoul büyükbabasını da geçiyordu. Babasının piçi olarak dünyaya gelen Raoul, onaltı yaşında babası ölünce unvanı almış, hem mallara hem de mirasa sahip olmuştu. Doğan çocuklardan tek o sağ kalmıştı. Ve Sauvage'lerde, genetik bağlar evliliğin üstündeydi. Doğumuna bile anlaşma sonucunda karar verilmişti.

Büyükbabasının *bedellerinden* biri daha.

Sauvage Baron'u, köpeği ardında, tavana değmemek için eğilerek, dağın daha da içlerine doğru indi. İpe dizilmiş bir sıra elektrik ampulü, yolunu aydınlatıyordu.

Taş merdivenler, doğal taşlardan oyulanlara dönüştü. Burada, eski zamanlarda, Romalı lejyonerler sık sık bir boğa ya da keçi kurban etmek için aşağıdaki mağaralara inerlerdi. Oda, Romalılar tarafından bir *mithraeum*'a, İran'dan alınan ve imparatorluk askerlerinin yüreklerine bastığı bir güneş tanrısı olan tanrı Mithra için, bir tapınağa dönüştürülmüştü. Mithraizm Hıristiyanlıktan önceydi, ama çok büyük benzerlikleri vardı. Tanrı'ya ibadetin içinde vaftiz ve kutsal ekmek ve şarap töreni yer alıyordu. Aynı zamanda, Mithra'nın da doğum günü 25 Aralık'ta kutlanırdı ve onun da oniki havarisi vardı. Pazar günleri kutsaldı ve Cennet ile Cehennem'i tarif ediyordu. Öldüğü zaman Mithra da üç gün sonra dirilmek üzere bir mezara gömülmüştü.

Bunlardan yola çıkarak, bazı bilginler, Hıristiyanlığın Mithraik mitolojiyi kendi dinsel törenlerinin içine aldığını iddia ettiler. Eskisinin üstünde oturan, bu yeni şatoda, güçlünün güçsüzü bastırdığı doğru olmalıydı. Raoul bunda hiçbir yanlışlık görmediği gibi, saygı da duyuyordu.

Bu doğal düzendi.

Raoul merdivenlerden indi ve geniş yeraltı mağaraya girdi. Mağaranın tavanı kabaca yıldızlar ve biçimlendirilmiş güneş oyulmuş olan doğal bir kubbeydi. Genç boğaların kurban edildiği eski Mithraik sunak bir yanda duruyordu. Onun ötesinde soğuk, derin bir kaynak, bir nehir vardı. Raoul taşınıp götürülmesi için buraya atılan kurban edilmiş cesetleri hayal etti. Kendisi de birkaç tanesini burada yok etmişti...köpeklere yedirmediklerini.

Girişte, Raoul deri paltosunu çıkardı. Paltonun altına, kuşaklar boyunca gelen ve doğum yoluyla sahip olduğu, *Ordinis Draconis*'in sembolü, kıvrılmış ejderhanın elle işlendiği el dokuması eski bir gömlek giymişti.

"Otur, Drakko," diye emretti köpeğe.

Bernese Dağ Köpeği, kalçasının üzerine çöktü. Karşı gelmesinin iyi olmayacağını biliyordu.

Ve köpeğin sahibi de öyle...

Raoul mağaradakini yarı eğilerek selamladı ve sonra ilerledi.

Konsey'in, siyah deri motosiklet giysilerini giymiş yüce İmparator'u, onu sunağın önünde bekliyordu. Raoul'dan yirmi yaş daha büyük olmasına rağmen, onun kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu. Kayıtsızdı ve sert adaleleriyle, hiçbir yaşlılık belirtisi göstermiyordu. Kaskı başındaydı ve siperliği inikti.

Lider, mağaranın arka girişinden gizlice girmişti. Yanında bir de yabancı vardı. Konsey dışından olanların İmparator'un yüzünü görmesi yasaktı.

Ek önlem olarak, yabancının gözleri de bağlanmıştı.

Raoul aynı zamanda, mağaranın geri tarafında, İmparator'un otomatik silahlar taşıyan seçkin muhafızlarını da gördü.

Raoul sağ kolunu göğsünün üzerinde ilerletti. İmparator'un önünde bir dizinin üzerine çömeldi. Raoul, Konsey'in kötü şöhretli *adapti exempti*'sinin başıydı. Sauvage ailesinin bir atası olan Kazıklı Voyvoda'ya kadar giden bir şeref, askeri bir ünvandı bu. Ama İmparator'un önünde herkes eğilirdi. Bu, Raoul'un bir gün taşımayı umduğu bir mevki idi.

"Kalk," diye emredildi.

Raoul ayağa kalktı.

"Amerikalılar geliyor," dedi. Kaskın boğuklaştırdığı sesi yine de emreden bir tondaydı. "Adamların hazır mı?"

"Evet, Efendim. Bir düzine adamı kendim seçtim. Yalnızca emrinizi bekliyoruz."

"Çok iyi. Dostlarımız bu operasyonda bize yardımcı olması için birini gönderdi. Bu Amerikalı ajanları tanıyan birini."

Raoul suratını buruşturdu. Yardıma ihtiyacı yoktu onun.

"Bir sorunun mu var bununla?"

"Hayır, Efendim."

"Seni ve adamlarını Verdon Havaalanı'nda bir uçak bekliyor. İkinci bir başarısızlık affedilmeyecektir."

Raoul korkudan sindi. Köln'deki kemiklerin çalınması görevini o yönetmişti, ama tapınağı temizlemeyi başaramamıştı. Bir kişi sağ kalmıştı. Onların yönünü işaret eden biri. Raoul'un şerefine leke sürülmüştü.

"Başarısız olmayacağım," diye güven verdi.

İmparator, indirilmiş siperliğin içinden hissedilen ürkütücü bir bakışla gözünü ona dikmişti. "Görevini biliyorsun."

Son bir baş eğiş.

İmparator, korumalarının eşliğinde, Raoul'un yanından geçerek ilerledi. Son perde kapanıncaya kadar yönetimini ele alacağı şatoya gidiyordu. Ama Raoul önce geride bıraktığı karışıklığı temizlemek zorundaydı.

Bu, Almanya'ya bir yolculuk daha demekti.

İmparator'un gitmesini bekledi. Drakko, sanki gerçek gücü burada hissetmiş gibi, adamın ardından yürüdü. Lider zaten son on yıl içinde, lanetleme ve kurtuluşun anahtarları kucaklarına düştüğünde, bu şatoya çok sık gelmişti.

Hepsi, Kahire Müzesi'ndeki şans eseri bir keşif yüzündendi.

Artık o kadar yakındılar ki.

Lideri gidince, Raoul sonunda yabancıya baktı. Gördüğünü beğenmedi ve kaşlarını çatarak bunu belli etti, ama en azından yabancının siyah giysisi uygundu.

Gümüş süsler gibi.

Kadının kolyesinden gümüş bir ejderha sarkıyordu.

İKİNCİ GÜN

5

Çılgınca

25 Temmuz, 02:14
Köln, Almanya

Gray için, geceleri, kiliselerin her zaman ürkütücü bir yanı vardı. Ama hiçbiri bu ibadethane kadar etkili değildi. Son cinayetlerle, Gotik yapı, hissedilir bir korku saçıyordu.

Ekibi alanı geçerken, Gray, Köln Katedrali'ni ya da orada yaşayanların dediği gibi, *Dom*'u inceledi. Binayı gümüşe ve gölgeye boğan projektörlerle dışardan aydınlatılıyordu. Batı yüzünün büyük bölümü iki yüksek kuleden oluşuyordu. Kuleler üstlerindeki minik haçlarla noktalanıncaya kadar, yalnızca birkaç metre uzaklıkta olan ikiz kulelerin tepeleri, kapının iki yanında, birlikte yükseliyordu. Onbeş metre yükseklikteki yapıların her katı karmaşık rölyeflerle süslenmişti. Kemerli pencereler kulelere tırmanıyor, gecenin gökyüzüne ve uzaklardaki aya doğru gitmeye çalışıyordu.

Monk, projektörlerle aydınlatılmış yapıya ağzı açık bakarak, "Galiba ışıkları bizim için yanık bırakmışlar," dedi. Sırt çantasını omzundan daha yukarı çekti.

Hepsi dikkat çekmeyecek siyah giysiler giymişti. Ama altında, her ekip üyesinde, sıvı gövde zırhından vücutlarına yapışan bir iç giysisi vardı. Siyah Arcteryx sırt çantaları, işlerinin gerektirdiği aygıtlarla ve havaalanında onları karşılayan CIA ajanının verdiği silahlarla doluydu. Tritium gece görüşleri takılmış 40 kalibrelik kurşunları olan Glock M-27 tabancalar.

Monk'un, ayrıca, sol bacağına bantlanıp uzun ceketin altında gizlenen bir Scattergun yapımı tabancası da vardı. Silah böyle bir işlev için özel olarak tasarlanmıştı. Monk'un kendisi gibi basık burunlu ve sıkıydı. Silahın, az ışıkta tüfek kadar doğru ateş edebilmesi için, bir Hayalet Halkası görüş sistemi vardı. Kat daha az teknoloji kullanmıştı. Gövdesinde sekiz

hançer gizlemeyi başarmıştı. Bir de, ne durumda olursa olsun ulaşabileceği, bir parmak uzaklığında özel bir hançer.

Gray, Breitling dalgıç saatine baktı. Fosforlu saat ikiyi çeyrek geçtiğini gösteriyordu. Zamanlamaları kusursuzdu.

Alanı geçtiler. Gray kuşkulu bir şey var mı diye karanlık köşelere bakıyordu. Her şey sakin gibiydi. Hafta içi bir günde ve bu saatte, orası neredeyse boşalmıştı. Yalnızca düzensiz biçimde yayılmış birkaç kişi vardı. Ve bunların çoğu da, birahanelerden çıktıkları için biraz sallanarak yürüyordu. Ancak daha önceki kalabalıkların izleri kalmıştı. Aval aval bakanlar tarafından bırakılmış bira şişeleri ve yas tutanların bıraktığı çiçekler, alanın kenarlarını kirletiyordu. Erimiş mum kümeleri, kutsal anma bölümlerini gösteriyordu. Bazılarının yanında ölen insanların resimleri duruyordu. Birkaç mum, gecenin içinde yalnız ve terk edilmiş, minik titreşimlerle hâlâ yanmaktaydı.

Yakındaki bir kilisede, papanın canlı yayınla katıldığı, mumlarla aydınlanan bir gece anma ayini devam ediyordu. Bu gece alanı boşaltmak için zamanlanmıştı.

Yine de, Gray ekip arkadaşlarının çevrelerini dikkatle izlediklerini gördü. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlardı.

Katedralin önünde üstünde belediyeye ait *Polizei* yazan bir kamyon park etmişti. Adli makamlar için operasyon üssü görevini yapıyordu. Gray, uçaktan inince, görevin operasyon yöneticisi, Sigma'nın ikinci kumandanı, Logan Gregory, tüm yerel soruşturma ekiplerinin gece yarısı geri çekileceğini, ama sabah yine geleceklerini bildirilmişti. 06:00. O zamana kadar, kilise onlarındı.

Tam olarak değil.

Katedralin yan kapılarından biri, onlar yaklaşırken açıldı. İçerideki ışığın aydınlattığı uzun boylu, zayıf biri belirdi. Bir kolu havaya kalkmıştı.

Kat, ağzının içinden onun kimliğini belirleyerek, "Monsenyör Verona," diye fısıldadı.

Papaz, katedralin çevresindeki polis kordonuna yaklaştı. Meraklı bakışları suç mahallinden uzaklaştırılmak için yerleştirilen görevli korumalarından biriyle konuştu, sonra üçlüye barikattan geçmeleri için işaret etti.

Onu açık kapıya kadar izlediler.

"Yüzbaşı Bryant," dedi Monsenyör içtenlikle gülümseyerek. "Böyle trajik şartlarda da olsa sizi tekrar görmek harika."

Kat da sevecen bir gülümseme ile, "Teşekkür ederim, Profesör," dedi. İçten dostlukla yüz hatları yumuşamıştı.

"Lütfen Vigor de bana."

Katedralin ön holüne girdiler. Monsenyör kapıyı çekip kapattı ve kilitledi. Kat'ın iki arkadaşını inceledi.

Gray bu incelemenin ağırlığını hissetti. Adam neredeyse onun boyundaydı, ama ince yapılıydı. Ağırmakta olan dalgalı saçları dümdüz geriye taranmıştı. Çok iyi kesilmiş keçi sakalı vardı ve gündelik koyu mavi blucin ile mevkinin işareti olan romanesk yakayı açıkta bırakan, siyah V yakalı kazak giymişti.

Ama Gray'ı en çok etkileyen, durağan bakışlarıydı. İyi karşılayan davranışına rağmen, adamda sert bir yandı. Monk bile onun bakışları karşısında omuzlarını dikleştirmişti.

"İçeri gelin," dedi Vigor. "Olabildiğince çabuk başlamalıyız."

Monsenyör, orta bölümün kapalı kapılarına doğru yürüdü, açtı ve eliyle grubu içeri çağırdı.

Kilisenin kalbine girdiklerinde, Gray'ın dikkatini aniden iki şey çekti. Birincisi kokuydu. Hava tütsüyle dolu olmasına rağmen, aynı zamanda, yanan bir nesnenin pis kokusu da hafifçe duyuluyordu.

Yine de Gray'ın dikkatini çeken yalnız bunlar değildi. Bir kadın, oturduğu sıradan onları selamlamak için kalktı. Genç bir Audrey Hepburn'a benziyordu: kar gibi bir ten, kulaklarının arkasına atılmış abanoz karası saçlar, karamela rengi gözler. Gülümsemiyordu. Gözleri Gray'ın üzerinde biraz daha fazla durarak yeni gelenlerin üstünde gezindi.

Yüz hatlarının benzerliğinden çok, onun bakışlarının şiddetinden Monsenyör ile olan aile benzerliğini fark etti.

Vigor onu, "Yeğenim," diye tanıttı. "Teğmen Rachel Verona."

Tanıştırmayı çabucak bitirdiler. Belli bir düşmanlık olmamasına rağmen, iki grup yine de ayrı kaldı. Rachel, sanki gerekirse hemen silahına sarılacakmış gibi, tedbir için, bir ara bırakmıştı. Gray onun açık yeleğinden kılıflı bir tabanca gördü. 9 mm lik bir Beretta'ydı bu.

"Başlamalıyız," dedi Vigor," Vatikan, son ceset götürüldükten sonra orta bölümü kutsamak için zaman isteyerek bize biraz gizlilik kazandırmayı başardı."

Monsenyör, önlerinde orta koridordan aşağı yürüdü.

Gray, sıraların bazı bölümlerinin yapışkan şeritle işaretlendiğini gördü. Her birine ölenlerin adları yazan kartlar yapıştırılmıştı. Yerdeki tebe-

şirle çizilen insan şekillerinin çevresinden dolaştı. Kan temizlenmişti, ama leke, taş zeminin harcının içine sızmıştı. Sarı plastik işaretler, çoktan adli tıbba giden boş mermi kovanlarının bulunduğu yerleri gösteriyordu.

İlk girildiğinde nasıl göründüğünü gözünün önüne getirerek, bakışlarını orta bölümde gezdirdi. Her yere yayılmış cesetler: Yanan kanın kokusu daha da ağır. Neredeyse, taşın içine hapsolan koku gibi, acının yankısını da hissedebiliyordu. Hâlâ, böyle bir cinayeti her şiddetin üstünde rahatsız edici bulacak kadar Roma Katoliği idi. Bu Tanrı'ya karşı hakaretti. Şeytancaydı.

Acaba bu nedenin bir parçası mıydı?

Bir bayramı karanlık bir ayine dönüştürmek.

Monsenyör onun dikkatini yeniden kendine çekerek konuştu. "Gencin saklanırken bulunduğu yer şurası." Kuzey duvarının yanında, orta bölümden yarı uzaklıktaki bir günah çıkarma hücresini gösteriyordu.

Jason Pendleton. Sağ kalan tek kişi.

Gray, o kanlı gecede herkesin ölmemesinden keyifsiz bir tatmin hissi duydu. Saldırganlar bir hata yapmışlardı. Onlar da yanılabiliyorlardı. İnsandılar. Bu düşünceye odakladı kendini. Davranış şeytanca olmasına rağmen, bunu yapanlar diğerleri gibi insandılar. İnsan kılığında şeytanlar olmadığından değil.

Ama insanlar yakalanabilir ve cezalandırılabilirdi.

Mermerden katlı minberi olan yükseltilmiş kutsal yere, piskoposun oturduğu uzun aralıklı *katedra*'ya ulaştılar. Vigor ve yeğeni haç çıkardılar. Vigor bir dizinin üstüne çöktü ve ayağa kalktı. Onları din adamlarına ayrılmış bölmeye götürdü. Parmakların arkasında, minber de tebeşirle işaretlenmişti, traverten mermer lekeliydi. Sağ tarafa doğru bir bölüm polis kordonuyla ayrılmıştı.

Yerde, bir yer karosunu kırarak parçalayan altın bir lahit, yan devrilmiş yatıyordu. Tepesi iki basamak aşağıdaydı. Gray sırt çantasını çıkardı ve bir dizinin üstüne çömeldi.

Altın kalıntı sandığı, kırılmadan önce minik bir kilise oluşturuyordu. Üzerine kemerli pencereler yontulmuştu ve İsa'nın yaşamı, Bilge Adamlarca hayranlıkla izlenmesinden felaketlere uğramasına ve sonunda çarmıha gerilmesine kadar, altın, yakut ve zümrütler katılarak resimlenmişti.

Gray bir çift lateks eldiven taktı. "Kemikler burada mı saklanıyordu?"

Vigor başıyla onayladı. "Onaltıncı yüzyıldan beri."

Kat, Gray'a katıldı. "Görüyorum ki parmak izleri zaten alınmış." Röliyeflerin içindeki çatlak ve girintilere yapışmış ince beyaz tozu işaret etti.

"Hiç iz bulunmadı," dedi Rachel.

Monk, katedralin ilerisine baktı. "Peki başka bir şey alınmamış mı?"

"Tam bir envanter yapıldı," diye devam etti Rachel. "Papazlar da içinde olmak üzere tüm personeli sorguya çekme fırsatımız oldu."

Gray hâlâ kutuyu incelerken, "Onlarla kendim de konuşmak isteyebilirim," diye mırıldandı.

Rachel, sesi sertleşerek, "Daireleri kapalı bir bahçenin karşısında," dedi. "Kimse ne bir şey duymuş ne görmüş. Ama eğer zamanınızı boşa harcamak istiyorsanız, serbestsiniz."

Gray başını kaldırıp baktı ona. "Yalnızca, belki onlarla konuşmak *isteyebilirim*, dedim."

Kız onun bakışını irkilmeden karşıladı. "Ve ben de bir soruşturmanın ortak çaba olduğunu düşünüyordum. Eğer birbirimizin işini her adımda yeniden denetleyeceksek, hiçbir yere varamayız."

Gray sakinleştirici bir nefes aldı. Araştırmanın daha ilk dakikalarıydı ve bölgesel ayaklara basmıştı bile. Kızın önceki tedbirli halini yorumlamalı ve daha dikkatli adım atmalıydı.

Vigor bir elini yeğeninin omzuna koydu. "Soruşturmanın eksiksiz olduğuna güvence veririm. Dili dikkatli kullanmanın aklı selimin önüne geçtiği meslektaşlarımın arasında, özellikle rahiplere özgü yakayı takmayan biriyle konuşurken, daha başka ayrıntılar öğrenebileceğinizden kuşkuluyum."

Monk söze karıştı. "Bunların hepsi tamam ve iyi. Ama artık bana dönebilir miyiz?" Tüm gözler ona döndü. Çarpık bir şekilde sırıtıyordu. "Başka bir şey alınmış mı diye sormuştum sanırım."

Gray, dikkatin kendi üzerinden çekildiğini fark etti. Her zamanki gibi, Monk onun arkasını korumuştu. Zırh giymiş bir diplomattı o.

Rachel, uzlaşmaz bakışını Monk'un üzerine çevirdi. "Söylediğim gibi, hiçbir şey"-

"Evet, teşekkür ederim, Teğmen. Ama ben acaba katedralin başka yerlerinde başka kalıntılar var mı diye merak etmiştim yalnızca. Hırsızların almadığı başka kalıntılar."

Aklı karışan Rachel'in yüzü asıldı.

"Düşündüm ki," diye açıkladı Monk, "hırsızların *alamadıkları*, aldıkları kadar bilgi verebilirdi." Omuzlarını silkti.

Kadının yüzü bu açıyı düşünerek biraz gevşedi. Kızgınlığı yok oldu.

Gray içinden kafasını salladı. Monk nasıl yapıyordu bunu?

Monsenyör, Monk'u cevapladı. "Orta bölümün dışında bir hazine odası vardır. İçinde bir zamanlar burada olan orijinal Roma Kilisesi'nden kalıntılar bulunur: Aziz Peter'in asası ve zinciri yanında İsa'nın haçından iki parça. Aynı zamanda, ondördüncü yüzyıldan Gotik bir piskoposun asası ve onbeşinciden, değerli taşlar-takılı bir Elektor[1] kılıcı."

"Ve hazine odasından hiçbir şey çalınmadı."

"Hepsinin envanteri yapıldı," diye cevap verdi Rachel. Gözleri dikkatini toplama çabasıyla hâlâ kısıktı. "Hiçbir şey çalınmamış."

Kat, Gray'ın yanına dik çöktü, ama gözleri hâlâ ayakta duranlardaydı. "O halde yalnızca kemikleri aldılar. Neden?"

Gray dikkatini yeniden açık lahde çevirdi. Yakınındaki sırt çantasından bir el feneri çıkardı ve lahdin içini inceledi. Astarsızdı. Yalnızca düz altın yüzeyler. Alt yüzeye biraz beyaz toz bulaşığını fark etti. Daha fazla gizli toz muydu? Kemik tozu mu?

Anlamanın tek bir yolu vardı.

Yeniden sırt çantasına döndü ve bir toplama kiti çıkardı. Tozu mikropsuz bir test tüpüne çekmek için pille çalışan minyatür bir elektrik süpürgesi kullandı.

Rachel, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Belki bu kemik tozuyla, birkaç soruyu cevaplayabiliriz."

"Ne gibi?"

Adam geriye doğru oturdu ve test tüpünü inceledi. En fazla birkaç gram gri toz vardı. "Yaşını anlamak için tozu araştırabiliriz. Çalınan kemiklerin sahiplerinin İsa'nın zamanında yaşayıp yaşamadığını anlamak için. Katliam belki de, Ejder Konseyi'nin bir üyesinin kemiklerini elde etmek için yapıldı. Eski bir lordun ya da prensin."

Gray test tüpünü paketleyerek kaldırdı. "Ayrıca, güvenlik kasasından kırılan camın örneklerini de almak isterim. Aygıtın kurşun geçirmez camı nasıl kırdığıyla ilgili cevaplar verebilir. Laboratuvarlarımız, kristalleşmiş mikro-yapıyı, çatlak örnekleri için inceleyebilir."

"Ben bunu yapmaya başlayayım," dedi Monk, sırtından çantasını çıkararak.

Rachel, "Taş işi ne olacak?" diye sordu. "Ya da katedralin içindeki diğer malzemeler?"

---

[1] Ortaçağda, Kutsal Roma-Germen İmparatoru'nu seçme hakkına sahip olan prens. (ç.n.)

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kilisedekilerin ölümlerini her ne tetiklediyse, mermer, tahta ve plastiği de etkilemiş olabilir. Çıplak gözle görünmeyen bir şey."

Bu Gray'ın aklına gelmemişti. Gelmeliydi. Monk onunla göz göze geldi ve kaşlarını oynattı. Teğmen yalnızca güzel bir yüz olmadığını kanıtlıyordu.

Gray bir toplama düzeni ayarlamak için Kat'a döndü. Ama onun kafası meşgul gibiydi. Gözünün ucuyla onun kalıntılara olan ilgisini görmüş, neredeyse araştırmak için kafasını içeri sokacağını fark etmişti. Kadın şimdi mermer tabanın üzerine çömelmiş, incelediği bir nesnenin üzerine eğilmişti.

"Kat"

Kadın bir elini kaldırdı. "Bir dakika." Öteki elinde küçük bir bütan gazlı tabanca çakmak tutuyordu. Tetiği çekti ve ucundan minik mavi bir alev çıktı. Alevi, fırçayla kalıntılardan alındığı belli olan bir toz yığınına tuttu.

Birkaç saniye sonra, gri toz eridi, kaynadı ve köpürerek şeffaf kehribar renginde bir sıvı haline geldi. Beyaz mermerin üzerindeki parlaklığın ne olduğu konusunda yanılmak imkansızdı.

"Altın," dedi Monk. Tüm gözler deneye çevrilmişti.

Kat, meşalesini döndürerek oturdu. "Kalıntı sandığında kalan toz...bulaştırılmış ekmektekilerle aynı. Tek atomlu ya da m-halindeki altın."

Gray, Başkan Crowe'nin laboratuvar testlerini tarif edişini hatırladı. Toz eriyerek nasıl cüruflu cam haline geliyordu. Som altından yapılmış bir cam.

"Bu, altın mı?" diye sordu Rachel. "Yani şu değerli maden gibi mi?"

Sigma, fırınları ve malzemeleri daha fazla bulaştırılmaya karşı denetlensin diye, Vatikan'a bulaştırılmış ekmeklerle ilgili bilgi vermişti. İki casusu da bilgilendirilmişti, ama belli ki kuşkuları vardı.

"Emin misin?" diye sordu Rachel.

Kat zaten iddiasını kanıtlamakla meşguldü. Elinde bir göz damlalığı vardı ve içindekileri camın üzerine damlatıyordu. Gray damlalığın içinde ne olduğunu biliyordu. Sigma'daki laboratuvarlar bu amaçla onlara gerekenleri vermişti. Bir siyanür bileşimi. Madenciler, yıllardır, maden filizi ayrıldıktan sonra kalan tortulardan altın çıkarmak için siyanürle tortu süzme yöntemini kullanıyorlardı.

Damlanın dokunduğu yerde cam sanki asitle yanmış gibi oyuldu. Ama siyanür, camı buzlandırmak yerine, camın üzerinde saf altından bir iz oydu; camın üzerinde bir maden damarı oluşturdu. Hiçbir kuşku kalmamıştı.

Monsenyör Verona, bir eli rahiplere özgü yakalıkta, gözlerini kırpmadan izliyordu. Mırıldandı, "Ve Yeni Kudüs'ün sokakları şeffaf cam gibi saf altınla kaplandı."

Gray, soran gözlerle rahibe baktı.

Vigor başını salladı. "İfşalar Kitabı'ndan... bana aldırmayın."

Ama Gray adamın nasıl içine çekildiğini, yarı dönerek, düşüncelere daldığını gördü. Daha fazlasını mı biliyordu? Gray, onun bir şey saklamadığını, ancak düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu hissetti.

Kat araya girdi. Bir büyüteç ve bir morötesi lambayla örneğinin üzerine eğilmişti. "Sanırım burada altından fazla bir şey var. Altının içinde minik gümüş havuzları görüyorum."

Gray daha yakına geldi. Kat, morötesi ışığın mavi parlaklığının örneği daha iyi aydınlatması için eliyle camı gölgeleyerek, büyütecinden bakmasına izin verdi. Madensel altın damarları gümüş pisliklerle damgalanmış gibiydi.

"Platin olabilir," dedi Kat. "Monatomik halin yalnız altının içinde değil, ama belli aralıklarla oluşan tablodaki değişken metallerin her birinde olabileceğini hatırlayın."

Gray başıyla onayladı. "Toz, saf altın değil de birkaç platin serisinin karışımı olabilir. Çeşitli m-halindeki metallerin bir karışımı."

Rachel, oyulmuş metale bakmayı sürdürüyordu. "Toz yalnızca eski lahdin yorgunluğundan olabilir mi? Zamanla ya da başka bir nedenle ufalan altından?"

Gray başını salladı. "Madeni, altının m-haline dönüştürme yöntemi çok karışıktır. Yalnızca zaman yapamaz bunu."

Kat, "Ama teğmenin sözlerinde bir gerçek olabilir," diye cevap verdi. "Belki de aygıt kalıntı sandığındaki altını etkilemiş ve altının bir kısmının aslını veya şeklini değiştirmiş olabilir. Hâlâ bilmiyoruz, aygıtın mekânizmasıyla ilgili bir bilgimiz..."

"Benim bir fikrim olabilir," dedi Monk onun sözünü keserek.

Parçalanmış güvenlik kutusunun yanında, kıymık toplamakta olduğu yerde duruyordu. Kutunun yakınlarında bir destek üzerinde duran iri bir demir haça doğru yürüdü.

"Galiba adli tıp uzmanlarımızdan biri bir mermiyi gözden kaçırmış," dedi Monk. Uzandı ve boş bir kovanı çarmıha gerilmiş İsa heykelinin altından çekip aldı. Yeniden bir adım geriledi, kovanı çarmıha doğru uzattı ve yere bıraktı. Kovan havada onbeş santim uçtu ve yine çarmıha çarptı.

Monk, "Mıknatıslı bu," dedi.

Bir çarpma sesi daha işitildi. Daha yüksek. Daha keskin. Çarmıh, desteğinin üzerinde yarım daire döndü.

Gray yarım saniye kadar ne olduğunu anlamadı.

Monk, minbere doğru yere yattı. "Yere yatın!" diye bir çığlık attı.

Başka kurşun sesleri de duyuldu.

Gray omzunda onu yerinden fırlatan bir darbe hissetti, ama gövde zırhı onu gerçek yaralanmadan korudu. Rachel onun kolunu yakaladı ve sıraların altına doğru çekti. Kurşunlar tahtaları çiğnedi, mermer ve taşların üzerinde kıvılcımlar saçtı.

Kat, Monsenyör'le birlikte, gövdesini ona siper ederek eğildi. Baldırına bir kurşun yedi, neredeyse yere yuvarlanıyordu, ama Monk'la birlikte minberin altına düştüler.

Gray ancak saldırganlara bir göz atmayı başarmıştı.

Kukuletalı cübbeler giymiş adamlar.

Keskin bir pop sesi duyuldu. Gray, kilisenin karşı tarafından, yumruk büyüklüğünde siyah bir nesnenin uçtuğunu gördü.

"El bombası," diye bağırdı.

Sırt çantasını kaptı ve Rachel'i sıranın altına itti. Eğilerek güney duvarına koştular.

03:20

Gray bağırdığında Monk'un tepki vermek için çok az zamanı vardı. Kat ile Monsenyör'u yakaladı ve onları taş minberin altında yere yatırdı.

El bombası karşı tarafa çarptı ve havan topu gibi bir ses çıkararak patladı. Mermer parçaları havaya saçıldı ve tahta sıraların üzerine yağdılar. Bir duman bulutu dalgalandı.

Patlamadan ötürü yarı sağır olan Monk, Kat ile Vigor'u çekerek ayağa kaldırdı. "Beni izleyin".

Burada açıkta durmak ölüm demekti. Minberin arkasına bir el bombası atarlarsa hepsi kıyma olurdu. Daha iyi korunacakları bir yer bulmaları gerekti.

Monk kuzey duvarına doğru koştu. Arkasında, silah atışları acımasızca devam ediyordu. Gray karşı duvara doğru gidiyordu. Daha da iyiydi bu. Yerlerini alınca, kilisenin merkezinden doğru karşı atışa geçebilirlerdi.

Minberden uzaklaşınca, Monk tapınağın karşısına koştu. Geniş bir tahta kapı görerek en yakın siperi hedeflemişti. Silahlı adamlar sonunda onların kaçtıklarını fark ettiler. Mermer tabanda sıçrayan kurşunlar, bir sütundan sekerek sıralara saplandı. Kurşunlar artık her yandan geliyordu. Kilisenin içlerine yerleşmiş başka saldırganlar da, diğer kapılardan onların kaçışını engelleyerek çevrelerini sarıyordu.

Korunacak yer gerekiyordu.

Monk kendi silahını kılıfından çıkardı. Küt burunlu tabancasını. Koşarken, namluyu sol dirseğinin iç tarafına doğru kaldırdı ve tetiği çekti. Patlama ile birlikte, birkaç sıra öteden keskin bir homurtu duydu. Serpmeli bir tabanca ile doğru nişan almak gerekmezdi.

Namluyu ileri iterek kapı koluna doğru rastgele nişan aldı. Dışarıya bir çıkış olacağını ummak çok fazlaydı ama en azından onları orta bölümden uzaklaştırabilirdi. Birkaç adım ileriden tetiği çekerken, Monsenyör Verona'dan zayıf bir karşı koyma duydu.

Ama tartışacak zaman yoktu.

Kurşun, kapının kolunu ve kilidini de birlikte alarak, kapıda yumruk kadar bir delik açtı. Monk hâlâ koşarak kapıya çarptı. Omzunun itmesiyle kapı açıldı. Ardında Kat ve Monsenyör'le birlikte içeri yuvarlandılar. Kat, topallayarak döndü ve kapıyı iterek kapattı.

"Hayır," dedi papaz.

Monk onun neden karşı koyduğunu artık anlamıştı.

Kemerli oda tek arabalık bir garaj kadardı. Eski cübbeler ve heykel parçacıklarıyla dolu cam dolaplara baktı. Bazı dolaplarda altın parlıyordu.

Burası katedralin hazine odasıydı.

Çıkışı yoktu.

Tuzağa düşmüşlerdi.

Kat, elinde Glock'u ile yerini belirledi ve açılan delikten dışarı baktı. "Geliyorlar," dedi.

03:22

Rachel, nefessiz bir halde, kalbi kulaklarında atarak, sıranın sonuna ulaştı. Kurşunlar bulundukları yere yağmayı sürdürüyordu. Her yandan geliyor, yanlarındaki sıralardan tahta parçaları koparıyordu.

El bombasının sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu, ama artık duyabiliyordu. Papaz evindeki papazlarla personel kesinlikle patlamayı duymuş ve polis çağırmış olmalıydılar.

Cübbeli saldırganlar yeniden yerlerini alıp, orta koridoru kapatırken bir an için ateş kesildi.

"Duvara koş," dedi Gray. "Direklerin arkasına. Seni korurum."

Rachel, kemerli tavanı tutan direkleri gördü. Bir dizi sıranın arasına sıkışmaktan daha iyi siper olurlardı. Geri dönüp Amerikalı'ya baktı.

"Benim işaretimi alınca," dedi adam bacaklarını altına çekerek. Göz göze geldiler. Kız sağlıklı bir korkunun izlerini, ama aynı zamanda kararlı bir odaklanmayı da gördü. Adam ona başıyla işaret etti, döndü, hazırlandı ve sonra, "Git," diye bağırdı.

Arkasından saldırganlarınkinden daha yüksek ses çıkaran kurşunlar atılırken, Rachel sıranın ucuna doğru koştu. Kumandan'ın tabancasında susturucu yoktu.

Mermer tabana çarptı ve yuvarlanarak, üçlü direklerin arkasına gitti. Hemen ayağa kalkıp, yeniden dev sütuna koştu. Dikkatle arkasına bakınca, Kumandan Pierce'nin her iki tabancayla da ateş ederek, geri geri, kendisine doğru geldiğini gördü.

Aynı sıranın arkasındaki cübbeli bir adam, kurşunların çarpmasıyla arkaüstü düştü. Orta koridorun aşağı tarafındaki bir başkası bağırdı ve kırmızı bir sütunun fışkırdığı boynunu tuttu. Diğerleri Amerikalı'nın saldırısı karşısında eğilmişlerdi. Rachel, kilisenin karşı tarafında, katedralin Hazine Odası'nın kapısında bir noktada birleşip neredeyse hiç durmadan ateş eden altı adam gördü.

Kumandan Pierce nefes nefese onun bulunduğu yere geldiğinde, Rachel, duvar boyunca bakarak, direğin öteki tarafını kontrol etmek için döndü. O ana kadar hiç kimse oraya gelmemişti. Ama çok yakında geleceklerini düşünüyordu.

Omuz kılıfından silahını, Roma'da Carabinieri şoförünün kendisine verdiği Beretta'yı çıkararak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bu sütun dizisi duvara paralel gidiyor. Saklanmayı sürdüreceğiz. Kımıldayan her şeye ateş et."

"Peki amacımız?"

"Bu ölüm tuzağından çıkmak."

Rachel kaşlarını çattı. Ya ötekiler ne olacaktı?

Amerikalı onun endişesini anlamış olmalıydı. "Sokağa yöneleceğiz. Piçlerden olabildiğince fazlasını arkamızdan çekeceğiz."

Kız başıyla onayladı. Yem olacaklardı. "Haydi gidelim."

Güney duvarının yanındaki sütunlar ikişer metre aralıklıydı. Alçaktan, orta bölümde, yandaki sıraları ek siper olarak kullanarak, hızla ilerlediler. Rachel, hareket eden her gölgeye ateş ederek, saldırganların duvar ve sütunlar arasındaki geçide girmelerini engellerken, Kumandan Pierce yukardan ateş ediyordu.

Hile işe yaradı. Bulundukları yere daha fazla ateş edilmeye başlamıştı. Ama aynı zamanda onları da ikinci bir el bombası tehlikesiyle karşı karşıya bırakıp, yavaşlattı. Ancak orta bölümün yarısına kadar gelmişlerdi ve sütundan sütuna atlamak imkansızlaşmıştı.

Amerikalı, sırtından kendisini yere yapıştıran bir darbe aldı. Rachel'in nefesi tıkandı. Ama adam yeniden ayağa kalktı.

Rachel, duvarın hemen yanında, silahını ileri geri uzatıp, geçitte ilerledi. Dikkatini dışarıya vererek, bir gece önce saldırganların yaptığı hatayı tekrarladı.

Arkasında günah çıkarma hücresinin kapısı hızla açıldı. Kız daha hareket edemeden bir kol dışarı çıktı ve boynuna dolandı. Silahı parmaklarından fırlayıp gitti. Bir silahın soğuk namlusu boynuna dayanmıştı.

Kumandan arkasını dönerken, "Kımıldama," dedi, derin, kalın bir ses. Saldırganın kolu, nefesini kesen bir ağaç gövdesi gibiydi. Kızın neredeyse ayaklarını yerden kesen uzun boylu dev gibi bir adamdı. "Silahlarınızı atın."

Ateş kesildi. İkinci bir el bombasının neden atılmadığı şimdi anlaşılıyordu. İkisi kaçtıklarını düşünürlerken, silahlı adamlar yalnızca onları bu tuzağa doğru sürüyorlardı.

Papazın günah çıkardığı odacığın yanındaki hücreden gelen ipeksi bir ses, "Ben olsam onun dediğini yapardım," dedi. Kapı açıldı ve siyah deriler giymiş biri dışarı çıktı.

Bu bir rahip değil, bir kadındı. İnce, Avrasyalı.

Kadın, silahını, siyah bir Sig Sauer'i kaldırdı. Gray'ın yüzüne doğru uzattı. "*Deja vu*[1], Kumandan Pierce?"

---

[1] Fr. İnsanın aynı olayı daha önce de yaşadığını hissetmesi. (ç.n.)

03:26

Kapı bir sorundu. Kilit kırılmıştı ve her kurşun darbesi kapıyı açabilirdi. Omuzlarını dayayarak da kapalı tutmaya cesaret edemiyorlardı. Kurşunların çoğunu tahta kalaslar durduruyordu, ama yine de birkaç tanesi zayıf noktaları buluyor ve saplanıp kapıyı İsviçre peynirine çeviriyordu.

Monk, vücudunu yanda tutarken, ayağını çerçeveye dayamış, kapıyı çizmesinin topuğuyla sıkıca bastırıyordu. Kurşunlar kapıya vuruyor, dizine kadar sarsıyordu.

"Oradakiler, acele edin," diye seslendi.

Tüfeğini kapıdaki deliğe dayamış körlemesine ateş ediyordu. Tüten mermi kovanlarından biri silahın fişek yatağından fırlamış, uzun cam hazine dolaplarından birine çarpıp sekmişti. Saldırganlar tedbiri elden bırakmıyor, uzaktan ateş ediyorlardı. Saldırganlar avlarının tuzağa düştüğünün farkındaydılar.

O halde daha ne bekliyorlardı?

Monk, her an kapıya bir el bombasının atılmasını bekliyor, taş duvarın yalıtımının kendisini koruması için dua ediyordu. Ama sonra ne olacaktı? Kapı yerinden çıktıktan sonra artık burada hiçbir şansları yoktu.

Ve kurtarılacaklarını sanmıyorlardı. Monk, Gray'ın silahının sesini kilisede yankılandığını duyuyordu. Ana kapılara doğru geri çekiliyor gibiydi. Monk, kumandanın ateşi kendilerinden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordu. Hâlâ yaşıyor olmalarının nedeni buydu.

Ama Gray'ın silahı artık susmuştu.

Kendi başlarına kalmışlardı.

Kapıya doğru yeni bir yaylım ateşi çerçeveyi sarsarak, oraya dayadığı bacağını acıttı. Baldırı harcadığı güç yüzünden yanıyordu ve titremeye başlamıştı. "Arkadaşlar, ya şimdi ya hiç!" dedi.

Bir anahtar şıkırtısı dikkatini çekti. Monsenyör Verona, katedralin bakıcısı tarafından verilmiş olan bir anahtarlıkla boğuşuyor, üçüncü kurşun geçirmez dolabı açmaya çalışıyordu. Sonunda, rahatlayarak bağırdı, doğru anahtarı bulmuştu ve dolabın ön tarafı kapı gibi açıldı.

Kat, onun omzunun üzerinden uzandı ve dolaptan uzun kılıcı aldı. Altın kabzası mücevherlerle işlenmiş, onbeşinci yüzyıldan kalma bir süs silahıydı. Ama bir metre uzunluğundaki keskin kısmı, parlatılmış çelikti. Çekip kılıfından çıkardı ve odanın öteki tarafına götürdü. Ateş hattının dışında kalıyordu ve kılıcı, kapıyı sıkıştırıp güvenli hale getirecek şekilde, kapı ve çerçevesinin arasına soktu.

Monk ağrıyan dizini ovuşturarak, bacağını geri çekti. "Tam zamanıydı," dedi. Tüfeğini yeniden delikten içeri soktu ve ateş etti-birini vurmaktan çok sinirden yapıyordu bunu.

Kurşunlar saldırganları bir adım geri çekti, Monk hızla dışarıya baktı. Saldırganlardan biri yere yığılmıştı. Başının yarısı yok olmuş, kanı yerde havuz yapmıştı. Körlemesine ateş, bir hedef yakalamıştı.

Ama şimdi saldırganlar yerlerini almışlardı.

Doğrudan kapılarına nişan alınan pürüzsüz siyah bir ananas, sıraların arasında zıpladı. Monk kendini taşın üstüne attı.

"Patlayacaaak!"

03:28

Kilisenin karşı tarafından gelen patlama herkesin dikkatini o tarafa çekti - Gray'ınkiler dışında. Ötekiler için yapacak bir şey kalmamıştı.

Uzun boylu adamın yüzünü acımasız bir sırıtma kapladı. "Görülüyor ki, dostlarınız..."

Rachel hareket etti. Tutsak alan adam, anlaşılan bir anlık dikkatinin dağılmasıyla, ince yapılı kadını önemsemeyerek, ellerini gevşetmişti. Rachel başını öne eğdi ve hızla geri iterek, dişlerini birbirine vurduracak kadar sert şekilde adamın alt çenesine çarptı.

Şaşırtıcı bir hızla, kendisine sarılan kola elinin kenarıyla vurdu ve aynı anda yere çöktü. Saldırganın midesine dirseğiyle hızla vurdu, sonra döndü ve yumruğunu adamın kasığına indirdi.

Gray silahını Ejderha Kadın'a çevirdi. Ama kadın daha hızlıydı ve ileri bir adım atarak, silahını onun gözlerinin arasına, üç santim uzağına koydu.

Yanda uzun boylu adam belinden ikiye bükülerek eğildi ve bir dizinin üstüne düştü. Rachel onun silahını tekmeleyerek kenara itti.

"Koş," dedi Gray tıslayarak, ama gözlerini Ejderha Kadın'dan ayırmadı.

Guild ajanı onunla göz göze geldi sonra çok garip bir şey yaptı. Silahının namlusunu çıkış yönüne doğru oynattı ve başıyla işaret etti.

Gitmesine izin veriyordu.

Gray geri çekildi. Kadın ateş etmedi, ama silahını kendisine karşı bir hareket yaparsa diye ona doğrulttu.

İmkansızlığı düşünmek yerine, Gray döndü ve en yakındaki keşiş kılığındaki adamlara ateş ederek ikisini yere düşürdü. El bombasının patlamasıyla dikkatleri dağılmıştı ve burada gücün yıldırım hızıyla el değiştirdiğini gözden kaçırmışlardı.

Gray, Rachel'i kolundan yakaladı ve çıkış kapısına doğru sürükledi.

Tam arkasında bir silah patladı. Omzunun üstünden vurulmuştu, ama önemsemeden döndü ve zıplayarak yürüdü. Ejderha Kadın'ın silahı tütüyordu. Uzun boylu adamın yerden kalkmasına yardım ederken Gray'ı vurmuştu. Kadının yüzünden kan damlıyordu. Hilesinin anlaşılmaması için kendini yaralamıştı. Kurşunu özellikle isabet ettirmemişti.

Rachel onu tuttu ve son sütunun arkasına daldı. Dış girişe açılan kapı hemen önlerindeydi. Kimse yollarını kesmemişti.

Gray, tehlikeyi göze alarak, arkadaki katedraldeki çatışmaya bir göz attı. Patlatılan kapıdan duman bulutu çıkıyordu. Bir avuç silahlı adam, bu kez kimsenin kurtulmamasını garantiye almak için kapıdaki delikten kurşun yağdırıyordu. Sonra, adamlardan biri, ikinci bir el bombasını tam patlatılan kapıdan içeri fırlattı.

Patlarken ikinci adam yere eğildi.

İçeriden duman ve yıkıntı fışkırdı.

Gray arkasına döndü. Rachel de saldırıyı görmüştü. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Kızın bacaklarının gevşeyerek kendisine yaslandığını hissetti. Onun acısıyla yüreği sızladı. Geçmişte o da takım arkadaşlarını kaybetmişti. Daha sonra yas tutmak üzere eğitilmişti.

Ama kız ailesini kaybetmişti.

"Yürümeye devam et," dedi kabaca. Tüm yapabileceği buydu. Onu güvenli bir yere çıkarmalıydı.

Kız ona baktı ve sanki sert ifadesinden güç aldı. İhtiyacı olan buydu. Merhamet değil. Güç. Gray arazide, ateş altındaki adamlarda bunu daha önce görmüştü. Kız daha dik duruyordu.

Onun kolunu sıktı.

Kız başıyla onayladı. Hazırdı.

Birlikte koştular ve dış kapılardan dışarı fırladılar.

Girişi tutan bir çift suikastçı, Alman polis üniformalı iki cesedin başında nöbet tutuyordu. Kordondaki korumalar. Rahipler şaşırmamıştı. Adamlardan biri hemen ateş ederek, Rachel ve Gray'ı yana kaçırdı. Dış kapılara ulaşamazlardı, ama hemen sol taraflarında başka bir kapı aralığı vardı.

Başka seçenekleri olmadığından oradan geçtiler. İkinci adam silahını kaldırdı. Bir ateş duvarı geldi üzerlerine. Adamda lanet bir alev makinası vardı. Gray kapıyı çarparak kapattı, ama alevler alt pervazı yalıyordu. Gray geriye sıçradı. Kapıda kilit yoktu.

Arkasına baktı

Sarmal merdivenler yukarı tırmanıyordu.

"Kule merdiveni," dedi Rachel.

Kurşunlar kapıya vurdu.

"Git," dedi adam.

Rachel'i ileri itti ve döne döne merdivenlerden yukarı çıktılar. Arkalarında ve aşağıda kapı kırılarak açıldı. Tanıdık bir sesin Almanca bağırdığını duydu. "Yakalayın piçleri! Canlı canlı yakın onları!"

Bu, rahiplerin lideri olan uzun boylu adamdı.

Taş merdivenlerde koşan ayak sesleri duyuldu.

Döner merdivenlerden ötürü, iki grup da birbirine nişan alamıyordu, ama bu yine de izleyenlere üstünlük sağlıyordu. Gray ve Rachel koşarlarken, kule merdivenlerinden dönerek gelen bir alev fıskiyesi izliyordu onları.

Döne döne koşuyorlardı. Merdivenler git gide daralıyordu. Renkli, uzun cam pencereler yollarına çıkıyordu, ama bir ok kadar ince olduklarından içlerinden geçmek imkansızdı.

Sonunda merdivenler çan kulesine ulaştı. Kulenin çelik ızgaralı boşluğunun üzerinde çok büyük bir çan asılıydı. Çanın çevresinde güverte gibi bir yer vardı.

En azından buradaki pencereler, içinden geçilecek kadar genişti ve çan seslerini boğmamak için cam koymamışlardı-ama demir çubuklar çıkışı tıkıyordu.

"Halka açık bir gözlemevi," dedi Rachel. Gray'dan ödünç aldığı bir tabancayı merdivenlere doğrultmuştu.

Gray hızla çevreyi dolaştı. Başka çıkış yoktu. Çevresinde kenti görebiliyordu: Hohenzollern Köprüsü'nün üzerinden geçtiği Ren Nehri pırıltılar saçıyordu; Ludwig Müzesi'nin ışıkları *Cologne Musical Dome*'un mavi yelkenleri gibi pırıl pırıldı. Ama aşağıdaki sokaklara inen bir kaçış yolu yoktu.

Gray, uzaklardan yabancı bir polis arabasının mutsuz ve ürkütücü siren seslerini duydu.

Bir şeyler planlayarak gözlerini havaya kaldırdı.

Rachel'den bir çığlık yükseldi. Gray döndüğünde merdiven boşluğundan alevler yükseliyordu. Rachel geriye doğru kaçarak ona katıldı.

Zamanları tükenmişti.

03:34

Aşağıda, katedralde, Yaeger Grell, elinde tabancasıyla kapısı uçmuş odaya girdi. İkinci el bombasının dumanı temizleninceye kadar bekledi. İki ortağı, kilisenin girişinin yanına son yangın bombalarını yerleştirmek için ötekilere katılmaya gitmişlerdi.

O da onlara katılacaktı, ama önce silah arkadaşı Renard'ı öldürenlere yapılanları görmek istemişti. Kendini kanlı et ve patlamış bağırsakların pis kokusuna hazırlayarak içeri girdi.

Kapıdan geri kalanlar yürümesini zorlaştırıyordu. Tabancası önünde yürüdü. İkinci adımı attığında, bir şey koluna vurdu. Ne olduğunu anlamayarak, sersemlemiş bir halde bir adım geriledi. Kopan kolunun kan fışkıran bileğine baktı. Hiç ağrı yoktu.

Havada bir kılıcın - bir kılıç mı?- savrulduğunu görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Yüzünden şaşkınlık ifadesi gitmeden kılıç boynuna ulaştı. Başı imkansız bir şekilde geriye düşüp gövdesi ileri devrilirken hiçbir şey hissetmedi.

Sonra dünya kararırken, düştü, düştü, düştü...

03:35

Kat, geriye çekildi ve üzerinde değerli taşlar olan kılıcı indirdi. Eğildi, bir kol yakaladı ve cesedi kapıdan görülmeyeceği bir yere sürükledi. Başı hâlâ el bombasının patlaması yüzünden çınlıyordu.

Monk'a fısıldadı. En azından fısıldadığını umuyordu. Kendi sözcüklerini bile duyamıyordu. "Monsenyör'a yardım et."

Monk, başı kesilmiş cesetten onun elindeki kanlı kılıca, şaşkınlıktan açılmış gözleriyle, ama aynı zamanda da saygı duyarak bakıyordu. Hazine dolaplarından birinin yanına gitti ve Monsenyör'u dolabın içindekilerden kurtarıp dışarı çıkardı. Üçü de ilk el bombasının patlamasından sonra, bir ikincisinin de geleceğini bildiklerini, kurşun geçirmez dolaplardan birine girmişlerdi.

Gelmişti de.

Ama güvenlik dolapları görevini yaparak, en kıymetli hazineyi kurtarmıştı: Canlarını. Şarapnel odaya girmiş, ama kurşun geçirmez camın arkasında onlara bir şey olmamıştı.

Bu kızın fikriydi.

Daha sonra, patlama hâlâ başında yankılanan Kat, dönerek dolabından çıkmış ve değerli taşlarla bezenmiş kılıcı yerde bulmuştu. Kılıç, tabancasından daha yönlü bir silah olduğunu kanıtlamıştı. Bir patlamanın diğer silahlı adamları uyarmasını istememişti.

Eli hâlâ titriyordu. Vücudu girdiği son bıçaklı kavgayı... ve sonrasını hatırladı. Kılıcın kabzasını tutan elini sıkarak, sert çelikten güç aldı.

Arkasında, Monsenyör Verona sendeleyerek ayağa kalktı. Hâlâ yerlerinde olduklarına şaşırmış gibi kollarına ve bacaklarına baktı.

Kat yeniden kapıya gitti. Ölen arkadaşlarının dışında, silahlı adamlardan hiçbiri onlarla ilgilenmiyordu. Girişte toplanmışlardı.

"Hareket etmeliyiz." Kat onlara dışarı çıkmalarını işaret etti. Duvara yapışarak, ön çıkışlardan ve korumalardan uzağa yönlendirdi. Orta bölümün kanatları kestiği köşeye ulaştı. Kat, kavşağın köşesinden dönmeleri için ötekilere işaret etti.

Silahlı adamların görüş alanından çıkınca, Monsenyör kanat bölümünün uzantısını gösterdi. "O taraftan," diye fısıldadı.

Arkada bir çift kapı daha vardı. Bir başka çıkış. Korumasız.

Elindeki onbeşinci yüzyıl silahını sıkı sıkı tutan Kat, onlara hızla ilerlemelerini söyledi. Kurtulmuşlardı.

Peki ya ötekiler?

03:38

Rachel, ikinci şarjörde kalan kurşunları sayarak, tabancasını sarmal merdivenlerden aşağıya doğru ateşledi. Dokuz kurşun. Daha çok cephaneleri vardı, ama şarjörü dolduracak zamanları yoktu. Kumandan Pierce çok meşguldü.

Başvuracak başka yol kalmadığından, arada bir, saldırganları uzak tutmak için, körlemesine ateş etti. Fışkıran alevler ejderha dili gibi merdivenleri yalayarak bezdiriyordu kızı.

Bu çıkmaz daha fazla devam edemezdi.

Rütbe resmiyetini atlayarak, "Gray!" diye bağırdı.

Gray, çanın uzağından, "Bir saniye daha," diye cevap verdi.

Merdivenlerdeki alevler hafiflediğinde, Rachel nişan aldı ve tetiği çekti. Onları yaklaştırmamalıydı. Kurşun taş duvara çarptı ve merdivenlerden aşağı sekti.

Sonra şarjörü açılan tabancasına baktı.

Kurşun kalmamıştı.

Geri çekildi ve çanın çevresinden dolaşıp uzağa gitti.

Gray sırt çantasını çıkarmış ve pencere demirlerinden birine bir ip geçirmişti. Öteki ucunu beline bağlamış ve geri kalanını koluna sarmıştı. Pencere demirlerinden iki tanesini, aralarından geçilebilecek kadar açabilmek için alet çantasındaki krikoyu kullanmıştı.

"İpi tut,"dedi kıza.

Rachel beş metre uzunluğundaki naylon ipi yakaladı. Arkasında, merdivenlerden yeni bir alev dalgası fışkırdı. Ötekiler yine deniyor ve ilerliyorlardı.

Gray çantasını yakaladı ve demirlerin arasından sıkışarak geçti. Taş pervazın üstünde çıkınca, sırt çantasını taktı ve kıza doğru döndü. "İp."

Kız ipi ona uzattı. "Dikkatli ol."

"Bunun için geç kaldın."

Gray ayak parmaklarının arasından aşağı baktı. Yaptığı akıllıca değil diye düşündü kız. Yüz metrelik yükseklik herkesin dizlerini titretirdi...ve şu anda dizlerinin güçlü olması çok önemliydi.

Gray, katedralin düz çıkıntısından, güney kulesinin sivri tepesine doğru döndü.

Dört metre ötede, ölümcül bir boşluğun üzerinde, bunun ikizi olan kuzey kulesinin sivri tepesi vardı. Halka yasak olduğundan uzaktaki pencerede demir yoktu. Fakat durduğu yerden pencereden pencereye atlama umudu da yoktu. Onun yerine, Gray doğrudan dışarı fırlayıp, karşı kulenin üzerindeki süslerden hangisini bulabilirse yakalamayı tasarladı.

Risk çok büyüktü, ama başka çıkış yolları yoktu.

Gemiyi terk etmek zorundaydılar.

Gray dizlerini kırdı. Rachel bir eli boynunun çukurunda, nefesini tuttu.

Gray bir an bile duraksamadan eğildi ve yay gibi bükülerek atlarken, ip kangalını aşağı fırlattı. Boşluğun üzerinden uçtu ve pencere pervazının hemen altına çarptı. İki kolunu da açarak mucizevi bir şekilde pencerenin eşiğine tutundu. Ama çarpma ile geriye fırladı ve düşmeye başladı.

Kız, "Sol ayağın! diye bağırdı ona.

Kızın sesini işitti. Sol ayak başparmağı taş yüzeye sürtündü ve alt sıradaki şeytan suratlı hayvan figürünü buldu. Ayağıyla onun başının üzerine bastı.

Düşüşü durunca, yukardaki bir pervazı yeniden yakaladı ve ayağını basacak bir yer bulup, sinek gibi duvara yapıştı. Yerleşerek derin bir nefes aldı ve sonra tırmandı pencereden içeri girdi.

Rachel çanın altından bakmak için eğilerek, arkasına bir göz attı. Alevler kesilmişti. Ötekilerin onun ateşi birden kesmenin ne anlama geldiğini anladıklarını biliyordu.

Rachel daha fazla bekleyemezdi. Demirlerin arasında geçti. Pervaz güvercin pisliğiyle kaygınlaşmış, rüzgâr tehlikeli biçimde hızla esiyordu.

Gray, boşluğun üzerinden bir köprü kurarak, ipi sağlamca bağladı. "Acele et! Seni tutuyorum."

Kızın gözleri, aradaki boşluktan, Gray'inkileri buldu.

"Seni tutuyorum," diye tekrarladı Gray.

Kız yutkunarak uzandı. Aşağıya bakma, diye düşündü ve ipi yakaladı. Ellerini üst üste koy. Tüm yapman gereken bu kadar.

Parmaklarının oynak yerleri bembeyaz, ayak başparmakları hâlâ per-
 vazın üzerinde, dışarı sarktı. Arkasındaki çanın çaldığını duydu. Ürkerek, bir omzunun üzerinden geriye baktı ve dambıl şeklindeki gümüş rengi silindirin taş güvertede zıpladığını gördü.

Ne olduğunu anlamadı, ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Rachel, başka yüreklendirmeye gerek duymadan, ipin üzerinde bacaklarıyla havayı tekmeleyerek ve ellerini birbiri üstüne atarak köprüyü geçti. Gray onu belinden yakaladı.

"Bomba," dedi kız nefes nefese. Başını geri atarak uzaktaki kuleyi gösterdi.

"Ne?"

Patlama diğer sözcükleri kesti. Arkadan yumruklanır gibi olan Rachel, pencereden Gray'ın göğsüne fırladı. Çan kulesinin yerine birbirlerine dolanarak yuvarlandılar. Fırın sıcaklığında bir hava ile birlikte mavi bir alev sütunu üzerlerinden geçti.

Gray gövdesini ona siper ederek sıkıca tuttu kızı.

Ama alevler sert rüzgârlarla hemen dağıldı.

Rachel dirseğine dayanarak kalkarken, Gray yana doğru yuvarlandı. Kız başını çevirip güney kulesine baktı. Kulenin tepesi alevler içindeydi. Alevler dört pencereyi yalayarak üzerinden geçiyordu. Çan büyük yangının içinde çalmaktaydı.

Gray ona katıldı. İpi içeri çekti. İlerideki düğüm yanarak köprüyü koparmıştı. Boşluğun üzerinde pencere demirleri alevlerden kıpkırmızı parlıyordu.

"Kundak aleti," dedi adam.

Rüzgârla ilerleyen alevler, gecenin içindeki bir mum gibiydiler. Dün gece ve bu gece öldürülenlere adeta son bir uğurlamaydı alevler. Rachel, dayısının hafif gülümsemesini hayal etti. Ölmüştü. Keder...daha sıcak ve keskin bir duyguyla birlikte içini doldurdu. Geriye doğru tökezledi, ama Gray tuttu onu.

Şehirde öten polis sirenlerinin yankısı onlara kadar geliyordu.

Gray, "Gitmeliyiz," dedi.

Kız başıyla onayladı.

"Öldüğümüzü düşüneceklerdir. Böyle kalması daha iyi."

Kız merdiven boşluğuna götürülmeye bıraktı kendini. Dönerek hızla aşağı indiler. Sirenler daha da yüksek sesle ötüyordu, ama yakınlarında, öksürerek çalışan bir motoru ikincisi izledi.

Gray pencereyi kontrol etti. "Kaçıyorlar."

Rachel dışarı baktı. Üç kat aşağıda, bir çift siyah kamyonet, yaya alanından hızla geçerek gidiyordu.

"Haydi," dedi Gray. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Merdivenleri ikişer atlayarak indi. Onun içgüdüsüne güvenen Rachel de arkasından koştu.

Son sürat girişe geldiler. Orta bölümün kapılarından biri aralıktı. Rachel kilisenin içine, dayısının öldürüldüğü yere doğru bir göz attı. Ama yakınlarında, orta koridorda, yerdeki bir şey gözüne çarptı.

Gümüş dambıllar.

Bir düzine daha vardı. Kırmızı tellerle birbirine bağlanmıştı.

"Koş!" diye bağırdı, topuklarının üzerinde dönerek.

Birlikte ana kapılara ulaşıp alanın içine girdiler.

Hiç konuşmadan tek sipere doğru koşuyorlardı. Alman *Polizei* kamyonu alanda duruyordu. Bombalar tam patlarken onun arkasına daldılar.

Birbiri ardına patlayan havai fişekler gibiydiler.

Kırılan camların sesi patlamaların sesini bastırarak eşlik etti onlara. Rachel başını kaldırıp baktı. Ana kapının üzerinde, Ortaçağdan kalma, boyalı dev Bavyera camları, bir ateş ve değerli taş yağmuru gibi patladı.

Camlar, ölüm yağmuru gibi, çevrelerindeki tüm alana saldırırken, kız kamyona iyice yapıştı.

Bir şey kamyonun yanına çarparak yankılandı. Rachel eğildi ve tekerleklerin ardından baktı. İlerde, katedralin tek parçadan oyulmuş dev kapılarından biri alevler içinde sokakta yatıyordu.

Sonra yeni bir ses girdi araya. Şaşkın sesler. Boğuk. Kamyonun içinden geliyordu. Rachel, Gray'a baktı. Elinde, sanki sihirle olmuş gibi aniden bir bıçak belirmişti.

Kamyonun arkasından dolaştılar.

Daha kapının koluna dokunamadan, kapı açıldı.

Gray'ın ekibinin tıknaz üyesi sendeleyerek dışarı çıkarken, Rachel gözlerine inanamayarak bakıyordu. Arkasından elinde uzun bir kılıçla dişi ortağı geliyordu. Ve sonuncu da tanıdık ve özlenen bir kişi.

Rachel ona sımsıkı sarılarak, "Vigor Dayı," dedi.

Adam da ona sarıldı. "Neden sanki," diye sordu. "Herkes beni patlatmaya çalışıyor?"

Bir saat sonra, Gray, hâlâ huzursuz ve sinirleri gergin olarak, otel odasını adımlıyordu. Sokaklardan olabildiğince çabuk uzaklaşmanın en iyisi olduğuna karar vererek, sahte kimlikle bu odayı tutmuşlardı. Ursulaplatz'daki ana renklerden oluşan tuhaf İskandinav dekoruyla küçük bir butik kuruluş olan Kristal Otel'in katedrale uzaklığı bir kilometreden azdı.

Yeniden toplanıp bir eylem planı tasarlamak için buraya saklanmışlardı.

Ama, önce daha fazla bilgi gerekiyordu.

Kapının kilidi bir anahtarla kurcalandı. Gray bir elini tabancasının üzerine koydu. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Ama gelen, yalnızca bir araştırma seferinden dönen Monsenyör Verona idi.

Vigor hızla odaya daldı. Yüz ifadesi kaskatıydı.

"Ne?"

"Çocuk ölmüş," dedi Monsenyör.

Ötekiler bir araya toplandı.

Vigor açıkladı, "Jason Pendleton. Katliamdan kurtulan çocuk. Az önce BBC'den yayınlandı. Hastane odasında öldürülmüş. Ölüm nedeni hâlâ

bilinmiyor, ama suikasttan kuşkulanılıyor. Özellikle katedralin bombalanmasından sonra."

Rachel üzüntüyle başını salladı.

Daha önce, Gray, herkesi yalnızca berelenmiş ve sarsılmış, ama canlı bulduğundan ötürü rahatlamıştı. Birinci katliamdan kurtulanı düşünmeyi ihmal etmişti. Ama bu kesin ve korkunç derecede mantıklıydı. Katedral saldırısı belli ki geriye kalan izleri temizleme operasyonuydu. Ve doğal olarak, tek tanığı susturmak da içindeydi.

Gray "Başka bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

Otele kaydolduktan sonra, katedraldeki durumu araştırması için Monsenyör'u otelin lobisine göndermişti. En uygun kişi Monsenyör idi. Dili akıcı bir şekilde kullanıyordu ve papaz yakalığı ondan kuşkulanılmasını önleyecekti.

Şimdi bile şehrin içinde sirenler ötmekteydi. Katedral Tepesi görünüyordu. Yangın arabaları ve diğer acil durum araçları mavi ve kırmızı ışıkları parlayarak bir araya toplanmıştı. Gece içine dumanlar yükseliyordu. Sokaklar, izleyenler ve haber kamyonları ile doluydu.

"Bildiğimizden fazla bir şey öğrenemedim," dedi Vigor. "Kilisedeki yangın hâlâ devam ediyor. Yayılmamış. Papaz evinden bir rahiple yapılan bir röportajı gördüm. Kimse zarar görmemiş. Ama benim ve yeğenimin nerede olduğundan endişe edildiğini bildiriyorlardı."

"İyi," dedi Gray, Rachel'in bakışını üzerine çekerek. "Az önce de söylediğim gibi, şu an için, bizim yok edildiğimizi düşünüyorlar. Bu oyunu elimizden geldiğince sürdürmeliyiz. Bizim yaşadığımızı bilmedikleri sürece, omuzlarının üzerinden geriye bakmayacaklardır."

"Ve bizi de kurşunlayamayacaklardır," dedi Monk. "Ben özellikle bu bölümü sevdim."

Kat, dijital fotoğraf makinesine bağlanmış bir dizüstü bilgisayarda çalışıyordu. "Resimler gelmek üzere," dedi.

Gray ayağa kalktı ve masanın yanına gitti. Monk ve diğerleri, kaçışlarından sonra yalnızca saklanacak değil, saldırganların resimlerini de çekebilecekleri bir yer aramışlardı. Gray onların becerikliliğinden etkilenmişti.

Siyah-beyaz küçük resimler ekranı doldurdu.

"İşte," dedi Rachel birini göstererek. "Beni yakalayan adam bu."

"Grubun lideri," dedi Gray.

Kat, resmin üzerini iki kere tıkladı ve ortaya tam boy bir resim çıkardı. Adam katedralden çıkarken dondurulmuştu. Omuzlarına kadar gelen uzun siyah saçları vardı. Sakal ve bıyığı yoktu. Yüzü bir kartalı andırıyordu. Katı ve ifadesizdi. Resimde bile, bir üstünlük havası vardı.

"Şu kendini beğenmiş piçe bak," dedi Monk., "Kanarya yutmuş kedi gibi."

Gray, "Onu tanıyan var mı?" diye sordu.

Başlar sallandı.

"Bunu Sigma'nın yüz tanıma yazılımına bağlayabilirim," dedi Kat.

"Daha değil," dedi Gray. Kadının yüzü asılınca cevap verdi. "Şimdilik iletişim kurmamamız gerekiyor."

Oradakilere baktı. Genelde yalnız çalışmayı tercih etmesine rağmen, artık Yalnız Kurt'u oynayamazdı. Artık sorumlulukları kendi canından önce gelen bir takımı vardı. Gözleri Vigor'la Rachel'i buldu. Ve artık yalnızca kendi takımı da değildi. Hepsi ona bakıyordu. Birden bunaldığını hissetti. Sigma ile görüşmek, Başkan Crowe'ye danışmak ve sorumluluğunu üzerinden atmak istedi.

Ama yapamazdı... En azından henüz değil.

Gray düşüncelerini ve kararlılığını toparladı. Boğazını temizledi. "Biri bizim katedralde yalnız olduğumuzu biliyordu. Ya zaten kiliseyi gözlüyorlardı, ya da önceden edinilmiş bilgileri vardı."

"Bir sızıntı," dedi Vigor, dudağının altındaki sakalı okşayarak.

"Büyük olasılıkla. Ama nereden kaynaklandığını kesin söyleyemem." Gray, Vigor'a baktı. "Bizden mi? Yoksa sizin taraftan mı."

Vigor içini çekti ve başıyla onayladı. "Korkarım suç bizde. Ejder Konseyi her zaman Vatikan'da üyeleri olduğunu iddia eder. Ve buradaki tuzağın Rachel ve bana yapılan saldırıları izlediğine bakarak, içimden sorunun Kutsal Ev'in içinde yattığını söylemek geliyor."

"Öyle olması gerekmiyor," diye cevap verdi Gray. "Yeniden bilgisayara döndü ve küçük resimlerden birini daha gösterdi. "Şunu büyüt."

Kat iki tez tıkladı. Kamyonetlerden birine tırmanmakta olan ince yapılı bir kadının resmi monitorda büyüdü. Yüzü ancak dış çizgileriyle belliydi.

Gray ötekilere baktı. "Bu kadını tanıyan var mı?"

Başlar yine sallandı.

Monk daha yaklaştı. "Ama tanımak isterdim doğrusu."

"Bu bana Fort Detrick'de saldıran kadın."

Monk aniden kadını daha az çekici bularak geri çekildi. "Guild ajanı mı?"

Vigor'la Rachel'in yüzlerinde akılları karışmış ifade vardı. Gray'ın Guild'in tüm tarihini anlatacak vakti yoktu, ama örgütün kısa bir özetini yaptı: terörist hücreli yapısı, Rus Mafya'sıyla bağlantıları ve yeni teknolojilere olan merakı.

Bitirince, Kat sordu. "Öyleyse sorunun bizim taraftan olabildiğini düşünüyorsun?"

"Fort Detrick'ten sonra mı...?" Gray kaşlarını çattı. "Güvenlik sızıntısının nerede yattığını kim bilebilir? Ama Guild'in burada olup, Ejder Konseyi'nin yanında hareket ettiği bir gerçek. Buna bakarak, bizim işin içinde olduğumuzdan ötürü bu işe girdiklerini düşünmekten kendimi alamıyorum. Ama onlar da oyuna bizim gibi geç girdiler."

"Neden böyle diyorsun," diye sordu Rachel.

Gray ekranı gösterdi. "Ejderha Kadın benim kaçmama izin verdi."

Şaşkın bir sessizlik izledi.

"Emin misin?" diye sordu Monk.

"Kesinlikle." Gray, kaçarken kadının onu vurduğu kolunun yaralanan üst kısmına dokundu.

"Bunu niye yapsın ki," diye sordu Rachel.

"Çünkü Ejder Konseyi'nin oyununun içinde. Söylediğim gibi, Guild'in bu maceraya çağrılmasının tek nedeni Sigma'nın işin içinde olması. Konsey bizi yakalamak ya da yok etmek için Guild'in yardımını istedi."

Kat başıyla onayladı. "Ve eğer biz ölürsek, Guild'e gerek kalmayacak. Ortaklık sona erecek ve Guild, Ejder Konseyi'nin ne bildiğini asla öğrenemeyecek."

"Ama artık Konsey bizim öldüğümüzü sanıyor," dedi Rachel.

"Kesinlikle. Ve bu da bu hileyi sürdürmemiz için bir başka neden. Eğer öldüysek. Konsey Guild ile bağlarını koparacak."

"Bir düşman daha az," dedi Monk.

Gray başıyla onayladı onu.

Kat, "Bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu.

Bu bir gizemdi. Bir tanesi dışında hiçbir ipuçları yoktu. Gray çantasına doğru baktı. "Kalıntı sandığından aldığımız toz. Tüm bunların anahtarı onda olmalı. Ama hangi kilide uyduğunu bilmiyorum. Ve araştırılması için Sigma'ya gönderemezsek..."

Vigor konuştu. "Sanırım haklısın. Cevap tozda yatıyor. Ama *ne olduğundan* daha iyi bir soru da..."

Monsenyör gözlerini kısarak sustu. Bir elini başına koydu. "Ne oldu-ğu...." diye ağzının içinden mırıldandı.

Rachel endişeyle, "Dayı?" dedi.

"Bir şey... beynimin hemen köşesinde duruyor."

Gray, Monsenyör İfşalar Kitabı'ndan bir dize söylediğinde, adamın dikkatini içinden yoğun bir şekilde toplarken, yüzünde beliren benzer ifadeyi hatırladı.

Vigor bir elini yumruk yaptı. "Toparlayamıyorum. Sanki avucundaki bir sabun köpüğünü yakalamaya çalışmak gibi." Başını salladı. "Belki de çok yorgunum."

Gray adamın dürüst davrandığını hissetti...büyük bölümüyle. Ama, *ne olduğunu* sözcüklerinin tetiklediği bir şeyi gizliyordu. Bir an için akıl karışıklığının gerisinde korkunun parladığını gördü.

Monk ilk düşünce sırasına dönerek, "O halde daha iyi soru nedir?" diye sordu. "Tozun ne olduğundan daha iyi bir soru olabileceğini söylemeye başlamıştınız."

Vigor yine dikkatini toparlayarak başıyla onayladı. "Doğru. Belki de tozun buraya nasıl geldiğini sorgulamalıyız. Birkaç yılda bir, kemikler dikkatle kalıntı sandığından çıkarılır ve lahit temizlenir. İçinin tozunu alıp sildiklerinden eminim."

Kat daha dik oturdu. "Saldırıdan önce, acaba aygıt lahdin altınını değiştirerek, astarı beyaz toza dönüştürdü mü diye merak ediyorduk."

"Oraya böyle mi gitmiş?" diye sordu Rachel.

"Olabilir," dedi Monk. "Kilisedeki mıknatıslı haçı hatırla. Orada garip bir şey oldu ve metalleri etkiledi. Neden altını da etkilemiş olmasın?"

Gray, keşke örnekler toplayıp daha fazla deney yapabilecek zaman olsaydı diye düşündü. Ama katedralin bombalanmasıyla-

"Hayır," dedi Kat, öfkeyle içini çekerek. "Hatırlayın. Toz yalnızca altın değildi. Başka metaller de bulduk. Belki de dönüştürülebilen metal gruplarındaki başka bir şey de m-hali toz olarak parçalanabilir."

Gray, erimiş altının içindeki gümüş parçaları hatırlayarak, başıyla yavaşça onayladı.

Kat, "Tozun lahit sandığından geldiğini sanmıyorum," dedi.

Monk kaşlarını çattı. "Ama eğer sandıktaki altından gelmiyorsa ve eğer kutu birkaç yılda bir temizleniyorsa...o halde başka nereden geliyor olabilir?"

Gray'ın gözleri söyleneni anlayarak genişledi. Kat'ın dehşetini anlayabiliyordu. "Kemiklerden geldi."

"Başka açıklaması yok," diye ona uydu Kat.

Monk, başını sallayarak, sözlerini kesti. "Bunu söylemek kolay. Elimizde varsayımını doğrulayacak kemik yok. Hepsi onlarda."

Rachel ve Vigor birden bakıştılar.

"Ne?" diye sordu Gray.

Rachel onunla göz göze geldi. Gray kızın yüzündeki heyecanı okudu. "Kemiklerin hepsi onlarda değil."

Gray'ın alnı kırıştı. "Nerede-?"

Vigor cevapladı. "Milano'da."

6

Kuşkucu Thomas

25 Temmuz, 10:14
Como Gölü, İtalya

Gray ve arkadaşları, kiralık Mercedes E55 sedandan dışarı dökülerek, göl kıyısındaki Como Kasabası'nın yaya meydanına indiler. Durgun mavi suların kıyısındaki bir yürüyüş yoluna giden kaldırım taşı döşenmiş alanda, sabah turu atanlar ve vitrinlere bakanlar vardı.

Kat esnedi ve yavaş yürüyen bir kedi gibi gerindi. Saatine baktı. "Dört saatte üç ülke."

Bütün gece araba kullanmışlardı. Almanya'dan İsviçre'ye, sonra Alpler'i aşarak İtalya'ya. Tanınmamak için, tren ve uçak yerine, sınırlardan sahte kimliklerle geçerek, arabayla yolculuk yapmışlardı. Gruplarının Köln'deki saldırıdan sağ olarak kurtulduğunu kimsenin fark etmesini istemiyorlardı.

Gray, kemikleri Milano'daki bazilikadan alıp Vatikan'a ulaştıktan sonra, Sigma kumanda merkeziyle iletişim kurmayı tasarlamıştı. Bir kez Roma'da güvenle yerleştikten sonra yeniden gruplaşacak ve kendi üstleriyle stratejilerini kuracaklardı. Bir sızıntı tehlikesine rağmen, Gray Washington'u Köln'deki olaylarla ilgili bilgilendirme ve görevin parametrelerini yeniden gözden geçirme gereğini duyuyordu.

Bu arada, plan, Köln'den Milano'ya giderken şoförleri değiştirmek ve herkese biraz uyuma imkanı vermekti. Ama işler böyle gitmemişti.

Arabadan çıkınca, Monk alanın kıyısında durdu, elleri dizlerinde, yüzü hafifçe yeşil, eğildi.

Vigor, Monk'un sırtını okşayarak, "Rachel'in araba kullanışından oldu," dedi. "Biraz hızlı gider de."

Adam, "Ben lanet olası taklacı savaş uçaklarına da bindim," diye homurdandı. "Bu...bu daha beterdi."

Rachel arabadan indi ve kiralık arabanın kapısını kapattı. Yol boyunca arabayı delice bir hızla sürmüş, Alman otoyolunda akıl almaz hızlarda

uçmuş ve Alpler'deki keskin virajları fizik kurallarına karşı gelen hızlarla dönmüştü.

Genç kadın, mavi camlı güneş gözlüklerini alnına kaldırdı. "Biraz kahvaltıya ihtiyacın var," dedi Monk'a. "Piazza Cavour'da güzel bir bistro biliyorum."

Bazı sakıncaları olmasına rağmen, Gray yemek için durmaya razı oldu. Saldırı henüz altı saat önce olduğundan, Köln'de hâlâ şaşkınlık vardı. Cesetlerinin katedraldeki ölülerin arasında olmadığını anlaşıldığında, onlar Roma'da olacaklardı. Birkaç saat içinde, hilelerini sürdürmelerine gerek kalmayacaktı.

Bu arada, hepsi yol yorgunuydular ve açlıktan ölüyorlardı.

Rachel meydandan geçerek göl kıyısına doğru önden yürüdü. Gray onu gözleriyle izledi. Kadın tüm gece araba kullanmasına rağmen, hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden yürüyordu. Hatta Alp dağlarındaki yarışta, sanki yoga yapmış gibi canlanmıştı. Kilometreleri geçerken, terör gecesinin onun gözlerinde bıraktığı dehşet ifadesi yok olmuştu.

Onun dayanıklılığı karşısında hem rahatladığını hem de biraz hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Koşarlarken elini sıkan eli hatırladı. Katedral kulesinin pervazında otururken gözlerindeki endişeyi. O anda kendisine güvenerek, ihtiyaç duyarak, gözlerini nasıl ona diktiğini.

O kadın gitmişti.

Önlerindeki görüntü açılarak bakışlarını çekti. Göl, aşağı Alpler'in engebeli yeşil tepelerinin içine yerleştirilmiş mavi bir mücevher gibiydi. Birkaç dağın hâlâ karla kaplı tepelerinin yansıması durgun suya vurmuştu.

Gray'ın yanında uzun adımlarla yürüyen Vigor, *"Lago di Como,"* dedi. "Virgil bir kez bundan dünyanın en büyük gölü diye söz etmişti."

Bahçeli bir yürüyüş yoluna vardılar. Yol kenarında kümelerle kamelyalar, açelyalar, rododendronlar ve manolyalar vardı. Yanında kestane ağaçları, İtalyan servileri ve beyaz kabuklu defne ağaçları olan, kaldırım taşı döşenmiş yürüyüş yolu, göl kıyısı boyunca devam ediyordu. Göl sularındaki minik yelkenliler hafif sabah meltemiyle yüzüyordu. Yeşil tepelerin üzerinde, krem, altın ve kızıl balçık renklerinde evler, tehlikeli uçurum kenarlarına tünemişti.

Gray, bu güzellik ve temiz havanın, ya da en azından ayağının sağlam yere basıyor olmasının, Monk'u canlandırdığını gördü. Kat da bu görüntülere bakıyordu.

"Ristorante Imbarcadero," dedi Rachel, alanın karşısını işaret ederek.

"Arabayla girilen bir restoran yeterdi," dedi Gray saatine bakarak.

"Senin için belki," dedi Monk asık suratla.

Vigor onun yanına geldi. "Çabuk geldik. Bir saat içinde Milano'da olacağız."

"Ama kemikler-"

Vigor kaşlarını çatarak susturdu onu. "Kumandan, Vatikan, Sant'Eustorgibo Bazilikası'ndaki kemiklerin tehlikede olduğunu çok iyi bilir. Roma'dan dönerken Milano'da durup onları almam zaten emredilmişti bana. O arada, Vatikan, kemikleri bazilikanın kasasından aldı, kilise kilitlendi ve yerel polis uyarıldı."

Köln'deki dehşeti gözlerinin önüne getirerek, "Bu Ejder Konseyi'ni kesinlikle durduracak demek değil," dedi Gray.

"Gündüz gözüyle saldıracaklarından kuşkuluyum. Grup gölgeler ve karanlıklar içine siniyor. Biz de öğlenden önce Milano'da oluruz."

Kat ekledi, "Dışarda yiyeceğimiz bir şeyler alıp yola koyulmak gecikmez bizi."

Tatmin olmamasına rağmen Gray buna razı oldu. Grubun da otomobilleri gibi benzin almaya ihtiyacı vardı.

Restorana gelince, Rachel kapıyı açıp, gölgeye bakan ve sıcak iklim ağacı olan begonvillerle süslü bir terasa girdi. "İmbarcadero en iyi yerel yemekleri sunar. *Risotto con pesce persico'yu* denemelisin."

"Pilavla altında, tatlı su levreği," diye çevirdi Vigor. "Burada harikadır. Dilimler un ve adaçayına sarılır, az yağda kızartılır ve tereyağında yüzen bir pilavın üzerinde ikram edilir."

Rachel onları bir masaya götürdü.

Biraz yatışan Gray, Rachel'in heyecanını paylaşmaya karar verdi. Kız onları selamlamaya gelen önlüklü yaşlı bir adamla hızlı İtalyanca konuştu. Rahatça gülümsüyor, sohbet ediyordu. Sonra kucaklaştılar.

Rachel arkasına döndü ve onlara oturmalarını işaret etti. "Eğer daha hafif bir şey istiyorsan, ekmek ve kıymayla doldurulmuş kabak çiçeğini dene. Ama kesinlikle bir tabak agnolotti yemelisin."

Vigor başıyla onayladı. "Patlıcan ve bufala mozzarella peynir ile yapılan bir ravioli.[1] Beğeniyle parmaklarının ucunu öptü.

"Anladığıma göre, siz burada birkaç kez yemek yediniz," dedi. Monk bir iskemleye çökerek. Gray'a baktı.

---

[1] İt. Bir çeşit doldurulmuş makarna. (ç.n.)

Tanınmamak buraya kadardı.

Vigor, Monk'un omzunu okşadı. "Sahipleri ailemizin dostlarıdır. Üç kuşak öncesine kadar gider bu. Rahat olun, onlar susmasını bilirler."

Şişman bir garsona işaret etti. *"Ciao, Mario! Bianco Secco di Montecchia, Per favore!"*[1]

"Hemen, peder! Bellagio'dan da iyi bir Chiaretto'm var.[2] Dün gece fe-ribotla geldi."

"Perfetto!"[3] Biz beklerken ikisinden de birer şişe ver!"

"Antipasta?"[4]

"Tabii, Mario. Biz barbar değiliz."

Yemekler, bol kuru sıkı atmalar ve alkışlar arasında ısmarlandı: beyaz sirkeli somon salatası, arpalı güveç, şnitzel, pappardelle dedikleri beyaz balıklı tagliatel makarnası.

Mario, masa kadar büyük bir tabakta, zeytin ve karışık meze...yanında da biri kırmızı, diğeri beyaz iki şişe şarap getirdi.

Yüksek sesle, *"Buon appetito!"*[5] dedi.

İtalyanlar her yemeği bir ziyafete çeviriyordu anlaşılan -hatta dışarıda yemek üzere ısmarlananları bile. Şaraplar su gibi aktı. Bardaklar kaldırıldı. Salam ve peynir parçaları elden ele dolaştırıldı.

"Salute Mario![6] dedi Rachel tabaktakileri bitirirken.

Monk arkasına yaslandı, geğirmesini bastırmaya çalıştı, başaramadı. "Bu bile depoyu doldurdu."

Kat da o kadar yemişti ama şimdi tatlı mönüsünü görev dosyasına verdiği dikkatle inceliyordu.

Mario, onun ilgisini görerek, *Sinyorina*[7] diye sordu.

Kadın mönüyü gösterdi. *"Macedonia con panna."*

Monk homurdandı.

"Bu yalnızca kremalı meyve salatası." Gözlerini açarak ötekilere baktı. "Çok hafiftir."

---

1 İt. *Merhaba Mario, Beyaz sek Monteccia şarabı, lütfen.* (ç.n.)
2 İt. Bir kırmızı şarap markası. (ç.n.)
3 İt. *Kusursuz.* (ç.n.)
4 İt. *Meze.* (ç.n.)
5 İt. *Afiyet olsun.* (ç.n.)
6 İt. *Şerefe Mario.* (ç.n.)
7 İt. *Bayan* (ç.n.)

Gray arkasına yaslandı. Eğlencelerini bozmadı. Bu bir anlık dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu hissetmişti. Yeniden yola çıktıklarında, bu gün, soluk bir anı olacaktı. Milano'ya dalacak, kalıntı kemikleri alacak ve sonra Roma'ya bir saatte giden hızlı trenlerden birine binip gece basmadan orada olacaklardı.

Gray aynı zamanda bu vakti Vigor Verona'yı incelemek için kullanıyordu. Eğlencelere rağmen, Monsenyör yine düşüncelere dalmış gibiydi. Gray, adamın kafasında dönen tilkileri görür gibiydi.

Vigor aniden dikkatini ona verip bakışlarını karşıladı. Masadan kalktı. "Kumandan Pierce, mutfağı beklerken sizinle biraz özel konuşabilir miyim, diye düşündüm. Belki de yürüyüş yolunda biraz bacaklarımızı açarız."

Gray bardağını bıraktı ve ayağa kalktı. Ötekiler merakla onlara baktılar, ama Gray, oldukları yerde kalmalarını işaret etti eliyle.

Vigor önden giderek terasa ve oradan da göl kıyısındaki yürüyüş yoluna çıktı. "Sizinle görüşmek ve belki de fikrinizi almak istediğim bir konu var."

"Gayet tabii."

Aşağıya doğru bir blok yürüdüler ve Vigor boş bir rıhtımın yanındaki taş parmaklığa dayandı. Burada onları duyacak kimse yoktu.

Vigor, bir yumruğunu parmaklığa vurarak, manzaraya bakmaya devam etti. "Vatikan'ın tüm bunlardaki rolünün kalıntı hırsızlığında merkezlendiğini, kalıntı hırsızlığı olduğunu anlıyorum. Ve Romanya'ya döndüğümüzde, bağlarınızı kesip Ejder Konseyi'ni tek başınıza izlemeyi planladığınızdan kuşkulanıyorum."

Gray bocalayarak duraksadı, ama adam dürüst bir cevabı hak ediyordu. Bu adamı ve yeğenini tehlikeye atamazdı. "Bence böylesi daha iyi," dedi. "Ve üstlerimizin de aynı fikirde olacağından eminim."

"Ama ben değilim." Vigor'un sözcüklerinde biraz öfke vardı.

Gray kaşlarını çattı.

"Eğer dediğimiz gibi kemikler garip bir metal karışımı ise, bu durumda, inanıyorum ki, buradaki rollerimiz birbiriyle her iki örgütün sandığından daha derin ilişki içinde."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Vigor ona yeniden, Verona ailesinin bir özelliği gibi görünen o yoğun dikkatle baktı. "Durun sizi inandırayım. Öncelikle, Ejder Konseyi'nin gizli ya da kaybolmuş bilgilerin araştırılması işine karışan aristokratik bir

topluluk olduğunu biliyoruz. Dikkatlerini eski Gnostik yazılar ve diğer antikalar üzerinde yoğunlaştırıyorlar."

"Gizemli hokus pokus."

Vigor başını yana eğerek ona döndü. "Kumandan Pierce, sizin de diğer inanç ve felsefeleri incelemiş olduğunuzu biliyorum. Taoism'den Hindu mezheplerine kadar."

Gray kızardı. Monsenyör'un Vatikan *Intelliganza*'da[1] deneyimli bir ajan olarak çalıştığını unutmak çok kolaydı. Belli ki kendisiyle ilgili bir dosya toplanmıştı.

"Ruhsal gerçeği aramak asla yanlış değildir," diye devam etti Monsenyör. "Yol ne olursa olsun. Hatta *gnosis* deyimi, *Tanrı'yı bulmak için gerçeği aramanın* tarifidir. Ben, bunu aradıkları için Ejder Konseyi'ni bile suçlayamıyorum. Gnostisizm, kurulduğundan beri Katolik Kilisesi'nin bir parçası olmuştur. Ondan önce bile vardır."

"Tamam," dedi Gray, biraz rahatsız olduğunu saklayamadan. "Tüm bunların Köln'deki katliamla ne ilgisi var?"

Monsenyör içini çekti. "Bugünkü saldırı biraz iki havari, Thomas ve John arasındaki o uyuşmazlıkla ilgili olabilir.

Gray kafasını salladı. "Neden söz ediyorsunuz?"

"Başlangıçta, Hıristiyanlık yasadışı bir dindi. Sonradan ortaya çıkan, kendi zamanındakilere benzemeyen bir inançtı. Diğer dinler, insanlardan, inançlarının bir gereği olarak para toplarken, Genç Hıristiyan aileleri gönüllü olarak para veriyordu. Toplanan paralarla öksüzler doyuruluyor ve yatacak yer veriliyor, hastalara gıda ve ilaç, fakirlere tabut alınıyordu. Ezilmişleri böyle desteklemesi, yasadışı bir inanca ait olmanın tehlikelerine rağmen, geniş toplulukları çekiyordu."

"Evet, biliyorum. Hıristiyan iyilikleri filan. Yine de bunun ne ilgisi?"

Gray'ın sözü havaya kaldırılan bir elle kesildi. "Eğer devam etmeme izin verirseniz, belki bir şey öğrenirsiniz."

Gray karşı gelmek istedi, ama sustu. Bir Vatikan casusu olması yanında, Vigor aynı zamanda da bir üniversite profesörüydü. Derslerinin kesilmesinden hoşlanmazdı.

"Kilise'nin ilk yıllarında gizlilik en önemli unsurdu, mağaralarda ve yeraltı kemerlerinde gizli toplantılar yapmayı gerektiriyordu. Bu yüzden çeşitli gruplar birbirinden ayrı düşüyordu. Örneğin ilki, Alexandria[2],

---

1 İt. Haber alma. (ç.n.)

2 İt. İskenderiye. (ç.n.)

Antioch[1], Carthag[2] ve Roma'ydı. Sonra böyle bir yalnızlıkla, farklı felsefelerin yanı sıra bireysel uygulamalar da birbirinden ayrılmaya başladı. Her yerden İncil'ler fışkırıyordu. İncil'de toplananlar: Matthew, Mark, Luke ve John'dur. Ama başkaları da vardı. James'in Gizli İncil'i, Mary Magdalene'in İncil'i, Philip'inki. Gerçeğin İncil'i, Peter'in Apocalypse'si[3]. Ve daha birçok başkaları. Tüm bu İncillerle onların çevresinde farklı tarikatler oluşmaya başladı. Genç Kilise paramparça olmaya başladı.

Gray başıyla onayladı. Annesinin ders verdiği Cizvit Lisesi'ne gitmişti. Bu tarihin bir bölümünü biliyordu.

"Ama ikinci yüzyılda," diye devam etti Vigor, "Lyons Piskoposu St. Irenaeus, *Heresies'e Karşı* adında 5 ciltlik bir kitap yazdı. Tam adı, *Yanlışlıkla Bilgi Adı Verilenin Devrilmesi ve Yok Edilmesi* idi. Bu, dört incillik din yasalarının yaratılıp, İncil'lerin Matthew, Mark, Luke ve John'la sınırlandırarak, tüm eski Gnostik inançlarının Hıristiyan dininden temizlendiği andı. Tüm diğerleri dinsel toplum görüşlere aykırı sayılıyordu. Irenaeus'u başka sözlerle açıklarsak, *evrende dört bölge ve dört asal rüzgâr olduğu gibi, kilisenin de yalnız dört sütuna ihtiyacı vardı.*"

"Ama neden diğerlerinin arasından bu dört İncil'i seçtiler?"

"Gerçekten neden?" İşte beni kaygılarından da bu."

Gray dikkatinin daha fazla çekildiğini fark etti. Ders verilmesine kızmasına rağmen, tüm bunların nereye varacağını merak ediyordu.

Vigor göle doğru baktı. "İncil'lerin üçü - Matthew, Mark ve Luke- hepsi aynı öyküyü anlatır. Ama John'un İncil'i tümüyle başka bir tarihi, hatta İsa'nın yaşamında diğerlerindeki kronolojiye uymayan olaylar anlatır. Yine de, John'un belirli bir ölçüye uydurulan İncil'e katılmasının daha temel bir nedeni vardı."

"Neden?"

"Arkadaşı olan havari Thomas yüzünden."

"*Kuşkucu* Thomas gibi mi?" Gray, İsa'nın yeniden dünyaya geldiğine kendi gözleriyle görünceye kadar inanmayan bir havarinin öyküsünü iyi biliyordu.

Vigor onayladı başıyla. "Ama Kuşkucu Thomas'ın öyküsünü bir tek John'un İncil'inin anlattığını biliyor muydun? Yalnız John, Thomas'ı yarım akıllı ve inançsız havari olarak gösteriyor. Diğer İnciller Thomas'ı

---

1 İt. Antakya. (ç.n.)

2 İt. Kartaca. (ç.n.)

3 İt. Vahiy. (ç.n.)

saygıyla anar. John'un neden bu hor gören öyküyü anlattığını biliyor musun?"

Gray başını salladı. Roma Katoliği olduğu yıllar boyunca, bakış açısında da bir dengesizlik fark etmemişti.

"John, Thomas'ı, ya da özellikle, o zamanlar çok kalabalık olan Thomas'ı izleyenleri gözden düşürmeye çalışıyordu. Bugün bile, Hindistan'da Thomas'ın inançla izlendiğini görebilirsin. Ama Eski Kilise'nin içinde, Thomas ve John'un İncil'leri arasında, temele dayanan bir ayrılık vardı. *O kadar* farklıydılar ki ancak tek bir İncil yaşamayı sürdürebildi."

"Ne demek istiyorsunuz? Ne kadar farklı olabilirler ki?"

"Çok eskilere, İncil'in başlangıcına, Genesis'e[1], birinci satıra kadar gider bu. "Bırakın ışık var olsun." John da Thomas da İsa'yı bu yaratılışın ilk ışığıyla bir tutarlar. Ama oradan sonra, yorumları geniş biçimde ayrılır. Thomas'a göre, ışık yalnızca evreni var etmemişti ve tüm varlıkların, özellikle Tanrı'nın görüntüsünde yapılan insanoğlunun içinde de bulunuyordu ve ışık her insanın içine bulunmayı bekleyerek gizleniyordu."

"Peki ya John?"

"Şimdi, John olaylara tümüyle farklı bakıyordu. Thomas gibi o da, ilk ışığın İsa'da vücut bulduğuna inanıyordu, ama John bu ışığın *yalnız* İsa'da olduğunu bildiriyordu. Dünyanın geri kalanı, insanoğlu da içinde olmak üzere, sonsuzluğa kadar karanlığın içinde kalacaktı. Ve bu ışığa, kurtuluşa ve Tanrı'ya geri giden yol, ancak ilahi İsa'ya tapmakla bulunabilecekti."

"Daha dar bir görüş."

"Ve Genç Kilise için daha pragmatik[2]. John, kurtuluş, ışığa kavuşma için daha alışılmış bir yöntem sunuyordu. Yalnızca İsa'ya taparak. O karmaşık günlerde, Kilise liderlerine daha çekici gelen bu sadelik ve açıklıktı. Bunun aksine Thomas, herkesin kendi içine bakarak Tanrı'yı bulma yeteneğinin doğuştan var olduğunu, bunun için tapınmanın gerekmediğini ileri sürüyordu.

"Ve doğal olarak bu bastırılmalıydı."

Bir omuz silkme.

"Peki hangisi doğru?"

Vigor sırıttı. "Kim bilir? Bende tüm cevaplar yok. İsa'nın dediği gibi, *'Ara ki, bulursun.'*"

1 Genesis: Yaratılış. (ç.n.)

2 Yararcı, kullanımsal, uygulamacı (ç.n.)

Gray kaşlarını çattı. Bu ona fazla bilimsel gibi gelmişti. Geçen yüzyıllerden beri izleyerek göle baktı. Işık sulardan yansıyarak parlıyordu. *Ara, bulursun.* Bir sürü felsefeyi incelerken kendisinin tuttuğu yol da bu muydu acaba? Eğer öyleyse, doyurucu hiçbir cevap bulamamıştı.

Ve doyurucu olmayan cevaplardan söz açılmışken...

Konudan ne kadar uzaklaştıklarını fark ederek yeniden Vigor'a döndü. "Tüm bunların Köln'deki katliamla ilgisi nedir?"

"Anlatayım sana." Bir parmağını kaldırdı. "Önce, bence bu saldırı John'un Ortodoks inancına ve Thomas'ın eski Gnostik geleneğine kadar gidiyor."

"Katolik Kilisesi bir yanda ve Ejder Konseyi diğer yanda olarak mı?"

"Hayır. Hepsi bu işte. Bütün gece bunu düşündüm. Ejder Konseyi, gnostik gizemlerin içinden bilgi ararken, aradığı Tanrı değil, yalnızca *güç*. Onlar, insanlığı yönetebilecek genetik bir üstünlüğe sahip olduklarına inanarak, kendilerinin dümende olduğu bir Yeni Dünya Düzeni, derebeyliğe bir dönüş arıyorlar. Onun için, hayır! Ejder Konseyi'nin bu eski uyuşmazlığın Gnostik yanını temsil ettiğini sanmıyorum. Bence onlar bunu kötü amaçları için kullanan, güce aç, leş yiyiciler. Ama onların bu geleneğe giden kökleri olduğu da kesin."

Gray istemeden bu noktayı kabul etti, ama hâlâ etkilenmemişti.

Vigor bunu sezmiş olmalıydı. İkinci parmağı kaldırdı. "İkinci konu. Thomas'ın İncil'inde, İsa'nın bir gün nasıl Thomas'ı bir kenara çekip ona gizlice üç şey söylediğini anlatan bir öykü vardır. Diğer havariler ona ne söylendiğini sorunca, o, "Eğer size anlatılanların birini bile söylesem, beni taşlarsınız ve o taşlardan bir alev çıkıp sizi yakar," diye cevap verir.

Vigor bu sanki bir sınavmış gibi bekleyerek Gray'a baktı.

Gray hazırdı. "Yanan taşlardan çıkan bir ateş. Kilisedekilere olduğu gibi."

Vigor başıyla onayladı. "Cinayetleri duyduğumdan beri bu sözleri düşünüyordum."

"Bu pek zayıf bir bağlantı," dedi ikna olmayarak.

"Eğer üçüncü bir tarihsel noktayı açıklayacak olmasaydım doğru olurdu." Vigor üçüncü kez parmak kaldırdı.

Gray kendini kesilmeye giden bir kuzu gibi hissetti.

"Tarihsel yazılara göre," diye açıkladı Vigor, "Thomas, Hıristiyan olmayanlara İncil öğretmek için doğuya, ta Hindistan'a kadar gitti. Binlerce insanı vaftiz etti, kiliseler kurdu, inancı yaydı ve sonunda Hindistan'da öldü. Ama o bölgede, yaptıklarının biriyle, vaftizle ünlüydü."

Gray bekledi.

Vigor üstüne basarak sözünü bitirdi. "Thomas, Üç Bilge Adam'ı vahiz etti."

Gray'ın gözleri büyüdü. Buradaki ipuçlarıyla aklı karıştı. Aziz Thomas ve onun Gnostik gelenekleri, İsa'nın fısıldadığı sırlar, taşlardan çıkan öldürücü ateş ve hepsi yine Bilge Adamlar'a bağlanıyordu. Bu bağ daha ilerilere kadar uzanıyor muydu? Almanya'daki ölülerin resimlerini gözünün önüne getirdi. Enkaz haline gelmiş cesetler. Ve adli tabibin, kurbanların beyinlerinin eridiğini bildiren raporu. Aynı zamanda katedraldeki yanmış et kokusunu da hatırladı.

Kemikler bir şekilde bu ölümlerle ilişkiliydi.

Ama nasıl?

Eğer her hangi bir ipucuna giden tarihi bir iz vardıysa, onu izlemek, kendisinin deneyim ve bilgi alanının ötesindeydi. Bunu fark etti ve Monsenyör'a baktı.

Vigor düşüncesinin doğruluğundan emin konuştu. "Baştan beri söylediğim gibi, katedraldeki ölümlerde teknolojiden daha fazla bir şey var. Olanların Katolik Kilisesi, onun geçmişi ve muhtemelen kuruluşundan önceki tarihiyle çok yakından ilgili olduğunu düşünüyorum. Ve bu araştırmaya yararlı olmayı sürdüreceğimden eminim."

Gray onun kazandığını kabul ederek sözlerini başını eğdi.

Vigor, Gray'ı neden bir kenara çektiğini sonunda açıklayarak "Ama yeğenim olmaz," diye bitirdi. Elini uzattı. "Roma'ya döndüğümüz zaman, onu teşkilata geri yollayacağım. Yeniden tehlikeye atmayacağım onu."

Gray uzandı ve Monsenyör'un elini sıktı.

Sonunda ikisi de aynı düşüncede anlaşmışlardı.

10:45

Rachel arkasında bir adım sesi duydu. Mario'nun ısmarladıklarını getirmesini bekliyordu. Başını kaldırınca, bir bastona yaslanarak duran mavi pantolon ve papatya desenli yazlık bir giysi giymiş yaşlıca bir kadın görünce, neredeyse iskemlesinden düşüyordu. Kadının beyaz saçları dalgalıydı ve gözleri neşeyle parlıyordu.

Mario, yüzünde geniş bir gülümseme ile konuğun arkasında duruyordu. "Şaşırdın değil mi?"

Rachel, Gray'ın iki ortağı bakarken, ayağa kalktı. *"Nonna?* Burada işin ne?"

Büyükannesi, İtalyanca konuşarak, onun yanağını okşadı. "Senin deli annen!" Parmaklarını havada oynattı. "Roma'ya seni görmeye gidiyor. Bana bakması için Sinyor Barbari ile yalnız bırakıyor. Sanki böyle bakıma ihtiyacım varmış gibi. Hem, o her zaman peynir kokuyor."

"Nonna..."

El sallayarak sözü kesildi. "Ben de köyümüze geldim. Trene bindim. Ve sonra Mario beni çağırarak, seninle Viggie'nin burada olduğunu söyledi. Sana söylememesini söyledim ona."

"Güzel sürpriz değil mi?" diye tekrarladı Mario gururla Bu arada bir şey söylememek için parmağını ısırıyor olmalıydı.

Nonnası, "Arkadaşların kim?" diye sordu.

Rachel tanıştırdı onları. "Bu benim büyükannem."

Kadın hepsinin elini sıktı ve İngilizceye döndü. "Bana Camilla deyin." Monk'u yukardan aşağı süzdü. "Neden bütün saçlarını kestin? Yazık. Ama güzel gözlerin var. İtalyan mısın?"

"Hayır, Yunanım."

Bilgece başını salladı kadın. "O kadarda kötü değil." Kat'a döndü. "Senyör Monk senin erkek arkadaşın mı?"

Kat şaşkınlıkla alnını kırıştırdı. "Hayır," dedi tersçe. "Tabi ki değil."

Monk, "Hey," diye araya girdi.

"Güzel bir çift oluşturuyorsunuz." Sanki taşa kazınmış gibi bildirdi *Nonna* Camilla. Mario'ya döndü. "Bir bardak o harika *Chiaretto'dan lütfen* Mario."

Mario, yüzü hâlâ mutlulukla parlayarak, gitti.

Rachel iskemlesine oturdu ve Gray'la dayısının özel toplantılarından döndüklerini gördü. Kendisine doğru gelirlerken, Gray'ın onunla göz göze gelmekten kaçındığını fark etti. Dayısının Kumandan Pierce ile neden uzaklaştığını biliyordu. Ve adamın uzak duruşundan sonucu kestirebiliyordu.

Birden Rachel şaraba olan ilgisini kaybetti.

Vigor Dayı masalarındaki yeni konuğu fark etti. Yüzündeki sert ifade şokla silindi.

Sürpriz, tanışmalar devam ederken, yeniden açıklandı.

Gray Pierce tanıştırılırken, büyükannesi bir kaşını kaldırarak, yandan Gray'a bakıyordu. Gördüğünden hoşlandığı belliydi: sakalı biraz uzamış çene, fırtına mavisi gözler, uzunca siyah saçlar. Rachel, büyükannesinin

-tüm İtalyan kadınlarında genetik bir özellik olan- eşleştirme merakını biliyordu.

Büyükannesi, gözleri hâlâ Gray'ın üzerinde, Rachel'e doğru eğildi. "*Çok güzel bebekler görüyorum,*" diye fısıldadı. *"Molti bellissimo bambini."*

Kız, *"Nonna"* diye uyardı.

Büyükannesi omuz silkti ve sesini yükseltti. "Sinyor Pierce, İtalyan mısınız?"

"Hayır, korkarım değilim."

"Olmak ister miydiniz? Torunum-"

Rachel onun sözünü kesti. *"Nonna*, fazla vaktimiz yok." Saatine bakar gibi yaptı. "Milano'da işimiz var."

Büyükannenin gözleri parladı. "Polis işi. Çalınmış sanat eserlerini mi izliyorsunuz?" Vigor Dayı'ya baktı. "Kiliseden bir şey mi alındı?"

"Onun gibi bir şey, *nonna*. Ama henüz açık bir soruşturmadan söz edemeyiz."

Büyükannesi istavroz çıkardı. "Korkunç...kiliseden bir şey çalmak. *Germanya*'daki cinayetleri okudum. Korkunç, çok korkunç." Yabancıları gözden geçirerek masanın çevresine baktı. Gözleri hafifçe kısılarak, Rachel'in üzerinde durdu.

Rachel, büyükannesinin keskin bakışındaki anlayışı gördü. Dış görünüşüne rağmen, *nonna*sının gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Bilgeler'in kemiklerinin çalındığı tüm gazetelerde yazıyordu. Onlar da burada, İsviçre sınırının yakınında, bir grup Amerikalıyla yolculuk ediyor ve İtalya'ya geri dönüyorlardı. *Nonna*sı gerçek amaçlarını anlamış mıydı?

"Korkunç," diye tekrarladı büyükannesi.

Ağır iki yiyecek paketiyle dolu bir tepsi geldi. Her birinden bir çift gemi direğini andıran bir somun ekmek çıkmıştı. Monk, yüzünde geniş bir gülümseme ile tepsiyi almak için ayağa kalktı.

Vigor Dayı, onun yanaklarını öpmek için eğilerek konuştu. "Momma, birkaç gün sonra seni Gandolfo'da evde görürüz. Bu iş biter bitmez."

Gray yanından geçerken, *Nonna* Camilla onun elini tuttu ve yakına çekti. "Torunuma göz kulak ol."

Gray başını kaldırıp Rachel'e baktı. "Olacağım, ama o başının çaresine çok iyi bakabiliyor."

Rachel onunla göz göze gelince, yüzüne birden bir sıcaklık dalgası yükseldi. Kendini komik hissederek, yana baktı. O okullu bir kız değildi, ilgisi yoktu.

Nonna, Gray'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Biz Verona kadınları her zaman başımızın çaresine bakarız. Bunu hatırla."

Gray gülümsedi. "Hatırlayacağım."

Uzaklaşırken, kadın sırtının arkasını okşadı onun. *"Buono ragazzo.*[1]

Ötekiler uzaklaşırken, büyükannesi kalması için Rachel'e işaret etti, sonra uzanarak, Rachel'in açık yeleğinin köşesini çevirdi ve boş kılıfı ortaya çıkardı. "Bir şey kaybetmişsin, değil mi?"

Rachel boş kılıfı hâlâ taktığını unutmuştu. Ödünç aldığı Beretta'yı katedralde bırakmıştı. Ama *nonna*sı fark etmişti.

"Bir kadın asla evden çıplak çıkmamalı." Büyükannesi uzandı ve çantasını açtı. Açtı ve içinden kıymetli. Nazi P-08 Luger'ini çıkardı. "Benimkini al."

"Nonna! Bunu taşımamalısın."

Büyükannesi onun endişesini bir el hareketiyle geçiştirdi. "Trenler yalnız bir kadın için güvenli değil. Bir sürü çingene dolaşıyor. Ama sanırım, senin buna benden çok ihtiyacın var."

Büyükannesinin bakışları, görevinin tehlikesini anladığını belli ederek Rachel'in üzerinde durdu.

Rachel uzandı ve onun çantasını kapattı. "*Grazie*[2], *nonna*. Ama bana bir şey olmayacak."

Büyükannesi omuz silkti. "Almanya'daki korkunç bir iş," dedi gözlerini anlamlı bir biçimde döndürerek. "Dikkatli olmak iyidir."

"Olacağım, *nonna*." Rachel arkasını dönmeye başladı ama bir el bileğini tuttu.

"Senden hoşlanıyor," dedi büyükannesi. "*Senyör* Pierce."

"Nonna."

"Bellisimo bambini[3]*"*

Rachel içini çekti. Tehlike altında bile, büyükannesi odaklanmayı biliyordu. Bebekler. *Nonna*nın her yerdeki gerçek hazineleri.

Hesabı getiren Mario kurtardı onu. Kız kenara çekildi ve *nonna*sının yemeğini de karşılayacak parayı nakit olarak ödedi. Sonra eşyalarını topladı, büyükannesini öptü ve ötekilere katılmak için alana doğru yürüdü.

---

1 İt. İyi çocuk. (ç.n.)
2 İt. *Teşekkür ederim.* (ç.n.)
3 İt. *Güzel bebekler.* (ç.n.)

Ama büyükannesinin cesaretini yanında götürüyordu. Verona kadınları gerçekten başlarının çaresine bakmayı bilirlerdi. Dayısı ve ötekilerle arabada buluştu. En zehirli bakışını Gray'a dikti. "Eğer beni bu soruşturmadan şutlayabileceğini sanıyorsan, Roma'ya yaya gidebilirsin."

Elinde anahtarlarla, Mercedesin çevresinde dolaştı ve Vigor Dayı'ya bakınca adamın yüzündeki şaşkın ifadeden mutlu oldu.

Tuzağa düşürülmüş, kurşunlanmış ve üstüne ateş bombaları atılmıştı. Yolun kıyısında bırakılmak niyetinde değildi.

Kapısını açtı ama öteki kapıları kilitli bıraktı. "Bu senin için de geçerli, Vigor Dayı."

Adam tartışmaya çalıştı, "Rachel..."

Kız şoför koltuğuna oturdu, kapısını çarptı ve marşı çalıştırdı.

"Rachel!" Dayısı pencereye vuruyordu.

Arabayı vitese taktı.

"Va bene!" Dayısı razı olarak, motor sesinin üzerinden bağırdı. "Birlikte kalıyoruz."

"Yemin et," diye bağırdı kız, avucunu vites kolunun üstünde bırakarak.

"Mio Dio..." Adam gözlerini göğe doğru yuvarladı. "Ve sen de neden papaz oldum diye merak ediyorsun..."

Kız gaza bastı.

Vigor Dayı bir avucunu pencereye dayadı. "Teslim oluyorum. Yemin ederim. Asla bir Verona kadınına karşı gelmemeliydim."

Rachel döndü ve Gray'ın gözüne baktı. O, yüzü sert, sessiz kalmıştı. Bir arabayı tellerini birleştirip çalmaya ve kendi kendine gitmeye hazır gibiydi. Fazla ileri mi gitmişti? Ama artık dik durmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Gray'ın mavi gözleri buz gibi bir bakışla, önce Vigor'a sonra yeniden Rachel'e doğru yavaşça döndü. Birbirlerine bakarken, o anda Rachel, kalmayı, iliklerine kadar, ta derinden, ne kadar çok istediğini anladı. Belki o da anlamıştı. Gray, zor anlaşılır bir hareketle, çok yavaşça, başıyla onayladı.

Bu kadar ödün yeterdi.

Kız kapılarının kilidini açtı. Diğerleri içeri girdi.

Monk sonuncuydu. "Ben yaya da giderdim," dedi.

11:05

Gray arka koltuktan Rachel'i izliyordu.

Yüz ifadesini gizlemeyen mavi camlı güneş gözlüklerini takmıştı. Ancak, dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Uzun boynunun kasları, çevredeki trafiğe bakarken, yay gibi gerilmişti. Boyun eğmiş olmalarına rağmen genç kadın hâlâ kızgındı.

Vigor ile verdikleri karardan Rachel'in nasıl haberi olmuştu acaba? Uyuşmazlıklara doğrudan yaklaşımının yanı sıra, içgüdüsel kapasitesi etkileyiciydi. Ama aynı zamanda, onun kuledeki kırılganlığını, iki kulenin arasından göz göze gelişlerini hatırladı. Yine de, o zaman bile, kurşunla alevlerin arasında yıkılmamıştı.

Bir an için arabanın dikiz aynasından Rachel'in kendisine baktığını gördü. Renkli gözlüklerine rağmen onun kendisini incelediğini biliyordu. İncelendiğini fark ederek bakışlarını çevirdi.

Kendi tepkisi yüzünden dizinin üstündeki elinin yumruğunu sıktı.

Gray aklını böylesine karıştıran bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Daha önce kız arkadaşları olmuştu ama lisedeki o ilişki bile altı aydan fazla sürmemişti. Gençliğinde çok deli doluydu. Önce Kara Ordusu'nda sonra da atlı ay polis olarak bulunduğu orduda, kendini mesleğine adamıştı. Hiçbir yere altı aydan fazla yuvam dememişti, onun için romantizm çoğunlukla uzun bir hafta sonu izniydi. Tüm bu eğlenceler içinde, ilgisini çektiği kadar sinirlendiren, onun gibi bir kadınla karşılaşmamıştı; yemekte kolayca gülen, ama hemen cilalanmış elmas gibi sertleşen bir kadın.

Kırsal alan yanından hızla geçerken arkasına yaslandı. Kuzey İtalya'nın göller bölgesini geçip Alpler'in eteklerine inmişlerdi. Kısa bir yolculuk olmuştu. Milano yalnızca kırk dakika ötedeydi.

Gray, Rachel'in kendisine böyle çekici gelmesinin bir bölümünü anlayacak kadar kendini tanıyordu. Yolun ortasında olan, sıradan, kararsız insanlar onu hiçbir zaman etkilememişti. Ama küstah, tiz sesli, uyumsuzlar gibi uçtakilerin meraklısı da değildi. Dengenin elde edildiği ancak bireyselliğin kaybolmadığı bir uçlar karışımını, uyumu tercih ederdi.

Temelde, Taoistlerin evrene yin-yang bakışı.

Kendi mesleği bile bunu yansıtıyordu. Bilim adamı ve asker. Kendi bilgi dalları, biyoloji ve fiziği de içine almaya çalışıyordu. Seçimini bir kez Painter Crowe'ye tarif etmişti. "Kimya, biyoloji, matematiğin tümü sonuçta artı ve eksi, sıfır ve bir, aydınlık ve karanlık gibidir."

Gray, dikkatinin yeniden Rachel'e kaydığını gördü. İşte aynı felsefenin vücut bulmuş şekli.

Rachel'in bir elini kaldırıp boynunu ovuşunu izledi. Ağrıyan yeri bulup ovarken dudakları hafifçe aralanmıştı. O dudaklarının tadını merak etti.

Bu düşüncenin daha ileri gitmesine izin vermeden önce, genç kadın, Gray'ı kapıya yapıştırarak, Mercedes'e keskin bir viraj aldırdı. Elini indirdi, vitesi küçülttü, gaza bastı ve daha da hızlandı.

Gray sıkıca tutundu. Monk inledi.

Rachel yalnızca hafifçe gülümsedi.

Bu kadından kim büyülercesine etkilenmezdi ki?

06:07
Washington, D.C.

Sekiz saat geçmişti ve hâlâ haber yoktu.

Painter ofisi adımlıyordu. Önceki gece saat ondan beri buradaydı...Köln Katerdali'ndeki patlamanın haberi geldiğinden beri. O zaman-
 dan bu yana bilgiler yavaş yavaş gelmekteydi.

Fazla yavaşca.

Patlamanın kaynağı: barut, beyaz fosfor ve LA-60 yangın yağı. Yangının içeri girilecek kadar kontrol altına alınması üç saat sürmüştü. Ama içerisi, taş duvarlar ve yerlere kadar yanmış, dumanlı, zehirli bir kabuktu. Yanmış iskeletler bulunmuştu.

Bunlar kendi takımı mıydı?

Silah kalıntılarıyla birlikte iki ceset bulunduğu haberi gelinceye kadar iki saat daha geçti. Tanımlanamayan saldırı tüfekleri. Kendi takımı tarafından böyle silahlar konuşlandırılmamıştı. En azından cesetlerden bazıları bilinmeyen saldırganlardı.

Peki ya ötekilere ne olmuştu?

NRO'dan gelen uydu izlemelerinden sonuç çıkmamıştı. O saatte göklerde hiçbir göz o bölgeye bakmıyordu. Aşağıda, bölgedeki özel ve belediye kameraları hâlâ kamuoyu yoklaması yapıyordu. Çok az görgü tanığı vardı. Katedral Tepesi yakınında uyuyan bir evsiz, bir avuç insanı yanan katedralden kaçarken gördüğünü bildirmişti. Ama kanındaki alkol düzeyi yüksekti. Sendeleyecek kadar sarhoştu.

Bunun dışında her şey sessizdi. Köln'deki güvenli ev kapatılmıştı. Ve o ana kadar araziden tek bir haber bile yoktu.

Hiçbir şey.

Painter en kötüsünden korkmaktan kendini alamıyordu.

Yarı açık kapısına vurulması, düşüncelerini böldü.

Döndü ve ofise girmesi için Logan Gregory'ye işaret etti. Yardımcının kolunun altında tomarlarca kağıt ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Logan eve gitmeyi reddederek bütün gece onun yanında kalmıştı.

Painter iyi bir söz duymayı umarak, heyecanla baktı ona.

Logan başını salladı. "Hâlâ takma adlarıyla ilgili bilgi yok." Saat başı havaalanlarını, tren istasyonlarını ve otobüs duraklarını araştırıyorlardı.

"Sınırdan geçişler?"

"Hiçbir şey. Ama AB elek gibidir. Almanya'dan birçok yolla çıkmış olabilirler."

"Vatikan hâlâ bir şey duymamış mı?"

Yine başını salladı. "Daha on dakika önce Kardinal Spera ile konuştum."

Bilgisayardan bir zil sesi geldi. Masasının çevresini dolaştı ve video görüşmelerini başlatacak tuşa bastı. Soldaki duvarda asılı plazma ekranının karşısındaydı. Patronun, DARPA başkanının perişan bir resmi belirdi.

Dr. Sean McKnight, Arlington'daki ofisindeydi. Her zaman giydiği ceketi çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Kravatı yoktu. Elini ağarmakta olan kızıl saçlarının arasından yorgun bir şekilde geçirdi.

"İsteğini aldım," diye başladı patronu.

Painter masasına dayandığı yerde dikildi. Logan, kameranın görüş alanından çıkıp kapının yanına gitmişti. Dışarı çıkmak, onları yalnız bırakmak için bir hareket yaptı ama Painter kalmasını işaret etti. İsteği bir güvenlik sorunu değildi.

Sean başını salladı. "Onaylayamam bunu."

Painter kaşını çattı. Bölgede yolculuk edebilmesi için acil durum geçiş izni istemişti. Almanya'daki soruşturmada bulunmak istiyordu. Başkalarının gözünden kaçan ipuçları olabilirdi. Sinirden parmaklarını yumruk haline getirdi.

"Logan buradaki işleri yönetebilir," diye tartıştı Painter. "Kumanda merkeziyle sürekli iletişim içinde olabilirim."

Sean'ın ifadesi sertleşti. "Painter, burada kumanda merkezi sensin."

"Ama-"

"Sen artık bir arazi ajanı değilsin..."

Anlaşılan Painter'in yüzünden üzüntüsü belli olmuştu.

Sean içini çekti. "Senden haber almayı bekleyerek kaç kez ofisinde oturduğumu biliyor musun? Ya Oman'daki son harekâtın? Öldüğünü sanmıştım."

Painter başını eğip onun masasına baktı. Her yer dosya ve kağıtlarla doluydu. Onların arasında olmanın huzur veren bir yanı yoktu. Bu görevin patronu için ne kadar acı verici olduğundan hiç kuşkulanmamıştı. Painter başını salladı.

Patronu, "Bu gibi olayları yönetmenin tek bir yolu vardır," dedi. "Ve inan bana, düzenli aralıklarla da var olacaklardır."

Painter ekrana baktı. Göğsüne zonklayan, yakıcı bir ağrı girmişti.

"Ajanlarına güvenmelisin. Onları araziye sen yollarsın, ama bir kez serbest bıraktın mı, artık güvenmek zorundasın. Takım liderini bu operasyon ve desteği için seçtin. Bir düşman saldırısıyla başa çıkabilecekleri-ne güveniyor musun?"

Painter, Grayson Pierce, Monk Kokkalis ve Kat Bryant'ı gözünün önüne getirdi. Bunlar birlikteki en iyi ve en akıllı olanlardan birkaçıydı. Eğer birileri sağ kalacaksa...

Painter yavaşça başıyla onayladı. Güveniyordu onlara.

"O halde bırak da kendi oyunlarını sürdürsünler. Sana yapmış olduğum gibi. Bir at, dizginlerinin en hafif dokunuşunda en iyi koşar." Sean öne eğildi. "Şimdi tek yapabileceğin onların seninle iletişim kurmalarını beklemek. Bu senin onlara karşı sorumluluğun. Cevap vermek için hazır olmak. Koşup Almanya'ya gitmek değil."

"Anlıyorum," dedi, ama fazla teselli olmuş değildi. Ağrı göğüs kafesinde devam ediyordu.

"Geçen hafta sana gönderdiğim paketi aldın mı?"

Painter başını kaldırıp yüzünde hafif bir gülümseme belirerek baktı. Başkanından bir ilaç paketi almıştı. Bir kutu Tums antiasit. Bunun komik bir eğlence armağanı olduğunu sanmıştı, ama şimdi bundan pek emin değildi.

Sean yeniden iskemlesine yerleşti. "Bu işte bulabileceğin tek rahatlama budur."

Painter akıl hocasının sözcüklerindeki gerçeği gördü. İşte liderliğin gerçek yükü buydu.

"Arazideyken daha kolaydı," diye mırıldandı sonunda.

Sean, "Her zaman değil," diye hatırlattı ona. "Bazen kazanma olasılığı azdır."

12:10
Milano, İtalya

"Her yeri kilitledim," dedi Monk. "Aynen Monsenyör'un söylediği gibi."

Gray tartışamazdı. Her şey iyi gözüküyordu. İçeri girip kemikleri almak ve buradan çıkmak için can atıyordu.

St. Eustorgio Bazilikası'nın gösterişsiz ön yüzünün yanındaki gölgeli kaldırımda, bazilikanın yan kapılarının birinin yakınında duruyorlardı. Ön taraf, tuğlalarla sade bir biçimde süslenmişti; arkasında tek bir saat kulesi ve tepesinde, bir haçın altındaki çan kulesi yükseliyordu. Güneşin kavurduğu küçük meydan, o sırada boştu.

Birkaç dakika önce, nöbet tutan belediye devriye arabası yavaşça yanlarından geçmişti. Her şey sakin gibiydi.

Kat'ın önerilerine uyarak, tüm kilisenin civarını dikkatli bir uzaklıktan araştırmışlardı. Gray bazı pencerelerden gizlice bakmak için bir teleskopik mercek de kullanmıştı. Beş yan kilise ve orta bölüm terk edilmiş gibiydi.

Güneş ışığı kaldırımdan yansıdı. Hava ısınmıştı.

Ama Gray hâlâ üşüyordu, emin değildi.

Eğer orada yalnız olsaydı daha az mı dikkatli olurdu?

"Haydi yapalım şunu," dedi.

Vigor yan kapıya gitti ve üstünde sade bir haç olan büyük demir tokmağa uzandı.

Gray onun elini tuttu. "Hayır. Sessizce geldik. Böyle devam edelim." Kat'a döndü ve kilidi gösterdi. "Bunu açabilir misin?"

Kat, bir dizinin üstüne çöktü. Monk ile Gray, gövdeleriyle onun yaptıklarını gizlediler. Kat kilidi incelerken, parmakları bir maymuncuk çantasında dolaşıyordu. Bir cerrahın titiz yeteneğiyle kapının kilidiyle uğraşmaya başladı.

"Kumandan," dedi Vigor. "Bir kiliseye saygısızlık etmek..."

"Eğer Vatikan'a girme izniniz varsa, bu saygısızlık değildir."

Bir mandalın *çıt* sesi sorunu bitirdi. Kapı bir üç santim aralandı.

Kat ayağa kalktı ve çantasını sırtladı.

Gray ötekilere uzaklaşmaları için işaret etti. "Monk ve ben yalnız gireceğiz. Çevreyi dolaşın." Yakasına elini attı ve bir kulaklığı yerleştirdi. "Fırsatımız varken konuşalım. Kat, burada Rachel ve Vigor'la kal."

Gray sesi ayarlamak için boğaz mikrofonuna vurdu.

Vigor ileri çıktı. "Daha önce söylediğim gibi, papazların yakalık takan biriyle konuşma olasılığı daha çoktur... Ben de seninle geleceğim."

Gray duraksadı, ama Monsenyör'un söyledikleri mantıklıydı. "Her zaman arkamızda kal"

Kat kapıyı tutuyor olmaktan şikayetçi değildi, ama Rachel'in gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Eğer işler ters giderse arkamızı koruyacak biri gerek," diye doğrudan Rachel'e bakarak açıkladı Gray.

Kızın dudakları kasıldı, ama başıyla onayladı.

Gray rahatlayarak arkasını döndü ve kapıyı geçebilecekleri kadar araladı. Karanlık giriş serindi. Orta bölüme giden kapılar kapalıydı. Yanlış bir şey görmüyordu. Kutsal yerin sessizliği sanki suyun altındalarmış gibi ağırdı.

Monk dış kapıyı kapattı ve elini tabancasının üzerinde tutabilmek için uzun ceketini yana itti. Vigor talimatlara uyarak Monk'un arkasında kaldı.

Gray orta bölümün iç kısmına giden kapıya doğru yürüdü. Elinin ayasıyla kapıyı açtı. Öteki elinde Glock'u vardı.

Orta bölüm, bazilikanın pencerelerinden giren ışıkla doluydu ve girişten daha aydınlıktı. Cilalı mermer tabanı ışığı yansıtıyor, sanki ıslanmış gibi gösteriyordu. Bazikila, Köln'deki katedralden çok daha küçüktü. Haç biçiminde değil, yalnızca uzun bir koridor, minberde biten düz bir orta bölümdü.

Gray dondu ve hareket var mı diye bakındı. Yeterli ışığa rağmen, insanların saklanacağı pek çok yer vardı. Bir dizi sütun kemerli tavanı destekliyordu. Sağ taraftaki duvardan çıkan beş minik ibadet bölümü, şehitlerin ve azizlerin mezarlarını koruyordu.

Hiçbir şey kımıldamıyordu. Tek ses, sanki başka bir dünyadan gelir gibi duyuldu, uzaktaki trafiğin gürültüsüydü.

Gray içeri girdi ve elinde hazır olan tabancasıyla orta göbeğin merkezine yürüdü.

Monk, tüm orta bölümü göz altında tutabilmek için yana çekildi. Holden sessizce geçtiler. Ortada kilisenin personelinden kimse yoktu.

Monk, telsizin sesini kısarak. "Belki de geç bir öğle yemeği için çıkmışlardır," dedi.

Gray, "Kat beni duyuyor musun?" diye sordu.

"Açık ve net, Kumandan."

Orta bölümün sonuna ulaştılar.

Vigor, sağ tarafı, minbere en yakın şapeli işaret etti.

Şapelin bir köşesine tıkılmış devasa bir lahit yarı gölgede yatıyordu. Köln'deki kalıntı sandığı gibi, buradaki Bilge Adamlar'ın türbesi de bir kilise biçimindeydi ama altın ve değerli taşlar yerine, lahit tek bir parça Proconnesio mermerinden oyulmuştu.

Gray önden ona doğru yürüdü.

Türbe, temelinin üzerinden eğimli tavana doğru üçbuçuk metre yükseliyordu ve ikiye üçbuçuk metre enindeydi. İçine tek giriş, ön yüzündeki demirli küçük pencerenin içindendi.

"Finestra confessionis," diye fısıldadı Vigor pencereyi göstererek. Günah çıkarma penceresi, diz çöktüğümüzde kalıntıları görebilelim diye."

Gray yaklaştı. Monk korumadaydı. Hâlâ bu durumdan hoşlanmıyordu. Eğildi ve küçük pencereden baktı. Camın arkasında, beyaz ipekle astarlanmış bir oda açıldı.

Kemikler, Monsenyör'un söylediği gibi oradan alınmıştı. Vatikan işi şansa bırakmıyordu. Kendisi de öyle.

"Papaz evi, kilisenin sol yanının dışındadır," dedi Vigor biraz fazla yüksek sesle. "Ofisler ve daireler oradadır. Kilise deposunun içinden geçilir." Kilisenin karşı tarafını gösterdi.

Sanki işaretine cevap gibi, orta bölümde bir kapı açıldı. Gray bir dizinin üstüne çöktü. Monk, Monsenyör'u bir sütunun arkasına çekerken, silahını kaldırdı.

İçerdekilerin farkında olmayan tek bir kişi kapıdan çıktı.

Siyahlar giymiş, boynunda yakalığı olan genç bir adamdı bu.

Bir papaz.

Yalnızdı. Yürüdü ve minberin uzağındaki mumları yakmaya başladı.

Gray, adam iki metre uzağına gelinceye kadar bekledi. Hâlâ başka kimse görünmemişti.

Yavaşça ayağa kalkarak ortaya çıktı.

Bir mum daha yakmak için kolunu havaya kaldırmış olan papaz, Gray'ı görünce donup kaldı. Gray'ın elindeki silahı görünce yüzündeki ifade şoka dönüştü. *"Che cosa vuoi?"*[1]

Yine de, Gray duraksıyordu.

---

[1] İt. *Ne istiyorsunuz?* (ç.n.)

Vigor gizlendiği yerden çıktı. "Peder..."

Papaz irkildi ve gözleri Monsenyör'a döndü. Kendi yakalığının aynısını hemen görünce karışan aklı korkuyu bastırdı.

Vigor ileri çıkarak kendini tanıttı. "Ben Monsenyör Verona'yım" dedi. "Korkmayın."

"Monsenyör Verona?" Adamın yüzünde endişe çizgileri belirdi. Bir adım geriledi.

"Ne var?" diye sordu Gray İtalyanca.

Papaz başını salladı. "Siz Monsenyör Verona olamazsınız."

Vigor ilerledi ve Vatikan kimliğini gösterdi.

Adam bir ona bir Vigor'a baktı.

"Ama bir...bir adam geldi bu sabah erken, şafak söktükten hemen sonra. Uzun boylu bir adam. Çok uzun. Monsenyör Verona kimliğiyle. Kusursuz Vatikan mühürlü kağıtları vardı. Kemikleri almak için."

Gray, Monsenyör'le bakıştı. Yine onlardan önce davranmışlardı. Zor kullanmak yerine, Ejder Konseyi bu kez daha sinsice girmişti. Öyle gerekiyordu. Artırılan güvenlik yüzünden. Gerçek Monsenyör Verona'nın öldüğü sanıldığından, Konsey onun yerine geçmişti. Her şey gibi, Vigor'un yan görevinin buradan kemikleri almak olduğunu da biliyorlardı. Bu bilgiyi sonuncu kemikleri buradaki artırılmış güvenlikten kaçırmak için kullanmışlardı.

Gray başını salladı. Onu bir adım geriden izlemeyi sürdürdüler.

"Lanet olsun," dedi Monk.

Papaz ona kaşlarını çattı. Belli ki Tanrı'nın evinde, adamın söylediklerinde saygısızlık bulacak kadar İngilizce biliyordu.

"Scuzi,"[1] dedi Monk.

Gray, Monk'un kızgınlığını, görev lideri olarak daha fazla anlıyordu. Kendi de lanet edecekken sustu. Çok yavaş hareket etmiş, fazla dikkatli davranmışlardı.

Telsizi vızladı.

Kat hattaydı. Konuşmanın yeteri kadarını duymuş olmalıydı. "Bir engel mi var Kumandan?"

"Yok...ve çok geç," diye cevap verdi asık suratla.

Kat ve Rachel onlara katıldı. Vigor ötekileri de tanıştırdı.

[1] İt. *Afedersiniz.* (ç.n.)

"O halde kemikler gitti," dedi Rachel.

Papaz başıyla onayladı. "Monsenyör Verona, eğer kağıtları görmek isterseniz, depodaki kasada. Belki bir yararı olur."

"Parmak izi arayabiliriz," dedi Rachel yorgun bir sesle, sonunda yorgunluk etkilemişti. "Belki de dikkatsiz davranmışlardır. Hemen arkalarında olduğumuzu beklemiyorlardı. Vatikan'da bize kimin ihanet ettiğini ortaya çıkartabilir. Bu bizim yeni rehberimiz olabilir."

Gray başıyla onayladı. "Hepsini alın. Biz de burada ne bulabiliriz bakalım."

Rachel ile Monsenyör Verona ortaya yürüyüp bölümü geçtiler.

Gray arkasını döndü ve lahde doğru gitti.

Monk, "Bir fikri olan var mı?" diye sordu.

"Altın kalıntı sandığından aldığımız gri toz hâlâ elimizde," dedi. "Yeniden Vatikan'da toplanır, herkese olan biteni anlatırız ve tozu daha derin inceleriz."

Deponun kapısı kapanırken, Gray, acaba dua işe yarar mı diye düşünerek, yeniden minik pencerenin önüne diz çöktü. "İçini vakumlayabiliriz," dedi, serinkanlı kalmaya çalışarak. Bakalım burada da amalgam tozu var mı."

İyice eğilip başını yana eğerek yaklaştı, ne aradığından emin değildi. Ama yine de buldu. Kalıntı odasının ipekle kaplı tavanında bir iz. Beyaz ipeğe basılmış kırmızı bir mühür. Kıvrılmış minik bir ejderha. Mürekkep çok taze gibiydi...fazla taze.

Ama mürekkep değildi...

Kan.

Ejderha Kadın tarafından bırakılan bir uyarı.

Gray birden gerçeği anlayarak ayağa kalktı.

7

Kemikleri Yuvarlarken

25 Temmuz, 12:38
Milano, İtalya

İçeri girince, papaz, kilise eşyalarının saklandığı deponun kapısını kapattı. Ayinden önce, din adamları ve minber çocukları burada cübbelerini giyerdi.

Rachel arkasında kilidin sesini duydu.

Yarı döndü ve göğsüne yöneltilmiş bir silah gördü. Silah papazın elindeydi. Gözleri cilalanmış mermer kadar soğuk ve akıyordu.

"Kımıldama," dedi sertçe.

Rachel bir adım geri gitti. Vigor ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

İki yanda, papazların her gün ayin duası yapmak için giydikleri din adamları giysileri ve cübbeler vardı. Bir masanın üzerinde gümüş kutsal şarap kupaları, gelişi güzel sıralanmıştı. Geçit törenlerinin önünde taşınan gümüş kaplama büyük bir haç; demirden yapılmış bir sırık üzerine yerleştirilerek bir köşeye yaslanmıştı.

Odanın karşı tarafındaki kapı açıldı.

İçeri giren, gövdesi kapıyı dolduran, boğa gibi adamı tanıyorlardı. Köln'de kıza saldıran adamdı bu. Bir elinde ıslak ve kanlı uzun bir bıçak taşıyordu. Odaya girdi ve onu temizlemek için dolapların birinde asılı kutsal ipek şalı kullandı.

Rachel, yanında dayısının irkildiğini hissetti.

Kan. Kayıp rahipler. Aman, Tanrım...

Uzun boylu adam artık papaz giysileri içinde değildi; günlük sokak giysileri giymişti. Koyu gri kaşe pantolon ve siyah tişörtün üzerine giydiği siyah ceketin altında omuz kılıfında taşıdığı bir tabanca vardı ve bir kulağının üzerine bir radyo alıcısı, boğazına da mikrofon takmıştı.

"Demek ikiniz de Köln'den sağ kurtuldunuz," dedi. Gözleri, kasaba fuarlarında ödül kazanan bir danaya bakar gibi, Rachel'in vücudunda aşağı yukarı gezindi. "Ne büyük şans. Artık birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz."

Boğazındaki mikrofona vurdu ve konuştu. "Kiliseyi boşaltın."

Rachel arkasında orta bölümün kapılarının açılıp kapandığını işitti. Gray ve diğerleri gafil avlanacaklardı. Bir silah salvosu ya da el bombasının patlamasını bekledi. Ama tüm işittiği mermerin üzerindeki çizme sesleri oldu. Kiliseden hiç ses gelmiyordu.

Aynı şeyi onları tutsak eden adam da fark etmiş olmalıydı.

"Rapor verin," dedi telsizine.

Rachel cevabı duymadı, ama adamın yüzünün kararmasından haberlerin iyi olmadığını anladı.

Adam, Vigor'la Rachel'in arasından geçerek ilerledi.

Sahte papaza, "Onları izle," diye kükredi. Depo odasının arka girişinde silahlı ikinci bir adam nöbete geçmişti.

Onları esir alan adam orta bölümün kapısını açtı. Silahlı bir kişi onun üzerine yürüdü. Avrasyalı kadın, elindeki ağır Sig Sauer tabancasıyla ona eşlik ediyordu.

"Burada kimse yok," dedi.

Rachel, diğer silahlı adamın, ana orta bölüm ve yan şapelleri araştırdığını gördü.

"Tüm çıkışlar tutuldu."

"Evet, efendim."

"Her zaman."

"Evet, efendim."

Dev'in gözleri Avrasyalı kadının üstünde durdu.

Kadın omuzlarını silkti. "Açık bir pencere bulmuş olabilirler."

Adam, homurdanarak, bazilikaya son bir bakış attı, sonra takım elbisesinin ceketini savurarak döndü. "Aramayı sürdürün. Dışarıda birilerine sormaları için üç adam gönderin. Fazla uzaklaşmış olamazlar."

Dev dönerken Rachel harekete geçti.

Arkasına elini uzatarak, gümüş haçlı tören sırığını yakaladı ve ucuyla adamın solar pleksusuna[1] hızla vurdu. Adam acı içinde papazın üstüne

[1] İnsanın sinir ve damar düğümlerinin olduğu bölgesidir. Bu bölgeye gelen bir darbe, rakibin soluğunu keser (ç.n.)

düştü. Sonra sırığı geriye, koltuğunun altına çekti ve haçlı ucunu arkasındaki silahlı adamın suratına çarptı.

Adamın silahı patladı, ama geriye düşüp kapıdan çıkarken kurşun havaya gitti.

Rachel, kendini yakından izleyen dayısıyla, arka çıkıştan dar bir hole çıktı. Kapıyı çarptı ve sırığın bir ucunu koridorun karşı duvarına dayayarak kapıyı sıkıştırdı.

Dayısı, yere düşen silahlı adamın elini topuğuyla ezdi. Sonra adamın suratının ortasını tekmeledi. Adamın başı taş zemine çarpıp zıpladı ve sonra vücudu hareketsiz kaldı.

Rachel eğildi ve onun tabancasını aldı.

Yere çömelerek, penceresiz holün iki yanını araştırdı. Çevrede başka adam yoktu. Ek güçler, Gray ve takımını tuzağa düşürmek için yerleştirilmiş olmalıydılar. Büyük bir çarpma kapıyı sarstı. Boğa içeri girmeye çalışıyordu.

Kız yüzüstü yere yattı ve sırığın altından baktı. Işık ve gölgeleri izledi. Karanlığa nişan aldı ve ateş etti.

Bir kurşun mermer zemine çarptı ama bir şaşkınlık narasını duyarak keyiflendi. Yanık bir ayak Boğa'yı biraz yavaşlatırdı.

Yuvarlanarak ayağa kalktı. Vigor Dayı holde birkaç adım atmıştı.

"Birinin inlediğini duyuyorum," dedi. "Burada arka tarafta."

"Zamanımız yok."

Vigor Dayı ona aldırmayarak daha ileri gitti. Rachel izledi onu. Bir şey bilmediklerinden, bir yol ötekinden daha kötü değildi. Yarı aralık bir kapıya geldiler. Rachel içerden bir inleme işitti. Omzuyla kapıyı açıp, silah elinde içeri girdi.

Burası küçük bir yemek odasıydı. Ama artık bir mezbaha olmuştu. Başının arkası beyin, kemik ve saçtan oluşan bir hamur haline gelmiş bir papaz, yüzüstü bir kan gölünde yatıyordu. Siyah cübbeli bir başkası, sıranın bacaklarına bağlanmış, kolları ve bacakları açık, masalardan birinin üzerinde. Daha yaşlı bir papaz. Göğsü bir kan gölüydü. Başında iki kulağı da yoktu. Odada bir de yanık et kokusu vardı.

İşkence edilmişti.

Ölünceye kadar.

Sol taraftan hıçkıran bir inilti geldi. Yerde, elleri ve ayakları bağlı, iç çamaşırlarına kadar soyulmuş, ağzı tıkalı genç bir adam yatıyordu. Bir gözü morarmıştı ve her iki burun deliğinden kan sızıyordu. Onun çıplak

bedenine bakınca, sahte papazın cübbesinin nereden geldiği anlaşılıyordu.

Vigor masanın çevresinden dolaştı. Adam onu görünce, ağzındaki tıkacın arkasından köpükler çıkarak, gözlerinde vahşi bir bakışla çırpınmaya başladı.

Rachel geride durdu.

"Tamam, tamam," diyerek onu yatıştırdı Vigor.

Adamın gözleri Vigor'un yakalığına takıldı. Çırpınmayı bıraktı ama hâlâ hıçkırıklarla sarsılıyordu. Vigor tıkacı çıkarmak için uzandı. Adam titredi ve tükürdü onu. Yanaklarından aşağı yaşlar iniyordu.

Şoka girmek üzere bir sesle, *"Molti...grazie."*[1] dedi.

Vigor plastik bağları bir bıçakla kesti.

O uğraşırken, Rachel yemek odasına giden kapıyı kilitledi ve emin olmak için tokmağın altına bir iskemle koydu. Pencere yoktu, yalnızca papaz evine giden bir kapı vardı. Silahını ortaya doğru tutarak, duvardaki telefonun yanına gitti. Çevir sesi gelmiyordu. Telefon hatları kesilmişti.

Gray'ın cep telefonunu çıkardı ve uluslararası AB acil numarası 112'yi çevirdi. Bağlanınca, adını vermemesine rağmen, kendisini Carabinieri teğmeni olarak tanıttı ve acil olarak tıbbi, polis ve askeri yardım istedi.

Alarm verdikten sonra, telefonu cebine koydu.

Silah üstünlüğü karşısında tüm yapabileceği buydu.

Kendisi...ve diğerleri için.

12:45

Gray'ın saklandığı yere ayak sesleri yaklaşıyordu. Hiç kımıldamadan, nefes almadan öylece durdu. Sesler yakında kesindi. Duyabilmek için dikkat kesildi.

Bir adam konuştu. Tanıdık, kızgın bir ses. Bu keşişlerin lideriydi. "Milano'daki yetkililer alarma geçirildi."

Cevap gelmedi, ama Gray yaklaşanların iki kişi olduğundan emindi.

"Seichan?" diye seslendi adam. "Beni duydun mu?"

Sıkıntılı bir ses cevap verdi. Bu ses de aynı şekilde tanıdıktı. Ejderha Kadın. Ama artık bir adı vardı. *Seichan.*

"Pencereden çıkmış olmalılar, Raoul," dedi. Onun yaptığı gibi lideri

[1] *Çok teşekkürler.* (ç.n.)

adıyla çağırarak. "Sigma güvenilmezdir. Seni bu konuda uyarmıştım. Geri kalan kemikleri aldık. Sigma yeni güçlerle dönmeden gitmiş olmalıydık. Polis yola çıkmış olabilir."

"Ama o kaltak..."

"Onunla daha sonra hesaplaşabilirsin."

Ayak sesleri uzaklaştı. Daha ağır olanı sanki topallıyordu. Yine de, Ejderha Kadın'ın sözleri Gray'ın kulaklarında yankılandı.

O'nunla daha sonra hesaplaşabilirsin.

Bu, Rachel kaçtı anlamına mı geliyordu?

Gray, bu kadar derin rahatlamasına şaşırdı.

Kilisenin uzak bölümünde bir kapı çarptı. Ses yankılanarak uzaklaşırken, Gray kulaklarını dikti. Artık ne adım sesi, ne çizmelerin gürültüsü ne de insan sesi duyuyordu.

Dikkatli olmak için bir dakika daha bekledi.

Kilisede ses kesilince, yanında yatan Monk'u dürttü. Kat, Monk'un diğer yanına sıkışmıştı. Kurumuş kemiklerden mide bulandırıcı bir ses çıkararak ayağa kalkıp, yukarıya uzandılar. Birlikte lahdin taş kapağını yerinden oynattılar.

Işık, mezarın eğreti sığınaklarının üzerine indi.

Ejderha Kadın'ın kanla yazdığı uyarıyı gördükten sonra, Gray kapana kısıldıklarını anlamıştı. Tüm çıkış kapıları tutulacaktı. Rachel ve dayısı depoda kaybolduktan sonra da, yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı.

Bunun üzerine Gray, ötekileri, bükülmüş sütunların üzerine yerleştirilmiş çok büyük mermer bir mezarın olduğu yandaki şapele götürmüştü. Kapağı içine girebilecekleri kadar itmiş, sonra kilise kapısının kapıları hızla açılırken kapağı yeniden üstlerine çekmişlerdi.

Arama bitince, Monk elinde silahıyla dışarı çıkdı ve iğrendiğini belli eden bir homurtuyla gövdesini salladı. Elbiselerinden kemik tozu döküldü. "Bunu bir daha yapmayalım."

Gray'ın silahı elinde hazırdı.

Gizlendikleri yerden birkaç adım ötede mermerin üzerinde bir nesne gördü. Bakır bir para. Gözden kaçması kolaydı. Yerden aldı. Bu, bir Çin feni ya da peni idi.

Monk, "Nedir o?" diye sordu.

Gray, parmaklarını üstüne kapattı ve cebine koyarak ayağa kalktı. "Bir şey değil, hadi gidelim."

Orta bölümden geçip, depo odasına doğru yürüdü, ama geri dönüp mezara baktı. Seichan biliyordu.

12:48

Vigor papazın ayağa kalkmasına yardım ederken, Rachel nöbet tuttu.

"Onlar...onlar herkesi öldürdüler," dedi genç adam. Ayağa kalkabilmek için Vigor'un koluna ihtiyacı vardı. Masanın üstündeki kanlı şekilden gözlerini kaçırıyordu. Bir eliyle yüzünü örttü ve inledi. "Peder Belcarro..."

"Ne oldu?" diye sordu Vigor.

"Bir saat önce geldiler. Papalık mühürleri, kağıtları, kimlikleri vardı. Ama Peder Belcarro'da fakslanmış bir resim bulunuyordu." Rahibin gözleri sonuna kadar açıldı. "Senin resmin. Vatikan'dan. Peder Belcarro yalanı hemen anladı. Ama o zamana kadar, canavarlar buraya gelmişlerdi bile. Telefon hatları kesilmişti. Dışarıyla iletişimimiz yoktu, burada kilitli kalmıştık. Peder Belcarro'nun kasasının şifresini istediler."

Adam suçlu bir halde kanlı şekle arkasını döndü. "Ona işkence ettiler. Konuşmadı. Ama sonra daha kötü şeyler yaptılar...çok daha kötü. Bana da izlettiler."

Genç papaz, kızın dayısının dirseğini tuttu. "Bunun devam etmesine izin veremezdim. Ben...ben söyledim onlara."

"Ve onlar da kemikleri kasadan aldılar?"

Rahip başıyla onayladı.

"O halde her şey bitti," dedi Vigor.

Sanki sağır olmuş gibi durmadan konuşarak, "Yine de emin olmak istediler," diye devam etti genç. Aynı kaderi paylaşmaya yöneltildiğini bilerek, işkence edilmiş şekle baktı. "Sonra siz geldiniz. Beni soydular, ağzımı tıkadılar."

Rachel, adamın cübbesini giyen sahte rahibi gözünün önüne getirdi. Hile, Rachel ve Kat'ı sokaktan kiliseye çekmek için düzenlenmiş olmalıydı.

Rahip sendeleyerek, Peder Belcarro'nun cesedinin yanına gitti. Sanki kendi utancını saklıyormuş gibi, cübbesini çekerek yaşlı adamın parça parça edilmiş yüzünü örttü. Bunu yaptıktan sonra, elini kanlı cübbenin cebine soktu. Bir paket sigara çıkardı. Belli ki ne yaşlı peder, ne de genç rahip tüm kötü alışkanlıklardan vazgeçebilmişlerdi.

Elleri titreyerek, paketin üstünü yırttı içindekileri salladı. Altı sigara-ve kırık bir tebeşir parçası. Adam sigaraları yere attı ve tebeşir parçasını uzattı.

Vigor aldı onu.

Tebeşir değildi. Kemikti.

Genç rahip, "Peder Belcarro tüm kutsal kalıntıları göndermekten korkuyordu," diye açıkladı. "Bir şey olursa diye. Onun için bir parçayı sakladı. Kilise için."

Rachel, bu hilenin ne kadarının kalıntıları koruma amacıyla, ne kadarının kemikllerin Milano'dan çalınıp Köln'e götürülmelerine cevap vermek amacıyla yapılmış olduğunu merak etti. Bazilikanın gururunun büyük bölümü, bu birkaç kemiğin üzerinde toplanmıştı. Ama her iki şekilde de, Peder Belcarro bir şehit olarak ölmüştü. Kutsal kemiği kendi vücudunda saklarken işkenceye uğramıştı.

Yüksek bir patlama onları yerlerinden zıplattı.

Yeniden yere düştü.

Ama Rachel, silahın sesini tanımıştı.

"Monk'un tüfeği..." dedi, gözleri umutla açılarak.

14:04

Gray, elini depo odasının kapısındaki tüten delikten dışarı uzattı.

Monk tüfeği omzuna attı. "Gerçekten, Katolik Kilisesi'ne eşyalarının tamiri için bir aylık maaşımı borçlanacağım."

Gray, kapıyı engelleyen sırığı kenara itti ve kapıyı açtı. Tüfeğin patlamasından sonra, artık hileye gerek kalmamıştı. Papaz evinin holüne girerken, "Rachel!, Vigor!" diye bağırdı.

Holün aşağılarından bir itişme sesi geldi. Bir kapı açıldı. Rachel elinde silahıyla dışarı çıktı. "Buraya!" diye ısrar etti.

Vigor, yarı çıplak bir adamı hole çıkardı. Solgun ve dehşet içinde görünüyordu, ama sanki onların varlığından güç almıştı.

Belki de bu yaklaşan siren seslerinden ötürüydü.

"Peder Justin Mennelli," diye tanıştırdı Vigor.

Hızla bilgilerini karşılaştırdılar.

Gray şaşırarak, "O halde kemiklerden biri elimizde," dedi.

"Kemikleri, elimizden geldiğince çabuk, Roma'ya geri götürmemizi

öneririm," dedi Vigor. "Bizde olduğunu bilmiyorlar ve onlar öğrenmeden ben Vatikan'ın Leonin Duvarları'nın ardında olmak istiyorum."

Rachel başıyla onayladı. "Peder Mennelli burada olanlardan yetkilileri haberdar edecektir. Doğal olarak, bizim varlığımızın ve elimizdeki kalıntının ayrıntılarından söz etmeyecektir."

"On dakika sonra Roma'ya hareket edecek bir ETR tren var." Vigor saatine baktı. Saat altıda Roma'da olabiliriz."

Gray onayladı. Radarın ne kadar altında hareket ederlerse o kadar iyi olurdu. "Haydi gidelim." Dışarı çıktılar... Peder Mennelli onları park ettikleri yerden çok uzak olmayan bir yan çıkışa götürdü. Rachel her zamanki gibi şoför mahalline geçti. Siren sesleri birbirine karışırken, onlar hızla uzaklaştılar.

Gray arkasına yaslanırken, cebindeki Çin parasına dokundu. Bir şeyi gözden kaçırdığını hissediyordu.

Önemli bir şeyi.

Ama neyi?

15:39

Bir saat sonra, Rachel banyodan ETR treninin birinci sınıf kompartmanına geçti. Kat yanındaydı. Kimsenin gruptan tek başına ayrılmamasına karar verilmişti. Rachel yüzünü yıkamış, saçlarını taramış ve dişlerini fırçalamıştı.

Milano'daki dehşetten sonra, küçük odacıkta yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tam bir dakika boyunca, şiddetli kızgınlık ile ağlama ihtiyacı arasında gidip gelerek öylece aynada kendisine baktı. İkisi de kazanmadı. Yüzünü yıkadı.

Tek yapabileceği buydu.

Ama bu onun kendisini daha hissetmesini sağlamış, günahların özel bir bağışlanması olmuştu.

Koridordan aşağı yürürken, topuklarının altında yolların sarsıntısını hissediyordu. *Elletro Treno Rapido*, İtalya'nın, Milano'dan Napoli'ye bir koridorunu birleştiren, en yeni ve hızlı treniydi. Saatte 300 kilometre hız yapıyordu.

Rachel, Kat'la yalnız kalabilmekten yararlanıp, kadına, "Peki senin kumandanın öyküsü nedir?" diye sordu. Ayrıca, cinayet ve kemikler dışında bir konudan söz etmek çok iyi geliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Kat bakmadı bile.

"Biriyle ilişkisi var mı? Bir kız arkadaşı filan?"

Bu soru bir bakış kazandı. "Anlamıyorum, onun özel yaşamının nasıl?"

"Peki ya sen ve Monk?" dedi Rachel, asıl sorusunun nasıl anlaşıldığını fark ederek. "Tüm bu işlerin arasında özel yaşam için vaktiniz oluyor mu? Tehlikeleri nelerdir?"

Rachel bu insanların bu gizlilik içinde gündelik yaşamlarını nasıl dengelediklerini merak ediyordu. Carabinieri teğmeni olmasını kabul edebilecek bir adam bulması zaten çok zordu.

Kat içini çekti. "Fazla yakınlık kurmamak daha iyidir," dedi. Parmakları, yakasına taktığı minik bir emaye kurbağayı okşuyordu. Sesi daha sertleşti, ama sanki güç sergilemekten daha çok destek olur gibiydi. "Nerede olursa olsun, arkadaşlıklar kurarsın, ama daha ileri gitmesine izin vermemelisin. Böylesi daha kolaydır."

Kimin için daha kolay, diye merak etti Rachel.

Kompartmanlarına geldiklerinde bu konuya son verdiler. Takım iki kabin ayarlamıştı. Biri nöbetleşe kestirebilecekleri uyku kompartmanıydı. Ama henüz kimse uyumuyordu. Herkes kabinlerin birinde, masanın çevresinde oturuyordu. Pencerelerin perdeleri kapatılmıştı.

Rachel dayısının, Kat takım arkadaşlarının yanına ilişti.

Gray, sırt çantasındaki bir kutudan, az yer kaplayan bir analiz aleti çıkarmış ve dizüstü bilgisayarına bağlamıştı. Diğer aygıtlar önünde düzgünce sıralanmıştı. Masanın ortasında, paslanmaz çelikten bir örnek tepsisinin üzerinde, Bilge Adamlar'ın kemiği duruyordu.

"Bu parmak kemiği parçasının, onların ağından kurtulmuş olması şans," dedi Monk.

Rachel yerine otururken, "Bunda şansın rolü yok," dedi kısaca. "İyi adamların canı pahasına oldu. Eğer o sırada gelmeseydik, sanırım bu kemik parçasını da kaybedecektik."

"Şanslı ya da değil," diye homurdandı Gray, "parça elimizde. Bakalım bizim için bazı gizemleri çözebilecek mi?"

Üzerinde kuyumcu büyüteci olan bir gözlük taktı ve ellerine bir çift lateks eldiven giydi. Minik bir delme burgusu ile kemiğin ortasından minik bir parça çıkardı, sonra örneği ufalamak için havan ve havan eli kullandı.

Rachel onun titizlikle çalışmasını izliyordu. İşte bu, askerin içindeki bilim adamıydı. Onun becerikli parmaklarının boşa güç harcamadan yaptığı hareketleri izledi. Adamın gözleri tümüyle elindeki işe odaklan-

mıştı. Alnında hiç gevşemeyen bir çift paralel çizgi oluşmuştu. Burnundan nefes alıyordu.

Alevli kulelerden birbirine atlayarak geçen adamın bu yönünü hiç düşünmemişti. Rachel aniden onun çenesini yukarı kaldırıp, kendisine aynı odaklanma ve heyecanla baktırmak için güçlü bir arzu duydu. Nasıl olurdu? Onun gri-mavi gözlerinin derinliklerini gözünün önüne getirdi. Onun dokunuşunu, ellerinin içinde tuttuğu, hem güçlü hem de şefkatli elini hatırladı.

Vücudundan bir sıcaklık geçti. Yanaklarının kızardığını hissetti ve başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Kat başını kaldırıp baktı ona. Bakışında anlam yoktu, ama yine de kendisini suçlu hissettiriyordu, sözleri daha aklından çıkmamıştı. *Daha ileri gitmesine izin vermemelisin. Böylesi daha kolaydır.*

Kadın belki de haklıydı.

Onun dikkatini yeniden çekerek, "Bu kütle spektrometre ile," diye sonunda mırıldandı Gray, "m-hali metallerden birinin kemiğin içinde olup olmadığına karar verebiliriz. Altın kalıntı sandığının içinde bulunan tozun kaynağının Bilge Adamlar'ın kemikleri olma olasılığını ya kabul ederiz ya da imkânsızlığını ilan ederiz."

Gray, tozu arıtılmış suyla karıştırdı, sonra çamurlu suyu bir damlalığa çekti ve test tüpüne aktardı. Örnek tüpünü spektrometreye yerleştirdi. İkinci bir tüp saf arıtılmış su hazırladı ve havaya kaldırdı.

"Bu ayarlama standardıdır," diye açıkladı ve tüpü başka bir deliğe koydu. Yeşil bir düğmeye bastı ve görebilmeleri için bilgisayarın ekranını gruba doğru döndürdü. Ekranda ortasından düz bir çizgi geçen bir grafik belirdi. Birkaç minik ok çizgiyi titretiyordu. "Bu, sudur. Aralıklı sivri uçlar birkaç kalıntı pisliğidir. Arıtılmış su bile yüzde yüz saf değildir."

Daha sonra, bir kadranı içinde çamurlu suyun olduğu deliğe bakacak biçimde çevirdi. Yeşil düğmeye bastı. "İşte toz haline getirilen kemiğin analizi."

Ekrandaki grafik silindi ve yerini yeni veriler aldı.

Birbirinin aynı gibiydi.

"Değişmemiş," dedi Rachel.

Gray, alnını kısarak, deneyi tekrarladı, hatta tüpü yerinden çıkarıp salladı. Sonuç her defasında aynıydı. Düz bir çizgi.

"Hâlâ arıtılmış su gibi gösteriyor," dedi Kat.

Monk, "Öyle olmamalı" dedi. "Yaşlı bilgede kemik erimesi vardıysa

bile, kemiğin içindeki kalsiyum tavan oranda çıkmalıydı. Karbon ve bir avuç başka basit element de cabası."

Gray kabul ederek başını salladı. "Kat, sende o siyanür eriyiğinden biraz var mı?"

Kadın çantasını açtı, içinde arandı ve minik bir cam şişe çıkardı.

Gray, ucu pamuklu bir çubuğu içine batırdı, sonra kemiği eldivenli ellerinin arasında sıktı. Islak pamuğu sıkıca, gümüş parlatır gibi bastırarak kemiği ovaladı.

Ama o gümüş değildi.

Ovduğu yerde, kahverengi-sarı kemik, parlak bir altına dönüştü.

Gray başını kaldırıp gruba baktı. "Bu kemik değil."

Rachel, sesindeki hayranlıkla karışık korku ve şoku saklayamıyordu. "Bu som altın."

17:12

Gray, tren yolculuğunun yarısını Rachel'in söylediğinin aksini kanıtlamakla geçirdi. Bu kemiklerin içinde altından fazlası vardı. Ayrıca, bu ağır *madenî* altın değil, yine o garip altın camdı. Yaptığı deneyi aynen geri çevirmeyi denedi.

Çalışırken aynı zamanda bir başka sorunla da boğuşuyordu. Milano. Durmadan bazilikadaki olayları gözden geçirdi. Takımını bir tuzağa sürüklemişti. Almanya'da bir gece önceki pusuyu affedebilirdi. Pantolonları inik yakalanmışlardı. Hiç kimse Köln Katedrali'ndeki vahşi saldırıyı tahmin edemezdi.

Ama Milano'da paçayı zor kurtarışları öyle kolayca akıldan çıkamazdı. Bazilikaya hazırlıklı gitmişlerdi, ama canları da dahil olmak üzere, neredeyse her şeyi kaybedeceklerdi.

O halde hata neredeydi?

Gray cevabı biliyordu. Kendisi berbat etmişti. Asla Como Gölü'nde durmamalıydı. Dikkatli olmalarını söylediğinde Kat'ı dinlememeli ve kendilerini korunmasız bırakarak bazilikayı araştırmak için o kadar zaman harcayıp, Konsey'e onları görmek ve tuzak hazırlamak için zaman vermemeliydi.

Suç Kat'da değildi. Tedbirli olmak, haber alma işinin önemli bir parçasıydı. Ama arazi işinde hızlı ve kesin davranış gerekirdi, duraksama değil.

Özellikle lideri için.

Bu ana kadar, Gray, kendisinden beklediği gibi bir lider olarak, kurallara uymuş ve mümkün olduğunca tedbirli davranmıştı. Belki de bu bir hataydı. Duraksama ve ikinci kere düşünmek, Pierce ailesinin özelliklerinden biri değildi. Ne babanın ne de oğulun. Ama tedbir ile deli cesareti arasındaki çizgi neredeydi? Acaba bir gün *O* dengeyi kurabilecek miydi?

Bu görevde başarı -ve büyük olasılıkla yaşamları, buna dayanıyordu.

Bu analizi bitirince, Gray arkasına yaslandı. Başparmağı su toplamıştı ve kabin leş gibi metil alkol kokuyordu. "Bu saf altın değil," diye sonucu bildirdi.

Ötekiler ona baktılar. İkisi çalışıyor; ikisi uyuyordu.

"Sahte kemik, Platin grubundaki basit metallerin bir karışımı," diye açıkladı Gray. "Bunu yapanlar, çeşitli dönüşken metallerin tozlu bir bileşimini karıştırıp eriterek cam haline getirmişler. Soğurken, cama biçim vermişler ve yüzeylerini pürüzlendirerek kemik gibi görünmesini sağlamışlar."

Gray aletlerini toplamaya başladı. "İçinde altın ağır basıyor, ama aynı zamanda büyük oranda platin ve daha az iridyum ve rodyum, hatta osmiyum ve paladyum da bulunuyor."

"Alışılmış bir potpuri," dedi Monk esneyerek.

Kötüye kullanılmış kemik parçasına bakarak, "Ama gerçek reçetesi asla bilinemeyecek bir potpuri," dedi Gray. Parçanın dörtte üçüncü korumuş ve geri kalan çeyreği deney takımlarının içine koymuştu. "Mhalindeki tozun inatçı tepkisizliğinden ötürü, herhangi bir analiz aletinin, size metallerin kesin oranlarını söyleyebileceğini sanmıyorum. Deney yapmak bile örnekteki oranları değiştiriyor."

Kat, ayakları karşı sıranın üzerinde, kucağında bilgisayarıyla oturuyordu. Konuşurken tuşlara bastı. "Ona bakmak bile bakılan nesnenin gerçekliğini değiştiriyor."

"Öyleyse eğer iyice denenemiyorsa- "Monk'un sözleri, çenesini yerinden çıkaracak bir esnemeyle kesildi.

Gray, Monk'un omzuna vurdu. "Bir saat içinde Roma'da olacağız. Neden yandaki odada biraz uyumuyorsunuz?"

Bir esnemeyi bastırarak, "Ben iyiyim," dedi.

"Bu bir emirdir."

Monk gerinerek ayağa kalktı. "Şey, madem bu bir emir..." Gözlerini ovuşturdu ve kapıya doğru gitti.

Ama kapıda durakladı. "Biliyor musunuz," dedi kızarmış gözlerle. "Belki de yanlış biliyorlardı. Belki tarih Bilge Adamlar'ın kemikleri sözcüklerini yanlış yorumladı. Bu adamların iskeletlerinden değil, Bilgeler tarafından yapılan kemiklerden söz ediyordu. Onların malıymış gibi. Bilge Adamlar'ın kemikleri."

Herkes ona baktı.

Toplu gözlenmenin altında, Monk omuz silkti ve kapıdan dışarı bir adım attı. "Lanet olsun, nereden bileyim? Doğru düşünemiyorum bile." Kapı kapandı.

Kabinin çevresine sessizlik çökünce, Vigor, "Takım arkadaşın belki de o kadar yanlış düşünmüyordur," dedi.

Rachel kıpırdandı. Gray başını kaldırıp baktı. Son konuşmalara kadar, Rachel dayısına yaslanıyordu ve bir süre uyuklamıştı. Gray gözünün ucuyla onun nefes alışını izlemişti. Uyurken, kadındaki tüm köşeli yönler yumuşamıştı. Daha genç görünüyordu.

Kız bir kolunu havada gerdi. "Ne demek istiyorsun."

Vigor, Monk'un bilgisayarında çalışıyordu. Kat gibi, o da trenin birinci sınıf kompartmanlarına yerleştirilmiş olan DSL hattına bağlanmıştı. Daha fazla bilgi arıyorlardı. Vigor, Bilge Adamlar'ı bu bileşime bağlayan geçmiş öyküleri araştırırken, Kat beyaz altının gerisindeki bilime odaklanmıştı.

Monsenyör'un gözleri ekranın üzerinde kaldı. "Biri bu sahte kemikleri yapmış. Bugün eşi pek bulunmayan yeteneği olan biri. Ama kim yaptı? Ve neden onları bir Katolik katedralinin yüreğine gömdü?"

"Ejder Konseyi'yle ilişkili biri olabilir mi?" diye sordu Rachel. "Gruplarının izleri ortaçağa kadar gidiyor."

"Ya da Kilise'nin kendisine," dedi Kat.

"Hayır," dedi Vigor güçlü bir şekilde. "Üçüncü bir grubun bu işin içinde olduğunu düşünüyorum. Her iki gruptan önce de var olan bir kardeşlik."

"Nasıl emin olabilirsin? diye sordu Gray.

"1982'de, Bilge Adamlar'ın cenaze giysileri üzerinde deney yapıldı. İkinci yüzyıla kadar gidiyorlardı. Ejder Konseyi kurulmadan çok önceye. Konstantin'in annesi Kraliçe Helena'nın, Doğu'da bir yerde kemikleri bulmasından bile önceye."

"Ve hiç kimse de kemiklerin üzerinde deney yapmadı mı?"

Vigor, Gray'a baktı. "Kilise yasakladı bunu."

"Neden?"

"Kemikler, özellikle kalıntılar üzerinde deney yapılabilmesi için özel bir papalık izni gerekiyordu. Ve de Bilge Adamlar'ın kalıntıları olağanüstü bir izin gerektiriyordu."

Rachel açıkladı, "Kilise en değerli hazinelerinin sahte olduğuna karar verilmesini istemez."

Vigor, Rachel'e kaşlarını çattı. "Kilise inanca çok ağırlık verir. Dünya kesinlikle biraz daha fazlasını kullanabilir."

Kız omuz silkti, gözlerini kapattı ve yeniden yerine yerleşti.

"Peki, eğer Kilise ya da Konsey değilse, kim yaptı sahte kemlikleri?"

"Sanırım arkadaşın Monk haklıydı. Eski bir bilgeler kardeşliğinin bunları yaptığını düşünüyorum. Hıristiyanlıktan önce var olan, belki de Mısırlıların devrine kadar uzanan bir grup."

"Mısırlılar mı?"

Vigor, bilgisayarında bir tuşa bakarak bir dosya açtı. "Bunu dinleyin. M.Ö. 1450'de, Firavun 3. Tutmosis en usta işçilerini bir araya getirerek, adını üstünde çalıştıkları gizemli *beyaz* bir tozdan alan, otuzdokuz üyeli Büyük Beyaz Kardeşlik grubunu kurdu. Tozu tarif ederken, altından yapıldığı, ancak beyaz ekmek denilen piramit şeklinde kalıplar haline getirildiği söyleniyor. Kalıplar, Karnak Tapınağı'nda minik piramitler olarak, bazen ışınlar yayarak gösteriliyordu."

"Onlarla ne yapıyorlardı?" diye sordu Gray.

"Onlar yalnız firavunlar için hazırlanıyordu. Yemeleri için. Güya algılama güçlerini artırıyordu."

Kat, ayaklarını karşı sıradan indirerek daha dik oturdu.

Gray ona doğru döndü. "Ne var?"

"Yüksek hızla dönen metallerin bazı özelliklerini okuyordum. Özellikle altın ve platinin. Ağızdan alınırsa, yükseltilmiş algılama duyguları yaratarak, endokrin sistemlerini uyarıyormuş. Süperiletkenlerle ilgili makaleleri hatırlıyor musunuz?"

Gray başıyla onayladı. Yüksek hızla dönen atomlar kusursuz süperiletken oluyorlardı.

"B.M. Denizcilik Araştırma Kuruluşu, beyin hücreleri arasındaki iletişimin, sinir hücresinden diğerine saf kimyasal iletme ile açıklanamadığını doğruladı. Beyin hücreleri çok çabuk iletişim kurar. Bir cins *süperiletkenliğin* işin içinde olduğuna karar vermişler, ama nasıl olduğu hâlâ incelenmekteymiş."

Gray suratını astı. Doktorasını yaparken, doğal olarak, süperiletkenliği incelemişti. Büyük fizikçiler, bu alanın, herkesi aynı derecede etkileyen

uygulamalarla, global teknolojilerde gelecekteki önemli gelişmelere yol açacağına inanıyorlardı. Ayrıca, biyolojide çifte derecesi olduğundan, şimdiki düşünce, anılar ve organik beyin kuramlarını iyi biliyordu. Ama tüm bunların beyaz altınla ne ilgisi vardı?

Kat bilgisayarına doğru eğildi. Bir başka makaleyi ekrana getirdi. "İşte platin grubu metaller ve kullanım alanlarıyla ilgili bir araştırma yaptım. Ve dana ve domuz beyinleriyle ilgili bir makale buldum. Memelilerin beyinlerinde yapılan bir metal analizi, öz ağırlığın yüzde dört ya da beşinin rodyum ve iridyum olduğunu gösteriyormuş." Gray'ın masasının üzerindeki örneği gösterdi. "Monatomik halde, rodyum ve iridyum."

"Sen de bu m-halindeki basit cisimlerin beynin süperiletkenliğinin kaynağı olduğunu, Firavunların bu tozları yemelerinin de onları güçlendirdiğini mi düşünüyorsun?"

Kat omuzları silkti. "Söylemesi zor. Süperiletkenlik üzerindeki çalışmalar hâlâ başlangıç halinde."

"Ama Mısırlılar bunu biliyorlardı," dedi Gray.

"Hayır," diye sözüne devam etti Vigor. "Ama belki de deneme yanılma yoluyla veya kazara bunu kullanmayı öğrendiler. Her nasılsa başardılar. Bu beyaz altın tozla ilgilenip deney yapmak, bir uygarlıktan ötekine, tarih boyunca giderek güçlenerek ortaya çıkıyor."

"Ne kadar geriye gidiyor?"

"Tam şuraya kadar." Vigor, Gray'ın masasının üzerindeki insan yapımı nesneyi gösterdi.

Gray'ın ilgisini çekmişti. "Gerçekten mi?"

Vigor, meydan okumaya hazır, başıyla onayladı. "Söylediğim gibi, önce Mısır'dan başlıyoruz. Beyaz toz için birçok ad kullanıldı. *Beyaz ekmeği* söylemiştim, ama *beyaz gıda* ve *mfkzt*. Ama en eski ad Mısırlıların *Ölülerin Kitabı*'nda bulunabilir. Cisim şaşırtıcı özellikleriyle yüzlerce kez adlandırıldı. En basit, adı, *bu nedir* oldu."

Gray, Monsenyör'un daha önce, tozu cama dönüştürdüklerinde aynı bu sözcüklerin üzerinde kekelediğini hatırladı.

"Ama İbranicede," diye devam etti Vigor, *"bu nedir,* Ma Na şeklinde çevrilir.

"Manna," dedi Kat.

Vigor onayladı. "İsraillilerin Kutsal Ekmeği. Eski Ahit'e göre, Musa'nın rehberlik ettiği, Mısır'dan kaçarken açlıktan ölmek üzere olan mültecileri doyurmak için cennetten düşmüş." Monsenyör bunu anlamaları

için bekledi ve topladığı dosyalarla oyalandı. "Musa Mısır'da iken öyle akıl ve yetenek gösteriyordu ki, Mısır tahtının en güçlü adayı olarak görüldü. Böyle değer verilmesi, Mısır gizemine en derin düzeyde katılmak için ona hak tanıyordu."

"Musa'nın bu tozu, Mısır'ın *beyaz ekmeğinin* yapılışının gizini, çaldığını mı söylüyorsun?"

"İncil'de ona birçok ad verilmişti. Manna. Kutsal Ekmek. Varlığının Ekmeği. Öyle değerliydi ki, On Emir'in yazıldığı tabletler ile birlikte Eski Ahit Sandığı'nda saklanıyordu. Hepsi *altın* bir kutu içindeydi."

"Monsenyör'un, kaşını kaldırarak, Bilge Adamlar'ın kemiklerinin de altın bir kalıntı sandığında korunmaları paralelliğini vurgulaması, Gray'ın gözünden kaçmamıştı. "Abartı gibi görünüyor," diye mırıldandı Gray. "Manna adı bir rastlantı olabilir."

"İncil'i en son ne zaman okudun?"

Gray cevap verme gereğini duymadı.

"Bu gizemli manna ile ilgili tarihçilerle din bilginlerinin kafalarını karıştıran pek çok şey vardır.

İncil Musa'nın altın dana'yı nasıl tutuşturduğunu tarif eder. Ama altın, eriyip cüruf haline geleceğine, yanarak bir toz oldu...Musa da bunu İsraililere yedirdi."

Gray'ın alnı kırıştı. Firavunların beyaz ekmeği gibiydi bu.

"Ayrıca, Musa bu Kutsal Ekmeği, cennetten gelen bu mannayı yapmasını kimden istedi? İncil'de bunu yapmasını bir fırıncıdan istemez. Bezalel'den ister."

Gray bir açıklama bekledi. Yakın zamanda İncil'deki adları okumamıştı.

"Bezalel İsraillilerin *kuyumcusuydu*. Eski Ahit Sandığı'nı yapan da aynı adamdı. Bir kuyumcudan ekmek pişirmesini istemesi için, bunun ekmekten başka bir şey olması gerekirdi."

Gray kaşlarını çattı. "Bu gerçek olabilir miydi?"

"Ayrıca Yahudilerin Kabala'sında da beyaz bir altın tozundan söz edilir. Onun büyülü olduğunu, ancak bu büyünün hem iyilik hem de kötülük için kullanabileceği söylenir."

"Öyleyse bu bilgiye ne oldu?" diye sordu Gray.

"Yahudi kaynaklarının çoğuna göre, Süleyman Tapınağı, M.Ö. altıncı yüzyılda Nabukanedzar tarafından yok edildiğinde kaybolmuş."

"Ondan sonra nereye gitmiş?"

"Bunun izlerini bulmak için, ikiyüzyıl ilerleyip, tarihteki yaşamının büyük bölümünü Babil'de bilim adamları ve gizemcilerle geçirmiş bir başka ünlü kişiye gidiyoruz. "Vigor vurgulama için duraksadı. "Büyük İskender."

Gray dikilip oturdu. "Makedonyalı Kral mı?"

"İskender, M.Ö. 332 yılında, dünyanın büyük bir bölümüyle birlikte Mısır'ı fethetti. O her zaman gizli bilgilerle ilgileniyordu. Fetihleri sürecince, Aristo'ya dünyanın her yanından bilimsel armağanlar yolladı. Aynı zamanda, Eski Mısır'ın gizli bilgisi ve büyüsüyle ilgili, bir dizi Heliopolitan[1] belgeler topladı. Sonraki firavun 1.Ptolemy, onun ölümünden sonra bunları İskenderiye Kütüphanesi'nde bir araya getirdi. Ama bir İskenderiye belgesi, *Cennet Taşı* adında bir nesneden söz ederek, büyülü özellikleri olduğunu yazıyordu. Katı halde iken, kendi altın ağırlığını geçerdi, ama ezilip *toz* haline geldiğinde tüyden hafifti ve havada süzülebilirdi."

Kat söze karışarak, "Levitasyon"[2] dedi.

Gray ona doğru döndü.

"Süperiletken bir maddenin bu özelliği çok iyi belgelenmiştir. Süperiletkenler güçlü manyetik alanlarda havada süzülebilirler. Bu mahali tozlar bile süperiletken levitasyon yapabilirler. 1948'de, Arizona ve Teksas'ta yapılan laboratuvar deneyleri, monatomik tozların hızlı soğumasının, ölçülmüş ağırlıklarını dört katı kadar yükseltebileceğini göstermiştir. Ancak yeniden ısıtıldığında, ağırlık sıfırın altına inmiştir."

"Sıfırın *altı* ne anlama geliyor?"

"Kap, içindeki cisim *olmadan* daha ağırdı, sanki havaya yükseliyormuş gibiydi."

"Yeniden keşfedilen *Cennet Taşı*," diye açıkladı Vigor.

Gray gerçeği hissetmeye başlamıştı. Gizli bir bilgili kuşaktan kuşağa geçiyordu. "Tozlu iz nereye kadar götürüyor?"

"İsa'nın zamanına kadar," diye cevapladı Vigor. Yeni Ahit'te gizemli bir altınla ilgili imalar var. İfşalar, ikinci bölüm: "Galip gelen insan kutsanacaktır; çünkü ona manna, en saf beyaz taş verilecektir." Ayrıca İfşalar

---

[1] Eski Mısır'ın en önemli üç kentinden biri. Thebes ve Memphis'ten sonra Heliopolis gelir. (ç.n.)

[2] Havaya yükselmek. (ç.n.)

Kitabı, Yeni Kudüs'ü "Öyle saf bir beyaz altından yapılmıştı ki, şeffaf cam gibi görünüyordu," diye tarif etmiştir.

Gray, erimiş altın birikintisi, Köln'deki katedralin tabanında katılaştığında, Vigor'un bu dizeyi mırıldandığını hatırladı.

"Söyleyin bana," diye devam etti Vigor, "Altın ne zaman cam gibi görünür? M-halindeki altını, İncil'de tarif edilen *altınların en safını* hesaba katmazsanız hiçbir anlamı olmaz."

Vigor masaya işaret etti. "Bu da bizi İncil'in Bilge Adamları'na getiriyor. İran'dan gelen Marko Polo'nun anlattığı bir öykü vardır. Bebek İsa'dan bir armağan alan Bilge Adamlar'ın öyküsünü anlatır ve bu öykü büyük olasılıkla mecazîdir, ama ben önemli olduğunu düşünüyorum. İsa, Bilge Adamlar'a soluk beyaz bir taş, Kutsal Taş'ı verdi. Öykü, bunun Bilgeler'e inançlarına sıkı sıkıya sarılmaları için çağrı olduğunu anlatarak devam eder. Evlerine dönerken, taş, söndürülemeyen bir ateş, sonsuz bir alevle yanmaya başlar. Bu, çoğunlukla, yüksek aydınlanmayı simgelemektedir."

Vigor, Gray'ın aklının karıştığını fark etmiş olmalıydı. Sözlerine devam etti, "Bu öykünün ortaya çıktığı Mezopotamya'da, *yüce ateş-taşı* deyimine *shemanna* denir. Ya da yalnızca ateş taşı olarak kısaltılıp...*manna* olur."

Vigor arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Gray yavaşça başıyla onayladı. "O halde, yeniden manna ve İncil'in Bilge Adamları'na dönerek, tam bir daire çiziyoruz."

Vigor, masaya doğru başıyla onaylayarak, "Kemiklerin yapıldığı zamana," dedi.

"Ve orada duruyor mu?" diye sordu Gray.

Vigor başını salladı. "Daha fazla araştırma yapmam gerek, ama sanırım bu noktadan ileri gidiyor. Az önce tarif ettiklerim, bu tozun yeniden keşfedilmesi değil, ama yüzyıllar boyunca bu işlemi saflaştıran gizli simya cemiyetinin yönettiği araştırmanın kırılmayan zinciridir. Sanırım, ana görüşteki bilimsel topluluk bunu ancak şimdi yeniden keşfetmeye başlıyor."

Gray, Kat'a, grubun bilimsel internet araştırıcısına döndü.

"Monsenyör haklı. Bu m-hali süperiletkenlerle ilgili, havaya yükselmekten boyutlararası geçişe kadar, inanılmaz keşifler yapılıyor. Ama daha elverişli uygulamalar şu sırada araştırılıyor. Cis-Platinyum ve Karbono-platinyum testis ve yumurtalık kanserlerinin tedavisinde kullanılıyor bile. Sanırım, adli tıp eğitimi olan Monk daha fazla ayrıntıya girebilecektir.

Ama hemen şu son birkaç yıl içinde yapılan daha ilgi çekici keşifler vardır."

Gray devam etmesi için kadına işaret etti.

"Bristol-Meyers Squibb, kanser hücrelerini düzeltmekte monatomik rutenyum'un başarılı olduğunu bildirdi. *Platin Madenler Dergisi*'ne göre platin ve iridyum da öyle. Bu atomlarla, DNA telleri gerçekten, ilaç ve ışın tedavisi olmadan kendilerini düzeltiyor, yeniden biçimlendiriyorlar. İridyum'un beyin epifizini uyardığı ve kalitesiz DNA'yı canlandırdığı gösterildi. Bu da uzun yaşam imkânı yaratıyor ve beyindeki yaşlanmakta olan yolları yeniden açıyor."

Kat öne eğildi. "Site bir tane de 2004 Ağustos'unda. Purdue Üniversitesi, rodyum'un bir vücudun *içinden* ışıkla virüsleri öldürmek için kullanıldığını bildiriyor. Hatta Batı Nil Virüs'ünü bile öldürmüş."

"Işık mı?" dedi Vigor gözlerini kısarak.

Gray, Monsenyör'un artan ilgisini fark ederek baktı ona.

Kat başıyla onayladı. "Bu m-halindeki atomlar ve ışıkla ilgili çok sayıda makale var. DNA'yı süperiletken tellere çevirmekten...hücrelerarası ışık dalgası iletişime...sıfır alan enerjilerin içine girmeye kadar."

Rachel sonunda konuştu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Onları dinlemiş, kulak misafiri olmuştu. "İnsan merak ediyor."

"Neyi?" Gray ona doğru döndü.

Kız yavaşça gözlerini açtı. Parlak ve uyanıktılar. "Burada, bilim adamları, farklılığı artırmaktan, havaya yükselmekten, değiştirilmekten, mucizevi iyileştirilmeden, yaşlanmaya karşı tedaviden söz ediyorlar. Bunlar sanki İncil'den alınmış mucizeler listesi gibi. Bunlar, bu mucizelerin neden şimdi değil de yalnız o zaman ortaya çıktıklarını merak etmeme neden oluyor. Geçen birkaç yüzyılda, Bakire Meryem'i bir tortilla[1] üzerinde görmek bize yetiyordu. Ama şimdi bilim daha büyük mucizeleri yeniden keşfediyor. Ve bunların çoğu da beyaz bir toza, bugün o zamandan daha iyi bir maddeye dayanıyor. Bu gibi gizli bilgiler Kutsal Kitap'a ait zamanlardaki mucizeler salgının kaynağı olabilir mi acaba?"

Gray onun gözlerine bakarak düşündü bunu. "Ve eğer bu eski bilgeler bizim bildiklerimizden fazlasını biliyorlardıysa," dedi, "Bu kaybolan akıllı adamlar kardeşliği bu bilgiyle ne yaptı ve hangi düzeye kadar arıttı?"

Rachel düşünceler dizisini sürdürdü. "Belki de Ejder Konseyi bunu arıyordur! Belki bir ipucu onları bu arıtılmış sonuca ve ürüne götürecek.

---

[1] İnce, yuvarlak bir Meksika gözlemesi (ç.n.)

kemiklerle ilgili bir şey buldular. Bilgelerin eriştiği bir son düzey."

"Ve yol üstünde, Konsey, Köln'deki o öldürücü hileyi, tozu, öldürmek için kullanmayı öğrendi."

Gray, Monsenyör'un Yahudi Kabala'sıyla ilgili sözlerini, beyaz tozun iyilik ya da kötülük için kullanılabileceğini hatırladı.

Rachel'in yüzü ciddileşti. "Eğer, eski bilgelerin kutsal bölgesine girip daha büyük bir güç sahibi olurlarsa, dünyayı değiştirip kendi hasta görüntülerine dönüştürebilirler."

Gray dönüp diğerlerine baktı. Kat'ın yüzünde hesap yapan bir ifade vardı. Vigor düşüncelerine dalmış gibiydi, ama ani sessizliği fark etti.

Gözleri yeniden onlara çevrildi.

Gray, ona bakarak, "Siz ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Sanırım onları durdurmamız gerek. Ama bunu yapmak için, bu eski simyacılar için ipuçları bulmalıyız. Bu da Ejder Konseyi'nin ayak izlerinin peşinden gitmek demektir."

Gray başını salladı. Çok tedbirli ve çekingen davrandıklarını düşündüğünü hatırlamıştı. "Ben bu piçleri izlemekten vazgeçtim. Onları *geçmemiz* lazım. Değişiklik olarak onlar bizim tozumuzu yutsun."

Gray onların oyunlarını oynamaya bırakıyordu. Kendi oyununa dönmenin sırası gelmişti.

"Ama nereden başlayacağız?" diye sordu Rachel.

Biri cevap veremeden önce, trenin iç telefon sisteminden programlanmış bir duyuru geldi.

"Roma... Stazione Termini...Quindici minuti!"[1]

Gray saatine baktı. Onbeş dakika.

Rachel ona bakıyordu.

Adam başını kaldırıp bakınca, *"Benvenuto a Roma,"* dedi. *"Lasci i giochi cominciare!"*

Gray, yüzünü bir gülümsemeyle çevirdi. Sanki kız aklını okumuş gibiydi. *"Roma'ya hoş geldiniz... Oyunlar artık başlasın!"*

18:05

Seichan, kara – gümüş bir Versace güneş gözlüğü taktı.

Roma'da Romalı gibi davran.

---

[1] İt. *Son istasyon, onbeş dakika.* (ç.n.)

Hızlı otobüsten Piazza Pia'da indi. Beyaz, yazlık bir elbise ve kolyesine uyan gümüş tokalı Harley Davidson botlarından başka hiçbir şey giymemişti.

Arkasında, Via della Concilliazone'ye doğru giden arabalar korna çalıyordu, sürekli artan trafik yolu tıkamıştı. Petrolün ısısı ve kokusu aynı anda yüzüne çarptı. Batıya döndü. Yolun aşağısında, St. Peter Bazilikası güneşin önünde resim gibi yükseliyordu. Michelangelo'nun şaheseri olan kubbesi altın gibi parlıyordu.

Seichan etkilenmeden Vatikan Kenti'ne arkasını döndü.

Bu onun amacı değildi.

Önünde ulu St. Peter'le yarışan bir yapı vardı. Davul biçimindeki büyük yapı, Tiber Nehri'ne bakan bir kale gibi göğü dolduruyordu. *Castel Sant'Angelo.* Damının üzerinde, Başmelek Michael'in bronzdan dev gibi bir heykeli, gururla, kınından çıkmamış bir kılıç taşıyordu. Heykel güneşten pırıl pırıldı. Üstünden siyah gözyaşı gibi inen lekelerle altındaki taş bina, isten kararmıştı.

Ne kadar uygun, diye düşündü Seichan.

Burası ikinci yüzyılda İmparator Hadrian için anıtkabir olarak inşa edilmiş, ama kısa süre sonra papalık el koymuştu. Yine de, kale ünlü ve rezil bir tarih oluşturmuştu. Vatikan yönetiminde, bir kale, cezaevi, kütüphane hatta genelev olarak hizmet etmişti. Ayrıca, sık sık, tutuklu kapatmalarını ve metreslerini duvarlarının içinde saklayan daha kötü şöhretli papalardan bazıları için gizli buluşma yeri olmuştu.

Seichan kendi buluşması için burayı ayarlamayı eğlendirici buluyordu. Girişe giden bahçeleri ve birinci kata girmek için altı metre kalınlığındaki duvarların içinden geçti. İçerisi karanlık ve serindi. Günün bu geç saatlerinde turistler dışarı çıkıyordu. Geniş dönen merdivenlerden çıkarak içeri girdi.

Ana merdivenlerin dışında kale, odalar ve koridorlarla, labirent gibiydi. Gezenlerden birçok kaybolan olmuştu.

Ama Seichan yalnızca orta kata, Tiber'e bakan bir teras lokantasına gidiyordu. Bağlantısıyla burada buluşacaktı. Bombalanmadan sonra, Vatikan'ın içinde buluşmanın çok tehlikeli olacağına karar verilmişti. Onun için bağlantısı, buradaki kaleyi Papalık Sarayı'na bağlayan, eski bir su kemerinin üzerine inşa edilmiş kapalı bir geçit olan. *Passetto del Borgo*'dan geçecekti. Gizli geçit özgün olarak onüçüncü yüzyılda papa için gizli bir kaçış yolu olarak inşa edilmişti...ama yüzyıllar geçtikçe, daha çok aşık turistler tarafından kullanılmıştı.

Ancak bugünkü buluşmanın romantik bir yönü yoktu.

Seichan merdivenlerden çıktı ve teras kafeteryasına gidişi gösteren işaretleri izledi. On dakika erken gelmişti. Daha da iyiydi bu. Birini araması gerekiyordu.

Cep telefonunu çıkardı, araştırma özelliğine bastı ve özel bir hızlı arama kodu tuşladı. Kayıtlı olmayan özel bir numara. Telefon kulağında, bir kalçasının üzerine dayandı ve uluslararası bağlantıyı bekledi.

Hat vızıldadı, ve katı, ciddi bir ses cevap verdi.

"İki akşamlar. Sigma Kumandası'na ulaştınız."

8

Kriptografik[1]

25 Temmuz, 18:23
Roma, İtalya

Gray, elinde uydu telefonuyla, "Bir kalem ve kağıt gerekiyor," dedi.

Grup, Roma'nın merkez tren istasyonunun karşısındaki lokantanın kaldırımında bekliyordu. Geldiklerinde, Rachel onları alıp Vatikan Kenti'ne götürmesi için bir çift Carabineri arabası çağırmıştı. Onlar beklerken, Gray kumanda merkezi ile suskunluğunu bozmasının zamanı geldiğine karar vermişti. Hemen Başkan Crowe'ye bağlandı.

Köln ve Milano'daki olayların kısa bir açıklamasından sonra başkan kendi şaşırtıcı haberini verdi.

Monk, çantasında kalem ve kağıt ararken, Gray, "Neden sizi aradı ki?" diye sordu.

Painter cevap verdi, "Seichan, bizim iki grubumuzu, kendi amacına hizmet etmeleri için birbirine düşürüyor. Bunu saklamaya bile çalışmıyor. Bize ilettiği bilgi, Ejder Konseyi'nin arazi ajanından, Raoul adında bir adamdan çalınmış."

Gray, adamın Milano'da yaptıklarını hatırlayarak kaşlarını çattı.

"Bu bilgileri kadının tek başına deşifre edebileceğini sanmıyorum," diye devam etti Painter. "Onun için bunları –hem onun için çözelim hem de Konsey'in peşini bırakmayalım diye bize aktardı. İnsan yönetimi yeteneği ustalık derecesinde olmalı ki, Guild tarafından bir görev yönetimine atandı....ayrıca ikinizin bir geçmişi de var. Köln ve Milano'daki yardımlarına rağmen, ona güvenme. Sonunda sana düşman olacak, hatta hıncını almaya çalışacaktır."

Gray, cebindeki madeni paranın ağırlığını hissetti. Uyarı gerekmiyordu. Kadın buz ve çeliktendi.

"Tamam," dedi Gray. Kalem ve kağıt elindeydi ve telefonu omzuyla tutuyordu. "Hazırım."

---

[1] Şifreli yazıya ait. (ç.n.)

Painter mesajı aktarırken, Gray yazdı.

"Ve bir şiir gibi dörtlüklere mi bölünmüş?" diye sordu Gray.

"Kesinlikle." Başkan okumayı sürdürürken Gray da yazıyordu.

Bitirince, Painter, "Şifre çözücüler burada ve N.S.A. da bunun üstünde çalışıyor," dedi.

Gray bloknota bakarak kaşlarını çattı. "Ben de anlamaya çalışacağım. Belki de Vatikan'daki bazı kaynakları kullanarak, burada bir ilerleme kaydedebiliriz."

"Bu arada dikkatli ol," diye uyardı Painter. "Seichan denen bu kişi tüm Konsey'den daha tehlikeli olabilir."

Gray bu son sözü tartışmadı. Son birkaç aydınlatmadan sonra bağlantıyı kesti ve telefonu ortadan kaldırdı. Ötekiler bekleyerek bakıyordu.

"Neydi bu?" diye sordu Monk.

"Ejderha Kadın Sigma'yı aramış. Çözmemiz için bir gizem aktarmış. Konsey'in bundan sonra ne yapacağını bilmiyormuş ve onlar hazırlanırken, bizim de hemen arkalarında olmamızı istiyor gibi. Onun için geçmişe ait bir paragraf vermiş, Ejder Konseyi'nin iki ay önce Mısır'da keşfettiği bir şey. İçindekiler her ne ise, onun ilk operasyonunu başlattığını söylüyormuş."

Vigor, lokantanın dışarıdaki masalarından birinden ayağa kalktı. Bir elindeki minik espresso fincanı ile, diğerleriyle birlikte okumak için paragrafın üzerine eğildi.

Dolunay güneşle birleşince
En yaşlı doğar.
...
Boğulduğu yerde,
Karanlıkta süzülür ve kayıp krala bakar.
...
İkizler su bekler,
Ama sunağın üzerinde kemikler onu kemiklerine kadar yakacaktır.
...

Monk, "Aman bu çok yararlı oldu," diye homurdandı.

Kat başını salladı. "Tüm bunların, Ejder Konseyi, yüksek-dönme hızı olan metaller ve bazı kayıp simya örgütleriyle ne ilgisi var?"

Rachel sokağa doğru baktı. "Vatikan'daki bilginler belki yardımcı olabilir. Kardinal Spera tam destekte bulunmaya söz verdi.

Gray, Vigor'un kağıda bir göz attığını, sonra arkasını döndüğünü fark etmişti. Espresso'sunu yudumlamaktaydı.

Gray, adamın suskunluklarından bıkmıştı. Birbirlerinin sınırlarına kibarca saygı göstermek sona ermişti. Eğer Vigor onun takımında olmak istiyorsa, öyle davranmasının zamanı gelmişti.

"Bir şey biliyorsunuz," diye suçladı Gray.

Ötekiler onlara doğru döndü.

"Sen de biliyor olmalıydın," diye cevap verdi Vigor.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben bunu trende zaten tarif etmiştim." Vigor döndü ve parmağıyla bloknota vurdu. "Bu paragrafın ahengi tanıdık olmalı. Aynı yazım biçimi olan bir kitabı anlatmıştım. *Bu nedir* sözünün tekrarlanışını anlatmıştım."

İlk önce Kat hatırladı. "Mısırlıların *Ölülerin Kitabı*'ndan."

"Daha doğrusu Ani'nin Papirüsü," diye devam etti Vigor. "Şifreli açıklamalar dizelerine bölünmüş ve arkasından tek bir dize üst üste tekrarlanmış: *Bu nedir?*"

"Ya da İbranice'de *manna,*" dedi Gray hatırlayarak.

Monk, bir elini traşlanmış başından çıkan kısa saçlardan geçirdi. "Ama eğer bu paragraf tanınmış bir Mısır kitabından alındıysa, neden şimdi Konsey'in altını tutuşturdun ki?"

"Paragraflar *Ölüler Kitabı*'ndan değil," diye cevap verdi Vigor. "Bu paragrafların diğerlerinin arasında olmadığını bilecek kadar iyi biliyorum Ani'nin Papirüsü'nü."

"O halde nereden geldiler?" diye sordu Rachel.

Vigor, Gray'a döndü. "Ejder Konseyi'nin bunu Mısır'da keşfettiğini söylemiştin...yalnızca birkaç ay önce."

"Kesinlikle."

Vigor, Rachel'e döndü. "Bir Carabinieri teğmeni olarak, Mısır'da Kahire Müzesi'nde son günlerde ortaya çıkan kargaşadan haberin vardır. Müze İnterpol'ü alarma geçirdi."

Rachel başıyla onayladı ve diğerlerine açıkladı, "Mısır'ın Antikalar Yüksek Danışma Kurulu, 2004'te yenilenmeden önce Mısır müzesinin bodrumunu boşaltmak için zor bir işlem başlattı. Ama bodrumu açtıklarında, labirent gibi koridorlarındaki unutulmuş olan bir eski eşya deposunda, bazıları Firavunlara ait olan yüzbinden fazla eşya keşfettiler."

"Bunların listelemenin beş yıldan fazla süreceğini hesapladılar," dedi Vigor. "Ama bir arkeoloji profesörü olarak, bulunanlarla ilgili ufak tefek

bilgiler aldım. Bilginlerin, Gnostik eğitimin en önemli kalesi olan kayıp İskenderiye Kütüphanesi'nden gelmiş olabileceğinden kuşkulandıkları bir oda dolusu ufalanmış parşömen vardı."

Gray, Vigor'un Gnostisizm ve gizli bilgileri araştırmayla ilgili tartışmasını hatırladı. "Böyle bir keşif kesinlikle Ejder Konseyi'nin dikkatini çekmiştir."

"Güvelerin aleve çekildiği gibi," dedi Rachel.

Vigor devam etti, "Listelenen parçalardan biri, Kahire'de yaşayan ünlü onbeşinci yüzyıl Mısır fizikçisi ve kaşifi, Abd-el-Latif'in koleksiyonundan gelmişti. Koleksiyonunda, tunçtan bir sandıkta korunan, Mısır'ın *Ölüler Kitabı*'nın, Ani'nin Papirüsü'nün tam bir tercümesi olan resimli bir kopyası bulunuyordu. Vigor sertçe baktı. "Dört ay önce çalındı."

Gray nabzının hızlandığını hissetti. "Ejder Konseyi tarafından."

"Ya da onların tuttuğu biri. Her yerde parmakları vardır onların."

"Ama eğer kitap yalnızca özgün kitabın kaçak bir kopyasıysa," dedi Monk, "anlamı nedir?"

"Ani'nin Papirüsü'nün yüzlerce şiir dörtlüğü vardır. Bahse girerim ki biri bu kopyayı yaptı ve *bu* özel dörtlükleri sakladı" –Vigor, Gray'ın bloknotuna vurdu-" diğer eskilerin yanı sıra."

"Bizim kayıp simyacılar," dedi Kat.

"Saman yığınının içine iğneler sakladılar," dedi Monk.

Gray başıyla onayladı. "Ejder Konseyi'ndeki bilginlerden biri bunları bulup, ipuçlarının şifrelerini çözüp söylediklerini yapıncaya kadar. Ama biz bu olayın neresindeyiz?"

Vigor sokağa doğru döndü. "Trende, Ejder Konseyi'ni yakalamak ve geçmek istediğini söylemiştin. İşte şimdi bize fırsat doğdu.

"Nasıl olacak bu?"

"Bilmecenin şifresini biz çözeceğiz."

"Ama bu günler alır."

Vigor, omzunun üzerinden baktı. "Eğer zaten çözmüşsek almaz."

Bloknotu vermeleri için eliyle işaret etti ve yeni bir sayfa açtı. "Durun size göstereyim."

Sonra çok acayip bir şey yaptı. Parmağını espressoya batırıp ıslattı ve minik fincanın dibini nemlendirdi. Fincanı, boş sayfanın üzerinde düzgün bir daire yapacak şekilde kağıda bastırdı. Sonra birincinin üzerine, kardan adamı andıran ikinci bir tane daha yaptı.

"Güneşle birleşen dolunay."

"Bu neyi kanıtlıyor?" diye sordu Gray.

"*Vesica Pisces*," dedi Rachel. Yüzünde anladığını belirten bir ifade belirmişti.

Vigor ona sırıttı. "Size yeğenimle nasıl övündüğümü söylemiş miydim?"

19:02

Rachel, Carabinieri eskortunu bırakmaktan hoşlanmamıştı, ama Vigor Dayı'nın heyecanını anlıyordu. Dayısı yeni ipucunu araştırmak için başka bir araçla gitmekte ısrar etmişti.

Genç kadın onun için merkezi aramış ve devriyeleri çekmelerini söylemişti. General Rende'ye hepsinin yapması gereken işleri olduğunu bildiren şifreli bir mesaj bırakmıştı. Bu Gray'ın önerisi üzerine olmuştu. Gray, daha fazla araştırma yapıncaya kadar gidecekleri yeri bildirmemelerinin daha iyi olacağını söylemişti.

Keşiflerini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Böylece başka bir araç aradılar.

Rachel halk otobüsünde Gray'ın geniş sırtını izledi. Kat ve Monk bir sıra koltuğu boş bıraktılar. Otobüs kaldırımın yanından ayrılıp trafiğe karışırken klima çatırdadı ve yer tahtaları sarsıldı.

Rachel Gray'ın yanına oturdu. Koltukları; Monk, Kat ve Vigor Dayı'nın karşısındaydı. Kat özellikle sert görünüyordu. Vatikan'a gitmek ve önce bir koruma almak için tartışmıştı. Gray onu reddetmişti. Kadın bu karardan ötürü rahatsız gibiydi.

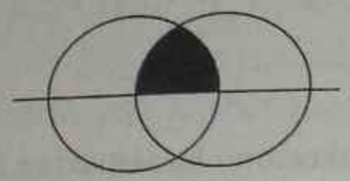
Rachel yanındaki Gray'a baktı. Sanki yeni bir karar onu katılaştırmıştı. Bu ona, adamın Köln'deki alevli kulenin tepesindeki kesin tutumunu hatırlattı. Gözleri ilk saldırıdan sonra yok olan bir kararlılıkla parlıyordu. Geri gelmişti...ve bu bu kızı biraz korkutuyor, kalbinin daha hızlı atmasını sağlıyordu.

Otobüs trafiğin içine daldı.

"Tamam," dedi Gray, "bu kısa gezintinin gerekli olduğunu söylediniz, inandım. Şimdi biraz ayrıntılara girsek nasıl olur?"

Vigor Dayı razı olarak elini kaldırdı. "Eğer ayrıntılara girseydim, otobüsümüzü kaçırırdık."

"Bloknotu yeniden açtı. "Birbirinin içine geçen bu daireler Hıristiyan aleminde her zaman görülebilir. Kiliselerde, katedrallerde ve dünyanın her tarafındaki bazilikalarda. Bu tek şekilden tüm geometri çıkar. Örneğin." Resmi yan yatırdı ve alt bölümünü elinin ayasıyla örttü. Sonra iki dairenin kesiştiği yeri gösterdi. "Burada, sivri bir kemerin geometrik biçimini görebilirsiniz. Neredeyse tüm gotik pencereler ve kemerler bu biçimdedir."

Bu ders çocukluğunda Rachel'e de verilmişti. Bu birleşik iki dairenin önemini bilmeden bir Vatikan arkeologuyla akraba olamazdı.

"Bana sorarsanız, çarpışan iki yuvarlak çöreğe benziyor," dedi Monk.

Vigor resmi yeniden düzeltti.

Dayısı, şifreli yazıdaki paragrafı ortaya sürerek, "Ya da güneşle çiftleşen dolunay," dedi. "Bu satırlara ne kadar çok bakarsam, sanki bir soğan soyuyormuşum gibi o kadar çok kat çıkıyor karşıma."

Gray, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Onlar bu ipucunu Mısırlılar'ın *Ölülerin Kitabı*'nın içine gömdüler. Mannadan söz eden ilk kitaptır o. Daha sonra Mısır yazıları ondan *beyaz ekmek* ve diğer şekillerde söz ettiler. Bu simyacıların sakladıkları her neyse bulmak için, en başından başlamak gibi. Ancak bu ilk ipucunun cevabı ta Hıristiyanlığın başlangıcına kadar gidiyor. Çoklu başlangıçlar. Hatta cevabın kendisi bile çoğalmayı ima ediyor. Birin çoğalması."

Rachel dayısının söylediklerini anlamıştı. "Balıkların çoğalması."

Vigor başıyla onayladı.

Monk, "Biri bunu biz acemilere açıklayacak mı?" diye sordu.

"Bu iç içe geçen dairelere *Vesica Pisces*, ya da Balıkların Teknesi denir." Vigor eğildi ve iki dairenin arasına gömülmüş olan balık şeklini ortaya çıkarmak için birleşme noktasını gölgelendirdi.

Gray gözlerini kısarak daha yakından baktı. "Bu Hıristiyanlığı temsil eden balık simgesi."

"Bu *ilk* simge," dedi Vigor. "Dolunay güneşle çiftleşince doğar." Dayısı balığa vurdu. "Bazı bilginler, balık simgesinin kullanıldığını; çünkü Yunancada balığa *"ICHTHYS* dendiğini, bunun da *Iesous Christos Theoru Yios Soter* ya da, İsa, Tanrı'nın oğlu, Kurtarıcı'nın açılımı olduğuna inanırlar. Ama gerçek burada, dairelerin arasında, kutsal geometrinin içine gömülmüş olarak yatar. Eski tablolarda sık sık birbirine geçmiş dairelerin orta bölümünde yatan Bebek İsa'yı görürsünüz. Eğer şekli yana yatırırsanız, balığın, bebek İsa'nın içinde yattığı kadın üreme organını ve rahmini temsil ettiğini görürsünüz."

"İşte bu nedenden ötürü, balık doğurganlığı temsil eder. Verimli olmak ve çoğalmak." Vigor gruba baktı. "Söylediğim gibi, burada üst üste katmanlar var."

Gray arkasında yaslandı. "Ama bu nasıl bizi bir yerlere götürecek?"

Rachel de merak ediyordu. "Roma'nın her yanında balık sembolleri vardır."

Vigor başıyla onayladı. "En yaşlı doğar diyen ikinci satırdan ötürü. Bu bizi balık simgesinin en eski betimlemesine götürecek. O da Saint Callistus Katakombları'ndaki[1] Lucina Türbesi'nde bulunmalı."

Monk, "Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu.

Vigor "Evet," dedi.

Rachel, Gray'ın tatmin olmadığını görmüştü. "Ya yanılıyorsanız?" diye

---

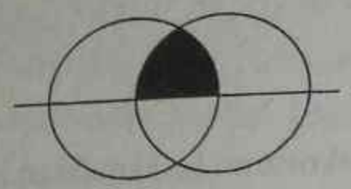
[1] Eski Hıristiyanların saklandıkları yeraltı dehlizleri. (ç.n.)

Otobüs trafiğin içine daldı.

"Tamam," dedi Gray, "bu kısa gezintinin gerekli olduğunu söylediniz, inandım. Şimdi biraz ayrıntılara girsek nasıl olur?"

Vigor Dayı razı olarak elini kaldırdı. "Eğer ayrıntılara girseydim, otobüsümüzü kaçırırdık."

"Bloknotu yeniden açtı. "Birbirinin içine geçen bu daireler Hıristiyan aleminde her zaman görülebilir. Kiliselerde, katedrallerde ve dünyanın her tarafındaki bazilikalarda. Bu tek şekilden tüm geometri çıkar. Örneğin." Resmi yan yatırdı ve alt bölümünü elinin ayasıyla örttü. Sonra iki dairenin kesiştiği yeri gösterdi. "Burada, sivri bir kemerin geometrik biçimini görebilirsiniz. Neredeyse tüm gotik pencereler ve kemerler bu biçimdedir."

Bu ders çocukluğunda Rachel'e de verilmişti. Bu birleşik iki dairenin önemini bilmeden bir Vatikan arkeologuyla akraba olamazdı.

"Bana sorarsanız, çarpışan iki yuvarlak çöreğe benziyor," dedi Monk.

Vigor resmi yeniden düzeltti.

Dayısı, şifreli yazıdaki paragrafı ortaya sürerek, "Ya da güneşle çiftleşen dolunay," dedi. "Bu satırlara ne kadar çok bakarsam, sanki bir soğan soyuyormuşum gibi o kadar çok kat çıkıyor karşıma."

Gray, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Onlar bu ipucunu Mısırlılar'ın *Ölülerin Kitabı*'nın içine gömdüler. Mannadan söz eden ilk kitaptır o. Daha sonra Mısır yazıları ondan *beyaz ekmek* ve diğer şekillerde söz ettiler. Bu simyacıların sakladıkları her neyse bulmak için, en başından başlamak gibi. Ancak bu ilk ipucunun cevabı ta Hıristiyanlığın başlangıcına kadar gidiyor. Çoklu başlangıçlar. Hatta cevabın kendisi bile çoğalmayı ima ediyor. Birin çoğalması."

Rachel dayısının söylediklerini anlamıştı. "Balıkların çoğalması."

Vigor başıyla onayladı.

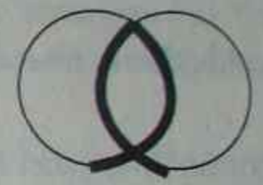
Monk, "Biri bunu biz acemilere açıklayacak mı?" diye sordu.

"Bu iç içe geçen dairelere *Vesica Pisces*, ya da Balıkların Teknesi denir." Vigor eğildi ve iki dairenin arasına gömülmüş olan balık şeklini ortaya çıkarmak için birleşme noktasını gölgelendirdi.

Gray gözlerini kısarak daha yakından baktı. "Bu Hıristiyanlığı temsil eden balık simgesi."

"Bu *ilk* simge," dedi Vigor. "Dolunay güneşle çiftleşince doğar." Dayısı balığa vurdu. "Bazı bilginler, balık simgesinin kullanıldığını; çünkü Yunancada balığa "*ICHTHYS* dendiğini, bunun da *Iesous Christos Theoru Yios Soter* ya da, İsa, Tanrı'nın oğlu, Kurtarıcı'nın açılımı olduğuna inanırlar. Ama gerçek burada, dairelerin arasında, kutsal geometrinin içine gömülmüş olarak yatar. Eski tablolarda sık sık birbirine geçmiş dairelerin orta bölümünde yatan Bebek İsa'yı görürsünüz. Eğer şekli yana yatırırsanız, balığın, bebek İsa'nın içinde yattığı kadın üreme organını ve rahmini temsil ettiğini görürsünüz."

"İşte bu nedenden ötürü, balık doğurganlığı temsil eder. Verimli olmak ve çoğalmak." Vigor gruba baktı. "Söylediğim gibi, burada üst üste katmanlar var."

Gray arkasında yaslandı. "Ama bu nasıl bizi bir yerlere götürecek?"

Rachel de merak ediyordu. "Roma'nın her yanında balık sembolleri vardır."

Vigor başıyla onayladı. "En yaşlı doğar diyen ikinci satırdan ötürü. Bu bizi balık simgesinin en eski betimlemesine götürecek. O da Saint Callistus Katakombları'ndaki[1] Lucina Türbesi'nde bulunmalı."

Monk, "Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu.

Vigor "Evet," dedi.

Rachel, Gray'ın tatmin olmadığını görmüştü. "Ya yanılıyorsanız?" diye

---

[1] Eski Hıristiyanların saklandıkları yeraltı dehlizleri. (ç.n.)

sordu adam.

"Yanılmıyorum. Yazıdaki öteki paragraflar da, vesica pisces bilmecesini çözdüğünüzde, aynı şeyi ima ediyor. Bir sonraki satıra bakın. "Boğulduğu yerde, karanlıkta süzülür." Bir balık suda değil, ama karada boğulabilir. Ve karanlıktan söz edilmesi. Hepsi bir yeraltı kemerini gösteriyor."

"Ama Roma'nın her yerinde bir sürü yeraltı kemeri ve katakomb vardır."

"Ama ikiz *iki* balık olan çok değil," dedi Vigor.

Gray'ın gözleri kavrayışla parladı. "Son paragraftan bir ipucu daha, "İkizler su bekler."

Vigor onayladı. "Her üç paragraf da aynı yeri gösteriyor. Saint Callistus Katakombları'nı."

Monk oturduğu yerde arkasına yaslandı. "En azından bu kez bir kilise değil. Bana ateş edilmesinden bıktım."

19:32

Vigor doğru iz üzerinde olduklarını hissediyordu.

Sonunda.

Diğerlerini, kent duvarlarının en çarpıcı kapılarından biri olan, Porta San Sebastiano'dan geçirdi. Bu aynı zamanda, kentin ünlü eski Roma yolunun korunmuş olan bölümü, Appian Yolu'nu çevreleyen parkların girişi olarak da hizmet veriyordu. Ancak, kapıları geçer geçmez, bir dizi harap olmuş makinist atölyesi vardı.

Vigor dikkati başka yöne çekmek için ilerleyerek, bu eski demir depolarının üzerinde durmadı. Yoldaki bir kavşakta küçük bir kilise yükseliyordu. "Domine Quo Vadis Şapeli," dedi adam.

Onun gerçek dinleyicisi Kat Bryant idi. Onun yanında yürüyordu. Kat ile Gray'ın arası açılmış gibiydi. Ötekiler onları izledi. Kat'la böyle yalnız kalmak güzeldi. New York kırsal bölgesinde yaşayan bir Nazi savaş suçlusuna karşı kanıt toplamak için birlikte çalışmalarının üzerinden üç yıl geçmişti. Hedef, Brüksel'de çalıntı sanat eserleri satıyordu. Bu, ikisinin de hileler yapmasını gerektiren uzun ve karmaşık bir soruşturmaydı. Vigor, genç kadının ayakkabı değiştirir gibi değişik rollere rahatça girmesinden çok etkilenmişti.

Onun son zamanlarda çektiği acıyı da biliyordu. Kadın iyi bir aktris

olarak duygularını iyi saklamasına rağmen, Vigor bir rahip, günah çıkarıcı bir danışman olarak yeterli zaman geçirdiğinden, acı çeken birini tanıyabiliyordu. Kat sevdiği birini kaybetmişti ve yarası henüz iyileşmemişti.

O duvarların içinde Kat için bir mesaj olduğunu bildiğinden, taş kiliseyi gösterdi. "Buradaki şapel, Nero'nun zulmünden kaçan Aziz Peter'in İsa'yı gördüğü yerde kuruldu. Peter oradan kaçarken, İsa Roma'ya doğru gidiyordu. O ünlü sözcüklerle sordu. *Domino Quo Vadis.* "Efendimiz, nereye gidiyorsunuz?" İsa yeniden çarmıha gerilmek üzere Roma'ya gittiğini söyledi. O zaman Peter de çarmıha gerilmek üzere Roma'ya geri döndü."

"Hayalet öyküleri," dedi Kat, içinde kötülük olmadan. "Kaçmalıydı."

"Her zaman pratik düşünürsün, Kat. Ama herkesten çok sen bilmelisin ki bazen insanın kendi yaşamı nedenden daha önemsizdir. Hepimizin ortak bir hastalığı var. Ölümden kaçamayız. Ama yaşamdaki iyi işlerimiz buradaki zamanımızı kutlarken, ölümümüz de öyle yapar. Birinin yaşamından fedakârlık etmesine saygı duyulmalı ve hatırlanmalıdır."

Kat ona baktı. Bu sohbetin inceliğini anlayacak kadar zekiydi.

"Fedakârlık biz ölümlülerin yaşarken verebileceği son armağandır. Böyle eli açıklıkla verilen bir armağanı boş yere harcamamalı, ama saygı dolu takdir ile, sonuna kadar dolu dolu yaşanmış bir hayat için mutlu olmalıyız."

Kat derin bir nefes aldı. Küçük şapelin önünden geçtiler. Gözleriyle ona baktı kadın -ama Vigor onun aynı dikkatle kendi içine bakmakta olduğunu düşünüyordu.

"Hayalet öykülerinden bile alınacak ders vardır," diye bitirdi Vigor ve grubu soldaki kavşağa yönlendirdi.

Yol burada yanardağ taşlarından yapılmış kaldırım taşına dönüştü. Bir zamanlar kentin kapılarından ta Yunanistan'a kadar giden Roman yolunun özgün taşları olmamasına rağmen, romantik bir yaklaşımdı bu. Yol yavaşça çevrelerinde açıldı. Tepelerin yeşil çimenleri, birkaç koyun ve çamlarla, parklara açılıyordu. Ufalan taşlarıyla duvarlar ve ara sıra birkaç mezar görüntünün içine dağılıyordu.

Tüm çekici olayların kapandığı ve güneşin battığı bu saatte, Appian Yolu onlara kalmıştı. Yürüyen birkaç kişi ve arada sırada geçen bisikletliler, yakalığını fark edince, ona selam verdiler. "Peder," diye,mırıldanıp, arkasından gelen sırt çantalı gruba bakarak, geçip gittiler.

Vigor, ayrıca, yanlarındaki daha uygun görünüşlü kişilerle yol kenarında duran açık saçık giysili birkaç kadın da gördü. Karanlık bastıktan

sonra, Appian Yolu, fahişeler ve aynı türdekilerle doluyor ve sıradan turistler için çoğunlukla tehlike oluşturuyordu. Özgün Appian Yolu gibi, haydut ve soyguncular hâlâ bu eski yolda av arıyorlardı.

"Fazla uzak değil," diye söz verdi Vigor.

Tepelerin yumuşak eteklerinin arasındaki yeşil asmaların tahta ve telle bağlandığı üzüm bağlarının içine doğru yürüdü. İlerde gidecekleri yerin bahçesinin girişi belirdi: Aziz Callistus Katakombları.

"Kumandan," dedi Kat geride kalarak, "önce araziyi yoklasak daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

"Yalnız gözlerinizi açık tutun," dedi adam. "Artık gecikme yok."

Vigor adamın sesindeki katılığı fark etti. Kumandan dinliyordu, ama uymaya gönüllü değildi. Vigor bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi.

Gray ilerlemeleri için eliyle işaret etti onlara.

Yeraltı mezarlığı saat beşte kapanmıştı, ama Vigor bakıcıyı aramış ve bu özel 'tur'u ayarlamıştı. Gri iş tulumu giymiş beyaz saçlı bir erkek, siperli bir kapıdan çıktı. Vigor onu iyi tanıyordu. Ailesi kuşaklar boyunca çevredeki sürülerin çobanlığını yapmıştı. Dişlerinin arasında sıkıca bir pipo tutuyordu."

"Monsenyör Verona," dedi. "*Come va?*"[1]

"*Bene grazie. E lei,*[2] *Guiseppe?*"

"Ben iyiyim, peder. *Grazie.*" Katakombları izlerken oturduğu küçük kulübeye doğru eliyle işaret etti. "Kulübemde bir şişe grappa var. Biraz üzümden hoşlandığınızı biliyorum. Bu tepelerden."

"Başka bir zaman, Guiseppe. Geç oldu ve korkarım işimiz acele bitmek zorunda."

Adam sanki bu acele onların suçuymuş gibi ötekilere baktı sonra Rachel'i gördü. "Olamaz! *Piccola*[3] Rachel...ama artık o kadar küçük değil."

Rachel gülümsedi, belli ki hatırlandığından ötürü mutlu olmuştu. Dokuz yaşından beri dayısıyla buraya gelmemişti. Rachel hemen onu kucakladı ve yanağından öptü. "*Ciao,* Guiseppe."

"*Piccola* Rachel için kadeh kaldırmalıyız, değil mi?"

"Belki aşağıdaki işimizi bitirdikten sonra," diye ısrar etti Vigor. Bura-

[1] İt. *Nasıl gidiyor?* (ç.n.)
[2] İt. *İyi, teşekkür ederim, ya sen?* (ç.n.)
[3] İt. *Küçük.* (ç.n.)

da, kulübesinde yalnız yaşayan adamın arkadaş istediğini biliyordu.

"*Si...bene.*" Sopasıyla kapıyı gösterdi. "Açık. Arkanızdan kilitlerim. Yukarı gelince kapıya vurun ben duyarım."

Vigor onları katakomblara giden kapıya götürdü. Kapıyı çekerek açtı. Guiseppe'nin iplere dizili ampulleri yanık bıraktığını görerek, içeri girmeleri için ötekilere işaret etti. Önlerinde merdiven boşluğu göründü.

Monk, Rachel'le birlikte girdiğinde geri dönüp bakıcıya baktı. "Bu adamı büyükannenle tanıştırmalısın. Bahse girerim çok iyi geçinirler."

Rachel sırıttı ve tıknaz adamın arkasından içeri girdi.

Vigor kapıyı arkasından kapattı ve önlerine geçerek merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Bu katakomb Roma'nın en eskilerindendir. Bir zamanlar özel bir Hıristiyan mezarlığıydı, ama bazı papalar buraya gömülmek isteyince genişledi. Şimdi doksan hektar kaplar ve dört kattır."

Vigor arkasında kapı kilidinin döndüğünü duydu. Aşağı indikçe hava sızan yağmur suları ve toprak kokusuyla ağırlaştı. Merdivenlerin dibinde, *loculi* kesikli duvarları ve üstlerine ölülerin yatırıldığı yatay nişleri olan bir girişe ulaştılar. Duvar yazıları vardı, ama bunlar bugünün Vandallarının işi değildi. Yazıların bazıları onbeşinci yüzyıldan kalmıştı: dualar, ağıtlar, övgülerdi.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu Gray, Vigor'un yanına gelerek. Yol giderek daraldığından iki kişinin yan yana yürümesi için yer yok gibiydi. Kumandan alçak tavanlara baktı.

Taşları ufalanmakta olan bu yeraltı mezarlığında, klostrofobisi[1] olmayanların bile sinirleri bozulurdu. Özellikle şimdi. Terk edilmiş ve boşken.

"Lucina'nın Türbesi daha derinlerdedir. Kakakombun en eski bölümünde yer alır."

Buradan ileride yollar açılıyordu, ama Vigor yolu biliyordu ve sağa döndü. "Yakın durun," diye uyardı. Burada kaybolmak çok kolaydır."

Yol daha da daraldı.

Gray döndü. "Monk, arkamızı kolla. On adım geriden. Görünürde kal."

"Korunmaktadır." Monk tüfeğini eline aldı.

Önlerine bir oda çıktı. Duvarları daha geniş *loculi*'ler, süslü arcsololia ve mezarlıklarla delik deşikti.

"Papalık Türbesi," diye bildirdi Vigor. "Burada Eutychianus'dan

[1] Kapalı yerde kalma korkusu. (ç.n.)

Zephyrinus'a kadar onaltı papa yatıyor."

Gray, "E den Z ye kadar," diye mırıldandı.

Cecelia türbesinden geçerken, "Cesetler çıkarıldı, " dedi Vigor konuyu derinleştirip." Onbeşinci yüzyıl dolaylarında, Roma'nın dış mahalleleri çeşitli güçler tarafından talan edildi. Gotlar, Vandallar, Lombardlar. Buraya gömülmüş olan önemli kişilerin çoğunun cesetleri kentin içindeki kilise ve şapallere götürüldü. Gerçekte, onikinci yüzyıla doğru, katakomblar öyle boşaltılmış ve terk edilmişti ki, tümüyle unutulmuş, onaltıncı yüzyıla kadar yeniden keşfedilmemişlerdir."

Gray öksürdü. "Görülüyor ki zaman çizgisi durmadan kendisiyle kesişiyor."

Vigor dönüp ona baktı.

"Onikinci yüzyıl," diye açıkladı Gray. "Aynı tarihte Bilge Adamlar'ın kemikleri de İtalya'dan Almanya'ya götürülmüş. Ayrıca imparatorlar ve papalık arasında bölünme yaratan Gnostik inancında o zaman yeniden ortaya çıktığını söylemiştiniz."

Vigor bu açıyı düşünerek başıyla onayladı. "Kargaşalı bir dönemdi. Onüçüncü yüzyılın sonuna doğru papalık Roma'dan kaçmıştı. Simyacılar, öğrendiklerini daha derinlere saklanarak korumaya çalışırken, ölümleri halinde, diğer Gnostik inancındakilerin izlemeleri için arkalarında ipuçları, ekmek kırıntıları bırakmış olabilirler."

"Bu Ejder Konseyi mezhebi gibi."

"Bu kadar sapkın bir grubun böyle ulu gerçekleri arayacak kadar aydınlatılacaklarını düşündüklerini sanmıyorum. Talihsiz bir yanlış hesaplama. Her iki şekilde de, sanırım haklısın. Bu ipuçlarının yerleştirildiği tarihleri saptamış olabilirsin. Ben, onüçüncü yüzyıl dolaylarında uyuşmazlığın zirvesindeyken, derim. O zamanlarda katakombları çok az kişi biliyordu. Gizli bir örgüt için ipuçlarını saklayacak bundan iyi yer olur mu?"

Bunu düşünürken, Vigor onları ard arda, yollar, türbeler ve odacıklardan geçirdi. "Az kaldı. Dinsel Tören Şapelleri'ni geçince." Altı odalı bir galeriyi gösterdi. Soyulmuş ve solmuş freskler. Vaftiz ve Son Yemeğin kutlanışını gösteren İncil'den resimler sergiliyordu. Bunlar erken Hıristiyanlık döneminin hazineleriydi.

Birkaç galeri daha geçtikten sonra, önlerinde hedefleri belirdi. Alçakgönüllü bir türbe. Tavan, alışılmış hıristiyan motifleriyle boyanmıştı: İyi Çoban, omuzlarında bir kuzu taşıyan İsa.

Tavandan başını çeviren Vigor, onun yerine yanlardaki iki duvarı işaret etti. "İşte bulmaya geldiğimiz bu."

20:10

Gray en yakındaki duvara yaklaştı. Yeşil bir zemin üzerine bir balık freski boyanmıştı. Üstünde, sanki balığın sırtında taşınıyormuş gibi gören, bir sepet ekmek vardı. İkinci duvara doğru döndü. Bu fresk birincinin aynısı gibiydi, ancak sepette bir şişe de şarap bulunuyordu.

Vigor, "Hepsi ilk Son-Yemeğin simgesi," dedi. Balık, ekmek ve şarap. Ayrıca, İsa'nın vaazını dinlemek için gelen kalabalık izleyicileri doyurmak için tek bir sepet balık ve ekmeği çoğalttığı, balık mucizesini de temsil ediyor."

"Yine çoğaltma simgesi", dedi Kat. "*Vesica pisces* gemotresi gibi."

"Peki ama bundan nereye varıyoruz?" diye sordu Monk. Tüfeği omzunda türbeye dönük duruyordu.

"Bilmeceyi izle," diye yanıt verdi Gray. "İkinci kıta 'Boğulduğu yerde karanlıkta süzülür ve kayıp krala bakar.' Karanlıkta süzüldüğü yeri bulduk, o halde nerede baktığını izleyeceğiz." İlk balığın baktığı yönü gösterdi.

Bu ilerideki galerilere gidiyordu.

Gray, çevresinde aranarak, o yöne doğru ilerledi. Üç Kral'ın net bir resmini bulması çok uzun sürmedi. Gray, üstünde Bilgeler'in hayranlık gösterdiği anın bir resmi olan freskin önünde durdu. Solmuştu, ama ayrıntılar açıkça görülebiliyordu. Bakire Meryem kucağında İsa ile bir taht-ta oturuyordu. Önünde üç cübbeli şekil, eğilerek armağanlar sunuyordu.

"Üç Kral," dedi Kat. "Yine Bilge Adamlar."

Geçitte, birkaç adım öteden, "Durmadan bu adamlara rastlıyoruz," diye yanıt verdi Monk.

Rachel, duvara doğru bakarak kaşlarını çatmıştı. "Ama bu ne anlama geliyor? Neden bizi buraya getirdi? Ejder Konseyi ne öğrendi?"

Gray günün tüm olaylarını aklından geçirdi, onları düzene sokmak için çabalamadı, yalnızca zihninin gezinmesine izin verdi. Bağlantılar kuruldu, çözüldü, yeniden düzenlendi. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

"Gerçek soru, *neden* bu eski simyacılarının bizi buraya yönelttiği," dedi Gray. "Bilgeler'in *bu* özel resmine. Monk'un söylediği gibi, İtalya'da bu kurallara rastlamadan bir köşeye dönemezsin. O halde neden özellikle bu fresk?"

Kimsede yanıt yoktu.

Rachel izlenebilecek bir yol önerdi. "Ejder Konseyi Bilge Adamlar'ın

kemiklerinin peşinden gitti. Belki de bu açıdan bakmalıyız."

Gray onayladı. Bunu düşünmeliydi. Tekerleği yeniden icat edecek değillerdi ya. Ejder Konseyi bilmeceyi çözmüştü bile. Tüm yapacakları geriye doğru izlemekti. Gray bunu düşündü ve tek bir olası yanıt buldu.

"Belki de balığın özellikle bu krallara doğru bakması onların gömülmüş olmasındandır. Mezarlıkta. Toprağın altında, balıkların boğulacağı yerde. Bu ipucunun cevabı, yaşayan bilgeler değil, ölmüş ve bir zamanlar *kemiklerle* dolu olan bir türbeye gömülmüş olanlardır."

Vigor'dan bir şaşkınlık sesi çıktı.

"O halde Ejder Konseyi kemiklerin peşindeydi," dedi Rachel.

"Bana kalırsa, Ejder Konseyi kemiklerin kemik olmadığını zaten biliyordu," dedi Gray. "Yüzyıllardır bu işin içindeydiler. Biliyor olmalıydılar. Bakın katedralde neler oldu. Beyaz altın tozunu bir şekilde öldürmek için kullandılar. Onlar oyunda çok ilerideler."

Rachel, "Ve daha çok güç istiyorlar," dedi. "Bilge Adamlar'ın çözümü."

Vigor gözlerini kısarak dikkatini topladı. "Eğer - Bilge Adamlar'ın kemiklerinin İtalya'dan çıkarılıp Almanya'ya götürülmesinin ne anlama geldiği konusunda haklıysanız kumandan, belki de bu yer değiştirme tarihin söylediği gibi talan değildi ve anlaşarak yapılmıştı. Bileşimi koruma amaçlıydı."

Gray başıyla onayladı. "Ve Ejder Konseyi onların Köln'de kalmalarına izin verdi... göz önünde güvende. Onların bir anlamı olduğunu biliyor, ama onlarla ne yapacaklarını bilmiyorlardı."

"Şimdiye kadar," dedi Monk birkaç adım öteden.

"Ama sonuçta," diye devam etti Gray, "Tüm bu ipuçları sonunda neyi gösteriyor? Şimdilik yalnızca bir kilisedeki kemikleri. Onlarla ne yapılacağını, neye yaradıklarını söylemiyor."

"Unutuyoruz," dedi Kat. Bu süre boyunca, dikkatini freske vererek, tamamen sessiz kalmıştı. "Bölümdeki dörtlük, balığın 'kayıp *krala* gözünü diktiğini' söylüyor. *Krallara* değil. Burada üç kral var. Sanırım anlamın ya da simgeciliğin bir katı daha gözümüzden kaçıyor." Diğerlerine doğru döndü. "İpucu hangi *kayıp kralı* ima ediyor?"

Gray bir yanıt bulmaya çalıştı. Bilmeceler bilmecelerin üstüne kurulmuştu.

Vigor, çenesini eline almış, dikkatini toplamaya çalışıyordu. "Yan katakombda bir *fresk var. Domatilla Katakombu*'nda. Fresk üç değil *dört* bilge gösteriyor. İncil, Bilge Adamlar'ın sayısında hiçbir zaman kesin bilgi

vermediğinden, eski Hıristiyan sanatçıları sayıyı değiştiriyorlardı. Kayıp kral burada kayıp olan bir başka bilge anlamına gelebilir.

"*Dördüncü* Bilge Adam mı?" diye sordu Gray.

"Simyacıların kayıp bilgisini temsil eden bir şekil." Vigor başını kaldırıp, onayladı. "İkinci dörtlükteki mesaj, bilgenin kemiklerinin, dördüncü bilgeyi bulmak için kullanılabileceğini ima ediyor. O her kimse."

Rachel, Gray ile Vigor'un dikkatini çekerek başını salladı. "Bu ipucunun bir türbede gömülü olduğunu unutmayın. Sanırım bulmamız gereken dördüncü bilge değil, bu *türbe*. Bir kemik seti ötekileri bulmakta kullanılıyordu. Belki de bir başka gizli metal karışımını."

"Ya da daha büyük bir şey. Bu kesinlikle Ejder Konseyi'ni heyecanlandırırdı."

"Ama Bilge Adamlar'ın kemikleri bu kayıp mezarı bulmaya nasıl yardımcı olabilir?" diye sordu Monk.

Gray, yeniden Lucina Türbesi'ne doğru ilerlerken, "Yanıt *üçüncü* dörtlüğün içinde olmalı," dedi.

14:22
Washington, D.C.

Painter Crowe kapının vurulmasıyla uyandı. İskemlesini arkaya yatırıp uyuyakalmıştı. Lanet ergonomikler...[1]

Uykuyu boğazını temizleyerek yok etti. "Girin."

Logan Gregory içeri girdi. Saçları ıslaktı ve temiz bir gömlekle ceket giymişti. Yedi gün yirmidört saat orada değilmiş de sanki yeni bir güne başlamış gibi görünüyordu.

Logan onun dikkatini fark etmiş olmalıydı ve elini kolalı gömleğine sürdü. "Biraz koşmak için spor salonuna gittim. Dolabımda temiz bir kat giysi bulundururum."

Painter'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, yanıt bulamadı. Gençlik. Bırakın birkaç kilometre koşmayı, koltuğundan kalkabileceğini bile sanmıyordu. Ama yine de, Logan ondan yalnızca beş yıl daha gençti. Paniter, kendisini tüketenin yaştan çok stres olduğunu biliyordu.

"Efendim," diye devam etti Logan. "Roma'daki Carabineri Gücü'ndeki General Rende'den haber aldım. Kumandan Pierce ve diğerleri yine saklanmışlar."

---

[1] İnsanların verimliliğini artırmak için iş ve iş kolları üzerinde yapılan çalışma, işbilimi. (ç.n.)

Painter öne eğildi. "Bir saldırı daha mı oldu? Şimdiye kadar Vatikan'a varmış olmalıydılar."

"Hayır, efendim. Siz onları aradıktan sonra, Carabineri korumasını göndermiş ve kendi başlarına gitmişler. General Rende onlara ne söylediğini bilmek istiyor. Arazi ajanı, Teğmen Rachel Verona, sizin ona bir bilgi ilettiğinizi söylemiş. General Rende olayın dışında tutulmaktan hoşlanmamış görünüyordu."

"Peki sen ne söyledin?"

Logan iki kaşını da kaldırdı. "Hiçbir şey efendim. Bu resmi Sigma politikasıdır, değil mi? Biz hiçbir şey bilmiyoruz."

Painter gülümsedi. Bazen böyle oluyordu.

"Kumandan Pierce ne olacak, efendim? Şimdi ne yapmak istiyorsunuz? Bir tehlike işareti verelim mi?"

Painter, Sean McKnight'in daha önce kulağını büktüğünü hatırladı. Ajanlarına güven. "Onun aramasını bekleyeceğiz. Kötü bir şeyler döndüğünün kanıtı yok. Kendi oyununu oynaması için rahat bırakacağız."

Logan bu cevaptan tatmin olmuşa benzemiyordu. "O halde ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Logan, biraz dinlenmeni öneririm. Kumandan Pierce harekete geçince, burada dinlenmeye pek vaktimiz olmayacak."

"Evet efendim." Kapıya doğru yürüdü.

Painter yeniden koltuğunda arkasına yaslandı ve koluyla gözlerini örttü. Lanet olsun, ama koltuğu da rahattı. Uykuya daldı fakat bir şey onu rahatsız ediyor, uyumasını engelliyordu. Bir şey dürtüyordu. Gray'ın söylediği bir söz. Sigma'ya güvenmemek gibi. Bir sızıntı.

Olabilir miydi?

Bu ana kadar, kendisinin dışında, bu operasyonla ilgisi tam bilgisi olan tek bir kişi vardı. Sean McKnight bile her şeyi bilmiyordu. Yavaşça koltuğunu ileriye doğru eğdi. Gözleri açıldı.

Olamazdı.

20:22

Lucina Kripta'sında[1] Gray balıklı ikinci freskin önünde duruyordu. Üçüncü bilmeceyi çözmeleri gerekiyordu.

---

[1] Kilise döşemesinin altında bulunan bir oda; özellikle ibadet veya defin için kullanılır. (ç.n.)

Monk iyi bir soru sordu. "Ejder Konseyi neden bu katakombları bombalamıyor? Neden ötekileri bulun diye bırakıyorlar?"

Rachel onun yanında duruyordu. "Ellerinde Ölüler Kitabı'nın sahte kopyası varken neden korkacaklardı ki? Eğer Seichan bilmece haritasını çalmamış olsaydı, buraya bakmak kimsenin aklına gelmezdi."

Kat ekledi, "Belki de Konsey kendi yorumlarından çok emin değildi. Belki taşın içindeki bu öykünün, kendileri doğru çeviriyi bulunca kadar sağlam kalmasını istiyorlardı."

Gray, zamanın artan baskısını hissederek bunu tarttı. Yeniden freske döndü. "Bakalım ne bulmuşlar. Üçüncü dörtlükte balık suyu bekliyor. İlk balık gibi, sanırım biz de onun baktığı yeri izlemeliyiz."

Gray türbeden çıkan galerilerden bir başkasını işaret etti. İkinci balık o yöne bakıyordu.

Ama Vigor, bir ona bir onun aynısı olan diğerine bakarak, balıkları izlemeyi sürdürdü. "İkizler," diye mırıldandı.

"Nedir o?"

Vigor Dayı, iki balığın arasında elini salladı. "Bu bilmeceler oyununu kim kurduysa simgeleri tabakalar halinde yaymayı seviyormuş. Bu iki balığı seçtiği gibi. Görünüşleri neredeyse aynı. İkinci balıktan, bir anlamı olmadan, ikiz diye söz ediyor olamaz."

Gray, "Ben bağlantıyı görmüyorum," dedi.

"Sen yalnızca Yunanca bilmiyorsun, Kumandan."

Gray suratını astı.

Monk, şaşırtıcı biçimde, sahip olduğu Yunan mirasının uzo sevmek ve kötü dansetmekten ileri olduğunu kanıtlayarak lafa karıştı. "*İkiz, didymus* şeklinde çevrilir."

"Çok iyi," dedi Vigor. "Ve İbranice'de, ikiz *Thomas*'tır. Didymus Thomas'ta olduğu gibi. Oniki havariden biri."

Gray, Monsenyör'le Como Gölü'nde yaptıkları tartışmayı hatırladı. "Thomas, John ile uyuşmazlık içinde olan havariydi."

"Ve Bilge Adamlar'ı vaftiz eden oydu," diye hatırlattı Vigor. "Thomas, Gnostik inancı temsil ediyordu. Sanırım burada *ikiz* sözcüğünü kullanmak, Thomas'ın İncil'ine bir övgü oluyor. Bu simyacıların, Thomas'ı tanıyıp, kendilerinin de Thomas Hıristiyanları olabileceğini düşünüyorum... Roma'yı izleyen, ama yine de gizlice Gnostik uygulamalarını sürdüren kilise cemaati. Her zaman, bu Kilise içindeki Kilise'yle ilgili fısıltılar olmuştur. Papalık Kilisesi'nin yanında ve içinde saklanan bir Thomas Kili-

sesi. Kanıt bu olabilir."

Gray, ötekinin sesinde büyüyen heyecanı fark etti.

"Belki de kökleri Musa ve Mısır'a kadar giden simyacılar toplumu, Katolik Kilisesi ile karışmıştır. Thomas'ın İncili'ne inananlarla ortak bir zemin bulmuşlar, haçı takarak ve Kilise'ye diz bükerek, tarihte ilerlemişlerdir."

"Göz önünde saklanarak," dedi Monk.

Vigor başıyla onayladı.

Gray, bu mantık çizgisini izledi. İzlemeye değer olabilirdi, ama şimdilik çözmeleri gereken başka bir bilmece vardı. Galerinin ilerisini gösterdi. "Bu ipuçlarını kim bıraktıysa, bize üçüncü kez meydan okuyor."

İkizler su bekliyor...

Gray, bu yeni galeriye doğru önden yürüdü. İçinde su olan bir fresk arıyordu. Birkaç tane -İncil'den alınan- sahnenin önünden geçti, ama hiçbirinde su resmi yoktu. Bir masanın çevresinde toplanmış bir aile resmi vardı, ama şarap sunuluyor gibi görünüyordu. Sonra kollarını cennete doğru kaldırmış dört kişinin resmi geldi. Hiçbirinin elinde sürahi yoktu.

Vigor arkadan ona seslendi. Döndü.

Diğerleri bir nişin[1] yanında toplanmıştı. Onların yanına gitti. Bu resmi daha önce araştırmıştı. Bir sopayla taşa vuran bir adam gösteriyordu. Tek damla su bile yoktu.

"Bu Musa'nın çöldeki bir resmi," dedi Vigor.

Gray açıklama bekledi.

"İncil'e göre, çölde bir taşa vurdu ve kaçan İsraillilerin susuzluğunu gidermek için taze bir kaynak fışkırdı."

Monk, "Oradaki yaşlı balığımız gibi," dedi.

"Bu, dörtlükte sözü edilen fresk olmalı," dedi Vigor. "Musa'nın mannayı ve bu mucizevi beyaz tozları bildiğini hatırlayın. Bu gerçeği kabul etmek yerinde olur."

"Öyleyse bu ufalanan resimde hangi ipucu var?" diye sordu Gray.

"*İkiz suyu bekliyor, ama sunağın üzerinde kemik, onu kemiklerine kadar yakacak,*" diye alıntı yaptı Vigor. "Kemik onu kemiklerine kadar yakacak... Geriye doğru düşünün. Rachel'in daha önce önerdiği gibi, Ejder Konseyi'nin yaptığı gibi... Köln'de. Kilise cemaati, bir şekilde, beyinlerindeki elektrik fırtınası ile yandı. Ve beyaz toz bu işin içindeydi. Ve büyük olasılıkla, Bilgeler'in kemiklerindeki bileşik de öyle."

[1] Duvar içinde oyuk. (ç.n.)

Rachel, "Mesaj bu mu?" diye sordu. "Öldürmek. Bir sunağı, Köln'deki gibi, kan ve cinayetle, lanetlemek mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Gray. "Ejder Konseyi kemikleri tutuşturdu ve anlaşılan hiçbir şey öğrenmedi ki, daha sonra aynı izin üstünde devam etti. Belki de Köln yalnızca bir deney ya da deneme yoluydu. Belki de Ejder Konseyi, Vigor'un önerdiği gibi, bilmeceyi yorumlayışlarından emin değildi. Her iki şekilde de, beyaz tozun yeteneklerinin bir bölümünü açıkça biliyorlardı. Aygıtlarıyla, bu yüksek dönüşlü süperiletkenlerin içindeki enerjiyi harekete geçiriyor ve kabaca kendi amaçları doğrultusunda kullanıyorlardı. Onu öldürmek için kullandılar. Ama simyacıların başlangıçta yapmak istediklerinin bu olduğunu düşünmüyorum."

Rachel, hâlâ midesi bulanıyor gibi görünüyordu.

"Gerçek yanıt burada," diye bitirdi Gray. "Eğer Ejder Konseyi çözdüyse, biz de yapabiliriz."

"Ama onların, yazıyı Kahire'den çaldıktan sonra, aylarca zamanı vardı," dedi Monk. "Ve bu zımbırtıyla ilgili bizden çok şey biliyorlar."

Grup başlarını sallayarak onayladı bunu. Çok az uyuduklarından, hepsi adrenalinden gerilmişti. Bilmeceler hâlâ sahip oldukları birazcık zihinsel yedekleri tüketiyor ve üzerlerinde yenilginin bezginliği bırakıyordu.

Gray, güçsüzleşmeyi reddederek, gözlerini kapatıp dikkatini topladı. Tüm öğrendiklerini aklından geçir. Bileşik, platin grubundaki birçok farklı metalden oluşuyordu. Gerçek tarifi, laboratuvar deneyleri ile bile bilinemiyordu. Bileşik sonra kemik haline getiriliyor ve bir katedralde saklanıyordu.

Neden? Simyacılar aslında Kilise içindeki gizli bir Kilise'ye mi aitti? Kemikleri kargaşa esnasında, papa karşıtları, çatışmalar devrinde saklamayı böyle mi başardılar?

Tarih ne derse desin, Gray, Ejder Konseyi'nin aygıtının bir şekilde mahalindeki bileşiğin içindeki gücü harekete geçirdiğinden emindi. Belki de komünyon ekmeklerini bozmak yalnızca o gücün enini boyunu ölçmekti. Ama böyle bir güç öncelikle ne için kullanılıyordu? Bir aygıt, bir silah olarak mı?

Gray, kimyasal maddelerin deşifre edilmeyen kitabının, eski bir gücün olası deposuna giden bir dizi ipucu olarak geride bırakılan, yüzyıllardır gizlenen kopyasının üzerinde derin düşündü.

Deşifre edilemeyen eski bir elyazması.

Tam vazgeçiyordu ki, cevap, birdenbire, gözlerinin arkasındaki bir ağrı gibi geldi ona.

Bir elyazması değildi bu.

Bunun doğru olduğunu bilerek, "Bu bir *anahtar*," diye yüksek sesle mırıldandı. Diğerlerine doğru döndü. "Bileşik şifresi çözülemeyen, taklit edilmesi imkansız kimyasal bir anahtar. Onun eşi bulunmaz kimyasının içinde, dördüncü Bilge Adam'ın mezarının yerini açacak güç olmalı."

Vigor konuşmaya başladı ama Gray elini uzatıp onu susturdu.

"Ejder Konseyi bu gücü ateşlemeyi, o anahtarı çevirmeyi biliyor. Ama kilit nerede? Köln'de değil. Ejder Konseyi orada başarısız oldu. Ama ikinci bir tahminleri olmalı. Yanıt burada. Bu freskin içinde."

Gözlerini grubun üzerinde gezdirdi.

"Bunu çözmek zorundayız," dedi. Dördüncü freski gösterdi. "Musa bir taşa vuruyor."Sunaklar çoğunlukla taştan yapılır. Bunun bir anlamı var mı? Sina Çölü'ne gidip Musa'nın taşını mı aramalıyız?"

"Hayır," dedi Vigor, yenilgi sisinin içinden çıkarak. Uzandı ve boyalı taşa dokundu. "Bilmecedeki simge katlarını hatırlayın. Bu Musa'nın taşı değil, En azından, yalnız onun değil. Freskin adı aslında, "Musa-Peter Taşa Vururken"dir.

Gray kaşlarını çattı. "Neden iki ad? Musa ve Peter?"

"Katakombların her yerinde, Aziz Peter'in resmi çoğunlukla Musa'nın ayaklarının üzerine koyulmuştur. Bu havariyi yüceltmenin bir yoluydu."

Rachel boyalı yüze daha yakından baktı. "Eğer bu Aziz Peter'in taşıysa...?"

"Yunanca'da taş *petros*'tur," dedi Vigor. "Havari Simon Bar-Jona, bu nedenden ötürü "Peter," sonunda da Aziz Peter adını aldı. İsa'nın sözlerinden, "Sen Peter'sin ve bu taşın üzerinde ben, kilisemi inşa edeceğim."

Gray bunları birleştirmeye davrandı. "Yani bilmecede geçen sunak, St. Peter Bazilikası'ndaki sunak mı demek istiyorsunuz?"

Rachel birden döndü. "Hayır. Biz simgelemeye tersten bakıyoruz. Dörtlükte, sunak sözcüğü kullanılıyor, ama resim onun yerine taş sözcüğünü koyuyor. Bizim aradığımız bir sunak değil, bir taş."

"Harika," dedi Monk. "Bu bizim arama alanımızı gerçekten daraltıyor."

"Öyle," dedi Rachel. "Dayım, İncilin Aziz Peter'le bir *taş* arasında bağlantı yapan en anlamlı bölümden alıntı yaptı. Peter, üzerinde kilisenin inşa edileceği taş olmalıydı. Şimdi nerede olduğumuzu hatırlayın. Bir yeraltı türbesinde." Fresk'in üzerindeki taşa vurdu. "Yeraltında bir taş."

Rachel hepsine baktı, gözleri o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse karanlıkta parlıyordu. "St. Peter Bazilikası hangi arsa üzerine kurulmuştu? Hangi *taş*, kilisenin temellerinin altında gömülü?"

Gray gözleri açılarak yanıt verdi. "Aziz Peter'in mezarı."

"Kilise'nin Taşı," diye tekrarladı Vigor.

Gray gerçeği hissetti. Anahtar, kemiklerdi. Mezar kilitti.

Rachel başıyla onayladı. "Ejder Konseyi'nin bundan sonra gideceği yer orası. "Hemen Kardinal Spera ile konuşmalıyız."

"Aman.. olamaz!.."

Vigor dimdik oldu.

"Ters olan nedir?" diye sordu Gray.

"Bu gece... akşam karanlığında..." Vigor saatine baktı yüzü bembeyaz olmuştu. Döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Acele etmeliyiz."

Gray diğerleriyle birlikte izledi onu. "Ne?"

"Köln'deki felaket için bir anma ayini. Dua güneş doğuşunda yapılacak. Papa da içlerinde olmak üzere binlerce kişi katılacak."

Gray birden Vigor'un neden korktuğunu anladı. Köln'deki katliam gözünün önüne geldi. Tüm gözler, *Scavi*'den havarinin mezarının çıkarıldığı, St. Peter Bazilikası'nın altındaki ölüler şehrinden uzaklaşacaktı.

Kilise'nin Taşı.

Eğer Ejder Konseyi Bilgeler'in kemiklerini orada ateşlerlerse...

Kilisenin içindeki insan kalabalığını, alanda birikenleri düşündü.

Aman, Tanrım...

9

Scavi

29 Temmuz, 20:55
Roma, İtalya

Uzun bir yaz günü olmuştu.

Gray katakomblardan dışarı tırmanırken, Appian Yolu'nun üzerine akşam karanlığı çöküyordu. Bir elini gözlerine siper etti. Katakombların loşluğundan sonra, eğik güneş ışınları göz kamaştırıyordu.

Bakıcı Guiseppe, çıkan grup için kapıyı tuttu, sonra arkasından kapatıp kilitledi. "Her şey yolunda mı, Monsenyör?". Yaşlı adam kapıdan çıkarken onlardaki gerginliği hissetmiş olmalıydı.

Vigor başıyla onayladı. "Bir telefon etmem gerekiyor."

Gray, uydu telefonunu Vigor'a verdi. Vatikan uyarılmalı ve alarma geçirilmeliydi. Gray, Vigor'un orada bir yetkiliye ulaşabilecek tek kişi olduğunu biliyordu.

Bir adım ötede, Rachel cep telefonunu çıkarmış, merkezi arıyordu bile.

Bir kurşun sesi onları durdurdu. Çökmekte olan karanlığın içinde parlayan bir kurşun, avludaki çakmak taşlarına çarptı.

Gray biraz şaşırarak, biraz da bunu bekleyerek, aniden harekete geçti.

Avlunun yanındaki bakıcı kulübesini göstererek, "Koşun!" diye bağırdı. Guiseppe evinin kapısını açık bırakmıştı.

Sığınacakları yere doğru koştular. Bir yanda Gray diğer yanda Rachel, yaşlı bakıcıyı destekleyerek yardım ettiler.

Kulübeye ulaşamadan önce, kapı alevler içinde patlayarak, hepsini geriye fırlattı. Gray, Guiseppe ve Rachel'le birlikte yere yuvarlandı. Menteşelerinden ayrılan kapı, kaldırım taşlarının üzerinde kaydı. Avlu parçalanmış camlarla doldu.

Gray, Rachel ile bakıcıyı koruyarak, bir dizinin üstüne çöktü. Kat da

onun dayısını aynı biçimde koruyordu. Gray, tabancasını çıkarıp ileri uzatmıştı, ama bir hedefi yoktu. Ortada, dışarı fırlayan cübbeliler görünmüyordu.

Çevreyi saran üzüm bağlarıyla çamlar, gölgelerin ve karanlığın içinde uzanıyordu. Sessizlik.

"Monk," dedi Gray.

Ortağı tüfeğini çıkarmıştı bile. Kabzanın üzerindeki gece görüş dürbününden bakıyordu.

"Bir şey göremiyorum," dedi Monk.

Bir telefon çaldı. Tüm gözler Vigor'a çevrildi. Elinde Gray'ın telefonuyla çömelmişti. Elindeki telefon yeniden çaldı.

Gray ona açması için işaret etti.

Vigor telefonu kulağına götürerek uydu ona.

"*Pronto,*[1]" dedi. Bir dakika dinledi sonra telefonu indirdi ve Gray'a verdi. "Seni arıyorlar."

Gray bir amaçla durdurulduklarını biliyordu. Başka kurşun atılmamıştı. Neden? Telefonu aldı.

Daha konuşamadan, bir ses selamladı onu. "Merhaba, Kumandan Pierce."

"Seichan."

"Görüyorum ki, Sigma kumanda merkezinden mesajımı almışsın."

Seichan nasıl olduysa onları buraya kadar izlemiş ve pusu kurmuştu. Ve o da nedenini biliyordu." "Bilmece..."

"Sen ve arkadaşlarının katakomblardan deli gibi çıktığınıza bakarak, gizemi çözdüğünüzü düşünebilirim."

Gray sessiz kaldı.

Seichan, sakin bir şekilde, "Raoul da bu bilgiyi paylaşmak istememişti," dedi. "Galiba Ejder Konseyi, Guild'in yan işlerde olmasını ancak savunmada kalmasını istiyor. Bu olamaz. O halde, siz öğrendiklerini güzellikle paylaşırsanız, yaşamanıza izin veririm."

Gray, telefonun alıcısını eliyle kapattı. "Monk?"

"Hâlâ bir şey yok, kumandan," diye fısıldadı adam.

Seichan, avluyu iyi görebileceği bir yerde atış konumundaydı. Üzüm bağları, ağaçlar ve gölgeli bayırlar onu iyi gizliyordu. Onlar katakomblardayken buraya gelmiş ve kapıya bubi tuzağı kurup onları açıkta kalmaya zorlamıştı.

Onun insafına kalmışlardı.

"Acele ettiğine bakılırsa," dedi Seichan, "zaman önemli olmalı. Ve ben bütün gece bekleyip, siz konuşuncaya kadar sizleri bir bir avlayabilirim." Bunu daha iyi anlamaları için sıktığı bir kurşun, ayağının dibindeki bir taşı parçaladı ve havalandırdığı parçalar Gray'ı toza boğdu. "Onun için, cici çocuk ol."

Monk yanından fısıldadı. "Tüfeğinde egzoz bastırıcı olmalı. Orada bir kıvılcım bile görmedim."

Tuzağa düşmüşlerdi ve pazarlık etmekten başka seçenekleri yoktu. "Ne bilmek istiyorsun?" diye bağırdı.

"Ejder Konseyi bu akşam hedefin üzerine yürüyor. Ve sanırım siz onun ne olduğunu keşfettiniz. Bana söyleyin ve hepiniz özgürce çekip gidin."

"Sözünü tutacağını nereden bileyim?"

"Bilemezsin. Başka seçeneğin de yok. Bunun belli olduğunu sanıyordum, Gray. Sana Gray diyebilir miyim?" hiç duraksamadan konuşmayı sürdürdü. "Seni yararlı bulduğum sürece yaşayacaksın, ama doğal olarak hepinize ihtiyacım yok. Gerekirse arkadaşlarını örnek yapabilirim."

Gray'ın seçeneği yoktu. "Tamam. Evet. Çözdük lanet olası bilmeceyi."

"Ejder Konseyi nereye saldıracak?"

"Bir kiliseye," diye blöf yaptı Gray. "Coliseum'un yakınlarında, bir-"

Kulağının yanından bir ıslık sesi geçti ve aynı zamanda yaşlı bakıcının şaşkın bir şekilde bağırdığını duydu. Gray döndüğünde yaşlı adamın omzunu tuttuğunu gördü. Adam yana düşerken, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Rachel hemen onun yardımına koştu.

"Monk, yardım et onlara," dedi Gray, sessizce küfrederek.

Takım arkadaşlarının bir tıp çantası ve tıp eğitimi vardı. Yine de, Monk, elinde tüfeğiyle duraksadı, araştırmasından vazgeçmek istemiyordu.

Gray onun gitmesi için daha sertçe işaret etti. Seichan kendini gösterme hatasını yapmayacaktı. Monk silahını indirdi ve bakıcıya yardıma gitti.

"Serbest geçiş izni," dedi Seichan onun kulağına. "Bir yalan daha söylersen, bu kez biraz kandan fazlasını ödeyeceksiniz."

Gray'ın parmakları telefonun üzerinde kasıldı.

"Benim kendi bilgi kaynağım var," diye devam etti kadın. "Onun için cevabın doğru mu yanlış mı anlarım."

---

[1] İt. *Alo.* (ç.n.)

Gray onu yanıltmak için bir yol aradı, ama bakıcının inlemeleri bir strateji üzerinde odaklanmasını güçleştiriyordu. Ve ne zamanı vardı, ne de başka seçeneği. Kadına gerçeği söylemesi gerekiyordu. Kadın bu ana kadar onu oyunun içinde tutmuştu ve şimdi artık bu iyiliği ödemesi gerekiyordu. Hoşlansa da hoşlanmasa da, o ve Guild aynı yatağa girmişlerdi. Bu başka bir zamanda halledilecekti. Ve bunun olabilmesi içinde yaşamaları gerekiyordu.

"Eğer zaman konusunda doğru söylüyorsan," dedi Gray, "Ejder Konseyi bu gece Vatikan'a saldıracak."

"Nereye?"

"Bazilikanın altına. Aziz Peter'in mezarına." Gray, kanıt olarak, bilmecenin çözümünün kısa bir özetini yaptı.

"Akıllıca iş," dedi kadın. "Seni sağ bırakmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Şimdi lütfen tüm mobil telefonlarınızı bırakın. Onları yanan kulübenin içine atın. Ve oyun yok, Kumandan Gray. Senin ve takımının kaç tane telefonu olduğunu bilmediğimi sanmayın."

Gray onun dediğini yaptı. Kat tüm telefonları topladı sonra onları birer birer göstererek, kapıdan büyümekte olan yangının içine attı.

Gray'ın kulağındaki telefon dışında.

"Şimdilik *arrivederci*[1], Kumandan Gray."

Kulağındaki telefon, uzaktan atılan bir kurşunla aniden patladı. Kulağı çınladı. Boynundan aşağı kan sızıyordu.

Gray bir veda kurşunu daha bekleyerek gerildi. Onun yerine, bir motorun gürültüyle çalıştığını ve sonra da gümbürtüye dönüştüğü duydu. Bir Motosiklet. Dağ sırasının altında kalarak uzaklaştı. Ejderha Kadın ihtiyacı olan bilgiyle uzaklaşıyordu.

Gray döndü.

Monk, bakıcının omzunu sarmıştı. "Yalnızca bir sıyrık. Şanslıymış."

Ama Gray bunun şansla ilgisi olmadığını biliyordu. Kadın onlardan herhangi birini gözünün ortasından vurabilirdi.

"Kulağın nasıl?" diye sordu Monk.

Gray kızgın bir şekilde başını salladı.

Monk yine de yaklaştı. Pek nazik davranmayarak uzandı ve kulağındaki yarayı inceledi. "Yalnız deriyi sıyırmış. Kımıldama." Yarayı sildi sonra minik bir şişeden bir şey fışkırttı.

---

[1] İt. *Allahaısmarladık* (ç.n.)

Lanet şey çok acıttı.

"Sıvı sargı," diye açıkladı Monk. "Birkaç saniye içinde kurur. Eğer üstüne üflersem daha da çabuk. Ama seni fazla heyecanlandırmak istemem."

Arkalarında, Rachel ile Vigor yaşlı bakıcının ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı. Kat, yaşlı adamın çoban asasını aldı. Adamın gözleri kulübesine takılı kalmıştı. Parçalanan pencerelerden alevler fışkırıyordu.

Vigor bir elini adamın omzuna koydu. "*Mi dispiace*[1]..."

Adam omzunu silkti, sesi çok sertti, Koyunlarım hâlâ duruyor. Evler yeniden inşa edilebilinir."

"Bir telefon bulmalıyız," dedi Rachel yavaşça Gray'a. "General Rende ve Vatikan uyarılmalı."

Gray, iletişim hatlarının kesilmesinin bir geciktirme taktiği olduğunu, ve böylece Ejder Konseyi'ne ve dolayısıyla Guild'e biraz *zaman* kazandıracağını biliyordu. Batıdaki göğe baktı.

Güneş batmıştı. Yalnız kızıl bir parlaklık onun gidişini belli ediyordu.

Ejder Konseyi kesinlikle harekete geçmişti.

Gray bakıcıyla konuştu. "Guiseppe, bir otomobilin var mı?"

Adam yavaşça başıyla onayladı. "Arka tarafta." Önden gitti. "Yanan kulübenin arkasında taş damlı bir garaj, daha doğrusu bir kulübe vardı. Kapısı yoktu.

Açık kapıdan, orayı dolduran, muşambayla örtülü bir şekil görünüyordu.

Guiseppe asasını salladı. "Anahtarlar içinde. Geçen hafta benzin doldurmuştum."

Monk ve Kat, arabanın üstünü açmak için önden girdiler. Birlikte muşambayı kenara çektiklerinde, abanoz kadar siyah, klasik bir 66 Maserati Sebring ortaya çıktı. Bu, Gray'a, eski Fort Mustang'ı hatırlattı. Uzun kaputu, güçlü gövdesi ve geniş tekerlekleriyle, hız için yapılmıştı.

Vigor, Guiseppe'ye baktı.

Adam omuz silkti. "Teyzemin arabası...çok az kullanıldı."

Rachel mutluluk içinde arabanın yanına gitti.

Hızla içine bindiler. Guiseppe, katakombların bakıcılığı görevine devam ederek, itfaiyenin gelmesini beklemeye razı oldu.

Rachel sürücü yerine geçti. Roman sokaklarını en iyi o biliyordu. Ama ötekiler bu şoför seçiminden mutlu değillerdi.

---

[1] İt. *Benim hatam* (ç.n.)

Rachel, anahtarı çevirip motor kükreyince, "Monk," dedi.

"Ne?"

"Belki de gözlerini kapatsan iyi olur."

21:22

Bir telefon kulübesinin yanında kısa bir süre durduktan sonra Rachel kaldırımdan hareket etti. Sinirlenen bir sürücünün korna çalmasına neden olarak, hızla, trafiğin içine girdi. Adamın derdi neydi? Onunla arkasındaki Fiat'ın arasında kocaman bir ara vardı. Az mıydı bu?

Maserati'nin farları karanlığı mızrak gibi deliyordu. Gece iyice basturmıştı. Kentin girişine doğru fren lambalarının ışığı dizilmişti. Kız, diğer arabaların arasından ve çevresinden dolaştı, onlar yalnızca engeldiler. Arada sırada, karşıdan gelen trafiğin yoluna da giriyordu. Yanlardaki boş yerleri harcasa ayıp olurdu.

Arka koltuktan bir inleme duyuldu.

Kız iyice hızlandı.

Hiç kimseden gerçek bir şikayet çıkmadı.

Yeniden telefonlara geldiklerinde, Vigor Kardinal Spera'yı ararken, Rachel de General Rende ile konuşmaya çalıştı. İkisi de başaramadı. Her iki adam da çoktan başlamış olan anma törenindeydi. General Rende, St. Peter Alanı'nı koruyan Carabinieri Gücü'nü yönetiyordu. Kardinal Spera ayine katılmıştı. Mesajlar bırakılmış, alarm haline geçilmişti. Ama zamanında yetişebilecekler miydi?

Herkes, Ejder Konseyi'nin saldıracağı yerden birkaç adım uzaktaki ayin duasındaydı. İnsan kalabalığı kusursuz bir maske olacaktı.

Yolcu koltuğundaki Gray, "Ne kadar kaldı?" diye sordu. Dizlerinin üzerine çantasını açmış, hızla çalışıyordu. Kız yolla çok meşgul olduğundan, onun ne yaptığını göremiyordu.

Rachel, hızla Trajan Market'i, eski bir Roma alışveriş merkezini geçti. Taşları ufalanmakta olan yarım daire biçimindeki yapı, Quirinal tepesine kurulmuştu. İyi bir sınır taşıydı. "Üç kilometre," diye yanıt verdi Gray'a.

Vigor arka koltuktan uzanarak, "Anma kalabalığı yüzünden ön girişe asla varamayız," diye uyardı. "Vatikan'a demiryolu girişini denemeliyiz. Güney duvarının yanındaki Via Aurelia'ya doğru git. Bazilikanın arkasındaki arsadan geçebiliriz. Arka taraftan git."

Rachel başıyla onayladı. Tiber Nehri üzerindeki köprüye doğru, kalabalık birikmişti bile.

Gray, "Bana bazilikanın altındaki kazıları anlat," dedi. "Başka girişleri var mıdır?"

"Hayır, " dedi Vigor. *Scavi* bölümü kendine yeter. St. Peter'in hemen altında, bazilikadan geçilen Kutsal Mağaralar vardır. En ünlü türbe ve papa mezarları oradadır. Ama 1939'da, *sampietrini* işçileri Papa XI. Pius için bir mezar yeri kazarken, mağaraların altında bir başka tabaka, birinci yüzyıldan kalma, içinde eski anıt mezarlar olan çok büyük bir Nekropolis, bir ölüler kenti keşfettiler. Adı basitçe *Scavi*, ya da *Kazı* idi."

"Alan ne büyüklükte? Arazinin yayılımı nasıl?"

Vigor, "Hiç Seattle'daki yeraltı kentine gittin mi?" diye sordu.

Gray, omzunun üzerinden Monsenyör'a baktı.

"Ben bir kez oradaki bir arkeoloji konferansına gitmiştim," diye açıkladı Vigor. "Yeni Seattle'ın altında, geçmişi, Vahşi Batı hayalet kenti yatar. Orada, olduğu gibi kalmış dükkânlar, sokak lambaları, tahta yürüyüş yolları görürsün. Nekropolis ona benzer. Mağaraların altında gömülmüş eski bir Roma mezarlığıdır. Arkeologlar tarafından kazılar yapılan, bir mezarlıklar, türbeler ve taş sokaklar labirentidir.

Rachel sonunda köprüye vardı ve Tiber Nehri'nin üzerinden geçerek, yola devam etti. Karşıya geçince, ana trafik akışını bıraktı, daire çizdi ve St. Peter Alanı'ndan uzaklaşmaya başladı. Güneye döndü.

Birkaç yılankavi dönüşten sonra, kendini Vatikan'ın yüksek Leonine Duvarları'nın yanında buldu. Burası karanlıktı. Çok az sokak lambası vardı.

Vigor kolunu uzatıp, "Hemen ileride," diye gösterdi.

Demiryolu bir taş köprünün üzerinden geçiyordu. Vatikan demiryolunun Kutsal Kent'ten çıkıp Roma'nın ağlarına katıldığı yer burasıydı. Yüzyıl boyunca papalar, papalık eyalet duvarlarının içindeki, Vatikan'ın kendi demiryolu istasyonundan yola çıkarak trenle yolculuk etmişlerdi.

Vigor, "Köprüden önceki virajı al," dedi.

Kız karanlıkta neredeyse kaçırıyordu dönemeci. Rachel direksiyonu hızla çevirerek ana yoldan çıktı ve çakıllı, oldukça dik bir servis yoluna girdi. Tırmanırken, tekerlekler çakılları çevreye saçıyordu. Raylara gelince yol bitti.

"O tarafa!" dedi Vigor, sol tarafı göstererek.

Yol yerine, dar bir çimenlik, yabani otlar ve demiryolu raylarına paralel giden kocaman kayalar vardı. Rachel direksiyonu kırdı, servis yolundan zıplayarak çıktı ve rayların yanına ulaştı.

Vites değiştirdi ve tıngırdayarak, Leonine Duvarı'nın içindeki kemerli geçitten geçmeye başladı. Farların ışıkları aşağı yukarı zıplıyordu. Duvara gelince, duvar ve raylar arasındaki aralığın üzerinden aşıp, Maserati'yi itip kakarak açıklıktan geçirdi.

Arabanın farlarının ışığı, ilerde yolu kesen gece mavisi bir servis kamyonetinin yan tarafını aydınlattı. Mavi üniformalı bir çift İsviçre Muhafızı, kamyonetin yanında duruyordu. Tüfeklerini çıkarmış, bu davetsiz konuğa çevirmişlerdi.

Rachel kolunu arabadan çıkararak Carabinieri kimliğini salladı. Bağırdı, "Teğmen Rachel Verona! Monsenyör Verona da yanımda! Acil bir durum var!"

İlerlemeleri işaret edildi, ama korumalardan biri, tüfeğini omzunda tutarak, Rachel'in yüzüne doğru uzatmıştı.

Dayısı hemen kendi Vatikan kimliğini gösterdi. "Hemen Kardinal Spera'ya ulaşmalıyız."

Bir fener ışığı diğer yolcuların üzerinden geçip arabayı araştırdı. Neyse ki silahları göz önünde durmuyordu. Soruların zamanı değildi.

"Ben onlara kefilim," dedi dayısı sertçe. "Kardinal Spera da öyle yapacaktır."

Kamyonet, Vatikan arazisine giren yolu açarak, önlerinden çekildi.

Dayısı başı hâlâ dışarda sordu. "Size haber geldi mi? Olası bir saldırıyla ilgili?"

Korumanın gözleri açıldı. Başını salladı. "Hayır, Monsenyör."

Rachel, Gray'a baktı. "*Oh, olamaz...*" Aynı korktukları gibi, haber, anma ayininin karmaşası içinde, emir kumanda zincirinden çok yavaş geçiyordu. Kilise'nin acele davrandığı söylenemezdi...değişiklik ve acil durumlarda.

Vigor Dayı, "Başka kimseyi buradan geçirmeyin," diye emretti. "Bu girişi kilitleyin."

Koruma, dayısının emir veren sesine başıyla onaylayarak karşılık verdi.

Vigor Dayı arkasına yaslandı ve eliyle işaret etti. "İstasyondan sonraki ilk yola gir."

Rachel'in acele et denilmesine ihtiyacı yoktu. İki katlı ilginç küçük istasyonun önündeki araba parkından hızla geçti ve ilk sağa saptı. Vatikan'ın tek endüstrisi olan Mozayik Atölyesi'nin önünden geçti, sonra Tribunal Sarayı ve San Carlo Meydanı'nın arasından hızla ilerledi. Bura-

da, St. Peter'in kubbesinin önlerindeki dünyayı doldurduğu yerde, binalar daha sıktı.

Dayısı, "Santa Marta Konukevi'nin önüne park et," diye emretti.

Rachel arabasını kaldırımın kenarına çekti. Dev bazilikayla bağlantısı olan St. Peter'in Ayin Hazırlık Binası önlerinde yükseldi. Sağında papalık konuk evi vardı. Üstü kapalı bir yürüyüş yolu, binayı konukeviyle birleştiriyordu. Rachel motoru kapattı.

Buradan sonra yaya olarak gitmeleri gerekecekti.

Gidecekleri yer -*Scavi*'nin girişi- Ayin Hazırlık Binası'nın diğer yanındaydı.

Onlar arabadan çıkarken, kulaklarına boğuk bir şarkı sesi ulaştı. Papalık Korosu *Ave Mariya*'yı söylüyordu. Ayin ilerlemişti.

"Beni izleyin," dedi Vigor Dayı.

Üstü örtülü yürüyüş yolundan uzaktaki açık bahçeye doğru önden yürüdü. Çevre garip bir şekilde terk edilmişti. Vatikan'ın tüm dikkati kendi içine, bazilikaya ve papaya çevrilmişti. Rachel daha önce de buna tanık olmuştu. Bu özel ayin gibi, büyük ayinler, dışarıda pek az kişi bırakarak, tüm eyalet-kenti boşaltabilirdi.

Hazırlık Binası'nın uzak tarafında, gür bir ses, yavaştan koroya katıldı. Önlerinden, St. Peter Alanı'na giden Çanlar Kemeri'nin içinden geçerek geliyordu. Alanda toplanmış olan kalabalıktan yükselerek gelen binlerce sesin mırıldanmasıydı bu. Kemer'in geniş kapısının içinden Rachel'in gözüne, karanlık kalabalığın arasında parlayan mumlar çarptı.

Vigor Dayı, kocaman bir deste anahtar çıkararak, "Buraya," dedi. Onları küçük bir bahçenin kıyısındaki sade bir kapıya götürdü. Som çeliktendi. "Bu Scavi'ye gider."

"Korumalar yok," dedi Gray.

Tek güvenlik Çanlar Kemeri'nin yanında duran bir çift İsviçre Muhafızı'ydı. Ellerindeki tüfekleriyle, kalabalığı izliyorlardı. Yeni gelenlere bakmadılar bile.

"En azından kilitli," dedi Vigor Dayı. "Belki de biz onlardan önce gelebilmişizdir."

"Bundan emin olamayız," diye uyardı Gray. "Vatikan'ın içinde bağlantıları olduğunu biliyoruz. Anahtarları olabilir."

"Bu anahtarlardan pek az kişide vardır. Papalık Arkeoloji Enstitüsü'nün başı olarak, bende bir set bulunur." Rachel'e döndü ve başka iki anahtar uzattı. "Bunlar alttaki kapıyı... ve St. Peter mezarlığını açar."

Rachel onları almayı reddetti. "Ne---?"

"Sen, *Scavi*'nin konumunu herkesten iyi biliyorsun. Kardinal Spera'ya ulaşmalıyım. Papa tehlikeden korunmalı ve baziliza panik yaratmadan boşaltılmalı." Papaz yakalığına dokundu. "Oraya yeteri kadar çabuk gidebilecek başka kimse yok."

Rachel başıyla onayladı ve anahtarları aldı. Özellikle bu kadar önemli bir ayin sırasında, ancak dayısının konumundaki biri kardinalle konuşabilirdi. Herhalde bu yüzden hâlâ alarm verilmemişti. Yordam barikatları. Vatikan toprağında General Rende'nin bile yargılama yetkisi yoktu.

Vigor Dayı, arkasını dönmeden önce, Gray'a keskin bir bakış attı. Rachel yorumladı bunu. *Yeğenimi kolla.*

Rachel, parmaklarını anahtarların üzerine kapattı. Dayısı en azından onu uzaklaştırmaya çalışmıyordu. O tehlikenin farkındaydı. Binlerce yaşam bir ipliğin ucunda sallanıyordu.

Dayısı döndü ve konukevinin kapısına doğru yürüdü. Bazilikanın kalbine erişmek için en kısa yol buydu.

Gray gruba döndü ve mikrofonu kızın boğazına kendi eliyle takıp, en hafif fısıltının bile nasıl duyulduğunu göstererek, hepsine telsizlerini takturdı. Altvokal sözcüğünü kullanıyordu. Ürkütücü bir sözcüktü, ama yine de iyice anlaşılıyordu.

Monk kapıyı açarken, Rachel aygıtı denedi. Bodruma inen yol karanlıktı.

"Hemen içerde bir ışık düğmesi var," diye fısıldadı. Mikrofonun sesi ne kadar güçlü verdiğini duyunca şaşırmıştı.

"Karanlıkta gireceğiz," dedi Gray.

Monk ile Kat başlarıyla onayladılar. Gözlerine koruyucu gözlüklerini taktılar. Gray, Rachel'e de bir tane verdi. Gece görüşü. Kız askerlik eğitiminden ötürü alışkındı. Taktı. Dünya gümüş ve yeşil renklerle aydınlandı.

Gray önden yürüdü; kız Kat'ı izledi. Monk kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Yol, gözlüklerle bile karanlıktı. Gece görüşü biraz ışık gerektiriyordu. Gray el fenerini yaktı. Karanlığın içinde parlak bir ışık oluşturdu. Feneri tabancasının altına yerleştirdi.

Rachel gözlüklerini yukarı kaldırdı. Önündeki yol yine karardı. Gray'ın feneri anlaşılan yalnız bu gözlüklerle görülebilen morötesi bir ışık veriyordu.

Gözlükleri yeniden taktı.

Sanki başka dünyalardan gelen ışık, bu kattaki bir bekleme odasını aydınlattı. İçerde çevreye dağılmış halde, turlarda kullanılan birkaç resim ve maket vardı. Biri M.Ö. 324'te, bu arsa üzerine kurulan, Constantine'nin ilk kilisesinin maketiydi. Diğeri bir *aedicula*'nın, iki katlı minik bir tapınak şeklindeki bir türbenin maketiydi. Bu, Aziz Peter'in mezarını gösteren tapınak gibiydi. Tarihçilere göre, Constantine, mermer ve Mısır'dan gelen nadir bir taş olan somakiden bir küp inşa etmişti. *Aedicula* türbeyi kaplamış ve özgün kilisesini onun çevresine inşa etmişti.

Nekropolisdeki kazılar başladıktan sonra, Aziz Peter'in papalık sunağının tam altına yerleştirilen özgün Constantine küpü yeniden bulunmuştu. Geride özgün kilisenin bir duvarı kalmıştı. Kazanmış ve üzerine Hıristiyan duvar yazıları yapılmıştı. İçlerinde *Petro eni*, ya da "Peter içindedir" anlamına gelen Yunanca harfler de bulunuyordu.

Ve gerçekten de, o duvardaki bir boşlukta, Aziz Peter yapısı ve onun yaşında bir erkeğin kemikleri ve giysileri bulunmuştu. Ve ne gariptir ki, bunlar şimdi Amerikan Savunma Dairesi tarafından yapılmış olan kurşun geçirmez plastik kutular içine mühürlenmişti.

İşte hedefleri oydu.

Rachel, "Buradan," diye fısıldadı ve aşağıya inen yuvarlak dik bir merdiveni gösterdi.

Gray öne geçti.

Bodruma ve hatta daha derinlere inmeye başladılar.

Rachel'in giysilerinin içine bir serinlik doldu. Kendisini birden çıplak gibi hissetti. Gözlükler görüşünü daraltıyor, hafifçe klostrofobiyi tetikliyordu.

Merdivenlerin dibinde küçük bir kapı, yolu kesmişti. Rachel, Gray'ın yanına sokuldu ve anahtarı arayıp kapının kilidini açarken, ondaki miski andıran kokuyu fark etti.

Gray elini açılmakta olan kapıya dayadı ve şefkatle ama sıkıca, kızı arkasına itti. Sonra kapıyı birkaç santim araladı ve içeri baktı. Rachel ve diğerleri beklediler.

"Burası temiz," dedi. "Mezar gibi de karanlık."

"Komik," diye homurdandı Monk.

Gray kapıyı çekerek açtı.

Rachel, kendini bir patlama, tüfek sesi ya da herhangi bir saldırıya hazırladı, ama yalnızca sessizlik vardı.

İçeri girince, Gray gruba doğru döndü. "Monsenyör'un haklı olduğu-

nu düşünüyorum. İlk kez, Ejder Konseyi'nden önce davrandık. Artık bizim pusu kurmamızın zamanı geldi."

Monk, "Plan nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağız. Tuzağı kuracak ve buradan fırlayıp çıkacağız." Gray kapıyı gösterdi. "Monk, kapıda nöbet tut. Giriş ve çıkış yalnız oradan. Çıkışımızı ve arkamızı koru."

"Sorun değil."

Gray, Kat'a, yumurta kartonunu andıran iki küçük kutu verdi. "Ses ve ışık bombaları. Onların da bizim gibi karanlıkta geleceğini ve kulaklarını dikeceklerini biliyorum. Bakalım onları kör ve sağır edebilecek miyiz? Mezara doğru giderken onları yerleştir. Her yere."

Kat başını salladı.

Gray sonra Rachel'e doğru döndü. "Bana Aziz Peter'in mezarını göster."

Genç kadın, eski bir Roma yolunun kıyısından yürüyerek, karanlık mezarlığa yöneldi. Yolun kenarında her biri altı metre karelik aile türbeleri ve anıt mezarlar vardı. Duvarlar, birinci yüzyılda sıkça kullanılan çok ince tuğlalarla kaplıydı. Freskler ve mozayikler mezarların çoğunu süslüyordu, ama böyle ayrıntılar gece görüşünün altında net görünmüyordu. Ürkütücü aydınlıkta hareket eder gibi görünen birkaç parça heykel kalmıştı. Yaşama dönen ölüler gibiydiler.

Rachel, antik mezarlığın ortasına giden yolu gösterdi. Metalden yapılmış bir geçide, bir platforma ve dikdörtgen bir pencereye gidiyordu. Onun içini işaret etti.

"Aziz Peter'in mezarı."

21:40

Gray, silahını ileri uzattı ve morötesi ışınını mezarlığın içine tuttu.

Pencerenin üç metre ötesinde, büyük bir mermer küpün yanında bir duvar uzanıyordu. Duvarın dibine yakın bir delikte bir yarık bulunuyordu. Eğilerek, ışığını oraya yöneltti. Yarığın içinde, içinde kile benzeyen *beyaz* bir madde olan şeffaf bir kutuyu görebiliyordu.

Kemik.

Aziz Peter'den.

Gray'ın tüyleri diken diken oldu, hayranlıkla karışık bir korku duydu. Kendini, Roma Katolik Kilisesi'nin kalbinin birkaç kat aşağısındaki kayıp

bir kıtada, karanlık bir mağaraya dalan bir arkeolog gibi hissediyordu. Ama zaten, belki de onun kalbi buradaydı.

"Kumandan?" diye sordu Kat. Bombaları yerleştirmek için biraz geride kalarak onlara katıldı.

Gray ayağa kalktı. "Biraz yaklaşabilir miyiz?" diye sordu Rachel'e.

Kız, dayısının verdiği ikinci anahtarı çıkardı ve kendilerini iç tapınağa götürecek kapıyı açtı.

Gray, "Acele etmeliyiz," dedi. Zamanın azaldığını hissediyordu. Ama belki de azalmıyordu. Belki de Ejder Konseyi, Köln'deki gibi, gece yarısından önce saldırmayacaktı. Ama hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Buraya gelirken ayarladığı donanımı çıkardı. Çevreyi araştırdı ve göze çarpmayacak bir yer buldu. Minik bir video kamerasını, yandaki anıtmezardaki yarığa, Aziz Peter'in mezarına bakacak şekilde yerleştirdi. İkinci bir kamera aldı ve gelenleri görebilmek için karşı tarafa koydu.

Rachel, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kameralarla işi biten Gray, onlara dışarı çıkmalarını işaret etti. "Tuzağı çok erken kurmak istemiyorum. Burada rahatlamalarını, aygıtlarını yerleştirmelerini istiyorum. Sonra saldıracağız. Herhangi bir odadan, Bilgelerin kemikleri ya da aygıtlarıyla kaçmalarını istemiyorum."

Dışarı çıktıktan sonra, Rachel kapıyı yeniden kilitledi.

Gray, telsizinin içine, "Monk," dedi, "nasıl gidiyor?"

"Her taraf sessiz."

İyi.

Gray, yakındaki taşları ufalanan, ön tarafı açık bir anıtmezarın yanına gitti. Kemikler ayıklanmıştı. Bilgisayarını sırt çantasından çıkardı ve USB çıkışına taşınabilir bir güçlendirici-verici takarak, anıtmezarın içine sakladı. Yeşil bir ışık bağlandığını belli etti. Bir şalter indirip, aygıtı karanlık duruma getirdi. Bilgisayardan da vericiden de ışık çıkmıyordu. İyi.

Gray ayağa kalktı ve dışarı çıkarlarken açıklama yaptı. "Video kameralar çok uzağa yayın yapamazlar. Bilgisayar sinyali alacak ve güçlendirecek. Yüzeye ulaşması için yeterli menzili olacak. Biz bir başka bilgisayardan izleyeceğiz. Konsey bir kez buraya girip tuzağa düşünce, onları ses ve ışık bombalarına tutacak, sonra bir kışla dolusu İsviçre Muhafızı ile aşağı dalacağız.

Kat başıyla onayladı ve ona baktı, "Eğer katakomblarda fazla tedbirli davranıp oyalansaydık, bu fırsatımız olamazdı."

Gray başıyla onayladı.

Sonunda talih yüzlerine gülüyordu. Biraz cesaret-

Patlama düşüncelerini yarıda kesti. Patlama yüksek değil, daha çok boğuktu ve suyun derinliğinde patlayan derinlik bombalarını andırıyordu. Bütün mezarın içinde yankılanırken ona daha yüksek sesle düşen taşlar eşlik etti.

Üstlerindeki tavanda küçük delikler açılırken Gray çömeldi. Yukarıdan yağan taş ve toprak, aşağıdaki anıtmezarlar ve türbelerin üzerine çarptı. Yıkıntı daha yerleşmeden dumanlı açıklıklardan yılan gibi iplerle birbiri ardına insanlar indi.

Tüm bir saldırı ekibi.

Nekropolisin içine indiler ve gözden kayboldular.

Gray neler olduğunu hemen anladı. Ejder Konseyi, yukarıdan Kutsal Mağaralar'dan giriyordu. O kata bazilikanın içinden girilirdi. Ejder Konseyi anma ayinine gelmiş olmalıydı-sonra buradaki bağlantılarının yardımıyla Kutsal mağaralar'dan papalık türbelerinin altına saklanmışlardı. Gereçleri herhalde son birkaç gündür gizlice içeri getirilmiş ve mağaraların gölgeli mezarlarının arasına saklanmıştı. Sonra, ayin devam ederken, özel biçimde hazırlanmış bombalı aygıtlarını almış ve sessizce buraya inmişlerdi.

Saldırı takımı aynı yoldan kaçacak ve orada toplanan binlerin arasında gözden kaybolacaktı.

Bu olmamalıydı.

"Kat," diye fısıldadı Gray, "Rachel'i Monk'a götür. Oyalanma. Yeniden yukarıya çık. İsviçre Muhafızları'nı bul."

Kat, Rachel'in dirseğini yakaladı. "Sen ne olacaksın?" diye sordu.

Gray, yeniden geriye, Aziz Peter'in mezarına doğru koşmaya başlamıştı bile. "Ben burada kalacağım. Bilgisayardan izlerim. Eğer gerekirse oyalayacağım onları. Pusuyu kurduktan sonra sana telsizle işaret vereceğim."

Belki de daha her şey elden gitmemişti.

Monk telsizden seslendi. Altvokal yapmasına rağmen, sözcükleri zor duyuluyordu. "Burada iş yok. Girişin hemen üzerinde patlatarak bir delik açmışlar. Bir kaya neredeyse kafamı kırıyordu. Piçler lanet olasıca kapıyı perçinliyorlar."

Gray, nekropolisin arka tarafından bir hava tabancasının çıkardığı sesleri duydu.

"Buradan kimse ne girebilir ne de çıkabilir," diye sözünü bitirdi Monk. "Kat?"

"Tamam, Kumandan."

"Herkes gizlensin," diye emretti. "Benim işaretimi bekleyin."

Gray iyice eğildi ve mezarlık sokağından aşağı koştu.

Kendi başlarına kalmışlardı.

21:44

Vigor, yanında iki İsviçre Muhafızı ile depo kapısından St. Peter Bazilikası'na girdi. İçeri girebilmek için üç kez kimliğini göstermişti. Ama en azından, haber, yavaş yavaş denetimlerden geçerek içeri sızıyordu. Belki de yirmi dakika önce telefon ettiğinde, Ejder Konseyi'nin mezara ne zaman saldıracağını bilmediğinden lafı dolandırmış, yeteri kadar inandırıcı olmamıştı.

Ama şimdi işler doğru yöne doğru ilerliyordu.

Vigor, VII. Pius'un anıtını geçti ve kilisenin ortasının yakınındaki ana bölüme girdi. Dev bir haç şeklinde inşa edilmiş olan bazilika, yirmibeşbin metrekare alanı kaplıyordu ve yalnızca ana bölümü, iki futbol takımının maç yapabileceği kadar genişti.

Ve şu anda tümüyle doluydu. Ana bölümden kanatlara kadar tüm sıralar dolmuştu. Alan binlerce mum ve sekizyüz avizenin ışığıyla parlıyordu. Papalık Korosu, bir anma törenine uygun olan *Exaudi Deus'un* ortasında gelmişti, ama sesler herhangi bir rock konseri kadar yükseltilmişti ve yankılanmaktaydı.

Vigor acele ediyor, ama koşmamak için kendini zor tutuyordu. Panik öldürürdü. Sadece birkaç tane çıkış vardı. İsviçre Muhafızları'nın sağa sola dağılıp silah arkadaşlarını uyarmalarını istiyordu. Vigor önce papayı kurtarmalı ve orada bulunan din personelini, kilisedekileri yavaş yavaş dışarı çıkarmaları için uyarmalıydı.

Ana bölüme girdiğinde papalık minberini açıkça görebiliyordu.

Minber'in uzak kenarında, Kardinal Spera, papanın yanındaydı. İkili, Bernini'nin tunçtan *baldaccihinno'sunun*, orta minberin üstündeki altın yaldızlı tunçtan bir tentenin altında oturuyordu. Bu, sekiz kat yüksekliğindeydi ve altın yaldızlı zeytin ve defne ağacı dallarıyla süslenmiş dört büyük sütun tarafından destekleniyordu. Tentenin üzerinde, bir haçın üzerine yerleştirilmiş altın bir küre vardı.

Vigor gizlice ilerledi. Üzerini değişip uygun giyinmek için zamanı olmamıştı ve hâlâ baştan savma giysiler içindeydi. Zengin birkaç kişi kaşla-

rını çatarak ona baktılar, sonra romanesk yakalığını fark ettiler. Yine de hor görür gibi bakıyorlardı. Bu görüntü karşısında, "Hayranlıkla ürkmüş fakir bir bölge rahibi," diye düşünmüş olmalıydılar.

Ön tarafa ulaşınca, Vigor sola yanaştı. Kardinal Spera ile özel konuşabileceği minberin arkasından dolaşacaktı.

Aziz Longinus'un heykelini geçerken, gölgeli kapıdan bir el uzandı. Birisi dirseğinden tutunca döndü ve baktı. Bu kendi yaşlarında, gümüş saçlı, uzun boylu, ince, tanıdığı ve saydığı biri, Arşivler'in başgörevlisi, *Preffetto* Alberto'ydu.

"Vigor?" dedi başgörevli. "Duydum ki..."

Sözcükleri koronun özellikle yüksek nakaratında kayboldu.

Vigor, kapıyı koruyan küçük bölüme girerek ona yaklaştı. Burası Kutsal Mağaralar'a gidiyordu. "Üzgünüm, Alberto. Ne—?"

El daha sıkı tuttu. Bir tabanca kaburgalarına dayandı. Ucunda sustu-rucu vardı.

"Tek sözcük bile etme, Vigor," diye uyardı Alberto.

Türbenin içinde saklanan Gray, açıklıktan görülmeyecek şekilde yüzüstü uzanmıştı. Tabancası açık duran bilgisayarın yanındaydı. Görüntüyü morötesi ile parlayan, karanlık duruma getirmişti. Ekranı iki görüntü bölüyordu. Biri Aziz Peter'in mezarının karşısındaki kameradan yayın yapıyor, diğeri ana nekropolisin görüntüsünü alıyordu.

Saldırı takımı iki gruba ayrılmıştı. Bir takım, karanlıkta nekropolisi gözlüyordu, diğeri mezardaki işlerini kolaylaştırmak için el fenerlerini yakmıştı. Adamlar işlerini iyi biliyor, hızla ve beceriklilikle çalışıyorlardı. Aziz Peter'in mezarına girişi engelleyen kapıyı açmışlardı bile. İki adam, ünlü türbenin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. İki yana iki geniş levha yerleştiriyorlardı.

Üçüncü adam cüssesinden tanınabiliyordu.

Raoul.

Çelik bir çanta taşıyordu. Çantayı açtı ve o gri tozla dolu, şeffaf plastik bir silindir çıkardı. Bileşikti bu. Kemiği toz haline getirmiş olmalıydılar. Raoul, silindiri Aziz Peter'in mezarının alt kısmındaki açıklığa yerleştirdi.

Pili fişe takıyordu....

Her şey yerleştiği için, Gray daha fazla bekleyemezdi. Aygıt kurulmuş-

tu. Konseyi hazırlıksız yakalamak, belki de gereçlerini geride bırakıp kaçmalarını sağlamak için tek fırsat buydu.

"Karatma için hazır olun," diye fısıldadı Gray. Eli ses ve ışık bombalarını denetleyen vericiye doğru gitti. "Şaşkın haldelerken kaçını haklayabilirseniz haklayın, ama gereksiz tehlikeye girmeyin. Durmayın. Görünmeyin."

Olumlu sesler yanıt verdi ona. Monk kapının yanında duruyordu. Kat ile Rachel saklanacakları bir başka türbe bulmuşlardı. Saldırı takımı onların varlığından habersizdi.

Gray, adamlardan üçünün aygıta giden telleri sürükleyerek, mezardan çıkışlarını izledi. Raoul kendini herhangi bir tehlikeden koruyarak kapıyı kapattı. Metal kürsünün üzerinde, belli ki devam etmelerini söylemek için, bir elini kulağına bastırmıştı.

"Beş sayınca karartma," diye fısıldadı Gray. "Kulaklıklar yerinde, gözlüklerin siperleri kapalı. Gidiyoruz."

Gray içinden saydı. Beş, dört, üç...Gözleri görmeden, bir elini tabancasının diğerini bilgisayarın üstüne koydu. İki, bir, sıfır.

Bilgisayarın üzerindeki tuşa bastı.

Kulaklıklarının üzerinden ses bombalarının gümlemesini göğüs kemiğinin arkasında hissetti. Hızla yanıp sönen ışık bombalarının bitmesi için üçe kadar sayarak bekledi. Gözlüklerinin siperlerini açtı, sonra kulaklıklarını çekip çıkardı. Nekropoliste kurşun sesleri yankılandı. Gray, türbenin açıklığına doğru yuvarlandı.

Tam önünde, metal kürsü boştu.

Görünürde kimse yoktu.

Raoul ve iki adamı gitmişti.

Nereye?

Tabanca sesleri arttı. Karanlık nekropoliste silahlı savaş vardı. Gray, ses ışık bombalarının ateşlenmesinden hemen önce, Raoul'un birileriyle konuştuğunu hatırladı. Bir uyarı mıydı bu? Kimden gelmişti?

Gray çevreyi araştırdı. Dünya yeşilin tonlarına bürünmüştü. Kürsüye çıkan merdivenleri tırmandı. Aygıt ve bileşiği güvence altına almak için tehlikeyi göze alması gerekiyordu.

Tepeye ulaşınca, parmaklarının ucuna basarak, bir eli destek için kürsüde ve tabancası her yönü kollayacak şekilde dönerek eğildi.

Birden yukarıdaki pencereden bir ışık, karşı tarafta, mezardan birkaç adım ötede duran Raoul'u ortaya çıkararak parladı. Saldırı başlayınca,

adam kapıdan geri gelerek içeri girmiş olmalıydı. Gray'la göz göze geldi ve kollarını kaldırdı. Ellerinde, bileşiği ateşleyecek kontrol aygıtını tutuyordu.

Çok geç kalınmıştı.

Gray çaresizce nişan aldı ve ateş etti.

Ama kurşun geçirmez cam kurşunu geri püskürttü.

Raoul gülümsedi ve kontrol aygıtının üzerindeki kolu çevirdi.

10

Mezar Yağmacısı

25 Temmuz,
21:54
Vatikan Kenti

İlk sarsıntı Vigor'u havaya fırlattı. Ya da ayağının altındaki toprak çökmüştü. Her iki şekilde de, havaya fırladı.

Bazilikanın her yerinde çığlıklar duyuldu.

Sırtüstü düşerken bu anı fırsat bilip, ilk sarsıntıyla yere düşen hain Alberto'nun burnunun tam ortasına dirseğiyle vurdu. Sonra döndü ve Alberto'nun ademelmasının üstüne keskin bir darbe indirdi.

Adam yere serildi. Tabanca parmaklarından yere düştü. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Artık, çevrelerini çığlıklar ve bağıranların sesleri sarmıştı. Ama tüm bunların altında, sanki bazilika kadar büyük bir çan çalmış ve hepsi içinde tutuklu kalmış gibi derin, boş bir tınlamanın titreştiği duyuluyordu.

Vigor, Köln'de sağ kalan tanığın tariflerini hatırladı. Sanki duvarlar kendi içlerine doğru sıkışıyordu, demişti. Buradaki de aynıydı. Tüm sesler, -yalvarmalar, dualar- boğuk olmalarına rağmen yine de ayırt edilebiliyordu.

Ayağa kalktığında yerdeki titreşim devam ediyordu. Cilalı mermer yüzey suyu andırarak, sanki dalgalanıyor ve ürperiyordu. Vigor tabancayı kemerinin altına soktu.

Papa ile Kardinal Spera'ya yardım etmek için döndü.

İleri adım attığında, görmeden önce hissetti. İçeri doğru sıkıştıran basınç, kulakları sağır ederek artmaktaydı. Sonra birden boşaldı. Bernini'nin tentelenmiş *baldacchinno*[1]'sunun dört tunç sütununun diplerinden, ateşli elektrik enerjileri taşarak, cızırtılarla yukarıya doğru fışkırdılar.

---

[1] İt. *Tente* (ç.n.)

Gölgeliğin tepesinden yukarı çıktılar ve altın yaldızlı kürede birleştiler. Tentenin küresinden parlak bir şimşek çatalı patladı. Sanki Michelangelo'nun şaheseriyle dans ediyordu. Yer yeniden, bu kez daha şiddetle sarsıldı.

Kubbede çatlaklar belirdi. Sıvalar levhalar halinde yağdı.

Her şey üstlerine çöküyordu.

21:57

Monk yerden kalktı. Bir gözüne kan dolmaktaydı. Bir türbenin köşesine yüzüstü düşerken gözlükleri çatlamış, kaşı yarılmıştı.

Görmeyen gözleriyle yere çömeldi ve silahını aradı. Tüfeğinin içindeki gece dürbünü görmesine yardım edecekti.

Araştırırken, yer, parmak uçlarının altında sarsılmayı sürdürüyordu. İlk sarsıntıdan sonra tüm silah sesleri kesilmişti.

Monk ileriye uzanarak, türbenin yanındaki yeri araştırdı. Tüfeği uzağa gitmiş olamazdı.

Parmak uçlarında sert bir şey hissetti.

Tanrı'ya şükür.

İleri uzandı ve hatasını anladı. Bu silahının kabzası değil, bir çizmenin ucuydu.

Arkasında, bir tüfeğin sıcak namlusunun başının arkasına bastırıldığını hissetti.

Allah kahretsin.

21:58

Gray, nekropoliste bir tüfek patlaması duydu. Sarsıntılar başladığından beri ilkti bu. Metal kürsüden fırlatılmış ve bilgisayarını gizlediği anıtmezarın yanına düşmüştü. Omzunu yere vurarak, gözlüklerini ve tabancasını bırakmadan, top gibi yuvarlanmıştı. Ama telsizini kaybetmişti.

İlk şiddetli sarsıntıyla kürsünün penceresinden çıkan cam kırıkları, aşağıdaki taş sokağı doldurmuştu.

Çevresini araştırdı. Metal kürsüye çıkan ilk basamaklarda, mezar alanından hâlâ ışık gelmekteydi. Orada neler olduğunu bilmek zorundaydı. Ama tek başına kapıyla başa çıkamazdı. En azından yerin konumunu bilmesi gerekirdi.

Kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra, tekrar mezarın içine atladı. Yerleştirilmiş kameralar Hâlâ görüntü aktarıyor olmalıydılar.

Belinin üzerine yatıp, tabancayı tutan koluyla girişi sağlama alıp, bilgisayarı çalıştırdı. Ekranı ikiye bölen görüntü ortaya çıktı. Ana nekropolise bakan kamera karanlıktan başka bir şey gösterm iyordu. Başka silah sesi işitilmedi. Nekropolis ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Diğerlerine ne olmuştu?

Hiçbir yanıtı olmadan, ekranın karşı tarafına odaklandı. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Gray, kapıya doğru tutulan tüfekleriyle iki adam gördü, Raoul'un nöbetçileri. Ama iri adamdan hiçbir iz yoktu. Mezar değişmemiş gibiydi. Ama görüntü, ekrandaki görüntünün tümü, taş zeminin titreşimlerine uyarak, hafifçe sarsılıyordu. Sanki kameralar ateşlenen aygıttan yayılan bir enerji alanını alıyordu.

Ama Raoul neredeydi?

Gray elini uzattı ve dijital kaydediciyi bir dakika geri çevirip, Raoul'un mezarın yanında durduğu ve aygıtının kolunu çevirdiği yerde durdurdu.

Ekranda, Raoul sonucu görmek için dönmüştü. Yeşil ışıklar, mezarın her iki tarafına sabitleştirilmiş plakalardan parlıyordu. Gözüne bir hareket çarptı. Gray, mezarın küçük açıklığım yakınlaştırmak için bir düğmeye bastı. Toz bileşiği silindiri titredi-sonra yerden havalandı.

Havaya yükseliyordu.

Gray anlamaya başlamıştı. Kat'ın, m-halindeki tozların, güçlü mıknatıs alanlarında süperiletkenler gibi davranarak, havaya yükselme yetenekleri gösterdiğini anlatışını hatırladı. Monk'un Köln'deki mıknatıslı haçı keşfedişi aklına geldi. Yeşil ışıklı levhalar. Bunlar elektromanyetik olmalıydı. Konsey'in aygıtının yaptığı, m-halindeki süperiletkeni canlandırarak, bileşiğin çevresinde güçlü bir elektromanyetik alan yaratmaktı.

Dışarıya doğru yayınlanan enerjiyi artık anlıyordu.

Kilisedekileri neyin öldürdüğünü biliyordu.

Aman Tanrım...

Birden görüntü ilk sarsıntıyla zıpladı. Görüntü bir saniye tümüyle bozuldu, sonra artık kamera yer değiştirdiği için bakış açısı biraz eğik olarak duruldu. Ekranda Raoul mezardan uzaklaşıyordu.

Gray niçin olduğunu anlamadı. Hiçbir şey olmuyor gibiydi.

Sonra gördü onu, el fenerlerinin parlaklığında yarı gizlenmişti. Mezarın alt bölümünde, taş zemin hafifçe eğilerek, mezarın altına inen bir rampa oluşturmuştu. Aşağıdan bir kobalt lambasının ışığı titreşiyordu. Raoul, kameranın önüne gelerek, görüntüyü kapattı. İki korumayı orada bırakarak, rampadan aşağı indi.

İşte orada gözden kaybolmuştu.

Gray, görüntüyü şimdiki zamana getirdi. Şimdi aşağıdan patlamalar halinde gelen parlak beyaz ışıkları izliyordu. Kamera flaşları. Raoul orada bulduğu şeyi kaydediyordu.

Birkaç saniye sonra, Raoul rampadan yukarı tırmandı.

Piçin suratına bir mutluluk sırıtışı yayılmıştı.

O kazanmıştı.

21:59

Anıtmezarın çatısının üstünde yatan Kat, bir kez ateş edip, Monk'un kafasına bir tüfek dayamış olan silahlı adamı vurmayı başarmıştı. Ama bir başka sarsıntı ikinci kurşununun yönünü değiştirdi. Diğer düşman duraksamadı. Arkadaşının düştüğü yöne bakarak, Kat'ın nerede saklandığını anlamış olmalıydı.

Eğildi ve Monk'un başına bir av bıçağının kabzasıyla vurdu, sonra onu kalkan gibi önüne çekti. Bıçağı Monk'un boynuna dayamıştı.

Adam Cermen dillerini andıran, aksanlı bir İngilizce ile, "Dışarı çık!" diye bağırdı. "Yoksa bunun kafasını koparırım."

Kat gözlerini yumdu. İşte tekrar ediyordu. O ve Yüzbaşı Marshall, iki esir askeri, takım arkadaşlarını kurtarmaya gitmişlerdi. Kafalarının kesilmesiyle tehdit ediliyorlardı. Ama başka seçenekleri yoktu. Olasılıklar üçe karşı bir olmasına rağmen, bıçak ve süngülerle, sessizce saldırdılar. Ama bir köşeye gizlenen bir nöbetçi, kadının gözünden kaçmıştı. Bir tüfek sesi ve Marshall devrildi. Kadın son nöbetçiyi bir tüfek darbesiyle aradan çıkardı, ama artık yüzbaşı için çok geçti. Son nefesini verirken onun gövdesine sarıldı, ağrılar içinde çırpınan yüzbaşı gözleri kadının üzerinde, bilerek, inanamayarak bakmıştı...sonra hiçlik. Cama dönen gözler. Canlı, şefkatli bir adam, duman gibi yok olmuştu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı adam nekropolisin karşısından.

"Kat?" Rachel onun dirseğine dokunarak altvokal yaptı. Carabinieri teğmeni damın üzerinde onun yanına uzanmıştı.

"Saklan," dedi Kat. "Buradan çıkan iplerden birine uzanmaya çalış." Bu özgün planlarıydı. Damdan dama sıçrayacak, alarm vermek ve destek birliği çağırabilmek için, hâlâ yukarıdan sarkan iplerden birine ulaşacaklardı. Plan bozulmamalıydı.

Rachel de bunu biliyordu.

Kat'ın kendi görevi vardı. Anıtmezarın damından yuvarlandı ve çevik bir hareketle ayak parmaklarının üzerine indi. Bir önceki konumunu gizlemek için iki sıra kaydı. Rachel'e kaçabilmesi için yer bırakıyordu. Sonra, Monk'u tutan adamın on adım ilerisinde ortaya çıktı. Kat ellerini kaldırdı ve silahını yan tarafa fırlattı. Parmaklarını birleştirdi ve başının üzerine koydu.

"Teslim oluyorum," dedi soğuk bir sesle.

Sersemlemiş ve gözleri görmeyen Monk çırpınıyordu, ama kendisini tutan adamın onu yatıştıracak, dizlerinin üzerine çökertip bıçağı boynuna dayamaya yetecek kadar eğitimi vardı. Kadın ileri gelirken Monk'un gözlerine baktı.

Üç adım.

Savaşçı gevşedi. Kat onun bıçağının ucunun yer değiştirdiğini gördü.

Bu yeterdi.

Bilekliğinden hançerini çıkararak üzerine atıldı. Bıçağı fırlatmak için kendi momentumunu kullanmıştı. Bıçak fırladı ve adamı gözünden vurdu. Adam, Monk'u da yanında götürerek arkaüstü düştü.

Kat yan döndü, çizmesinden bir bıçak çıkardı. Monk'un işaret ettiği yerde bir gölgenin hafifçe kımıldadığını görerek, hançeri fırlattı. Üçüncü bir savaşçı. Kısa bir çığlık izledi. Boğazı delinmiş bir adam gölgelerden dışarı yuvarlandı.

Monk, ayağa kalkmaya çabalarken parmaklarıyla diğerinin bıçağını arayıp buldu. Ama gözlüklerini kaybetmişti ve Kat'da bir yedek de yoktu. Onu yönlendirmesi gerekecekti.

Monk'un kalkmasına yardım etti ve onun elini kendi omzunun üzerine koydu.

"Benimle kal," diye fısıldadı.

Önünde bir el feneri parlayınca döndü. Gece görüşü dürbünüyle büyüyen ani bir ışık, gözlerini kör edip ağrıtarak, başının arkasını kavurdu.

Dördüncü savaşçı.

Gözünden kaçan biri.

Bir kez daha.

22:02

Gray, bilgisayarının ekranında, nekrolopisin derinliklerinde parlayan bir ışık gördü. Bu iyiye işaret değildi. Öyle olmadığı da kanıtlanmıştı.

İkiye bölünmüş ekranda, Raoul'un telsizi kulağına dayadığını ve yüzündeki gülümsemenin genişlediğini gördü. Öteki tarafta, Kat ile Monk'un sarı plastik bağlarla kollarının bağlanarak, tüfeğin ucunda dışarı götürüldüğünü izledi.

Merdivenlerden itilerek kürsünün üzerine çıkarıldılar.

Raoul mezarın yanında kaldı. Toprak sarsılmayı sürdürüyordu. Nöbetçilerden biri onun yanında kaldı, diğeri rampadan aşağı indi.

Raoul sesini yükseltti.

"KUMANDAN PİERCE! TEĞMEN VERONA! HEMEN ORTAYA ÇIKIN, YOKSA BU İKİSİ ÖLÜR!"

Gray olduğu yerde kaldı. Bu durumu alt edecek gücü yoktu. Kurtuluş umudu görünmüyordu. Ve eğer emirlere uyarsa, kendi yaşamını da onlara sunmuş olacaktı. Raoul hepsini öldürürdü. Takım arkadaşlarının sonunun hazırlandığını bilerek, gözlerini kapattı.

Yeni bir ses üzerine gözlerini yeniden açtı.

"Geliyorum!" Rachel ikinci kameranın görüş alanına girdi. Ellerini havaya kaldırmıştı.

Gray, Kat'ın başını salladığını gördü. O da teğmenin davranışının aptalca olduğunu biliyordu.

İki silahlı adam Rachel'i aldı ve ötekilere katılması için yanlarına götürdü.

Raoul ileri çıktı ve büvük bir tabancayı Rachel'in omzuna dayadı. Kızın kulağına bağırdı. "BU BİR AT TABANCASIDIR, KUMANDAN PİERCE! ELLİALTI KALİBRELİK! KIZIN KOLUNU DİBİNDEN KOPARIR! ORTAYA ÇIK YOKSA KOL BACAK KOPARMAYA BAŞLIYORUM! BEŞE KADAR SAYIYORUM!"

Gray, Rachel'in gözünde korkunun parladığını gördü.

Arkadaşlarının vahşice parçalanmalarına göz yumabilir miydi? Ve eğer böyle yaparsa, ne kazanırdı? O saklanırken, Raoul ve adamları kesinlikle orada saklanan tüm ipuçlarını alacak ya da yok edeceklerdi. Diğerleri bir hiç için öleceklerdi.

"BEŞ!"

Bilgisayara, Rachel'e baktı...

Başka seçenek yoktu.

Bir homurtuyu bastırarak, sırt çantasını çıkardı ve iç cebinden bir nesne alıp avucunun içine sakladı.

"DÖRT..."

Gray, bilgisayarı karanlık duruma getirdi ve kapağını kapattı. Eğer ölürse burada olanlara tanıklık etmesi için bilgisayara güveniyordu.

"ÜÇ..."

Gray, emekleyerek, anıtmezardan dışarı çıktı, ama hâlâ gizleniyordu. Bulunduğu yeri gizlemek için bir daire çizdi.

"İKİ..."

Yeniden ana sokağa saptı.

"BİR..."

Ellerini başının üzerinde birleştirdi ve ortaya çıktı. "Buradayım. Ateş etme!"

22:04

Rachel, Gray'ın silah ucunda yanlarına getirilişini izledi.

Gray'ın yüzündeki sert bakıştan, yaptığı hatayı anladı. Teslim olmasının Gray'a zaman kazandıracağını, onları ya da en azından kendisini kurtarmak için bir şeyler yapacağını ummuştu. Nekropoliste tek başına kalmak, diğerlerinin öldürülüşünü izlemek istememişti.

Ve Kat kendisini Monk için feda ederken, sonunda işe yaramamış olsa bile bir planı vardı. Öte yanda Rachel, yalnızca inançla davranmış, Gray'a tümüyle güvenmişti.

Ejder Konseyi lideri onu kenara iterek, kürsüye tırmanmakta olan Gray ile buluşmaya gitti. Raoul, koca tabancayı havaya kaldırıp, Gray'ın göğsüne nişan aldı.

"Başıma bir sürü bela açtın." Tabancanın horozunu indirdi. "Ve bu kurşunu hiçbir gövde zırhı durduramaz."

Gray aldırmadı ona.

Gözleri Monk'un, Kat'ın... sonra Rachel'in üzerindeydi.

Başının üzerindeki parmaklarını birbirinden ayırarak, mat siyah bir yumurtayı gösterdi ve tek bir sözcük söyledi.

"Karartma."

22:05

Başının üzerindeki ışık bombası patlarken Gray, Raoul ve adamlarının tüm dikkatlerini vermelerine güveniyordu. Gözlerini kapatmasına rağ-

men, kızıl bir patlama göz kapaklarının arkasından bile yaktı.

Körlenmesine yere düştü ve yana doğru yuvarlandı.

Raoul'un tabancasının gök gürültüsü gibi patlamasını duydu.

Gray elini çizmesine uzattı ve 40 kalibrelik Glock'unu çıkardı.

Elektronik patlama sona erdiğinde Gray gözlerini açtı.

Raoul'un adamlarından biri, Gray tarafından nişan alınarak atılan kurşunla göğsünde kocaman bir delik açılmış, merdivenlerin dibinde yatıyordu.

Raoul kükredi ve kürsüden atladı, havada dönerken, kürsüye körlemesine ateş ediyordu.

"Yere yatın!" diye bağırdı Gray.

Büyük kalibreli kurşunlar çeliği deliyordu.

Diğerleri dizlerinin üstüne çöktü. Monk ile Kat'ın elleri hâlâ arkalarından bağlıydı.

Gray yuvarlandı ve sersemlemiş bir adamı ayak bileğinden vurarak, kürsüden aşağı düşürdü. Bir başkasını merdivenlerin dibinde vurdu.

Raoul'u arıyordu. Böyle dev gibi bir adam için çok hızlı hareket edi-
 yordu. Raoul görüş alanından çıkmıştı, ama hâlâ aşağıdan onlara ateş ediyor, kürsünün çelik ağlı zemininde delikler açıyordu.

Ördek gibi ortada kalmışlardı.

Gray'ın ışık bombasının etkisinin ne kadar süreceğini bilmek için yapabileceği bir şey yoktu. Hareket etmek zorundaydılar.

"Geri çekilin!" dedi Gray. "Kapıdan çıkın!"

Gray, çekilmelerini sağlamak için ardı ardına ateş etti, sonra onları izledi-

Raoul, tabancasını yeniden doldurmak için bir an ateş etmeyi kesmişti. Ama kuşkusuz, öldürücü bir hiddetle arkalarından gelecekti.

Nekropolisin içinden bağırmalar yükseldi. Başta silahlılar. Şereflerine gölge düşürmek üzere olan arkadaşlarının yardımına koşuyorlardı.

Şimdi ne olacaktı? Tek bir şarjörü kalmıştı. Arkasından bir çığlık duydu.

Gray geri dönerek baktı. Rachel'in arkaüstü düştüğünü gördü. Işık lambası yüzünden yarı sersemlemiş olmalıydı. Karanlıkta, mezarın önündeki rampayı görmemiş ve içine adım atmıştı. Düşmemek için Kat'ın koluna yapıştı.

Ama Kat da aynı derecede hazırlıksız yakalanmıştı.

İki kadın da rampadan aşağı yuvarlandı.

Monk, Gray'la göz göze geldi. "Lanet."

"Aşağı," dedi Gray. Sığınacak tek yer orasıydı. Hem, aşağıdaki ipucu her neyse onu korumak zorundaydılar.

Monk, arkasına bağlı elleriyle sendeleyerek önden indi.

Gray, silah atışları başlarken izledi onu. Mezarın yüzeyinden büyük taş parçaları kopuyordu. Raoul silahını doldurmuştu. Onları uzak tutmaya niyetliydi.

Arkasını dönünce, *mezara* yapıştırılmış iki levhadan birinden çıkan yeşil ışık Gray'ın gözüne çarptı. Hâlâ aktifdi. Hızla düşündü ve bir seçim yaptı. Silahıyla ona nişan aldı ve ateş etti.

Kurşun, levhaya giden telleri kopardı. Yeşil ışık göz kırparak söndü.

Gray, yerdeki sarsıntının durduğunu fark ederek rampadan aşağı koştu. Basıncın aniden kesilmesi yüzünden her iki kulağında da bir patlama sesi oldu. Aygıt kısa devre yapmıştı.

Birden ayaklarının altından gürültülü bir öğütme sesi geldi.

Gray, ileriye doğru balıklama atladı ve rampanın ayağındaki küçük bir mağaranın, Roma tepelerinde çok görülen yanardağ kökenli doğal bir cebin içine indi.

Arkasında rampa sallanarak yeniden kapandı.

Gray, tabancasını ileriye uzatarak ayağa fırladı. Umduğu gibi, aygıtın harekete geçirilmesi mezarı açmış ve durdurulması da geri kapatmıştı. Dışarda, Raoul'un kurşunları taşlara saplanarak gelmeye devam ediyordu.

Çok geç, diye düşündü Gray mutlulukla.

Son bir sürtünme ile taş taş üstüne geldi ve rampa üstlerinde mühürlendi.

Karanlık çöktü, ama tümüyle değil.

Gray döndü.

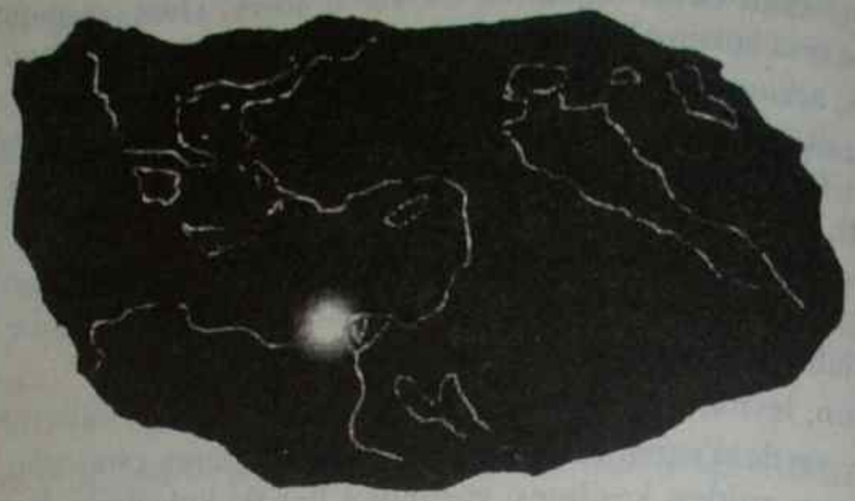
Diğerleri, yerdeki metalik siyah bir taşın çevresinde toplanmıştı. Yüzeyinin üzerinde, küçük bir elektrik ışığı gibi yükselen minik ateşin mavi aleviyle aydınlanmıştı.

Gray yaklaştı. Çevresinde dördünün daire oluşturması için çok az yer vardı.

Kat, jeoloji geçmişinden ötürü taşı tanıyarak, "Hematit," dedi. Mühürlü rampadan taşa baktı. "Bir demir oksidi."

Eğildi ve yüzeydeki siyah zemin üzerinde minik nehirler gibi görünen

gümüş çizgilere baktı. Mavi alevi olan minik ateş tarafından aydınlanıyordu.

Gray izlerken, ateş kıvılcımlara dönüştü, sonunda göz kırptı ve söndü.

Monk, onların dikkatini daha acil bir konuya, parlayan başka bir nesneye çekti.

"Buraya gelin," dedi.

Gray ona katıldı. Her yanı kapalı mağaranın bir köşesinde, halter biçimindeki, tanıdık gümüş silindir duruyordu. Bir yangın bombası.

Karanlığın içinde, bir saat, geri sayıyordu.

04:28

04:27

Gray, Raoul'un korumalarından birinin, liderleri fotoğraf çekmeyi bitirdikten sonra buraya indiğini hatırladı. Bombayı yerleştiriyordu.

"Bu ipucunu yok etmek niyetindelermiş galiba," dedi Monk. Bir dizinin üstüne çöküp aygıtı incelemeye başladı. "Lanet şey bubi tuzaklı."

Gray, mühürlü rampaya baktı. Belki de Raoul'un biraz önce durmadan ateş etmesi onları kaçırmak için değil-orada tuzağa düşürmek içindi.

Yeniden bombaya baktı.

Hematit kayanın üzerindeki ateşli yıldız sönünce, mağaradaki tek ışık yangın bombasının zamanlayıcısının üstündeki LCD saatinden geliyordu.

04:04

04:03

04:02

22:06

Vigor ani rahatlamayı hissetti. Ufak kubbeden sıvaları söken elektrik alevi birkaç saniye içinde dağıldı. Enerjisi hayalet örümcekler gibi uzaklaştı.

Yine de, bazilikada kaos devam ediyordu. Havai fişeklerin sonra erdiğini çok az kişi fark etmişti. Cemaatin yarısı kaçmayı başarmış, ama kapılardaki tıkanma boşaltmayı yavaşlatmıştı. İsviçre Muhafızları ve Vatikan Polisi yardım etmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Bazıları sıraların altına gizlenmişti. Bir sürü insan başlarına düşen sıvalarla yaralanmıştı ve kanlı parmaklarını başlarındaki yaralara basarak oturuyordu. Bir avuç cesur kişi, gerçek Hıristiyanlar, onlara yardım ederek avutuyorlardı.

İsviçre Muhafızları papayı kurtarmak için gelmişlerdi. Ama o, kiliseyi terk etmeyi reddetmiş, batan bir geminin kaptanı gibi davranmıştı. Kardinal Spera onun yanında kaldı. Alevli *baldacchino*'nun altını boşaltmış ve yandaki Clemantina Şapeli'ne sığınmışlardı.

Vigor onlara katılmak için ilerledi. Geri dönüp bazilikaya baktı. Kaos giderek azalıyor, düzen yeniden kuruluyordu. Vigor, saldırıya uğrayan kubbeye baktı. Ya Tanrı'nın merhameti ya da Michelangelo'nun dehası sayesinde dayanmıştı.

Vigor yaklaşırken, Kardinal Spera İsviçre Muhafızları'nın arasından çıktı. "Bitti mi?"

"Ben..ben bilmiyorum," dedi Vigor dürüstçe. Daha büyük bir endişesi vardı onun.

Kemikler tutuşturulmuştu. Bu açıkça belliydi.

Ama bu Rachel ve diğerleri için ne anlama geliyordu?

Tanıdık bir emir veren, yeni bir ses işitildi. Vigor döndü ve geniş omuzlu, gümüş saçlı, siyah üniforma giymiş, şapkası kolunun altında onlara doğru gelen adamı gördü. Aile dostu ve yerel Parioli Karakolu'nun başı General Joseph Rende'ydi bu. Carabinieri tüm gücüyle katılmıştı.

Rende, siyah cübbeli kardinallerin arasında güvenli bir biçimde duran papayı başıyla selamlayarak, Vigor'a, "Kutsal Papa neden hâlâ burada duruyor?" diye sordu.

Vigor'un açıklayacak zamanı yoktu. Generali dirseğinden yakaladı. "Aşağıya inmemiz gerek. *Scavi*'ye."

Rende kaşlarını çattı. "Şimdi karakoldan haber aldım... Rachel'den ... oradaki bir hırsızlıkla ilgili. Sonra tüm bunlar oldu."

Vigor başını salladı. Panik içinde bağırmak istiyordu, ama sakin ve düzgün bir biçimde yanıt verdi. "Toplayabildiğin kadar adam getir. Oraya inmeliyiz. Hemen!"

Ona inanan General hemen davrandı ve kesin emirler yağdırdı. Saldırı silahları kuşanmış siyah üniformalı adamlar hızla koştular.

"Bu taraftan!" dedi Vigor, Ayin Hazırlık Binası'na doğru koşarken. *Scavi*'nin girişi arkada, yakındaydı. Yine de Vigor yeteri kadar hızlı hareket edemiyordu.

Rachel...

22:07

Gray, Monk'un yanına diz çöktü. Takım arkadaşının bileklerindeki ipleri Kat'ın üzerinde sakladığı bir bıçakla kesmişti. Monk, Gray'ın gece görüşü dürbününü, çalışmasına yardım etmesi için ödünç almıştı.

"Onun fitilini sökebileceğinden emin misin?" diye sordu Gray.

"Eğer daha fazla zamanım olsaydı...daha iyi aletlerim...biraz doğru dürüst ışık.." Monk ona baktı ve başını salladı.

Gray, karanlıkta, zamanlama saatinin geriye saymasını izledi.

02:22

02:21

Gray ayağa kalktı ve karşı taraftaki Kat ile Rachel'in yanına gitti. Kat, rampa mekanizmasını eğitimli bir mühendis gözüyle inceliyordu. Gray'ı geldiğini bakmadan anladı.

"Mekanizma kaba bir basınç levhası," dedi. "Ağırlıkla çalışan basit bir düğme gibi. Rampayı kapalı tutmak için ağırlık gerekiyor ve yer çekimiyle kalkıyor. Ama mantıklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görebildiğim kadarıyla, tetik levhası başımızın üzerindeki mezarın altında yatıyor."

Aziz Peter'in mezarı mı?"

Kat başıyla onayladı ve Gray'ı kenara çekti. "Levhanın üzerine mezarla ağırlık yaptıktan sonra yerinde tutan mandalı çektikleri yer burası. Bir kez ayarlanınca, bu rampayı açmanın tek yolu Aziz Peter'in mezarını levhanın üzerinden çekmek. Ama Ejder Konseyi aygıtı harekete geçirdiğinde bu olmadı."

"Belki de olmuştur..." Gray süperiletken bileşiğin içinde bulunduğu silindiri, onun nasıl havalandığını gözünün önüne getirdi. "Kat, Arizona'da yapılan deneyi nasıl tarif ettiğini hatırlıyor musun: Bu m-halindeki tozlarla olanı. Bu süperiletkenler şarj edildiğinde, ağırlıkları nasıl sıfırdan azdı."

Kadın başıyla onayladı. "Çünkü toz, içinde bulunduğu kabı havalandırıyordu."

"Sanırım burada da aynı şey oldu. Aygıt çalıştırıldığında bileşik silindirinin havalandığını gördüm. Ya bileşiğin çevresindeki alan, mezarı da, deneydeki tas gibi etkilediyse. Kocaman yapıyı kaldıracağına, taş yapının ağırlığını azalttıysa."

Kat'ın gözleri büyüdü. "Basınç levhasını tetikleyerek!"

"Kesinlikle. Bu rampayı yeniden açmak için bir ipucu verebilir mi?"

Kat bir süre mekânizmaya baktı. Yavaşça başını salladı. "Korkarım hayır. Biz mezarı yerinden oynatmadıkça olmaz."

Gray zamanlama saatine baktı.

01:44

22:08

Vigor, *Scavi*'ye inen sarmal merdivenlerden hızla indi. Buradan birilerinin geçtiğine ait bir iz göremedi. Dar kapı ilerde göründü.

"Bekle!" dedi General Rende arkasından. "Bırak önce ben gireyim. Eğer düşmanlar varsa..."

Vigor ona aldırmadı ve hızla kapıya gitti. Mandala vurdu. Kilitli değildi. Tanrı'ya şükür. Yedek anahtarı yoktu.

Ağırlığını kapıya bindirdi. Ama açılmadı.

Geri çekildi, omzu zedelenmişti. Mandalı oynatarak yeniden denedi.

Kapı sanki ardından engellenmiş ya da mandallanmış gibi yerinden oynamadı.

Vigor, General Rende'ye baktı.

"Ters olan bir şey var."

22:08

Zamanlama saati bir dakikanın altına inerken Rachel gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Başka bir çıkış yolu olmalı," diye mırıldandı.

Gray böyle bir dilek karşısında başını salladı.

Yine de, Rachel vazgeçmeyi reddediyordu. Mühendislik ya da bir bombanın fitilini çıkarma sanatını bilmiyor olabilirdi. Ama Roma'nın tarihini biliyordu. "Hiç kemik yok," dedi.

Gray, sanki bir tahtası eksikmiş gibi baktı ona.

"Kat," dedi kız, "mekanizma ilk kurulduğunda, birinin, rampayı kilitleyerek, onu yerinde tutan mandalı çekmesi gerektiğini söylemiştin. Doğru mu?"

Kat başıyla onayladı.

Rachel diğerlerine baktı. "O zaman tuzağa burada düşürülmüş olmalı. Kemikleri nerede?"

Kat'ın gözleri açıldı.

Gray yumruğunu sıktı. "Başka bir çıkış yolu."

"Sanırım ben de biraz önce böyle dedim." Rachel ceplerinin birinden bir kutu kibrit çıkardı. Birini yaktı. "Tüm yapmamız gereken bir açıklık bulmak. Gizli bir tünel."

Monk onlara katıldı. "Bunları dağıt."

Birkaç saniye içinde her üyenin elinde titreşen bir alev vardı. Gizli bir geçidin izini bildiren, hafif bir rüzgâr arıyorlardı.

Rachel heyecandan konuştu. "Vatikan Tepesi, adını burada toplanan falcılardan alır. *Vates,* "geleceği gören"in Latince'sidir. Zamanın birçok kâhini gibi, onlar da bunun gibi mağaralarda toplanır ve kehanetlerini söylerlerdi."

Duvarı ararken alevi izliyordu.

Titreşim yoktu.

Rachel zamanlama saatine bakmamaya çalışıyordu, ama başaramadı.

00:22

Monk, "Belki de çok sıkı mühürlenmiştir," diye mırıldandı.

Rachel yeni bir kibrit çaktı.

"Doğal olarak," diye devam etti sinirleri gergin bir halde, "kâhinlerin çoğu şarlatandı. Yüzyılın başındaki seanslar gibi, falcının çoğunlukla gizli bir niş ya da tünele saklanan bir yardımcısı olurdu."

"Ya da masanın altına," dedi Gray. Hematit kayanın yanına çömeldi. Kibritini yere iyice yaklaştırdı. Alevi duvarlarda gölgeleri dansettirerek titreşti. "Acele edin."

Onları kışkırtmasına gerek yoktu.

00:15

Bu yeterli bir dürtüydü.

Monk ve Gray dizlerini bükerek, taşın kenarından tuttular. Bacaklarını zorlayarak kaldırdılar.

Kat ellerini yere koymuştu ve kibriti uzatıyordu. "Dar bir tünel var," dedi rahatlayarak.

"İçine girin," diye emir verdi Gray.

Kat, Rachel'e girmesini işaret etti.

Rachel, ayakları önde girdiği delikte taş bir kuyu buldu. Kuyunun boğazına doğru süründü. Dik inişte bu hiç zor olmuyordu. Kalçasının üzerinde kaydı. Önce Kat sonra Monk onu izledi.

Rachel, kafasının içinden sayarak başını geri çevirdi. Dört saniye kalmıştı. Monk, taşı sırtıyla destekliyordu. Gray, adamın dayadığı bacaklarının arasından başüstü daldı.

"Şimdi, Monk!"

"Bana iki kez söylemen gerekmez."

Taşı bırakan Monk, onun ağırlığının kendisini tünele itmesine izin verdi.

Gray, "Aşağı! Aşağı!" diye zorladı onları. "Olabildiğince uzağa-"

Patlama daha fazla söze gerek bırakmadı.

Hâlâ yarım dönük olan Rachel, turuncu alevlerin taşın çevreşini yalayarak, kendilerine doğru hızla geldiğini gördü.

Monk küfretti.

Rachel sakınmaktan vazgeçti ve tünelden aşağı kaydı. Tünel giderek dikleşiyordu. Kısa sürede, kalçasının üzerinde kontrolsüz bir halde, nemli tünelden aşağı, kızakla kayar gibi gidiyordu.

Uzakta yeni bir ses duyuldu.

Hızla gelen suyun sesi.

Eyvah, olamaz...

22:25

Onbeş dakika sonra, Gray, Rachel'e Tiber Nehri'nden çıkması için yardım ediyordu. Nehir kıyısında titriyorlardı. Kızın dişleri birbirine çarpıyordu. Adam ona sıkıca sarıldı, omuzlarını ve sırtını ovarak elinden geldiğince ısıtmaya çalıştı.

"Ben...ben iyiyim," dedi kız, ama uzaklaşmadı hatta ona doğru biraz daha yaslandı.

Monk ile Kat nehirden çıktılar, ıslaktılar ve çamur içindeydiler.

"Durmayalım," dedi Kat. "Hareket, kuru giysiler giyinceye kadar vücut ısısının düşmesini önler."

Gray, nehir kıyısından yukarı tırmanıp yürümeye başladı. Neredeydiler? Kaçış tüneli bir yeraltı nehrine açılmıştı. Hiçbir şey göremediklerinden, birbirlerinin kemerine tutunup, kendilerini güvenli bir yere götürmesi için kanalın akıntısını izlemekten başka seçenekleri yoktu.

Kayarken, Gray, önüne gelecek engellere çarpmamak için uzattığı kolunun taşa dokunduğunu hissetmişti. Herhalde eski bir kanalizasyon hattı ya da bir boşaltma kanalıydı. Bir kanallar labirentine dökülüyordu. Aşağı doğru kaymayı sürdürmüşlerdi. En sonunda, belli ki yeraltı tünelinden yansıyan ışıkla aydınlanan, parlak bir havuza ulaştılar. Gray havuzu incelemiş ve Tiber Nehri'ne boşalan kısa bir taş geçit keşfetmişti.

Diğerleri onu izledi ve kısa sürede yeniden nehrin üzerinde parlayan dolunay ile yıldızların altındaydılar. Başarmışlardı.

Monk, geriye dönüp kanala bakarken, gömleğinin kollarından nehir sularını sıktı. "Eğer lanet olası bir arka kapı vardıysa, bilge kemikleriyle ne işleri vardı?"

Gray da aynı soruyu düşünmüş ve bir yanıt bulmuştu. "Hiç kimse o arka kapıyı şans eseri bulamaz. O labirentte aynı yoldan dönebileceğimden kuşkuluyum. Bu eski simyacılar bir sonraki ipucunu öyle bir biçimde sakladılar ki, arayanın yalnız bilmece bilgisine değil, bileşik ve özellikleriyle de ilgili temel bilgilere sahip olmaları gerekirdi."

"Bu bir sınavdı," dedi Rachel, hafif rüzgârda titreyerek. Belli ki o da bu konu üzerinde derin düşünmüştü. "Daha ileri gidemeden önce bir geçiş sınavı."

"Ben çoktan seçmeli bir sınavı tercih ederdim," dedi Monk.

Gray başını salladı ve nehir kıyısından yukarı tırmandı. Kolu hâlâ Rachel'in belinde ona yardım ediyordu. Kızın devamlı titremesi yavaş yavaş azalmış, arada bir gelen ürpertilere dönüşmüştü.

Yukarıya ulaştılar ve kendilerini bir sokak köşesinde buldular. Arkada bir park uzanıyordu. Ve ilerdeki tepede, St. Peter Bazilikası, gecenin içinde altın gibi parlıyordu. Orada sirenler çalıyor, acil ışıkları kırmızı ve mavi tonlarında parlıyordu.

"Haydi olup biteni anlayalım," dedi Gray.

Monk, "Ve sıcak bir banyo bulalım," diye homurdandı.

Gray bunu tartışmadı.

23:38

Bir saat sonra, Rachel, sıcak, kuru bir battaniyenin altında oturuyordu. Üzerinde hâlâ nemli giysileri vardı, ama en azından buradaki uzun ve zor yolculuk ve bir dizi inatçı korumayla yaptıkları ateşli tartışmalar oldukça ısıtmıştı kızı.

Hepsi, Kutsal Makam'ın dış ofisinde oturuyordu. Oda fresklerle süslenmiş, lüks koltuklar ve karşılıklı iki divanla döşenmişti. Odada Kardinal Spera, General Rende ve çok rahatlamış bir dayı oturuyordu.

Vigor Dayı, Rachel'le yan yana otururak, onun elini tutmuştu. Kordonu geçip bu özel iç odaya girdiklerinden beri de bırakmamıştı.

Olayların ilk özetini yapmışlardı.

"Demek Ejder Konseyi gitti," diye sordu Gray.

"Cesetler bile," dedi Vigor. "Alt kapıyı kırıp geçmemiz on dakika sürdü. Tüm bulabildiğimiz terk edilmiş birkaç silah. Geldikleri yoldan gitmiş olmalılar...damdan."

Gray başıyla onayladı.

Kardinal Spera, "En azından Aziz Peter'in kemikleri güvende," dedi. "Bazilika ve nekropolise verilen zarar onarılabilir. Eğer kalıntıları kaybetseydik..."Başını salladı. "Size borcumuz çok büyük."

"Ve kimse ölmedi," Rachel aynı şekilde rahatlayarak.

General Rende bir harita gösterdi. "Kesikler ve darbeler, berelenmeler, birkaç kırık kemik. Kaçışan kalabalık, bir dizi yer sarsıntısından daha çok zarar verdi."

Kardinal Spera, dalgın bir şekilde, konumunu gösteren altın yüzükle oynuyor, onu sinirli bir davranışla çevirip duruyordu. "Mezarın altındaki mağaranın durumu nedir? Orada ne buldunuz?"

Rachel kaşlarını çattı. "Orada—"

Gray, "Açıkça görebilmek için çok karanlıktı," dedi onun sözünü keserek, özür dilercesine ama kesin bir bakış attı kıza. "Üzerinde yazılar olan büyük bir taş blok vardı, ama alev bombasının yüzeyi yakarak üstündekileri sildiğinden kuşkulanıyorum. Orada ne olduğunu asla bilemeyebiliriz."

Rachel onun açık konuşmaktan kaçındığını anladı. Arşivlerin başgörevlisi, kargaşa arasında, Ejder Konseyi ile birlikte gözden kaybolmuştu. Eğer, Başgörevli Alberto Konsey ile birlikte çalışıyorsa, başka kimler tezgâhın parçası olabilirdi? Kardinal Spera, Alberto'nun odasını ve

özel kağıtlarını inceleme sözü vermişti bile. Belki de bundan bir iz çıkabilirdi.

O anda gizlilik önemliydi.

Gray boğazını temizledi. "Eğer bu brifing bittiyse, Vatikan'ın bize birkaç oda vermesi beni mutlu eder."

"Kesinlikle," dedi Kardinal Spera ve ayağa kalktı. "Sizi oraya götürmesi için birini yollayacağım."

"Aynı zamanda *Scavi*'ye bir kez daha bakmak isterim. Bakayım bir şey kaybolmuş mu?"

General Rende başıyla onayladı. "Size adamlarımdan birini yollayabilirim."

Gray, Monk ile Kat'a döndü. "Odalarınızda görüşürüz." Rachel ve Vigor'u da bunun içine katarak baktı onlara.

Rachel sessiz emri anlayarak, başıyla onayladı.

Kimseyle konuşmayın.

Daha sonra özel konuşacaklardı.

Gray, General Rende ile birlikte dışarı çıktı.

Rachel, kendisine sarılan kolları hatırlayarak, onun dışarı çıkışını izledi. Battaniyeyi omuzlarının çevresinde sıkıştırdı. Aynı şey değildi bu.

23:43

Gray, gereçlerini sakladığı anıt mezarı araştırdı. Çantasını bıraktığı yerde dokunulmamış olarak buldu.

Yanında genç bir Carabinieri üniforması kolalıymış gibi dimdik duruyordu. Giysisinin yanlarından inen kırmızı şeritler şişman çizgiler gibi görünüyor, beyaz kemer göğsünde doksan derecelik kusursuz bir açı çiziyordu. Şapkasındaki gümüş amblem parlatılmış gibiydi.

Çantaya sanki Gray onu çalıyormuş gibi bakıyordu.

Gray açıklama gereği duymadı. Aklında çok fazla şey vardı. Çantasının hâlâ orada durmasına rağmen, bilgisayarı yok olmuştu. Birisi almıştı onu. Yalnız tek bir kişi bilgisayarı alıp çantayı geride bırakırdı, akşamın olayları sırasında bulunmuyor olması şüphe çeken bir kişi.

Seichan.

Gray kızarak, nekropolisten dışarı çıktı. Kendisine eşlik edilirken, avluları, merdivenleri ve koridorları görmüyordu bile. Beyni hızla çalışıyordu. Beş dakikalık yürüyüş ve tırmanıştan sonra, korumasını dışarıda bırakarak, takımın özel odalarına girdi.

Ana oda, altın yaldızlar, işlemeli eşyalar ve el yapımı halılarla zengin bir biçimde döşenmişti. Bulutlar ve çocuk meleklerin resmi olan tavanı, çok büyük bir kristal avize kaplamıştı.

Duvardaki şamdan desteklerinde ve mumluklarda mumlar titreşiyordu.

Kat iskemlelerden birine oturdu. Vigor bir başkasına. O içeri girdiğinde konuşuyorlardı. Sanki Ritz Oteli'nin Kral Dairesi'ndelermiş gibi, üstlerini değişip, kalın beyaz giysiler giymişlerdi.

"Monk banyoda," dedi Kat, başıyla bir yönü gösterip.

"Rachel de öyle," dedi Vigor, koluyla diğer yönü işaret ederek. Tüm odalar bu genel oturma bölümünü paylaşıyordu.

Kat onun çantasını gördü. "Eşyalarımızın bir kısmını bulmuşsun."

"Ama bilgisayarı değil. Sanırım Seichan yürüttü onu."

Bir kaş havaya kalktı.

Gray iskemlelere oturamayacak kadar kirli olduğunu hissettiğinden ayakta dolaşıyordu. "Vigor, sabah bizi görünmeden buradan çıkarabilir misiniz?"

"Ben...sanırım. Eğer gerekiyorsa. Neden?"

"Olabildiğince, haritanın dışında kalmak istiyorum. Nerede olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

Monk odaya girdi. "Bir yere mi gidiyoruz?" Bir parmağını kulağına soktu. Gözünün üzerindeki kesik bir bantla kapatılmıştı. O da önünü açık bıraktığı beyaz bir cübbe giymişti. En azından belinde bir havlu vardı.

Gray yanıt veremeden, karşı taraftaki kapı açıldı. Rachel yalın ayak, cübbeli ve kemeri sıkıca bağlı, içeri girdi. Ama gruba doğru yürürken cübbesinden baldırı ve bacağının büyük bir bölümü görünüyordu. Saçları yeni yıkanmış, ıslak ve karışıktı. Onları parmaklarıyla yatırmaya çalıştı, ama Gray öyle vahşi halini daha çok sevmişti.

"Kumandan?" dedi Monk, bir iskemleye çökerek. Bacaklarını havaya doğru kaldırıp havlusunu uygun biçimde yerleştirdi.

Gray yutkundu. "*Ne diyordum?*"

"Nereye gidiyoruz?" Kat onun yerine yanıt verdi.

Gray, boğazını temizleyip sesini düzelterek, "Bu yolculukta bir sonraki ipucunu bulmaya," dedi. "Bu akşam gördüklerimizden sonra, bu hazine avının ucunda ne yattığını Ejder Konseyi'nin bilmesini ister miyiz?"

Kimse tartışmadı.

Monk yara bandını kurcaladı. "Bu gece ne oldu burada?"

"Benim bir fikrim olabilir." Gray'in sözleri onların tüm dikkatini çekti. "İçinizde Meissner alanlarını bilen var mı?"

Kat elini hafifçe kaldırdı. "Ben bu deyimden süperiletkenlerle ilgili söz edildiğini duymuştum."

Gray başıyla onayladı. "Şarj edilmiş bir süperiletken güçlü bir elekromanyetik alanla karşılaşınca, bir Meissner alanı doğar. Bu alanın gücü manyetik alanın yoğunluğuyla ve süperiletkenin gücüyle orantılıdır. Süperiletkenlerin bir manyetik alanda havalanmalarını sağlayan Meissner alanıdır. Ama süperiletkenlerle çalışırken, Meissner alanlarındaki diğer etkilerin gerçek olduğunu varsayan, daha garip başka etkiler görülmüştür. Açıklanamayan enerji patlamaları, gerçek yerçekimi karşıtı, hatta uzayda sapmalar."

"Bazilikada olan bu muydu?" diye sordu Vigor.

"Amalgam, burada ve Köln'de, yalnızca bir çift geniş elektromanyetik levhayla harekete geçirilmişti."

"Büyük mıknatıslarla mı?" diye sordu Monk.

248 "M-halindeki süperiletkenin içinde uyur halde olan gücü özgür bırakmak için belirli bir enerji seviyesine ayarlanmışlardı."

Kat kımıldadı. "Ve serbest bırakılan enerji - bu Meissner alanı - mezarı havalandırdı. Ya da ağırlığını azalttı. Peki bazilikanın içindeki elektrik fırtınasına ne demeli?"

"Yalnızca tahmin yapabilirim. Papalık minberinin üzerindeki tunç ve altın tente, doğrudan Aziz Peter'in mezarının üzerindedir. Sanırım tentenin metal sütunları dev şimşek çubukları görevi yaptı. Aşağıdan gelen enerjinin bir bölümünü çekip yukarıya doğru patlattı."

Rachel, "Ama bu eski simyacılar neden kiliseye zarar vermek istesinler ki?" diye sordu.

"İstemezlerdi," diye yanıt verdi Vigor. "Zarar vermediler. Bu ipuçlarının onüçüncü yüzyılda bir yere yerleştirildiğini hesapladığımızı hatırla."

Gray başıyla onayladı.

Vigor durakladı ve sakalını okşadı. "Aslında, bu gizli odayı inşa etmek o aynı dönemde çok kolay olurdu. Vatikan çoğunlukla boştu. 1377'ye kadar, papalar Fransa'da yüzyıl süren uzun sürgünden dönünceye kadar, Vatikan, papalık gücünün makamı olmadı. Bundan önce, Roma'daki Lateran Sarayı papalık makamıydı. Onun için Vatikan'ın önemi yoktu ve onüçüncü yüzyılda korunmuyordu."

Vigor, Rachel'e döndü. "Bundan ötürü elektrik fırtınası simyacıların hatası olamaz. Bernini'nin *baldacchino*'nu tentesi, binalty üzerine kadar yerleştirilmemişti. İpuçları oraya konduktan yüzyıllar sonra. Fırtına tahmin bir kazaydı."

"Köln'dekinden farklı olarak," diye söze karıştı Gray. "Eğer Konseyi kasıtlı olarak o komünyon ekmeklerine m-halindeki altını bulaştırdı. Sanırım kilise cemaatini adi bir deney için kobay olarak kullandılar, ilk alan deneyleriydi bu. Bileşiğin gücünü ölçmek, kuramlarını doğrulamak için. Yenilen m-halindeki altın buradaki tente gibi davrandı. Meissner alanının enerjisini emdi ve kilise cemaatine içerden dışarı doğru elektrik akımı vererek öldürdü."

"Tüm bu ölümler," dedi Rachel.

"Bir deneyden başka bir şey değildi."

Vigor, titreyen sesiyle üstüne basarak, "Onları durdurmalıyız," dedi

Gray başıyla onayladı. "Ama önce ilk nereye gideceğimizi bulmalıyız. Çizimi ezberledim. Çizebilirim."

Rachel önce ona sonra dayısına baktı.

"Ne var?" dedi Gray.

Vigor kımıldadı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Öne eğilerek masanın üstünde düzeltti. Bu bir Avrupa haritasıydı. 249

Gray kaşlarını çattı.

"Taşın üzerindeki çizimi tanıdım," dedi Rachel. "Minik nehir belli etti, özellikle eğer Akdeniz'de yaşıyorsan, izle."

Rachel öne eğildi ve sanki bir fotoğrafı ölçer gibi parmaklarıyla bir kare yaptı. Bunu haritanın doğu ucuna koydu.

Gray da diğerleri gibi başını eğerek baktı. Kıyının kapalı bölümü hematit taşın üzerindeki çizimlere aşağı yukarı uyuyordu.

"Bu bir harita," dedi.

"Ve de parlayan yıldız..." Rachel onunla göz göze geldi.

"Taşın içine az bir parça m-halindeki altın gömülmüş olmalı. Meissner enerji alanını emdi ve tutuşturdu."

Rachel parmağını kağıdın üstüne koyup, "Haritada bir noktayı işaretledi," dedi.

Gray daha yakına geldi. Parmağının ucunda, Nil nehrinin Akdeniz'e döküldüğü yerde bir kent vardı.

"İskenderiye," diye okudu Gray. "Mısır'da."

Gözlerini kaldırdı, yüzü Rachel'inkinin sekiz on santim uzaklığındaydı. Kıza tepeden bakarken göz göze geldiler. Bir kalp çarpması süresince ikisi de dondu. Kızın dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi ayrıldı, ama sözcüklerini unuttu.

"Mısır kenti Gnostik eğitimin en önemli kalelerinden biriydi," dedi Vigor büyüyü bozarak. "Bir zamanlar, eski bilgilerin derin deposu olan ünlü İskenderiye Kütüphanesi'nin yuvasıydı. Büyük İskender tarafından kurulmuştu."

Gray doğruldu. "İskender. Onun beyaz altın tozunu bilen tarihi kişiliklerden biri olduğundan söz etmiştiniz."

Vigor, gözleri parlayarak, başıyla onayladı.

"Bir başka bilge adam," dedi Gray. "Aramamız söylenen *dördüncü* bilge adam o olabilir mi?"

Vigor, "Kesin olarak söyleyemem," diye yanıt verdi.

"Ben söyleyebilirim," diye cevapladı Rachel kesin bir sesle. "Bilmecedeki dize...özellikle *kayıp bir kraldan* söz eder."

Gray, balıklarla ilgili bilmeceyi hatırladı. *Boğulduğu yerde karanlıkta havada süzülür ve kayıp krala bakar.*

Rachel, "Ya bu yalnızca bir benzetme değilse?," diye ısrar etti. "Ya kelimesi kelimesine doğruysa?"

Gray anlamadı, ama Vigor'un gözleri büyüdü.

"Tabii!" dedi. "Bunu düşünmeliydim."

"Neyi?" diye sordu Monk.

Rachel açıkladı, "Büyük İskender genç yaşta öldü. Otuzüç yaşındaydı. Cenazesi ve gömülmesi tarih kayıtlarında çok iyi anlatılmıştır. Cesedi

İskenderiye'de gömüldü." Kız haritaya parmağıyla vurdu. "Ancak...ancak..."

Çok heyecanlanan Vigor onun yerine bitirdi. "Mezarı kaybolmuş!"

Gray haritaya baktı. "Onu *kayıp* kral yaparak," diye mırıldandı, "büyüyle odayı araştırdı. "O halde bundan sonra nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz."

03:56

Bilgisayardaki görüntü bir kez daha, sessiz, yalnız görüntü olarak oynadı. Ejder Konseyi'nin ortaya çıkışından, Sigma takımının kaçışına kadar. Hâlâ hiçbir yanıt bulunamamıştı. Aziz Peter'in mezarında her ne yatıyorsa gizem olarak kalmıştı.

Adam hayal kırıklığına uğrayarak, bilgisayarı kapattı ve masasında arkasına yaslandı.

Kumandan Pierce, bilgi verme sırasında pek fazla yardım etmemişti. Yalan söylediğini anlamak çok kolay olmuştu. Kumandan mezarda bir şey keşfetmişti.

Ama ne bulmuştu? Ne kadar biliyordu?

Kardinal Spera parmağındaki altın yüzüğü çevirerek arkasına yaslandı.

Tüm bunları sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Coraline

ÜÇÜNCÜ GÜN

Coraline

11

İskenderiye

26 Temmuz, 07:05
AKDENİZ'İN ÜZERİNDE

İki saat sonra Mısır'da olacaklardı.

Gray, özel jette, çantasının içindekileri inceledi. Başkan Crowe onları yeni gereçler ve silahlarla donatmayı başarmıştı. Hatta dizüstü bilgisayarlar bile vermişti. Başkan ayrıca, onların kiralık Citation X uçaklarını Almanya'dan Roma'nın Uluslararası Da Vinci Havaalanı'na getirtmeyi de düşünmüştü.

Gray saatine baktı. Yarım saat önce havalanmışlardı. Plan yapabilecekleri tek zaman, İskenderiye'ye inmeleri için kalan iki saatti. Roma'da bekledikleri iki saat en azından kendilerine gelmelerine yardımcı olmuştu. Şafak sökmeden, Vatikan'dan, kimseye görünmeden ayrılmışlardı.

Başkan Crowe Fas'a sahte bir uçuş ayarlayarak, kendi tarafında ek korunma sağlamıştı. Sonra, uçuşun yarısında, Mısır'a döndüklerinde arama kodlarını değiştirmek için, Ulusal Keşif Ofisi'ndeki bağlantılarını kullanmıştı. İzlerini gizlemek için yapabilecekleri bu kadardı.

Şimdi halledilmesi gereken tek bir ayrıntı kalmıştı.

İskenderiye'de aramaya nereden başlayacaklardı?

Buna yanıt bulabilmek için, Citation X kabini bir düşünce grubuna[1] çevrilmişti. Kat, Rachel ve Vigor bilgisayarların başına çökmüşlerdi. Monk, pilot kabininde, yere inecekleri zamanki ulaşım ve yerleşimlerini ayarlıyordu. Adam, yeni Scatter[2] silahını parçalayıp incelemişti bile. Onu yanında taşıyordu. "Onsuz kendimi çıplak hissediyorum. Ve inanın bana, bunu istemezsiniz," diyordu.

O sırada, Gray'ın izleyeceği kendi araştırması vardı. Ancak bu, şu andaki sorunla doğrudan ilişkili değildi. Bu m-hali süperiletkenlerin gize-

---

[1] İngilizcede; Think tank. (ç.n.)

[2] Kurşunları çevreye dağılan bir tabanca ya da tüfek. (ç.n.)

mini daha derin araştırmak niyetindeydi.

Ama önce...

Gray ayağa kalktı ve araştırma üçlüsünün yanlarına gitti. "Bir ilerleme var mı?" diye sordu.

Kat yanıt verdi, "Çabalarımızı birleştirdik, İskender'in doğumunun öncesinden başlayıp, yaşamı boyunca süren ve mezarının kaybolmasına kadar bundan söz eden tüm belgeleri araştırıyoruz."

Vigor gözlerini oğuşturdu. Hepsinden az uyumuştu. Bir saatlik bir uyku. Monsenyör, Vatikan Arşivleri'nde daha fazla araştırma yapmayı üstüne almıştı. Kütüphanelerin başgörevlisi, hain Dr. Alberto Menardi'nin, Ejder Konseyi için tüm bilmecelerin çözümünün ardındaki en zeki beyin olduğundan emindi. Vigor, olayı biraz daha kavrayabilmek için, başgörevlinin ayak izlerinden gitmeyi umuyordu. Ama bu pek işe yaramamıştı.

Kat sözüne devam etti, "İskender'in çevresi hâlâ gizem dolu. Ebeveyni bile. Annesi Olympias adında bir kadındı. Babası Makedonya kralı II. Philip. Ama burada bir fikir uyuşmazlığı var. İskender, babasının Zeus Ammon adında bir tanrı ve kendisinin de yarı tanrı olduğuna inanmıştı."

"Pek alçakgönüllü değilmiş," dedi Gray.

"O, çelişkilerin adamıydı," dedi Vigor. "Sarhoşluk öfkelerine eğilimli ama stratejilerinde düşünceliydi. Dostluklarında ateşli, ama aldatıldığında öldürücü olurdu. Eşcinselliği denedi, ama hem İranlı bir dansçıyla hem de İran kralının kızıyla evlendi. Bu girişim İran ve Yunanistan'ı birleştirmek için yapılmıştı. Ama gelelim. Annesiyle babasının birbirlerinden nefret ettikleri çok iyi biliniyordu. Bazı tarihçiler Olimpias'ın Kral Philip'in öldürülmesinde parmağı olduğuna inanır. Ama ilginç olan, Pseudo-Callisthenes adında bir yazarın, İskender'in Philip'in değil, Mısır sarayının büyücüsü olan Nektanebo'nun oğlu olduğunu iddia etmiş olmasıydı.

"Bir büyücü mü... *Bilge Adamlar* gibi mi?"[1] Gray ne ima edildiğini anlamıştı.

"Gerçek ebeveyni her kim olursa olsun," diye devam etti Kat, "M.Ö 356'da, 20 Temmuzda doğmuştu."

Vigor omuz silkti. "Ama bu bile doğru olmayabilir. Aynı tarihte, Efes'teki Artemis Tapınağı yanıp kül oldu. Eski dünyanın yedi harikasından biriydi. Tarihçi Plutarch, Artemis'in İskender'in doğumuyla çok meşgul

---

[1] *Bir büyücü mü...bilgeler gibi mi?**: İngilizcede büyücü, magician Bilge Adamlar ise Magi'dir. (ç.n.)

olduğundan, tehdit edilen tapınağa yardım gönderemediğini yazar. Bazı bilginler, tarih seçiminin propaganda olabileceğini, kralı küllerinden yeniden doğan Anka kuşu gibi göstermek için, İskender'in gerçek doğum tarihinin bu kötülüğün habercisi olayın tarihiyle eşleştirildiğine inanırlar."

"Ve küllerden doğdu da," dedi Kat. "İskender yalnızca otuziki yaşına kadar yaşadı, ama bu kısa yaşamında, bilinen dünyanın çoğunu fethetti. İran kralı Darius'u yendi, sonra İskenderiye'yi kurduğu Mısır'a, sonra da Babil'e gitti."

Vigor sözünü bitirdi, "Sonunda, Pencap bölgesini fethetmek için doğuya, Hindistan'a gitti. Aziz Thomas'ın, sonunda Üç Bilge Adam'ı vaftiz ettiği bölgeye."

"Mısır ve Hindistan'ı birleştirerek," dedi Gray.

Rachel, bilgisayarında kımıldayıp, "Eski bilginin bir çizgisini birleştirerek," dedi. Gözlerini kaldırmamış, hâlâ araştırmasına odaklanmış durumda, eliyle sırtındaki bir düğümü açmıştı.

Onun yavaşça, acele etmeden gerinmesi Gray'ın hoşuna gitti.

Belki de kız onun kendisini incelediğini fark etmişti. Başını çevirmeden yalnız gözleri erkeğe doğru döndü. Bir an kekeleyerek başka tarafa baktı. "O...İskender, Hintli bilginleri bulup onlara uzun süre felsefî tartışmalar yaptı. Aristo tarafından yetiştirildiği için, yeni ilimlerle çok ilgiliydi."

Gray'ın dikkatini yeniden çekerek, "Ama yaşamı kısa sürdü," diye sözüne devam etti Kat. "M.Ö. 323'te Babil'de öldü. Gizemli koşullarda. Bazıları onun doğal nedenlerle öldüğünü söyler, ama diğerleri zehirlendiğine ya da vebaya yakalandığına inanırlar."

"Ayrıca derler ki," diye ekledi Vigor, "Babil'deki kraliyet sarayındaki ölüm döşeğinde, yontulmuş terasları, damında bahçeleri ve şelaleleri olan Babil'in ünlü Asma Bahçeleri'ne bakmış. Eski dünyanın yedi harikasından bir diğeri."

"Öyleyse yaşamı birinin yok edilmesi ile başladı ve bir diğeriyle sona erdi."

"Belki de yalnızca dokundurmadır," diye kabul etti Vigor. Çenesinin altındaki sakalı kaşıdı. "Ama İskender'in öyküsü garip bir şekilde, Yedi Harika'yla bağlantılı gibi. Yedi Harika'nın derlenmesi bile, Sireneli Callimachus adlı İskenderiyeli bir kütüphaneci tarafından, M.Ö. üçüncü yüzyılda yapıldı. Bir başka harika Rodos'taki o çok büyük tunç heykel, adanın limanının üstünden geçen ve elinde alevli bir meşale tutan on

katlı Colossus, sizin Özgürlük Anıtı'nız gibi, Büyük İskender model alınarak yapıldı. Sonra Olimpiya'daki dört katlı altın ve mermerden yapılmış parlak bir şekil, Zeus Heykeli. İskender'in, belki de babasının arzusuyla yapıldı. Ve İskender'in Giza Piramitleri'ni ziyaret ettiğinden de kuşku duyulamaz. Mısır'da tam on yıl geçirdi. Böylece eski dünyanın tüm bu şaheserlerinde İskender'in parmak izleri görülüyor sanki."

"Bunun bir anlamı olabilir mi?" diye sordu Gray.

Vigor omuz silkti. "Bilemem. Ama en son inşa edilen, ancak artık var olmayan, İskenderiye'nin kendisi de Yedi Harika'dan biriydi. İskenderiye'deki Pharos Deniz Feneri, körfezi ikiye bölerek, İskenderiye limanına uzanan bir kara parçasında yükseliyordu. Kireçtaşından yapılıp, eritilmiş kurşunla birleştirilen üç katlı bir kuleydi. Kırk kat kadar yükseklikteydi ve sizin Hürriyet Heykeli'nizden daha yüksekti. Tepesinde, bir mangalın içinde, bir altın ayna ile büyütülen ateş yanardı. Işığı elli kilometreye kadar uzaklıktaki gemicilere yol gösterirdi. Bugün bile, *deniz feneri* sözcüğü geçmişteki bu Harika'ya uzanır. Fransızca'da *phare,* İtalyanca'da *faro*'dur."

"Peki bununla İskender'in mezarını aramamız arasında nasıl bir bağ-
258 lantı var?" diye sordu Gray.

"Biz İskenderiye'ye yönlendirildik," dedi Vigor. "Eski bir bilgeler toplumunun bıraktığı ipuçlarını izledik. Bu deniz fenerinin, bu yol gösteren parlak ışığın, bu grup için bir anlamı olduğunu düşünmemek elimde değil. Aynı zamanda, Pharos Deniz Feneri'nin çevresinde, gemileri uzaktan yakacak kadar güçlü bir altın ışık olduğunu söyleyen bir efsane vardır. Belki de bu, bilinmeyen bir güç kaynağından söz ediyordur."

Vigor sonunda içini çekti ve başını salladı. "Ama tüm bunlar bir arada ne anlama geliyor, bilemiyorum."

Gray, Monsenyör'un zekâsını takdir ediyor, ama daha kesin bilgiye, İskenderiye'ye ulaştıklarında izleyebilecekleri bir şeye gerek duyuyordu. "O halde doğrudan gizemin kalbine gidelim. İskender Babil'de öldü. Ondan sonra ne oldu?"

Kat, bilgisayarının üzerine eğilerek, söze girdi. Derlediği listenin üzerinde parmağını yukarıdan aşağıya indirdi. "Tarihte birçok yerde, cesedinin Babil'den İskenderiye'ye götürülüşünden söz ediliyor. İskenderiye'de gömüldükten sonra, orası, içinde Jülius Sezar'ın ve İmparator Caligula'nın da bulunduğu önemli kişiler için bir türbe olmuş."

"Bu süre içinde," diye ekledi Vigor, "kent İskender'in eski generallerinden Ptolemy ve onun soyu tarafından yönetilmiş. İskenderiye Kütüphanesi'ni kurmayı sürdürmüş, bilinen dünyadan bilginler getirerek, kenti entellektüel ve felsefî eğitimin önemli bir alanına dönüştürmüşler." "Ya mezar ne olmuş?"

"İşte bu akıl karıştırıyor," dedi Kat. "Mezar, güya altından yapılmış çok büyük bir lahitmiş. Ama, zamanın en ünlü tarihçilerinden Strabo ve başkaları da, mezarı *camdan* yapılmış olarak tarif ediyorlar."

"Belki de altın cam," dedi Gray. "M-halindeki tozun bir hali."

Kat başıyla onayladı. "M.S. üçüncü yüzyılda, Septimus Severus, güvenliği için mezarı ziyarete kapattı. Mezarın içine birçok gizli kitabı da yerleştirmiş olması ilginçtir, işte alıntı şöyle diyor." Bilgisayara doğru eğildi. "Böylece kimse kitapları okuyamayacak ve cesedi göremeyecekti." Geriye yaslandı ve Gray'a baktı. "Bu mezar alanında büyük önemi olan bir şeyin gizlendiğini açıkça destekliyor. Septimus'un çalınmasından ya da kaybolmasından korktuğu gizli *arcana*'nın[1] deposu olmuş."

Vigor biraz daha açıkladı, "Birinci yüzyıldan üçüncü yüzyıla kadar, İskenderiye'ye birçok saldırı yapıldı. Giderek daha da kötüleşiyorlardı. Liman'daki saldırıyı durdurmak için, Jül Sezar'ın ta kendisi, İskenderiye Kütüphanesi'nin büyük bir bölümünü yaktı. Bu saldırılar, sonunda, yedinci yüzyılda kütüphanenin yıkılıp yok olmasına kadar sürdü. 259
Septimus'un neden kütüphanenin bir bölümünü saklayarak koruduğunu anlayabiliyorum. En önemli kağıt tomarlarını oraya saklamış olmalı."

"Kenti tehdit edenler yalnız askerî saldırganlar değildi," diye ekledi Kat. "Arka arkaya veba salgını geldi. Sık sık olan depremler İskenderiye'nin önemli bölümlerine zarar verdi. Dördüncü yüzyılda, kentin önemli bir bölümü, Ptolemy'lerin Kraliyet Konakları'nı, Kloepatra'nın sarayını ve Kraliyet Mezarlığı'nın büyük bölümünü yok ederek körfeze gömüldü. 1996'da, bir Fransız kaşifi, Franck Goddio, bu kayıp kentin parçalarını İskenderiye'nin Doğu Limanı'nda buldu. Bir başka arkeolog, Honor Frost, İskender'in lahdinin de batarak, bir su mezarına gömülmüş olabileceğine inanır."

"Ben buna inanmıyorum," dedi Vigor. "O mezarın yeriyle ilgili birçok söylenti vardır, ama tarihi belgelerin çoğu, mezarın kıyıdan uzakta, kentin merkezinde olduğunu söyler."

"Söylediğim gibi, Septimus Severus onu ziyarete kapatıncaya kadar," diye tartıştı Kat. "Belki de yerini değiştirmiştir."

Vigor kaşlarını çattı. "Her iki şekilde de, sonraki yüzyıllarda, hazine

---

[1] Gizemler, yalnız bir gruba ait bilgiler. (ç.n.)

avcıları ve arkeologlar, İskenderiye ve dolaylarının altını üstüne getirdiler. Bugün bile, bu mezarı bulmak için, altına saldırı gibi bir coşku vardır. İki yıl önce, bir Alman jeofizikçiler ekibi, İskenderiye'nin altındaki toprağın sapaklıklar ve boşluklarla delik deşik olduğunu göstermek için bir yeraltı radarı kullandı. Bir mezarı saklayacak çok yer var. Hepsini aramak onlarca yıl sürebilir."

"Bizim onlarca yılımız yok," dedi Gray. "Yirmidört saatimiz bile var mı bilmiyorum."

Gray, sinir içinde, dar kamarada dolaşmaya başladı. Ejder Konseyi'nin onlarla aynı bilgilere sahip olduğunu biliyordu. Aziz Peter'in mezarının altındaki hematit taşın üzerinde İskenderiye'nin işaretlendiği bir harita olduğunu anlamaları uzun sürmeyecekti.

Üçlüye baktı. "O halde önce nereye bakıyoruz?"

"Bende bir ipucu olabilir," dedi Rachel bir süredir ilk kez konuşarak. Hızla klavyesinin tuşlarına basıyor ve durmadan ekrana bakıyordu. "Ya da iki."

Tüm dikkatler onun üzerinde toplandı.

"Dokuzuncu yüzyılda, Constantinople İmparatoru, inanılmaz bir hazinenin Pharos Deniz Feneri'nin içinde ya da altında saklandığını söylüyor. Aslında, o sırada İskenderiye'yi yöneten halife onu aramak için deniz fenerinin yarısını sökmüş."

Gray, bu sözlerin üzerine Vigor'un kıpırdadığını fark etti. Monsenyör'un deniz fenerine olan ilgisini hatırladı. Rachel, dayısından etkilenip, ipuçları aramaya başlamış olmalıydı.

"Diğerleri araştırmayı sürdürdüler, ama deniz feneri tüm liman için büyük önem taşıyordu."

Vigor, gözleri heyecandan parlayarak başıyla onayladı. "Kazılıp çıkarılmasını istemediğin bir şeyi saklamak için, yıkılamayacak kadar önemli bir yapının altından daha iyi neresi olur ki."

"O halde, her şey, 8 Ağustos 1303'te, büyük bir deprem Akdeniz'in doğusunu sarstığı zaman sona erdi. Deniz feneri, Ptolemy harabelerinin döküldüğü limana yuvarlanarak yok oldu."

Orijinal siteye ne oldu?" diye sordu Gray.

"Yüzyıllar içinde değişti. Ama onbeşinci yüzyılda, bir Memlük sultanı, yarımada üzerine bir kale inşa etti. Bugün hâlâ oradadır. Kayıt Bey Kalesi. Yapılışında deniz fenerinin yapılışında da kullanılan özgün kireçtaşları bulunur."

"Ve hazine asla bulunamadıysa," diye devam etti Vigor, o halde hâlâ orada, kalenin *altında* olmalı."

"Eğer var olduysa," diye uyardı Gray.

"Aramaya başlanacak bir yer," dedi Vigor.

"Peki ne yapacağız? Kapıya vurup kalelerinin altını kazabilir miyiz diye soracak mıyız?"

Kat, daha uygulanabilir bir çözüm önerdi. "NRO ile bağlantı kurarız. Onlar yeraltını görebilecek radarı olan uydulara ulaşabilir. O alandan bir geçmelerini isteriz. Alman jeofizikçilerin kentte yaptığı gibi sapaklıklar ve boşluklar arayabiliriz. Bu, araştırmamızın yerini belirleyebilir."

Gray onayladı. Bu fena fikir değildi. Ama zaman alırdı. Zaten araştırmıştı. Bir sonraki gözetim uydusunun geçişine sekiz saat vardı.

Rachel bir başka seçenek önerdi. Aziz Peter'in mezarının altındaki mağaraya giden arka kapıyı hatırlayın. Belki de Kayıt Bey Kalesi'nin ön kapısına gitmemiz gerekmez. Belki bir arka giriş vardır. Roma'daki gibi suyun altında."

Gray onun düşüncesini beğendi.

Rachel onun yüzündeki onaylamadan güç almış gibiydi. "Kayıt Bey Kalesi'nin ve Ptolemik kalıntıların altında dalış yapan tur grupları vardır. Kolayca aralarına karışır ve limanın kıyısında suyun altını araştırabiliriz."

"Hiçbir şeye yaramayabilir," dedi Kat, "ama bir GPR uydusu oradan bir geçiş yapıncaya kadar bize yapacak iş çıkar."

Gray yavaşça başıyla onayladı. Bu da bir başlangıçtı.

Monk kokpitten kabine girdi. "Takma adlarımız altında kiralanmış bir kamyonet ve odalarımız var ve Washington'un da yardımıyla gümrük ayarlandı. Sanırım bu her şeyi hallediyor."

"Hayır," Gray ona doğru döndü. "Bir tekneye de gerek var. Tercihen hızlı bir tekneye."

Monk'un gözleri büyüdü. "Tamam," dedi. Gözleri Rachel'in üzerinde durdu. "Ama o lanet şeyi bu kullanmayacak, değil mi?"

08:55
Roma, İtalya

Sabahın sıcağı Raoul'un ruh haline yardımcı olmuyordu. Daha henüz sabahtı ve derece yükseliyordu. Güneş ışıkları dışarıdaki taş alanı pişiriyor ve çok fazla parlatıyordu. Odasının balkon kapısında dururken çıplak gövdesi terden parlıyordu. Kapılar açıktı, ama hiç esinti yoktu.

Roma'dan nefret ediyordu.

Bunaltıcı turist sürülerinden, durmadan sigara içen yerli halktan, hiç kesilmeyen gevezeliklerden, bağırmalardan, korna çalan arabalardan nefret ediyordu. Hava petrol kokuyordu.

Trastevere'den kaldırdığı fahişenin bile saçları sigara ve ter kokuyordu. Kadın Roma kokuyordu. Acıyan parmak eklemlerini ovdu. En azından seks doyurucu olmuştu. Ağzındaki tıkaç yüzünden kimse kadının çığlıklarını duymamıştı. Kahverengi geniş meme uçlarının çevresine sokup döndürerek göğsüne batırdığında, bıçağın altında kıvranışından çok hoşlanmıştı. Ama yüzüne yumruklarıyla art arda vururken kızışıp kadının içine girdiğinde, daha büyük zevk almıştı.

Onun bedeninin üzerinde, Roma'ya ve kendisini neredeyse kör eden ve onları yavaş yavaş öldürme şansını yok eden Amerikalı piçe olan kızgınlığını çıkarmıştı. Şimdi, diğerlerinin de her nasılsa, kesin felaketten kurtulduğunu öğrenmişti.

Pencereye arkasını döndü. Fahişenin cesedi yatak çarşaflarına sarılmıştı bile. Adamları cesedi yok ederlerdi. Onun için hiçbir anlamı yoktu.

Yatağın yanındaki masada telefon çaldı. Bu telefonu bekliyordu. Keyfini asıl kaçıran oydu.

Yürüdü ve mobil telefonu aldı.

"Raoul," dedi adam.

"Dün geceki görevin raporunu aldım -beklendiği gibi, tarikatının imparatoruydu. Sesi hiddetten kaskatıydı.

"Efendim—"

Sözü kesildi. "Hiçbir bahane kabul etmem. Başarısızlık bir şeydir, ama itaatsizlik kabul edilemez."

Raoul bu sonuncu söz karşısında kaşlarını çattı. "Ben asla itaatsizlik etmem."

"O halde kadın ne olacak, Rachel Verona?"

"Efendim?" Siyah saçlı kaltağı gözünün önüne getirdi. Yakalayıp bıçağıyla tehdit ettiğinde boynunun kokusunu hatırladı. Sıkıp topuklarını yerden kestiğinde boğazında kalbinin atışlarını duymuştu.

"Onu yakalaman emredilmişti... öldürmen değil. Diğerleri yok edilecekti. Emirlerin bunlardı."

"Evet, efendim. Ama üç keredir, Amerikan takımına karşı, bu uyarıdan dolayı kaba kuvvet kullanamadım. Yalnızca böyle durdurulduğum için halen bu durumdalar." Başarısızlıkları için bahane aramayı tasarlamamış-

tı ama bir bahane sunulmuştu kendisine. "Daha iyi aydınlatılmaya gerek duyuyorum. Hangisi daha önemli: Görev mi, kadın mı?

Uzun bir sessizlik oldu. Raoul gülümsedi. Yatağın üzerindeki cesedi parmağının ucuyla dürttü.

"Doğru bir noktaya dokundun." Diğerinin sesindeki hiddet kaybolmuştu. "Kadın önemli, ama görev tehlikeye girmemeli. Bu yolun ucundaki servet ve güç bizim olmalı."

Ve Raoul bunun neden olduğunu biliyordu. Çocukluğundan beri işlenmişti beynine. Tarikatlarının en büyük amacıydı. Genetik olarak saf ve üstün, krallar ve imparatorlar soyundan olan, kendi konseyleri tarafından öncülük edilen bir Yeni Dünya Düzeni getirmek. Bu onların doğum haklarıydı. Yüzyıllar öncesine giden Konsey, kuşaklar boyunca, bu kayıp bilgeler toplumunun gizli bilgilerini ve hazinesini aramıştı. Buna sahip olan, dünyanın anahtarlarını elinde tutacaktı, ya da Konsey'in kütüphanesindeki eski bir belgede böyle yazılmıştı.

Artık o kadar yakındılar ki.

Raoul konuştu, "O halde kadının güvenliğini düşünmeden ilerleyebilirim?"

Bir iç çekme duyuldu. Raoul, imparator acaba bunun farkında mı diye düşündü. "Onun kaybı hayal kırıklığı yaratacaktır," diye yanıt verdi adam. "Ama görev başarısızlığa uğramamalı. Bu kadar zaman sonra olmaz. Öyleyse açıklamak için söyleyeyim ki, düşman ne olursa olsun yok edilmelidir. Bu yeteri kadar açık mı?"

"Evet, efendim."

"İyi. Ama yine de eğer kadını yakalamak fırsatı olursa daha iyi olur diyorum. Yine de gereksiz tehlikeye atılmayın."

Raoul bir yumruğunu sıktı. Kendisini rahatsız eden bir sorusu vardı. Şimdiye kadar asla sormamıştı bunu. Böyle merakları kendine saklamayı ve soru sormadan itaat etmeyi öğrenmişti. Yine de sordu, "Kadın neden bu kadar önemli?"

"Ejderha kanı onun damarlarında güçlü bir halde akıyor. Ta Avusturya Hapsburg köklerimize kadar. Aslında o senin için seçilmişti Raoul. Senin eşin olacaktı. Konsey böyle bir kan bağı ile soyumuzu güçlendirmemize çok değer veriyor."

Raoul daha dik durdu. Bu ana kadar çocuk yapması yasaklanmıştı. Tohumunu alan birkaç kadın, ya çocuğu düşürmeye zorlanmış ya da öldürülmüştü. Kanı bozuk çocuk yaparak asil kanlarını kirletmek yasaktı.

"Umarım bu bilgi onu güvene almak için bir fırsat yaratmaya yürek-
lendirir seni. Ama söylediğim gibi, görev tehlikeye girecekse onun kanı
bile gözden çıkarılabilir. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Raoul nefesinin sıklaştığını hissediyordu. Yine boğa-
zına dayadığı bıçakla kollarının arasında sıktığı kadın gözünün önüne
geldi. Onun korkusunun kokusu, İyi bir Barones...eğer olmazsa, en azın-
dan kusursuz bir damızlık kısrak olurdu. Ejder Konseyi Avrupa'da, kafese
tıkılıp yalnızca çocuk yapmak için yaşamasına izin verilen birkaç kadın
saklıyordu.

Raoul bu fırsatı düşünürken sertleşti.

"İskenderiye'de her şey ayarlandı," diye bitirdi İmparator- "Son oyun
yaklaşıyor. İhtiyacımız olanı al. Yoluna çıkan herkesi öldür."

İmparator görmüyor olsa bile, adam yavaşça başıyla onayladı.

Kara saçlı kaltağı...ve ona yapacaklarını hayal etti...

09:34

264 Rachel hız teknesinin dümeninde duruyordu; bir dizini, kendisini des-
teklesin diye, arkasındaki tek kişilik oturacak yerin üzerine koymuştu. Bir
kez, 'Dalga yapmayın' şamandırasını geçtikten sonra gazı köklemiş ve
körfezde hızla gitmeye başlamıştı. Tekne, arada sırada bir başka teknenin
ardında bıraktığı dalgalarda zıplayarak, düz sularda ilerliyordu.

Rüzgâr saçlarını savurdu. Sıçrayan sular yüzünü serinletti. Güneş Ak-
deniz'in safir mavisi sularından yansıyarak parladı. Kızın tüm duyuları
çınlıyor ve ürperiyordu.

Uçak yolculuğu ve bilgisayarın önünde geçirdiği saatlerden sonra, bu
onu uyandırmaya yardımcı olmuştu. Kırk dakika önce inmişlerdi.
Monk'un telefonlarıyla kolaylaştırılmış gümrük işlemlerinden rüzgâr gibi
geçmişler ve kendilerini bekleyen tekne ile gereçleri Doğu Limanı'ndaki
iskelede bulmuşlardı.

Rachel arkasına baktı.

Yüksek apartmanlar, oteller ve devre-mülklerin yayıldığı çağdaş İs-
kenderiye kenti, mavi körfezin kemerinden yükseliyordu. Palmiye ağaçla-
rı, kenti ve denizi ortadan bölen bahçelerde noktalar halindeydi. Kentin
geçmişini gösteren pek az kanıt vardı. Yüzyıllar önce yok olan ünlü İs-
kenderiye Kütüphanesi bile, küçük bir demiryolunun hizmet ettiği cam,
çelik ve betondan oluşan, yansımalar yapan havuzlarla süslü büyük bir

site olarak yeniden yükselmişti.

Ama şimdi suların üzerinde, bu geçmişin bir bölümü yeniden canlanı-
yordu. Suyun üzerini dolduran eski tahta balıkçı kayıkları, değerli taşların
parlak renklerinin tonlarında boyanmıştı : yakut kırmızıları, safir mavile-
ri, zümrüt yeşilleri. Eski Mısır tarzında tasarlanmış, gideceği yön iki kü-
rekle belirlenen tek kişilik kayıkların bazılarının kare şeklindeki yelkenle-
ri açılmıştı.

Ve ilerde, Ortaçağdan fırlamış bir kale, Kayıt Bey Kalesi yükseliyordu.
Körfezi ikiye bölen bir kara parçasının üzerinde kurulmuştu. Kale boyun-
ca, uzun sırıklı balıkçılar dinleniyor ve yüzyıllar boyunca yaptıkları gibi
birbirlerine bağırıyorlardı.

Rachel, Kayıt Bey Kalesi'ni inceledi. Yalnız beyaz kireçtaşı ve mermer-
den yapılan kale, körfezin mavi derin sularının üzerine yalın bir halde
parlıyordu. Ana kale altı metre yükseltilmiş bir temel taşının üstüne ku-
rulmuştu. Orada, kemerli korkuluklarıyla yüksek duvarlar dört kule tara-
fından korunuyor ve ortasında daha yüksek bir kaleyi çevreliyordu. İç
kaleden yükselen bayrak direğinde bir bayrak, Selahattin'in altın kartalı-
nın yanındaki kırmızı, beyaz ve siyah Mısır renkleriyle sallanıyordu.

Rachel, gözlerini kısarak, bu kuruluşun üzerinde bir zamanlar devam
eden şeyi gözlerinin önüne getirmeye çalıştı: Dev bir Poseidon[1] heykeliyle 265
süslenmiş, üstünde, alevler ve duman çıkaran kocaman bir mangal yanan,
düğün pastası gibi inşa edilmiş kırk katlı Pharos Deniz Feneri.

Eski dünyanın bu Harika'sından, belki de burada yeniden kale olarak
inşa edilmiş birkaç blok kireçtaşından başka hiçbir şey kalmamıştı. Fran-
sız arkeologlar, Doğu Limanı'nda birkaç devrilmiş blokla, Poseidon'un
heykeli olduğuna inanılan dört metre yüksekliğindeki bir heykel de bul-
muşlardı. Bölge depremle yıkıldığından beri Harika'dan yalnız bu geri
kalmıştı.

Öyle miydi acaba? Temellerin altında gizlenmiş, daha eski zamanlar-
dan kalan, başka bir hazine daha olabilir miydi?

Büyük İskender'in kayıp mezarı.

İşte bunu öğrenmek üzere gelmişlerdi.

Arkasında, diğerleri, bir dalış takımı yığınının üzerine eğilmiş, tüpleri,
ayarlayıcıları ve ağırlık kemerlerini kontrol ediyorlardı.

"Tüm bu gereçlere gerçekten ihtiyacımız var mı?" diye sordu Gray. Bir
tam yüz maskesini eline aldı. "Kalın balıkadam giysileri ve tüm bu baş
gereçleri gerekiyor mu?"

---

[1] Deniz Tanrısı. (ç.n.)

"Hepsi gerekecek," dedi Vigor. Kızın dayısı deneyimli bir dalgıçtı. Akdeniz'de arkeolog olduğundan, olmaması imkansızdı. Bölgenin en heyecan verici keşiflerinin çoğu, İskenderiye de dahil, buradaki denizin altında yapılmıştı. Daha yeni bulunan Kleopatra'nın kayıp sarayı da aynı kör fezin dalgalarının altına gömülmüştü.

Ama bu sualtı hazinelerinin bu kadar uzun süre saklı kalmış olmalarının bir nedeni vardı.

Dayısı açıkladı. "Burada, Doğu Limanı'ndaki sular, atık kirli sularla birleşen hava kirliliği yüzünden, doğru dürüst korunma olmadan araştırma yapmak için tehlikeli duruma gelmişti. Mısır turist yönetim kurulu, burada cam altlı teknelerin hizmet ettiği bir deniz arkeoloji parkı açmak istiyordu. Bazı ahlaksız tur operatörleri dalma gezileri önermeye başladı bile. Ama suya girenler için ağır metal zehirlenmelerine karşı korunmazlık ve tifo tehlikesi olduğu doğru."

"Harika," dedi Monk. Suratı yemyeşil olmuştu bile. Dişlerini sıkarak, sancak parmaklıklarına sıkı sıkı sarılmıştı. Başını pencereden çıkaran bir köpek gibi, kenardan aşağı eğildi. "Eğer kusmazsam, etimi eriten bir hastalığa yakalanacağım. Biliyorsunuz, Deniz Kuvvetleri ya da Hava Kuvvetleri yerine Ordu Özel Gücü'ne katılmamın bir nedeni vardı. Sağlam toprağa basmak."

"Teknede kalabilirdin," dedi Kat.

Monk tehdit ediyormuş gibi baktı ona.

Eğer kalenin altındaki gizli bir odaya giden bir sualtı tüneli bulacaklarsa, herkese ihtiyaçları olacaktı. Hepsi belgeli dalgıçtı. Vardiya ile çalışacak, birer kişiyi dinlenmesi ve tekneyi koruması için değiştireceklerdi.

Monk, birinci vardiya için ısrar etmişti.

Rachel, teknelerini kara parçasının doğu kıyısı boyunca hızla sürdü. İlerde, Kayıt Bey Kalesi, ufku doldurarak yükseliyordu. İskeleden bakınca bu kadar büyük görünmüyordu. Kalenin çevresindeki derinlikleri araştırmak çok zor bir görev olacaktı.

Bir endişe ona rahat vermemeye başlamıştı. Bu araştırmaya kalkışmak onun düşüncesiydi. Ya yanılıyorsaydı? Belki de başka bir yeri işaret eden bir ipucunu kaçırmıştı.

Gerilen sinirlerinin verdiği enerji büyürken tekneyi yavaşlattı.

Kalenin çevresindeki körfezi sistemli bir biçimde araştırmak için bölgeleri çeyrek dairelere bölmüşlerdi. İlk dalma noktasına yaklaşırken ayağını gazdan çekti.

Gray onun yanına geldi. Bir elini onun koltuğunun arkasına koydu. Parmak uçları omzuna dokunuyordu. "Bu çeyrek daire A."

Rachel başıyla onayladı. "Buraya demir atacak ve suda dalgıçlar olduğunu bildirmek için turuncu bayrağı çekeceğim."

"Sen iyi misin?" diye sordu adam eğilerek.

"Siz Amerikalıların söylediği gibi, bunun bir *vahşi kazı kovalama*[1] olmayacağını umuyorum."

Gray, kararlılığı sıcak bir güven vermeye dönüşerek, gülümsedi. "Sen bize başlama işareti verdin. Bu olaya başlamak için elimizde olandan fazlası. Ve biz Amerikalıların dediği gibi, hiçbir şey yapmamaktansa, *vahşi kazı kovalama*'yı tercih ederim."

Rachel farkına varmadan omzunu onun eline bastıracak biçimde kımıldadı. Adam geri çekilmedi.

Sesi daha da yumuşayarak, "Bu iyi bir plan," dedi.

Rachel söyleyecek söz bulamayarak başıyla onayladı ve gözlerini onun o lanet olası gözlerinden kaçırdı. Motoru durdurdu ve demir atma düzeneğinin düğmesine bastı. Zincirli ip boşalırken oturduğu yerin altındaki sarsıntıyı hissetti.

Gray diğerlerine döndü. "Dalgıç giysilerini giyelim. Burada dalar, deniz telsizlerimizi denetler ve sonra araştırmaya başlarız."

Rachel başını evet dercesine eğdi ve adamın elinin omzunda durduğunu fark etti.

Bu çok güzel bir duyguydu.

10:14

Gray arkaüstü denize daldı.

Su üstünü örttü. İki santimlik deriyi olası kirliliğe ve pisliğe maruz bırakmaya gelmezdi. Tüm gövde giysisi çift dikiş yapılmış ve çift bantlanmıştı. Boynu ve bilekleri dayanıklı lateksdendi. AGA maskesi bile, başındaki Viking başlığını mühürleyerek tüm yüzünü örtüyordu. Ayarlayıcı, ağzını özgür bırakacak biçimde, başlığın camının içine yerleştirilmişti.

Gray, maskesinin içinden yan tarafları bile rahat görünce, özellikle limandaki görüş netliğinin zayıflığından ötürü, giyinmek için harcadığı zamanın boşa gitmediğini anladı. Alüvyon ve tortu görüşü üç-dört metreye indirmişti.

---

[1] Ele geçmezi kovalama anlamına gelen İngilizce bir tabir. (ç.n.)

Fena değildi. Daha kötü olabilirdi.

BC[1] yeleği hava ile dolarak ağırlık kemerinin çekişini karşıladı ve onu yeniden su üzerine fırlattı. Gray, Rachel ile Vigor'un teknenin diğer yanından denize kendilerinizi bırakışlarını izledi. Kat yanında suya girmişti zaten.

Ses dalgalarıyla daha üst bir dalgaya yayın yapan Buddy Phone telsizini denedi. "Beni duyuyor musunuz?" diye sordu. "Rapor verin."

Çevredeki herkesten, hatta tekneden ilk koruma vardiyasındaki Monk'tan bile olumlu yanıt aldı. Monk'ta ayrıca, aşağıdaki grubu izleyebileceği bir de Aqua-Vu kızılötesi deniz video sistemi vardı.

"Burada dibe dalacak ve yayılarak kıyıya doğru tarayacağız. Herkes konumunu biliyor."

Onaylama yanıtları geldi.

"Dalıyoruz," dedi.

Yeleğindeki havayı boşalttı ve ağırlığın aşağı çekmesiyle suya daldı. Birçok acemi dalgıcın panikleyerek klostrofobi yaşadığı an, işte bu andı. Gray'da böyle bir duygu hiç olmamıştı. Onun yerine, tam tersine, kesin bir özgürlük hissediyordu. Ağırlığı yoktu, havadaki tüm aerobikleri yapabilecek biçimde uçuyordu.

Teknenin karşı yanından dalmakta olan Rachel'i gördü. Siyah giysisinin göğsündeki geniş kırmızı çizgiden ötürü tanınması kolaydı. Her birinin tanınabilmek için farklı bir rengi vardı. Onunki mavi, Kat'ınki pembe, Vigor'unki yeşildi. Monk vardiyası için hazırlanmış, giyinmişti bile. Dalmaya karşı tutumu da düşünülürse, çok uygun olan sarı çizgisi vardı.[2]

Gray, Rachel'i izledi. Kendisi gibi, o da dalgaların altındaki özgürlükten hoşlanıyor gibiydi. Yüzgeçlerinin küçük bir hareketiyle dönüyor ve uçuyordu. Kızın vücudunun kıvrımlarını bir dakika keyifle inceledi sonra dikkatini kendi dalışına verdi.

Enkazla dolu kumlu dip onlara doğru yükseldi.

Gray, kaldırma gücünü, sürüklenmesini önleyecek, deniz dibinin hemen üzerinde kalacak şekilde ayarladı. Diğerleri de aynı duruşa geçiyordu.

"Herkes birbirini görebiliyor mu?" diye sordu.

Herkesten onay ve olumlu yanıt geldi.

---

1 BC-Buouancy: Yüzme özelliği. (ç.n.)

2 İngilizce argo- sarı renk, sarı civciv anlamına gelir ve korkaklığı simgeler. (ç.n.)

"Monk, denizaltı video kamerası nasıl çalışıyor?"

"Bir grup hayalet gibi görünüyorsunuz. Görüş boktan. Biraz ileri gidince sizi kaybedeceğim."

"Telsiz bağlantını kesme. Bir sorun olursa aların ver ve bizi yukarı çek." Gray, Ejder Konseyi'nden önce davrandıklarından oldukça emindi, ama yine Raoul işin içinde olunca hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Ne kadar önde olduklarını bilmiyordu. Ama çevrede bir sürü başka tekne vardı. Gün ışımıştı.

Yine de hızlı hareket etmek zorundaydılar.

Gray koluyla işaret etti. Tamam, kıyıya doğru gidiyoruz, beş metreden fazla birbirinizden ayrılmayın. Her zaman birbirinizin görüş alanı içinde olun."

Dördü bir arada, yedi sekiz metrelik bir alanı tarayabiliyorlardı. Bir kez kıyıya gelince, eğer bir şey bulunamamışsa, yeniden kıyı boyunca bir o kadar daha yer tarayacak, sonra yine kendilerini bekleyen tekneye döneceklerdi. İleri geri, çeyrek çeyrek, kalenin çevresindeki tüm kıyı boyunu tarayacaklardı.

Gray ilerledi. Bir bileğinin arkasındaki kılıfa bir bıçak takılıydı ve diğerinde de bir el feneri vardı. Tam üstlerinde güneş ışığı ve su da oniki metre derinliğinde olunca, daha fazla aydınlatmaya gerek yoktu, ama kıyı bucakta işlerine yarayacaktı. Aradıkları geçidin açıkta olmadığından emindi, yoksa şimdiye kadar bulmuş olurlardı.

Bu da çözülmesi gereken başka bir bilmeceydi.

Yüzerken, neyi gözden kaçırdıklarını düşündü. Haritada yalnız İskenderiye'yi göstermekten başka bir ipucu daha olmalıydı. Üzerine mağaradan bir ipucu mu çalmıştı? Ejder Konseyi'nin zaten bir yanıtı var mıydı?

Bilinçsizce daha hızlı yüzmeye başlamıştı. Sağındaki Kat'ı artık gözden kaybetmişti. En son bu yanındaydı. Yavaşladı ve kadın yeniden ortaya çıktı. Rahatlayarak ilerledi, ilerde kumlu dipte bir şekil belirdi. Bir kaya? Bir bayır ya da resif miydi?

İleriye doğru yüzdü.

Çamurlu dipten karşısına çıktı.

Neydi lanet olası?

Taş surat baktı ona. İnsandı, deniz ve zamanla aşınmıştı ama yüz çizgileri şaşırtıcı biçimde belirgindi ve sabırlı bir ifadesi vardı. Gövdesinin üst bölümü tıknazlaşarak, bir aslan biçimi alıyordu.

Kat onun dikkatini fark etmiş ve daha yakınına gelmişti. "Bir sfenks mi?"

"Burada bir tane daha var," diye bildirdi Vigor. "Kırılmış, yan yatıyor. Dalgıçlar kalenin gölgesindeki deniz dibine dağılmış düzinelercesini rapor etmişlerdi. Özgün deniz fenerinin süslerinden bazıları."

Acele etme zorunluluğuna rağmen, Gray şaşkın halde heykele baktı. İkibin yıllık, ellerin oyduğu yüzünü inceledi. Bir kolunu uzattı ve kendisi ile o heykeltraşın arasındaki uçsuz bucaksız zamanı hissederek dokundu ona.

Vigor bir yerlerden konuştu. "Bu gizemi koruyan bilmece ustalarına yakışıyor."

Gray elini geri çekti. "Ne demek istiyorsunuz?"

Bir kıkırdama. "Sfenksin öyküsünü bilmiyor musun? Canavar, bilmecesini çözemedikleri zaman onları yiyerek, Thebe halkını korku içinde yaşattı. Bir sesi vardır, dört ayaklı, iki ayaklı ve üç ayaklıdır. Bu nedir?"

"Peki yanıt?" diye sordu Gray.

"İnsanoğlu," dedi Kat onun yanından. "Bebekken dört ayak üstünde emekleriz, sonra büyüyüp iki ayak üzerine kalkarız ve yaşlanınca baston kullanırız."

Vigor devam etti. "Oedipus bilmeceyi çözdü ve sfenks de kendini bir uçurumdan aşağı atarak öldü."

"Yüksekten yuvarlanarak," dedi Gray. "Bu sfenksler gibi."

Taş heykelden uzaklaştı ve ileriye doğru yüzdü. Onların çözmeleri gereken kendi bilmeceleri vardı. On dakika daha sessiz arayıştan sonra, taşlı kıyıya ulaştılar. Gray yuvarlanmış dev kayalara rastlamıştı, ama ne geçit, ne açıklık, ne de ipucu vardı.

"Yine geriye," dedi.

Kıyı boyunca gittiler ve kıyıdan açılıp tekneye yüzdüler.

"Monk, orada her şey sessiz mi?" diye sordu Gray.

"Güzelce güneşleniyorum."

"30 koruyuculu güneş yağı kullanmaya dikkat et. Bir süre burada olacağız."

"Başüstüne, Kaptan."

Gray kırk dakika daha tekneye doğru ileri geri dibi taradı. Batmış paslı bir gemi enkazına, başka taş bloklara, kırık bir sütuna hatta üstü yazılı bir dikilitaşa rastladı. Rengârenk balıklar dansederek önünden geçti.

Ne kadar havası kaldığına baktı. Dikkatle nefes alıyordu. Hâlâ yarım deposu kalmıştı. "Herkesin hava durumu nasıl?"

Karşılaştırdıktan sonra, yirmi dakika sonra yukarı çıkılması kararlaştırıldı. Yarım saat dinlenecek sonra yine suya gireceklerdi.

Yüzerken biraz önceki düşüncelerine geri döndü. Durmadan, önemli bir şeyi gözden kaçırdıklarını hissediyordu. Ya Ejder Konseyi mağaradan bir nesne, bir ipucu aldıysa? Daha hızlı yüzdü. Bu korkudan kurtulması gerekiyordu. Konsey ile aynı bilgilere sahipmişler, eşit koşullarda oynuyorlarmış gibi ilerlemek zorundaydı.

Derinliğin sessizliği üzerine baskı yaptı. "Bu doğru gibi gelmiyor," diye mırıldandı.

Telsiz sesini yayınladı.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Kat. Gölgeli biçime yaklaştı.

"Hayır, sorun da bu. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar yanlış davrandığımızı düşünüyorum."

Rachel bir yerlerden, "Üzgünüm," dedi umutsuz bir sesle. "Belki de ben çok fazla önem—"

"Hayır." Gray onun yukarıdaki endişesini hatırladı. Bunu yeniden tuşturduğu için kendini tekmeledi, "Rachel, senin araştırma yerini doğru hedeflediğini düşünüyorum. Sorun *benim* planımda. Çeyrek çeyrek araştırmak. Bu nedense doğru gibi gelmiyor bana."

Kat, "Ne demek istiyorsun, Kumandan?" diye sordu. "Biraz zaman alabilir, ama alanı tümüyle arayacağız."

İşte buydu. Kat onun için açıklamıştı. O, sistemli, yönetimli arama adamı değildi. Bazı sorunlar bu şekilde çözülse bile, bu gizem onlardan biri değildi.

"Bir ipucunu gözden kaçırdık," dedi. "Biliyorum. Mezardaki haritayı tanıdık, İskender'in mezarına kadar gösterdiğini anladık, sonra buraya uçtuk. Tarihçilerin kafasını bin yıldan fazla zamandır karıştıran bir bilmeceyi çözmek için kayıtları, kitapları ve dosyaları araştırdık. Biz kimiz ki bir gün içinde çözelim bunu?"

"O halde ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Kat.

Gray bir ara durdu. "Birinci kareye geri dönüyoruz. Araştırmamızı herkesin görebileceği tarihsel kayıtlar temeli üzerine kurduk. Geçmişteki hazine avcılarından tek üstünlüğümüz, Aziz Peter'in mezarının altında bulduğumuz şey. Orada bir ipucunu gözden kaçırdık."

Gray, *ya da bir ipucu çalındı*, diye düşündü. Ama endişesini dillendirmedi.

"Belki de ipucunu mezarda gözden kaçırmadık," dedi Vigor. "Belki yeteri kadar derine bakmadık. Katakombları hatırlayın. Bilmecelerin birçok katı, birçok derinliği vardı. Bu bilmecenin de başka bir katı olabilir mi?"

Onu sessizlik yanıtladı... ta ki beklenmedik bir ses her şeyi çözene kadar.

"O lanet ateşli yıldız," diye küfretti Monk. "O yalnızca İskenderiye kentini göstermiyordu...altındaki taş dilimini gösteriyordu."

Gray, Monk'un sözlerindeki gerçeği hissetti. Çizilmiş haritaya, ateşli yıldıza ve onların ne anlama geldiğine o kadar odaklanmışlardı ki sanat çının alışılmamış ortamına aldırmamışlardı.

Kat, "Hematit," dedi.

Gray, onun jeoloji geçmişine güvenerek, "Onunla ilgili ne biliyorsun?" diye sordu.

"O bir demir oksididir. Avrupa'nın her yerinde büyük maden yatakları bulunmuştur. Çoğunlukla demirdir, ama bazen, oldukça fazla iridyum ve titanyum içerir."

"İridyum mu?" dedi Rachel. "Bu bileşiğin içindeki öğelerden biri değil miydi? Bilgeler'in kemiklerinin içinde?"

"Evet," dedi Kat, sesi telsizde birden gerginleşerek. "Ama önemli olanın bu tarafı olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" diye sordu Gray.

"Üzgünüm, Kumandan. Bunu düşünmeliydim. Hematit'in içindeki demir çoğunlukla hafifçe *mıknatıslıdır*, magnetit'te olduğu kadar güçlü değildir, ama bazen mıknatıs taşı olarak kullanılır."

Gray bunun neyi ima ettiğini anladı. Mıknatıs gücü birinci mezarı da açmıştı. "O halde yıldız yalnızca İskenderiye yi göstermiyor, bizim bulmamız gereken bir nesneyi, mıknatıslı bir taşı işaret ediyordu."

Sesindeki heyecan artan Vigor, "Peki eski dünya mıknatıs taşlarıyla ne yapıyordu?" diye sordu.

Gray yanıtı biliyordu. "Pusula yapıyorlardı!" Yeleğinin içine hava doldurdu ve yüzeye doğru yükseldi. "Herkes yukarıya!"

11:10

Birkaç dakika içinde, hava tanklarını, yeleklerini ve ağırlık kemerlerini çıkarıyorlardı. Rachel oturmaktan mutlu olarak pilot koltuğuna geçti. Demir almak için düğmeye bastı. Demir yukarı çıkmaya başladı.

"Yavaş git," dedi Gray. Kızın omzunun yanında duruyordu.

"Ben de onaylıyorum bunu," dedi Monk.

Gray, "Ben pusulayı izleyeceğim," diye devam etti. "Sen bizi kalenin çevresinde salyangoz hızıyla dolaştır. Pusulanın iğnesindeki en ufak hareket demir atar ve aşağısını araştırırız."

Rachel başıyla onayladı. Aşağıda yatan mıknatıslı taşın, teknenin pusulasının bulacağı kadar güçlü olması için dua ediyordu.

Demir alınınca, pervaneleri en az döndürecek kadar gaz verdi. Hareket ettikleri belli bile olmuyordu.

"Kusursuz," diye fısıldadı Gray.

İleri doğru kaydılar. Güneş yavaşça tepelerinde yükseldi. Sıcak artarken gruba gölge yapması için tenteyi açtılar. Monk, yan taraftaki tahta sıranın üzerine uzanmış, hafifçe horluyordu. Kimse konuşmuyordu.

Teknenin pervanelerinin her dönüşüyle, Rachel'in endişesi artıyordu.

Pusulanın başında nöbet tutan Gray'a, "Ya taş aşağıda değilse?" diye fısıldadı. "Ya kalenin içindeyse?"

Gray, taş kaleye doğru gözlerini kısıp bakarak, "O zaman buradan sonra da orayı araırız," dedi. "Ama sanırım gizli girişle ilgili haklıydın. Hematit taş, bir nehir kanalına giden mağaranın gizli tünelinin üzerinde oturuyordu. Su. Belki bu da bilmecenin başka bir parçasıdır."

Dizlerinin üzerinde açık bir kitap olan Kat onları duydu. "Ya da belki olduğundan fazlasını varsayıyoruz," dedi. "Bilmeceye uymasını istediklerimizi zorluyoruz."

Vigor, teknenin pruva tarafında, yüzmekten ağrıyan bir kasını ovuyordu. "Sanırım taşın yattığı yer sorusu -karada ya da suda- simyacıların ipucunu *ne zaman* sakladıklarına göre değişiyor. Biz ipuçlarının onüçüncü yüzyıl dolaylarında, belki biraz önce ya da sonra saklandığını hesapladık, ama bu Gnostisizm ve Ortodoksluk arasında düşünce uyuşmazlığının olduğu kritik dönemdir. Onun için simyacılar bir sonraki ipuçlarını 1303'te Pharos Deniz Feneri çöktükten sonra mı sakladılar?"

Kimsenin yanıtı yoktu.

Ama birkaç dakika sonra, pusulanın iğnesi hafifçe sarsıldı.

"Dur," diye tısladı Gray.

İğne yeniden durdu. Kat ve Vigor onlara baktılar.

Gray bir elini Rachel'in omzuna koydu. "Geri git."

Rachel vitesi boşa aldı. İleri hareket durdu. Kendilerini dalgaların geri itmesine bıraktı.

İğne yeniden kımıldadı ve tam bir çeyrek döndü.

Gray, "Demir at," diye emretti.

Kız neredeyse nefes almayarak demiri boşalttı.

"Orada bir şey var," dedi Gray.

Hepsi birden, doldurulmuş hava tanklarını alarak, aniden hareket etmeye başladılar.

Monk birden uyanıp oturdu. "Ne var?" dedi uykulu bir halde.

"Galiba sen yine koruma görevi yapacaksın," dedi Gray. "Tabii eğer dalmak istemezsen?"

Yanıt ters bir bakış oldu.

Tekne durdurulup turuncu bayrak asılınca dört kişilik aynı dalgıç takımı yeniden suya atladı.

Rachel kendisini su üstünde tutan havayı boşalttı ve dalgaların altına daldı.

Gray'ın sesi telsizden ona ulaştı. "Bilek pusulalarını izle. Bir farklılık görürsen doğru üstüne git."

Rachel dalarken pusulasını izledi. Su burada oldukça sığdı. On metreden azdı. Hızla kumlu dibe ulaştı. Diğerleri kuşlar gibi uçuşarak çevresine düştüler.

"Burada bir şey yok," dedi Kat.

Deniz dibi kumdan bir düzlüktü.

Rachel pusulasına bakıyordu. Kendisini bir gövde boyu öne sonra geriye itti. "Sapaklık tam burada."

Gray dibe indi ve bileğini yerden geçirdi. "Haklı."

Diğer bileğine uzandı ve bıçağını çıkardı. Elindeki bıçağı yumuşak kuma saplamaya başladı. Her defasında bıçak kabzasına kadar batıyordu. Çamur havalanıp görüşlerini engelledi.

Yedinci saplayışında, bıçak, birkaç santimden fazlasına batmayarak sarsıldı.

"Bir şey buldum," dedi Gray.

Bıçağı kılıfa soktu ve kumu kazmaya başladı. Görüş giderek bulanıyordu. Rachel artık göremiyordu.

Sonra Gray'ın hızla nefes aldığını duydu.

Rachel daha yakına geldi. Gray geri çekildi. Havalanan kumlar dağıldı ve dibe yerleşti.

Kumun içinden bir insanın koyu renkli büstü çıktı.

Heykelin taşını inceleyen Kat, "Sanırım, bu magnetit dedi. Bilek pusulasını taşın üzerinden geçirdi. İğne fırıl fırıl dönüyordu. "Mıknatıs taşı."

Rachel, yüze bakarak daha yakına geldi. Yüz çizgilerinin benzerliğinde yanılmak imkansızdı. Aynı yüzü bugün birkaç kez görmüştü.

Gray da tanıdı onu.

"Bu bir başka sfenks," dedi.

12:14

Gray on dakika uğraşıp omuzları ve üst gövdeyi temizleyerek, altaki aslan şekline ulaştı. Denizin dibinde birçoğu bulunan sfenkslerden biri olduğundan kuşkusu yoktu.

"Bunu diğerlerinin arasına saklamışlar," dedi Vigor. "Galiba bu simyacıların hazineyi ne zaman buraya sakladıkları sorusunu yanıtlıyor."

"Deniz feneri çöktükten *sonra*," dedi Gray.

"Kesinlikle."

Havalanan çamurla kumun yerleşmesini bekleyerek mıknatıslı sfenksin çevresinde dolaştılar.

Vigor devam etti, "Bu eski bilgeler topluluğu, İskender'in mezarının yerini, Septimus Severus onu üçüncü yüzyılda sakladığı yeri biliyor olmalı. Ona dokunmadan, kayıp kütüphanenin belgelerini koruması için bıraktılar. Sonra belki de 1303'teki deprem yalnızca deniz fenerini yıkmadı, ama mezarı da ortaya çıkardı. Bunu ve daha başkalarını da oraya saklamak için fırsat bildiler. Depremden sonraki kargaşayı, bir sonraki ipuçlarını yerleştirmek, gömmek ve yüzyılların onu yeniden örtmesi için kullandılar."

"Ve eğer siz haklıysanız," dedi Gray, "bu ipuçlarının yerleştirildiği zamanı tam olarak belirliyor. Hatırlayın, biz zaten ipuçlarının onüçüncü yüzyıl dolaylarında yerleştirildiğini hesaplamıştık. Birkaç yıl yanılmışız. 1303. Ondördüncü yüzyılın ilk on yılı."

"Hmm..." Vigor heykele biraz daha yaklaştı.

"Ne oldu?"

"Merak ediyorum. Aynı on yılda, gerçek papalık Roma'dan kovulmuş ve Fransa'da sürgüne yollanmıştı. Papa karşıtları sonraki yüzyılda Roma'yı yönettiler."

"Öyleyse?"

"Aynı şekilde, Bilgeler'in kemikleri, 1162'de gerçek papanın Roma'dan kovulup bir papa karşıtının papalık koltuğuna oturduğu bir başka tarihte İtalya'dan Almanya'ya götürüldü."

Gray bu düşünce dizisini izledi. "Öyleyse bu simyacılar ellerindekileri papalık ne zaman tehlikeye girse gizlediler."

"Öyle gibi görünüyor. Bu da bilgeler topluluğunun papalıkla bağlantıları olduğunu gösteriyor. Belki de simyacılar o karışık zamanların Gnostik Hıristiyanları'na, gizli bilgilerin araştırılmasına açık olan *Thomas Hıristiyanları*'na katılmışlardı. "

"Ve bu gizli topluluk Ortodoks Kilisesi ile mi birleşti?"

Vigor, karanlık sularda başıyla onayladı. "Tüm Kilise tehlike altına girince, aynı şey Gizli Kilise'ye de oldu. Onun için koruma aradılar. Önce onikinci yüzyıl boyunca kemikleri Almanya'da güvenliğe aldılar. Sonra güç durumdaki sürgün yıllarında, bilgilerinin gerçek kalbini sakladılar."

"Eğer bu doğru bile olsa, İskender'in mezarını bulmak için bize nasıl yardım edebilir?" diye sordu Kat.

"Aziz Peter'in mezarına giden ipuçlarının Katoliklik öykülerinin içine gömüldüğü gibi. Buradaki ipuçları İskender'in efsaneleriyle bağlantılı olabilir. Yunan mitolojileri." Vigor, eldivenli elini heykelin yüzüne sürdü. "Başka niçin girişi bir sfenksle işaretlesinler ki?"

Gray, "Yunanların bilmece ustaları," diye mırıldandı.

"Ve eğer doğru yanıtlayamazsanız sizi hemen öldüren canavarlar," diye hatırlattı Vigor. "Belki de bu simgeyi bir uyarı olarak seçtiler."

Kumlar dağılırken, Gray sfenksin yüzündeki gizemli ifadeyi inceledi. "O halde bu bilmeceyi çözsek iyi olur."

12:32
İskenderiye'ye son iniş

Golfstream IV özel jet, kuleden inme izni aldı.

Seichan, açık kapıdan pilot kabini personelinin konuşmalarını dinledi. Kapıya en yakın koltukta oturuyordu. Güneş sağındaki pencereden parlıyordu.

Sol tarafına iri bir şekil geldi.

Raoul.

Jet, piste iniş için yaklaşırken Akdeniz'in eflatun-mavisinin üzerinde bir kanadını eğdiğinde, kadın pencereden bakmaya devam etti.

Raoul her sözcüğü ısırır gibi, "Yerdeki bağlantından ne haber?" diye sordu.

Kadının, jetin hava telefonunu kullandığını fark etmiş olmalıydı. Seichan kolyesinin üzerindeki ejderhaya dokundu. "Diğerleri hâlâ suyun içindeler. Eğer şanslıysan, bu gizemi senin için çözerler."

"Bunun için onlara ihtiyacımız yok." Raoul, içlerinde Konsey'in en önemli üstadının da bulunduğu, onaltı kişilik takımına katılmak üzere geri döndü.

Seichan, Vatikan'ın ünlü kitap düşkünü, küçük gözleri, kalın dudakları olan, yüzü çiçek bozuğu, gümüş saçlı Dr. Alberto Menardi ile tanışmıştı bile. Kırık burnunu tedavi ederek, uçağın arka tarafında oturuyordu. Kadında onunla ilgili geniş bir dosya vardı. Adamın tanınmış bir Sicilyalı suç örgütü ile yakın bağları vardı. Vatikan'ın bile böyle zararlı otların kendi topraklarında köklenmesini engelleyemediği belliydi. Ancak kadın, adamın keskin zekâsını da yok sayamazdı. IQ'su, Einstein'inkinden üç puan fazlaydı.

Onbeş yıl önce, Ejder Konseyi'nin Gnostik belgeler kütüphanesinden, elektromanyetizmin, süperiletkenlerin enerjisinin kilidinin açılmasının üzerindeki etkisini Dr. Alberto Menardi bulup çıkarmıştı. Lozan'daki araştırma projesini yönetmiş ve etkileri hayvanlar, sebzeler ve madenler üzerinde denemişti. Hem arada sırada sırt çantasıyla tek başına gezen bir İsviçreli, kimin gözünden kaçabilirdi ki? Bu son deneyler, en berbat Nazi bilim adamının bile midesini bulandırabilirdi.

Adamın ayrıca genç kızlara olan rahatsız edici bir ilgisi vardı.

Ama seks için değildi bu.

Spor olsun diye.

Resimlerden bazılarını görmüş ve görmemiş olmayı dilemişti. Eğer Guild tarafından adamı yok etme emri verilmemiş olsaydı bile, kendiliğinden yapardı bunu.

Uçak inişe geçti.

Aşağılarda bir yerde, Sigma takımı çalışıyordu.

Onlar tehlike oluşturmuyordu.

Bir fıçıda balık avlamak kadar kolaydı.

12

Sfenks Bilmecesi

26 Temmuz, 12:41
İskenderiye, Mısır

"O lanet balığı unutmayın," dedi telsizle Monk yukarıdaki tekneden.

Üçbuçuk metre aşağıda, Gray, yukarıda inip çıkan gemi omurgasına bakarak kaşlarını çattı. Son beş dakikayı çeşitli seçenekleri ayıklayarak geçirmişlerdi. Belki sfenks bir tünelin üzerinde duruyordu. Ama bir ton taşı nasıl yerinden oynatacaklardı? Aziz Peter'inkinde olduğu gibi, bileşiği kullanarak havaya kaldırmayı tartıştılar. Gray'da, Milano kemikleri üzerine yaptığı araştırmadan kalan bir deney tüpü toz bileşik bulunuyordu. Ama onu harekete geçirmek için bir şekilde elektrik gerekecekti...suyun içinde akıllıca bir iş değildi bu.

Gray, "Ne balığından söz ediyorsun, Monk?" diye sordu. Aşağıda, onu deniz mahsûlleri yemekten vazgeçirecek kadar çok balık görmüştü.

"İlk bilmecedeki," diye yanıt verdi Monk. "Bilirsin. Katakomblarda resmi olan balık."

"Ona ne olmuş?"

"Sizi ve heykeli, sualtı kamerasından görebiliyorum. Sfenksin yüzü o büyük kaleye dönük duruyor."

Gray heykele baktı. Burada, görüş alanı birbuçuk metreden fazla değildi ve daha büyük resmi görmek zordu. Monk'un görüş açısı daha iyiydi. Ve daha büyük resim Monk'un uzmanlık alanıydı, ağaçların arasından bakıp, ormanı görebilirdi.

Gray, Monk'un niyetini anlayarak, "Katakomblar," diye mırıldandı.

Bu kadar kolay olabilir miydi?

Monk, "Bir sonraki ipucumuzu bulabilmek için balıkların bakığı yönü izlememiz gerektiğini hatırlayın. Belki de sfenks, tünelin açıklığına doğru bakıyordur."

"Monk haklı olabilir," dedi Vigor. "Bu ipuçları ondördüncü yüzyılın başlarında yerleştirilmişti. Sorunu o dönemin teknoloji düzeyinin bakış açısından irdelemeliyiz. O dönemde dalış takımları yoktu. Ama pusulaları vardı. Sfenks belki de mıknatıslı bir yol göstericiden başka bir şey değildir. Onu bulmak için pusulanızı kullanın. Nereye doğru baktığını anlamak için aşağıda yüzün ve kıyıya doğru hareket edin."

Gray, "Bulmanın tek bir yolu var," dedi. "Monk, biz emin oluncaya kadar teknenin demirini çekme. Biz kıyıya doğru yüzeceğiz."

Gray ayağını vurarak heykelden uzaklaştı. Mıknatıs taşının engellemesi olmadan pusuladan iyi bir yön alabilmek için yeteri kadar uzaklaşıncaya kadar bekledi. "Tamam, bakalım bu nereye götürecek bizi."

Yüzmeye başladı. Diğerleri onu izlediler. Birbirlerine yakın yüzüyorlardı.

Kıyı uzak değildi. Kara parçası burada dik yükseliyordu. Kumlu deniz dibi yuvarlanmış taşlardan bir labirentte sonra erdi. İnsan eliyle yapılmıştı.

"Herhalde bir zamanlar Pharos Deniz Feneri'nin parçasıydı," dedi Vigor.

Midyeler ve deniz laleleri orayı ele geçirip kendi özel kayalıkları yapmışlardı. Yengeçler dolaşıyor ve minik balıklar hızla geçiyordu.

"Dağılmalıyız," dedi Kat. "Çevreyi araştırmalıyız."

"Hayır." Gray içgüdüsel olarak ne yapılması gerektiğini anlamıştı. "Mıknatıslı sfenks diğer sfenkslerin arasına saklanmış olmalı." Ayaklarını yere vurup, kayalıklardan yanından yukarı doğru tırmandı. Bir kolunu önünde uzatmış, bilek pusulasını izliyordu.

Uzun sürmedi.

Bir taşın üzerinden geçerken, pusulanın iğnesi kımıldadı ve döndü. Yüzeyden yalnız dört metre uzaktaydı. Taşın ön tarafı iki ayak karesi kadardı.

"Burada," dedi.

Diğerleri ona katıldı.

Kat bir bıçak aldı ve üzerindeki deniz kabuklarını kazıdı. "Yine hematit. Daha az mıknatıslı. Eğer arıyor olmasaydın varlığını asla fark edemezdin."

"Monk," dedi Gray.

"Evet, patron."

"Tekneyi buraya getir ve demir at."

"Geliyorum."

Gray taşın kenarlarını inceledi. Taş, komşularına yukarıdan, alttan ve yanlardan, mercan, kum ve yoğun bir sert kabuk birikintisi ile yapışmıştı.

Gray, "Herkes bir kenar seçsin ve kenarlarını temizlesin," diye emir verdi. Aziz Peter'in mezarının altındaki hematit taşı gözünün önüne getirdi. Gizli bir tünelin ağzındaydı. Doğru iz üzerinde olduklarından kuşkusu yoktu.

İlk kez.

İki dakika sonra, taş temizlenmişti.

Pervanelerin sesi suda yankılandı.

Monk yavaşça kıyıya yaklaştı. "Sizi görebiliyorum, çocuklar," dedi. "Bir taşın üzerinde oturan bir sürü kurbağa."

"Demiri indir," dedi Gray. "Yavaşça."

"Geliyor."

Ağır çeliğin çatal dişi omurgadan inince, Gray oraya doğru yüzdü ve onu hematit taşa doğru yönlendirdi. Bir köşesini taşla komşusunun arasına sıkıştırdı.

Gray, "Yukarı çek," diye emir verdi.

Monk demirin ipini çekti. İp gerildi.

"Herkes geri çekilsin," diye uyardı Gray.

Taş blok sallandı. Üzerinden kumlar döküldü. Sonra koca taş yerinden oynadı. Otuz santim kalınlığındaydı. Bayırdan aşağı yuvarlandı, boğuk çarpma sesleriyle zıplayarak kumlu zemine düştü.

Gray çamurun temizlenmesini bekledi. Çakıllar kayanın duvarından aşağı yuvarlanmaya devam ediyordu. İlerledi. Yerinden oynatılan taştan kalan geniş açıklığın içinde karanlık bir boşluk ortaya çıktı.

Gray bileğindeki el fenerini yaktı. Açıklığa doğru tuttu. Işık hafifçe yukarı doğru çıkan düz bir tüneli aydınlatıyordu. Dar bir girişti. Hava tankları için yer yoktu.

Nereye gidiyordu bu?

Bulmanın tek bir yolu vardı.

Gray, hava tankını tutan kayışlara uzandı. Onlardan kurtuldu.

Rachel, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Birinin bakması gerek."

"Teknenin sualtı kamerasını çözebiliriz," dedi Kat. "Kamerayı içeri itmek için bir olta ya da kürek kullanabiliriz."

Fena bir plan değildi, ama zaman alırdı.

Zamanları da yoktu.

Gray, hava tankını bir kaya boşluğuna yerleştirdi. "Hemen geri gelirim."

Derin bir nefes aldı, maskesindeki ayarlayıcı hortumunu çıkardı ve tünele doğru döndü.

Sıkışık olacaktı.

Sfenksin bilmecesini hatırladı. İnsanlığın ilk dönemini tarif edişini. Dört ayağının üzerinde yürüyordu. İçeri girmek için uygun bir yoldu bu.

Gray, el fenerini öne uzatarak, başını ve kollarını içeri soktu. Ayaklarını vurdu ve dar tünele girdi.

Tünel onu yutarken, Vigor'un sfenksin bilmecesiyle ilgili uyarısını hatırladı.

Yanlış yaparsan...ölürsün.

13:01

Gray'ın paletleri tünelde gözden kaybolurken Rachel nefesini tuttu.

Bu delilikti. Ya içerde sıkışırsa? Ya tünelin bir bölümü çökerse? Dalmanın en tehlikeli şekillerinden biri mağara dalışıydı. Ancak ölüm arzusu olanlar bu spordan hoşlanırdı.

Ve onların hava tankları olurdu.

Eldivenli elleriyle kaya yüzünün kenarını sıkıca tuttu. Vigor dayı onun yanına geldi. Güven vererek ellerini onun elinin onunkilerin üzerine koydu.

Kat, açıklığın önüne çömeldi. Kadının el feneri, karanlık tüneli deldi. "Onu göremiyorum."

Rachel kayayı daha sıkı tuttu.

Dayısı onun irkildiğini hissetti. "O ne yaptığını biliyor. Sınırlarını bilir."

Biliyor muydu?

Rachel son birkaç saattir ondaki vahşiliği fark etmişti. Bu onu hem heyecanlandırmış hem de ürkütmüştü. Onunla yeteri kadar zaman geçirmişti. Gray başka insanlar gibi düşünmüyordu. Sağduyunun kıyılarında hareket ediyor, kendisini zor durumlardan kurtarması için, hızlı düşünmesine ve reflekslerine güveniyordu. Ama en keskin zekâ ve en hızlı refleksler bile kimseyi başına düşen bir kaya duvarından kurtaramazdı.

Kesik sözcükler ulaştı ona. "-yapabilirim -belli- tamam-"

Gray'dı bu.

Kat, "Kumandan," dedi yüksek sesle, "sesin kesik geliyor."

"Bekle-"

Kat onlara baktı. Maskesinin altından kaşlarını çattığı belli oluyordu.

Gray sesi daha net gelerek, "Böyle daha iyi mi?" dedi.

"Evet, Kumandan."

"Sudan çıkmıştım. Başımı eğmek zorunda kaldım." Sesi heyecanlı gibiydi. "Tünel kısa," dedi. "Düz gidip yukarı çıkıyorsun. Eğer derin bir nefes alır ve paletlerinizle yere vurursanız, hemen buraya çıkarsınız."

Vigor Dayı, "Ne buldun?" diye sordu.

"Bazı taş tüneller. Yeteri kadar sağlam gibi görünüyor. İlerleyip araştıracağım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Rachel birden. "Yeleğinin bağlarıyla uğraşıyordu.

"Önce güvenli olduğundan emin olayım."

Rachel hava tankından ve yelekten kurtuldu ve onları bir kaya aralığına soktu. Cesur olan tek kişi Gray değildi. "Ben de geliyorum."

"Ben de," dedi dayısı.

Rachel bir nefes aldı ve hortumunu çıkardı, özgür kalınca, tünelin ağzına doğru yüzdü ve içeri daldı. Koyu karanlıktı. Acelesinden, el fenerini açmayı unutmuştu. Ama bacaklarını çırparak daha derine girdiğinde, ilerde, üç metre kadar önünde, bir ışık dalgalandı. Kendisini yüzeyde tutan aygıt ilerlemesine yardımcı oluyordu. Işık büyüdü. Tünel iki yana doğru genişledi.

Birkaç dakika sonra küçük bir havuza çıktı.

Gray ona kaşlarını çattı. Yuvarlak havuzun kıyılarındaki taşın üzerinde duruyordu. İçine çıktığı oda davul şeklindeydi. İnsan yapımı bir mağaraydı bu. Tavanda giderek daralan yuvarlak dirsekler, minik bir piramidin içindeymişler görüntüsü veriyordu.

Gray elini uzattı ona. Kız reddetmedi, ağzı açık, odaya bakıyordu. Gray kızı çekerek dışarı çıkardı.

"Gelmemen gerekirdi," dedi.

"Senin de gitmemen gerekirdi," diye karşılık verdi kız, ama gözleri hâlâ çevresindeki taşların dengesindeydi. "Hem, eğer burası Pharos Deniz Feneri'ni deviren bir depreme dayandıysa, sanırım ben de attığım adımlarla başedebilirim."

En azından öyle olacağını umuyordu.

13:04

Bir dakika sonra, Vigor suları sıçratarak havuzda belirdi.

Gray içini çekti. Bu ikisini boşuna uzakta tutmaya çalıştığını bilmesi gerekirdi.

Rachel maskesini çıkardı ve başlığını geri itti. Saçlarını sallayarak açtı ve Monsenyör'un sudan çıkmasına yardım etmek için eğildi.

Gray maskesini çıkarmadı ve başını suyun içine soktu. Telsiz suya dokununca daha iyi çalışıyordu.

"Kat, tünelin çıkışında nöbet tut. Biz sudan çıkar çıkmaz iletişim hemen kesilecektir. Monk, eğer bir sorun olursa Kat'a bildir ki bizi çağırabilsin."

İkisinden de olumlu yanıt aldı. Kat'ın biraz canı sıkılmış gibiydi.

Monk olduğu yerde kalmaktan mutluydu. "Siz devam edin. Ben mezarlarda yeteri kadar emekledim."

Gray ayağa kalktı ve sonunda kendi maskesini de çıkardı. Hava, eğer biraz yosun ve tuz kokusu da olmasa, şaşırtacak kadar temizdi. Yüzeye çıkan birkaç çatlak olmalıydı.

Vigor, kendi maskesini çıkarırken, "Bir tumulus," dedi. Taş tavana baktı. "Bir Etrüsk mezar tasarımı."

Buradan birbirinden ayrılan iki tünel çıkıyordu. Gray onları hemen araştırmak istiyordu. Bunlardan biri diğerinden daha yüksek ama daha dardı, ancak bir kişi geçebilirdi. Diğeri alçaktı, biraz eğilmek gerektiriyordu ama daha genişti.

Vigor, bir duvarı oluşturan taşlara dokundu. "Mıknatıs taşı. Kesilip sıkıca yerleştirilmiş, ama öyle geliyor ki...bu bloklar kurşunla yapıştırılmış." Gray'a döndü. "Tarihsel kayıtlara göre, bu, Pharos Deniz Feneri'yle aynı tasarım."

Rachel çevresine bakındı. "Bu, özgün fenerin bir parçası, belki bir alt kat ya da bodrumda bir mahzen olabilir."

Vigor, tünellerden en yakındaki daha küçük olanına doğru yürüdü. "Bakalım bu nereye gidiyor."

Gray onu bir koluyla engelledi. "Önce ben."

Monsenyör biraz özür diler gibi, başıyla onayladı. "Tabii."

Gray eğildi, el fenerini oraya tuttu. "Şimdilik el fenerlerinizin pillerini harcamayın," diye talimat verdi. "Burada ne kadar kalacağımızı bilemeyiz."

Gray, alçak tavanın altında eğilerek bir adım attı. Milano'da yediği kurşunlardan moraran sırtında bir ağrı hissetti. Kendini yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

Donup kaldı.

Lanet olsun.

Vigor arkasından ona çarptı.

"Geriye, geriye, geriye..." diye acele ettirdi.

Vigor, "Ne var?" diye sordu, ama ona uydu.

Gray havuzlu odaya geri döndü.

Rachel garip bir biçimde baktı ona. "Ne var?"

"Birinin arkasında bir kadın, diğerinde bir aslan olan kapılardan birini seçmek zorunda kalan adamın öyküsünü duydunuz mu?"

Rachel ve Vigor başlarıyla onayladılar.

"Yanılıyor olabilirim. Ama sanırım bir ikilemle karşı karşıyayız. İki kapı."

Gray karanlık iki kapıyı gösterdi. "Sfenks'in insanın yaşlarını işaretleyen öyküsünü hatırlayın. Önce emekleyerek, sonra dik ve sonunda eğilerek. Buraya girmek için emeklememiz gerekmişti." Gray tünele girerken bunu düşündüğünü hatırladı.

"Şimdi ileri gitmek için iki yol var," diye devam etti. "Birinde dik yürüyebilirsiniz, diğerinde eğilmeniz gerekir. Söylediğim gibi, yanılıyor olabilirim, ama ben önce diğer tünele girmeyi tercih ederim. Dik yürüdüğümüz, insanın *ikinci* aşamasını."

Vigor girmek üzere oldukları tünele baktı. Arkeolog olarak mesleğinde, bubi tuzaklı mezarlarla ilgili her şeyi bilmesi gerekirdi. Başıyla onayladı. "Acele etmek için neden yok."

"Hiçbir neden yok." Gray, havuzun çevresinden dolaşıp diğer tünele gitti.

El fenerini yaktı ve önden yürüdü. Bir sonraki nefesini on adım sonra aldı.

Tünel, yarımadanın derinliklerine gidiyor olmalıydı. Gray üzerindeki kalenin ağırlığını hisseder gibiydi.

Geçit birkaç keskin dönüş yaptı, ama sonunda ışığı tünelin sonunu gösterdi. İlerde geniş bir alan açılıyordu. El fenerinin ışığı ilerideki bir şeyin üzerinden yansıdı.

Gray daha yavaş ilerlemeye başladı.

Diğerleri arkasında toplandılar.

Sıranın arkasındaki Rachel, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Şaşırtıcı..."

13:08

Monk, sualtı kamerasının ekranında, Kat'ın tünelin girişinde beklediğini gördü. Kadın, enerjisini idareli kullanarak, ufak hareketlerle suda duruyor, hiç kımıldamıyordu. Onu gözlerken, çok yavaşça yer değiştirdiğini gördü, sualtı Tai Chi yapıyordu. Bacağını gerdi, baldırını döndürürken vücudunun kıvrımları ortaya çıktı.

Monk, bir parmağını monitörün ekranında dolaştırdı.

Kusursuz bir S.

Kusursuz.

Başını salladı ve arkasını döndü. Kimi kandırıyordu?

Mavi suyun düzgün yüzünü araştırdı. Toplayıcı güneş gözlükleri takıyordu, ama artık akşam güneşinin sürekli gelen parlaklığı gözlerini acıtıyordu.

Ve sıcaklık...

Gölgede bile kırk derecenin üzerinde olmalıydı. Balıkadam giysisi sıcaktan yakıyordu. Fermuarını açmış ve giysinin üst bölümünü indirmiş göğsü açık duruyordu. Ama bütün teri sanki kasıklarında toplanmıştı.

Ve şimdi de çiş yapması gerekiyordu.

Diyet kolalardan vazgeçse iyi olacaktı..

Gözüne bir hareket çarptı. Yarımadanın uzak kısmından geliyordu. Gece yarısı mavisi, bakımlı, geniş bir gemiydi bu. Dokuz metre. Yazıları okudu. Sıradan bir gemi değildi. Bir Hydrofoil[1]. Dalgaların üzerinde buzda kayar gibi gidiyordu.

Lanet şey çok hızlıydı.

Monk geminin manevrasını takip etti. Doğu limanına doğru yöneldi. Feribot olmak için çok küçüktü. Belki de zengin bir Arap'ın özel yatıydı. Dürbününü kaldırdı ve gemiyi aradı. Gemide olanları çözmeye çalışıyordu.

---

[1] Türkçesi, "Ayaklı Tekne"dir. Gövde tamamen ayrodinamik profiller üzerinde sudan yükselir. Dalga direncini ve sürtünmeyi düşüren bu sistem sayesinde, tekne çok yüksek hızlara ulaşır (ç.n.)

Pruvada bikini giymiş iki kız gördü. Burada burka iffeti yokmuş. Monk, limanın çevresindeki diğer yatları gözlemleyip, onları beynindeki satranç tahtasına yerleştirmişti bile. Bir mini yatta şampanyaların su gibi aktığı parti, havasını bulmuştu. Yüzen, ev tipi bir teknede, daha yaşlı bir çift çırılçıplak güneşleniyordu. Belli ki, İskenderiye, Mısır'ın Fort Laureldale'si idi.

Kat, radyodan seslendi, "Monk."

Adam sualtındaki vericiye bağlı bir kulaklık takıyordu. "Ne var, Kat?"

"Telsizden bir parazit alıyorum. Sen misin bu?"

Adam dürbünü indirdi. "Ben değilim. Vericiyi kontrol edeceğim. Başka birinin balık bulucusunu alıyor olmalısın."

"Tamam,"

Monk suyun ilerisine baktı. Kızaklı bot yavaşladı ve suyun içinde daha derine yerleşti. Limanın karşı tarafına doğru kaymıştı.

"İyi."

Monk, onun limanda, diğer teknelerin arasındaki palamar yerini kafasında saptayarak, satranç tahtasına bir taş daha ekledi. Dikkatini alıcıya verdi. Ses denetleyicisini çevirince kulağına bir cızırtı geldi, sonra kanalı yeniden ayarladı.

"Bu nasıl?" diye sordu.

Kat yanıtladı. "Daha iyi. Kayboldu şimdi."

Monk başını salladı. *Lanet olasıca kiralık gereçler.*

"Geri gelirse bildir," dedi.

"Yaparım. Teşekkürler."

Monk onu kamera ekranındaki şekline baktı ve içini çekti. Ne yararı vardı? Dürbününü aldı. Bikinili o iki kız neredeydi?

13: 10

Rachel odaya en son girdi, önündeki iki erkek iki yana ayrıldılar. Gray'ın pillerini harcamamaları yönündeki uyarılarına rağmen, Vigor dayı kendi el fenerini yaktı.

Işık, üstü kubbeli davul biçiminde başka bir odayı aydınlattı. Tavan alçısı siyaha boyanmıştı. Karanlık yüzeyin üzerinde gümüş yıldızlar parlıyordu. Ama yıldızlar doğrudan tavanın üzerine boyanmamıştı. Tavana çakılmış metal yıldızlardı.

Tavan, tüm zemini kaplayan durgun su havuzunun içine yansıyordu. Diz boyu kadar görünüyordu. Sudaki yansıma, aşağıda ve yukarıda yıldızlı, kusursuz bir küreyi andırıyordu.

Ama en şaşırtıcı görüntü bu değildi.

Odanın ortasında, sudan yükselen, insan boyunda, camdan dev bir piramit duruyordu. Hayalet kürenin ortasında yüzüyor gibiydi.

Cam piramit, bildikleri altın tonunda parlıyordu.

"Olabilir mi...?" diye mırıldandı Vigor dayı.

Gray, "Altın cam," diye mırıldandı. "Dev bir süperiletken."

Havuzun kıyısındaki dar taş bölüme dağıldılar. Havuzların kıyısında dört bakır tas vardı. Dayısı birini inceledi, sonra ilerledi. Eski lambalar, diye tahmin etti Rachel. Ama bunlar kendi ışıklarını getiriyorlardı.

Genç kadın, havuzun ortasındaki yapıyı inceledi. Piramit, Giza piramitleri gibi, dört kenarlı ve kare biçimdeydi.

Rachel, "İçinde bir şey var," dedi.

Piramitlerin cam yüzeylerinin yansıması, içindeki ayrıntıları seçmeyi zorlaştırıyordu. Rachel suya atladı. Dizlerinin biraz üzerine geliyordu.

Gray, "Dikkat," dedi.

Kız, piramide doğru yüzerken, "Sanki sen bu öğüdü dinlerdin," diye terslendi.

Arkasından gelen şapırtılar, diğerlerinin kendisini izlediğini bildiriyordu. Cam yapıya doğru gittiler. Dayısıyla Gray, piramidin içine girmesi için, lambalarını yeniden yerleştirdiler.

İki şekil belirdi.

Biri piramidin tam ortasındaydı. Yukarıyı gösteren, bronzdan dev bir parmak heykeliydi. O kadar genişti ki, kız kollarını onun çevresinde dolayamayacağını düşündü. Kısa kesilmiş tırnaklardan parmak kemiklerindeki buruşuklara kadar, ayrıntılar ustaca çalışılmıştı.

Ama onun dikkatini en çok çeken, parmağın altındaki şekildi. Altın maske ve taç takan, beyazlar giymiş bir şekil, taş sunağın üzerinde yatıyordu. Kolları İsa'nınkiler gibi iki yana açılmıştı. Ama altın yüzün, kim olduğu çok açıktı.

Rachel, dayısına döndü. "Büyük İskender."

Vigor, her açıdan görüntü alacak biçimde, yavaşça, çevresini dolaştı. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Onun mezarı... tarihsel kayıtlar onun son dinlenme yerinin camdan olduğunu yazıyordu." Camın içine yalnızca birkaç santim gömülmüş olan, ileriye uzanan ellerden birine dokunmak için elini uzattı, sonra vazgeçti ve kolunu indirdi.

"Bu bronz parmak ne oluyor?" diye sordu Gray.

Vigor yeniden onların yanına geldi. "Ben... Ben sanırım bu Rodos'un Kolossus'undan, adanın limanının üzerindeki dev heykel. Tanrı Helios'u temsil ediyordu ama Büyük İskender'e benzetilmişti. Heykelin hiçbir parçasının geride kalmadığı sanılıyordu."

"Şimdi son kalıntısı İskender'in mezar taşı oldu," dedi Rachel.

"Sanırım *tüm* bunlar İskender'e bir vasiyetname," dedi dayısı. "Ve gelişmesine yardım ettiği bilim ve bilgiye. Öklit, geometri kurallarını İskenderiye Kütüphanesi'nde keşfetti. Buranın tüm çevresi üçgenler, piramitler ve daireler."

Sonra, Vigor dayı aşağıyı ve yukarıyı işaret etti. "Suyun ikiye ayırdığı yansıyan küre, İskenderiye'de Dünya'nın çapını ölçen Erastostenes'i çağrıştırıyor. Hatta buradaki su bile...bu havuzu dolu tutmak için küçük kanallardan veriliyor. O kütüphanede Arşimed, bugün hâlâ kullanılan, vida şeklindeki su pompasını tasarladı."

Dayısı başını hayranlıkla salladı. "Tüm bunlar, İskender ve İskenderiye'nin kayıp kütüphanesi için bir anıt."

Bu, Rachel'e bir şey hatırlattı. "Burada kitaplar olması gerekmiyor muydu? Septimus, kütüphanenin en önemli kağıt tomarlarını buraya saklamamış mıydı?"

Vigor çevreyi araştırdı. "Depremden sonra kaldırılmış olmalılar. İpuçları buraya yerleştirildiğinde. Bilgi alınmış ve aradığımız yeraltı mezarı neredeyse oraya saklanmış olmalı. Yakında olmalıyız."

Rachel, dayısının sesindeki titremeyi fark etti. Başka ne bulacaklardı?

Gray, "Ama ilerlemeden önce," dedi, "önce bu bilmeceyi çözmeliyiz."

"Hayır," dedi Vigor dayı. "Bilmece daha ortaya çıkmadı bile. St. Peter'deki durumu hatırla. Bir sınavdan geçmeliyiz. Mıknatısı anlayan Ejder Konseyi gibi, bilgimizi kanıtlamalıyız. Gizem ancak ondan sonra ortaya çıkmıştı."

"O halde ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Gray.

Vigor dayı, gözleri piramidin üzerinde geri çekildi. "Bu piramiti çalıştırmalıyız."

Gray, "Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Vigor, Gray'a döndü. "Bana biraz soda lazım."

13:16

Gray, Kat'ın son kola tenekesini getirmesini bekledi. Altılık paketlerden iki tane daha gerekiyordu. "Diyet kola ya da normal fark ediyor mu?" diye sordu Gray.

"Hayır," dedi Vigor. "Yalnızca asitli bir şey gerekiyor bana. Limon suyu bile işe yarardı, ya da sirke."

Gray, Rachel'e baktı. Kız yalnızca başını salladı ve omuz silkti.

Gray, "Acaba şimdi açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

Vigor, "Mıknatısın ilk mezarı nasıl açtığını hatırlayın," dedi. "Eskilerin mıknatısı çok iyi bildiklerinden haberimiz var. Mıknatıs taşları her yana dağıtılır ve kullanılırdı. Çin pusulaları, M.Ö. ikiyüz yılına kadar gider. İlerlemek için manyetizmayı anladığımızı kanıtlamalıyız. Bizi buraya kadar bile getirdi. Sualtında bırakılmış manyetik bir işaretleyici."

Gray başıyla onayladı.

"O halde burada bir başka bilimsel harika gösteriliyor olmalı."

Vigor'un sözleri, Kat'ın gelişiyle kesildi. Kız, giriş havuzundan elinde iki altılık paket daha taşıyarak çıktı. Bununla dört tane oluyordu.

Vigor, "Birkaç dakika Kat'ın yardımına gerek var," dedi. "Dört kişi gerekiyor."

Gray, Kat'a, "Yukarıda işler nasıl?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Sessiz. Monk bir telsiz kanalı ayarladı. Tüm heyecan bu kadardı."

Gray, "Birkaç dakika yayın dışı kalacağını bildir ona," dedi. Huzursuzdu, ama burada saklı olan her neyse, ona ihtiyaçları vardı.

Kat suya dalıp, mesajı iletti. Sonra hızla sudan çıktı ve birlikte İskender'in mezarına geri döndüler.

Vigor onlara dağılmalarını işaret etti. Havuzun kıyısındaki bakır taslardan birini gösterdi. Taslardan dört tane vardı. "Her biriniz altılık bir kola paketi alın ve tasların yanında durun."

Dağıldılar.

Gray, bakır tasa uzanırken, "Ne yaptığımızı söylemek zahmetinde bulunur musun acaba?" dedi.

Vigor başıyla onayladı. "Başka bir bilimsel harika gösteriyoruz. Burada göstermemiz gereken eski Yunanların bile bildiği bir güç bilgisi. Buna *electrikus* diyorlardı. Kumaşın kehribara sürtülmesiyle ortaya çıkan bir devinimsiz şarja verilen bir ad. Ona şimşek şeklinde ve yelkenli gemilerinin direkleri aracılığıyla, Aziz Elmo'nun Ateşi olarak tanık oluyorlardı."

Gray, "Elektrik," dedi.

Vigor başıyla onayladı. "1938'de, Wilhelm Koenig adında bir Alman arkeoloğu, Irak Ulusal Müzesi'nde, kilden yapılmış birkaç tane garip kavanoz buldu. Yalnızca onbeş santim yüksekliğindeydiler. İncil'deki

Bilgeler'in ana vatanındaki İranlılara ait olduğu düşünüldü. Ufak kavanozlardaki gariplik, asfaltla tıkanmış olmaları ve üstlerinden içinde demir bir çubuk olan bakır bir silindir çıkmasıydı. Voltajla ilgili bilgisi olan herkes için bu doğrulama bilinen bir şeydi.

Gray kaşlarını çattı. "Peki ya bilmeyenler için neydi?"

"Kavanozlar...onlar pillerin tam doğrulanmasaydı. Hatta Bağdat Pilleri olarak adlandırılmışlardı."

Gray başını salladı. "Eski Piller mi?"

"Hem "General Electric" hem de *Science Digest* dergisi, 1957'de, bu kavanozların aynılarını yaptılar. Onları sirke ile kullanıma hazırladılar ve kavanozlar belirgin bir enerji voltu verdiler."

Gray, Monsenyör'un başka bir asitli eriyik olan soda istemesini hatırlayarak, ayağının dibindeki kavanozlara baktı. Bakır kavanozların tepesinden çıkan demiri fark etti. "Bunların pil olduğunu mu söylüyorsunuz? Eski Duracell bakır kafalar."

Havuza baktı. Eğer Monsenyör haklıysa, Gray kavanozların neden deniz suyu dolu havuzda durduğunu anlıyordu. Pillerden çıkan şok, sudan piramide doğru akacaktı.

Kat, "Neden piramidi başka aküyle çalıştırmıyoruz?" diye sordu. "Tekneden neden bir deniz pili getirmiyoruz?"

Vigor başını salladı. "Sanırım çalıştırılması, akımın tutarı ve pillerin konumuna bağlı. Bu süperiletkenlerdeki -özellikle bu boyuttaki- gücün büyüklüğüne bakınca, bence özgün tasarıma bağlı kalmalıyız."

Gray da aynı düşüncedeydi. Bazilikanın içindeki deprem ve yıkımı hatırladı. O tek bir silindir dolusu m-halindeki tozla olmuştu. Dev piramide baktı ve Monsenyör'un önerisine uymanın doğru olduğunu anladı.

Gray, "O halde ne yapacağız?" diye sordu.

Vigor, kolalardan birinin tepesini açtı. "Ben sayınca, boş pilleri dolduracağız." Gruba baktı. "Ve iyice geride durmamızı öneririm."

13:20

Monk, teknenin direksiyonunun arkasına oturmuş, boş bir kola tenekesini sancak demirlerine vuruyordu. Tüm bu beklemeden bıkmıştı. Belki de dalgıçlık o kadar kötü değildi. Günün sıcağı artarken, su giderek daha çekici hale geliyordu.

Bir motorun yüksek uğultusu, limanın karşısından dikkatleri çekti.

Gemi tekrar hareket etmeye başladı. Motora gaz verilişini dinledi. Güvertede bir karışıklık var gibiydi.

Elini dürbününe uzattı. Korkulu rüya görmektense uyanık kalmak daha iyiydi.

Dürbünleri kaldırırken, sualtı kamerasının ekranına baktı. Tünelde hâlâ kimse yoktu.

Kat neden bu kadar gecikmişti?

13:21

Gray, üçüncü tenekesini kavanozunun silindir şeklindeki göbeğine boşaltıtı. Kola kısa sürede köpürerek, pilin bakır yanından aşağı sızmaya başladı. Dolmuştu.

Ayağa kalktı ve kalan son yudumu içti.

Böğğ.. diyet.

Diğerleri de aynı zamanda bitirip ayağa kalktı ve uzaklaştılar.

Tüm silindirlerin tepelerinde, karbonun yaptığı köpükler belirmişti. Başka hiçbir şey olmadı. Belki de yanlış yapmışlardı, ya da kola işe yaramamıştı-ya da daha akla yakın olanı, Monsenyör'un düşüncesinin bir işe yaramadığı idi.

Sonra, Gray'ın kavanozunun tepesindeki demir çubuktan bir kıvılcım dans ederek çıktı ve bakır yüzeyden aşağı inerek, deniz suyunda söndü.

Diğer pillerden de aynı zayıf ilk örnekler sızdı.

"Pillerin oluşup uygun bir voltaj çıkarmaları birkaç dakika sürebilir," dedi Vigor. Sesi kendine güvenen halini kaybetmişti.

Gray yüzünü astı. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum—"

Aynı anda tüm dört pilin içinden, içlerinde alev olan parlak elektrik dalgaları çıkıp, suyun içinde çaktı. Piramidin dört yanına çarptılar.

Gray, "Duvara doğru geri çekil!" diye bağırdı.

Uyarmasına gerek kalmamıştı. Piramitten ileri doğru, onu duvara doğru fırlatan bir güç fışkırdı. Basınç yüzünden, Gray, sanki arkaüstü yatmış, davul biçimindeki oda tepesinde dönüyor ve yukarıdaki piramit dönme dolap gibi baş aşağı oluyormuş gibi hissetti.

Yine de, Gray onu neyin tuttuğunu anladı.

Bir Meissner alanı, lahdi bile havaya kaldıran bir güçtü bu.

Sonra gerçek havai fişekler başladı.

Piramidin tüm yüzeylerinden çakan şimşekler, oraya çakılmış gümüş yıldızlara çarpıyor gibi görünerek, tavanda parçalandı. Akımlar suda yansıyan yıldızlara da saldırmaya yeltenir gibi havuza daldı.

Gray, görüntü gözünün akını yakıyormuş gibi hissetti, ama gözlerini kapatmayı reddetti. Körlük tehlikesine değerdi bu. Şimşek suya çarpınca, alevler çıktı ve havuzun yüzeyinde dansetti.

Sudan çıkan alev!

Neye tanık olduğunu biliyordu.

Suyun hidrojen gazı ve oksijen elektrolizi.

Özgür bırakılan gaz, sonradan tutuşarak, burada dolaşan enerjilerden alevler çıkarmıştı.

Güç tarafından yakalanan Gray, yukarıdaki ve aşağıdaki yangını izledi. Burada özgür bırakılan gücü anlamak zordu.

Süperiletkenin, enerjiyi, hatta ışığı, matriksinde sonsuza kadar nasıl depoladığını kuramsal olarak biliyordu. Ve kusursuz bir süperiletkende, enerji ve ışığın niceliği sonsuz olabilirdi.

Tanık olduğu bu muydu?

Tam anlamıyla kavrayamadan, bir şişenin içindeki fırtına gibi parlak ve kısa olan enerjiler birden yok oldu.

Meissner alanı bitip, vücudu özgür kalınca, dünya yeniden düzeldi. Gray sarsılarak bir adım attı. Az kalsın havuza düşüyordu. Yangınlar suyun içinde söndü. Piramidin içinde yakalanmış olan enerji tükenmişti.

Kimse konuşmadı.

Birbirlerinin varlığına, fiziksel eşliğine gerek duyarak, sessizce bir araya geldiler.

İlk anlamlı davranış Vigor'dan geldi. Tavanı göstererek, "Bakın," dedi.

Gray boynunu uzattı. Siyah boya ve yıldızlar yerinde duruyordu, ama şimdi damın kubbesinin üzerinde alevli yazılar parlıyordu.

ὁπως εἰναι ανωτέρω, έτσι είναι κατωτέρω

Rachel, "Bu ipucu," dedi.

Onlar bakarken yazılar hızla yok oldu. St. Peter'deki hematit taşın üzerindeki alevli ateşte olduğu gibi, ortaya çıkışları bir an sürmüştü.

Gray, sualtı kamerasını çıkarmak için acele ediyordu. Bir kayıt gerekliydi.

Vigor onun elini tuttu. "Ne anlama geldiğini biliyorum. Bu Yunanca."

"Çevirebilir misiniz?"

Monsenyör başıyla onayladı. "Zor değil. Plato'nun olduğu söylenen, yıldızların bizi nasıl etkilediği ve hatta bizim yansımamız olduğunu tarif eden bir cümle bu. Astrolojinin ve Gnostik inancın temeli olmuştur."

"Cümle nedir?" diye sordu Gray.

"Yukarıda neyse, aşağıda da aynıdır."

Gray, yıldızlı tavana ve sudaki yansımasına baktı. Yukarıda ve aşağıda. Burada aynı duygular görünür biçimde anlatılmıştı. "Ama ne anlama geliyor?"

Rachel gruptan uzaklaşmıştı. Yavaşça odanın tüm çevresini dolaştı. Piramidin uzak köşesinden seslendi. "Buraya gelin!"

Gray bir şeyin suya düştüğünü duydu.

Hızla Rachel'in yanına gittiler. Genç kadın, suyun içinde piramide doğru yürüdü.

"Dikkatli olun," diye uyardı Gray.

"Bakın," dedi Rachel ve parmağıyla bir şey gösterdi.

Gray, piramidin çevresini dolaştı ve kızı neyi heyecanlandırdığını gördü. Piramidin bir yüzeyinin onbeş santimetre karelik minik bir bölümü erimiş, ateş fırtınası sırasında yok olmuştu. Boşluğun içinde Büyük İskender'in uzanmış ellerinden biri, sıkılmış yumruğuyla duruyordu.

Rachel ona doğru uzandı, ama Gray uzaklaşmasını işaret etti.

"Bana bırak," dedi.

Ele dokunmak için elini uzattı, hâlâ dalgıç eldivenleri elinde olduğu için mutluydu. Gevrek ten taş gibiydi. Sıkılmış parmakların arasında bir parça altın parlıyordu.

Gray dişlerini sıkarak parmaklardan birini kırınca, Vigor sesli yutkundu.

Yapacak başka şey yoktu.

Gray yumruğun içinden, kalın dişli, bir ucu haç şeklinde dökülmüş, sekiz santim uzunluğunda altın bir anahtar çıkardı. Şaşılacak kadar ağırdı.

"Bir anahtar," dedi Kat.

"Ama hangi kilide ait?" diye sordu Vigor.

Gray geriye çekildi. "Bundan sonra gitmemiz gereken yere ait." Gözleri harflerin gözden kaybolduğu tavana gitti.

Vigor, onun gözlerinin baktığı yanı fark ederek, "Yukarıda neyse, aşağıda da aynıdır," diye tekrar etti.

"Ama anlamı nedir?" diye mırıldandı Gray. Anahtarı bacağındaki bir cebe koydu. "Nereye gitmemizi söylüyor?"

Rachel bir adım geri çekilmişti. Yavaşça, odayı gözlemleyerek, bir daire çizdi. Gözleri, Gray'ın üzerinde durdu. Gözleri parlıyordu. Adam artık o bakışı tanıyordu.

"Ben nereden başlayacağımızı biliyorum."

13:24

Deniz otobüsünün yüksek pilot bölümünde, Raoul dalgıç giysilerini giyindi. Teknenin sahibi Guild'di. Onu kiralamak Ejder Konseyi'ne bir servete mal olmuştu, ama bugün hataya yer yoktu.

Yanaklarında nokta nokta izler olan Güney Afrikalı, siyah derili kaptana, "Kimseyi kuşkulandırmadan bir yay çizerek olabildiğince yakına götür," diye emir verdi.

Adamın yanında, biri siyah biri beyaz, iki genç kadın duruyordu. Kamuflaj giysileri olan bikiniler giymişlerdi, ama gözleri öldürücü bir güç vadederek parlıyordu.

Kaptan, Raoul'a cevap vermeden, direksiyonu kırdı, tekne bir yana doğru döndü.

Raoul, kaptanla kadınlarına arkasını döndü. Aşağı güverteye inen merdivenlere yöneldi.

Doğrudan kendi emri altında olmayan bir tekneye binmekten nefret ediyordu. Dalışı gerçekleştirecek olan oniki kişilik takıma katılmak için merdivenlerden aşağı indi. Pruvaya ve geminin kıç tarafının iki yanına akıllıca yerleştirilmiş hücum silahlarını, diğer üç adamı kullanacaktı. Takımının son üyesi Dr. Alberto Menardi, buradaki bilmeceleri çözmeye hazırlanmak için kabinlerden birine çekilmişti.

Raoul'un takımda istemediği biri daha vardı.

Kadın.

Seichan, dalgıç giysisinin fermuarını göbek deliğine kadar açmıştı. Neoprenin arasından göğüsleri belli oluyordu. Hava tankları ve deniz kızağının yanında duruyordu. Adamın gözleri, onun çıplak midesinde ve göğsünde dolaştı. Onunla iki dakika yalnız kalsa, suratındaki o küçümseyen ifadeyi bir yumrukta yok ederdi.

Ama şimdilik, kaltağa dayanmak zorundaydı.

Burası Guild'in bölgesiydi.

Seichan, saldırı takımına eşlik etmekte ısrar etmiş, "Yalnız gözlemlemek ve öneri getirmek için," diye kedi gibi mırıldanmıştı. "Başka bir şey değil."

Yine de adam, onun dalma gereçlerinin arasında sualtı tüfeği görmüştü.

Raoul, "Üç dakika sonra tekneyi boşaltıyoruz," dedi.

Deniz otobüsü yarımadanın çevresinden dönerken, tekneden, eski kaleye daha yakından bakmak isteyen turistler gibi atlayacaklardı. Deniz otobüsü geride kalacak ve gerekirse silahlarıyla araya girecekti.

Seichan fermuarını çekiştirdi. "Telsizcimizin onların iletişimlerini karıştırmasını sağladım. Onun için telsizleri tümüyle kesilince kuşkulanmayacaklar."

Raoul başıyla onayladı. Kadın *bazen* işe yarıyordu. Biraz saygıyı hak ediyordu.

Son bir kez saatine bakarak, bir kolunu kaldırdı ve bir parmağıyla dön işareti yaptı. "Yerlerinize," dedi.

13:26

İskender'in mezarına giden tünel girişinde, Rachel taş zemine çömeldi. Planının üzerinde çalışıyor, düşüncesini kanıtlamaya hazırlanıyordu.

Gray, Kat'a, "Yeniden suya girsen iyi olur," dedi. "Monk'la konuş. Ona söylediğimiz iki dakikadan fazla oldu. Huzursuzlanmaya başlayacaktır."

Kat başıyla onayladı, gözleri odanın çevresinde dolaşıp, mezarın üstünde durdu. İsteksizce döndü ve yeniden giriş havuzuna giden tünele yöneldi.

Dayısı mezar odasını incelemeyi bitirmişti. Yüzü hâlâ hayranlıkla parlıyordu. "Bir kez daha böyle yanacağını sanmam."

Gray, Rachel'in yanında başıyla onayladı. "Altın piramit kondensatör görevi yapmış olmalı. Süperiletken, enerjisini depoladı, matriksinin içinde kusursuz bir şekilde korudu... ta ki yük, şok sayesinde özgür kalıp, piramidi boşaltan reaksiyonu başlatana kadar."

"Bu demektir ki," dedi Vigor, "Ejder Konseyi bu odayı bulsa bile, bilmeceyi ortaya çıkarmayı asla başaramayacak."

Gray, bacağındaki cebe vurarak, "Ya da altın anahtarı alamayacak," dedi. "Sonunda onlardan tam bir adım ilerdeyiz."

Rachel onun sesindeki rahatlama ve mutluluğu duydu.

"Ama önce bu bilmeceyi çözmeliyiz," diye hatırlattı ona. "Nereden başlayacağımızla ilgili bir fikrim var, ama henüz yanıtım yok."

Gray onun yanına geldi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Taşların üzerine yayılmış bir Akdeniz haritası vardı. Rachel'in hematit taşın Doğu Akdeniz kıyısını gösterdiğini anlatmak için kullandığı haritanın aynısıydı. Siyah bir işaretleyici kalemle haritanın üzerine dikkatle noktalar çizmiş ve her birine ad vermişti.

Geriye doğru otururak, bir kolunu mezar odasına doğru salladı. "Yukarıda neyse, aşağıda da aynıdır, cümlesi başlangıçta yıldızların konumunu, kendi yaşamlarımızın içine getirmek içindi."

"Astroloji," dedi Gray.

"Tam anlamıyla değil," dedi Vigor. "Yıldızlar eski uygarlıkları aslından yönetirlerdi. Takım yıldızlar iklimlerin saat hakemleri, yolculukların yol işaretleri, tanrıların evleriydi. Uygarlıklar, anıtlarını, yıldızlı gecenin yansıması olarak inşa ederek, onları onurlandırırlardı. Giza'nın üç piramidi ile ilgili, Orion kuşağının üç yıldızını andırır biçimde yerleştirildikleri gibi yeni bir kuram var. Daha yeni zamanlarda bile, her Katolik katedrali ya da bazilikası, güneşin doğuşu ve batışını göstermek için bir doğu-batı ekseninde inşa edilir. Hâlâ o geleneğe saygı duyuyoruz."

"O halde, gökteki ya da yerdeki bir şeyin anlamlı konumlarını gösteren şekilleri aramamız gerekiyor," dedi Gray.

Rachel, "Ve mezar neye dikkat edeceğimizi söylüyor," dedi.

Gray, "O halde ben sağır olmalıyım," dedi.

Dayısı da artık anlamıştı. Mezara bakarak, "Kolossus'un parmağı," dedi. "Belki de Giza'dakinin temsilcisi olan dev piramit. Üzerimizdeki Pharos Deniz Feneri'nin yıkıntıları. Hatta davul biçimindeki mezar bile, Halikarnas Müzesi'ne kadar gidebilir."

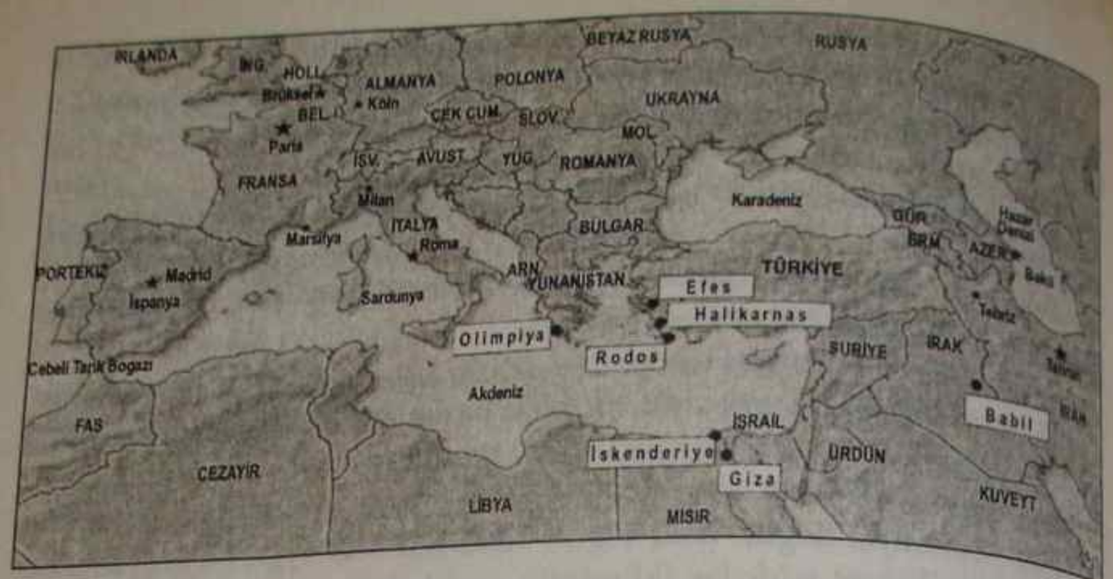
"Özür dilerim," dedi Gray kaşlarını çatarak. "Ne müzesi?"

Rachel, "Yedi Harika'dan biriydi," dedi. İskender'in onların hepsiyle nasıl bağlantısı olduğunu hatırla."

"Tamam," dedi Gray. "Doğumunun bir tanesiyle, ölümünün de bir başkasıyla aynı tarihte olduğu gibi bir şeydi."

"Türkiye'deki Artemis Tapınağı," dedi Vigor Dayı başını sallayarak. "Ve Babil'in Asma Bahçeleri. Hepsi İskender'le...burayla bağlantılı."

Rachel üzerinde çalıştığı haritayı gösterdi. "Hepsinin yerlerini işaretledim. Doğu Akdeniz'e yayılmışlar. Hepsi hematit taşın üzerindeki haritada gösterilen bölgede bulunuyor."

Gray haritayı inceledi. "Yani bu yedinin arasındaki bir düzeni aramamız mı gerekiyor?"

"Yukarıda neyse aşağıda da aynıdır," diye tekrarladı dayısı. "Nereden başlayabiliriz ki?" diye sordu Gray.

"Zaman," dedi Rachel. "Ya da sfenksin bilmecesinde ima edildiği gibi, zamanın ilerleyişi. Doğumdan ölüme kadar gidiş."

Gray'ın gözleri kısıldı, sonra anlayarak büyüdü. "Kronolojik sıra. Harikalar'ın inşa edildiği zaman."

Rachel başını salladı. "Ama ben sırayı bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Vigor. "Bölgedeki hangi arkeolog bilmez ki?"

Dayısı yere çömeldi ve işaretleyiciyi aldı. "Rachel'in haklı olduğunu düşünüyorum. Tüm bunları başlatan ilk ipucu, Giza yakınlarında, Kahire'de bir kitabın içine saklanmıştı. Piramitler, Yedi Harika'nın en eskileridir." İşaretleyicinin ucunu Giza'nın üzerine koydu. "Bu mezarın Pharos Deniz Feneri'nin altında yatmasını ilginç buluyorum."

"O neden?" diye sordu.

"Çünkü deniz feneri, Harikalar'ın arasında *en son* inşa edilendi. Birinciden sonuncuya doğru. Bu, aynı zamanda bundan sonra nereye gidersek gidelim, yolun sonu olacağını gösteriyor olabilir. Son durak."

Vigor Dayı eğildi ve dikkatle Yedi Harika'yı yapılış tarihlerine göre birleştiren çizgiyi çizdi. "Giza'dan Babil'e, sonra Zeus Heykeli'nin olduğu Olimpiya'ya."

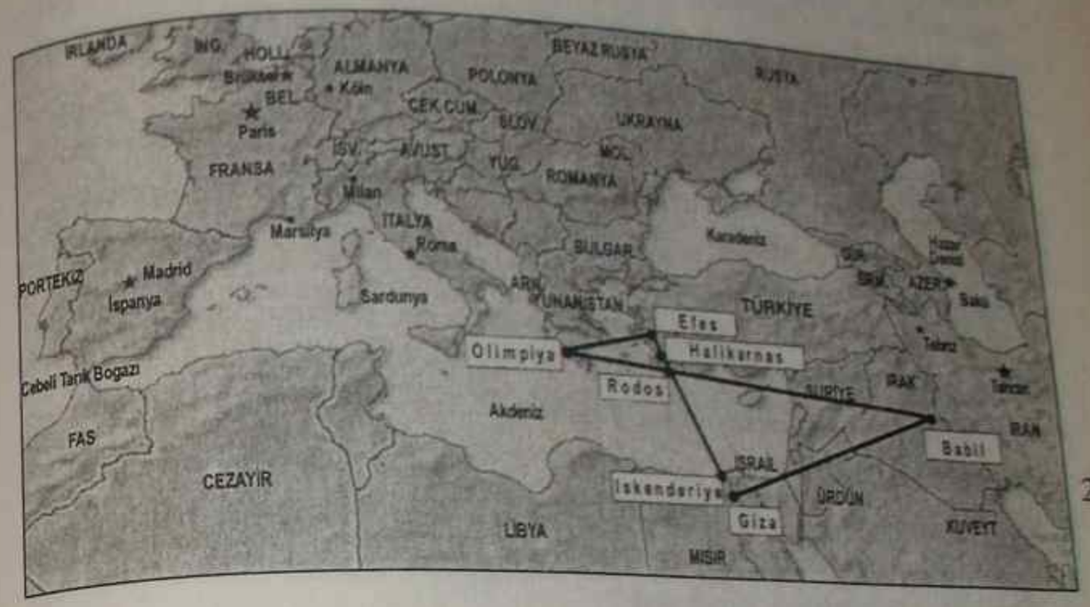
"İskender'in gerçek babası olduğu tahmin edilen," diye hatırlattı Rachel.

"Oradan, Efes'teki Artemis Tapınağı'na, sonra Halikarnas'a, sonra Rodos Adası'na...en sonunda haritadaki kendi bulunduğumuz noktaya gelinceye kadar gidiyoruz. İskenderiye'ye ve ünlü deniz fenerine."

Dayısı geriye yaslandı. "Hâlâ doğru iz üzerinde olup olmadığımızı merak eden var mı?"

Rachel ile Gray onun eserine baktılar.

"İsa aşkına..." dedi Gray.

"Kusursuz bir kum saati," dedi Rachel.

Vigor Dayı onayladı bunu. "Zamanın geçişinin simgesi. İki üçgenden oluşuyor. Firavunlara yedirilen beyaz tozun Mısır'daki simgesini hatırlayın. Aslına bakarsanız, üçgenler aynı zamanda Mısırlılarca gizli bilginin simgesi olan *benben taşını* da simgeler."

"*Benben taşı* nedir?" diye sordu Gray.

Rachel yanıtladı. "Mısır dikili taşlarının ve piramitlerin tepelerine yerleştirilen başlıklardır."

"Ama çoğunlukla sanatta üçgenlerle temsil edilirler," diye ekledi dayısı. "Aslında, bunlardan birini kendi dolarınızın üzerinde görebilirsiniz. Amerikan parası, üstünde bir üçgenin havada durduğu bir piramidi gösterir."

"İçinde göz olan," dedi Gray.

"*Her şeyi gören göz*," diye düzeltti Vigor. "Sözünü ettiğim gizli bilgiyi simgeler. İnsan, bu eski bilgeler toplumunun, dedelerinizin eski kardeşliklerinin üzerinde bir etkisi olmuş mudur diye merak ediyor." Bu sonun-

cu gülümseyerek söylenmişti. "Ama Mısırlılar için üçgenler temasının gizli bilginin temelinin gizemli beyaz toza kadar gittiği keski. *Benben* adı bile bu bağlantıyı yapıyor."

Rachel merakla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Mısırlılar, sözcüklerin yazılmasına bir özel anlam verirdi. Örneğin, eski Mısır dilindeki *a-i-s* beyin olarak çevrilir, ama yazılışını *s-i-a* olarak değiştirirseniz bilinç anlamına gelir. Sözcüklerin yazılışını bu ikisini birleştirmek için kullanırlardı: Bilinci beyne bağlarlardı. Şimdi *benben*'e gelelim. Söylediğim gibi, *b-e-n* çevrilince gizli taş olur, ama eğer tersten yazarsanız ne olur, biliyor musunuz?"

Rachel ve Gray aynı anda omuz silktiler.

"*N-e-b* altın olarak çevrilir."

Gray bir şaşkınlık sesi çıkardı. "O halde altın, gizli taş ve gizli bilgiyle bağlantılı."

Vigor onayladı. "Hepsi Mısır'da başladı."

Haritasına bakarak, "Ama nerede sona eriyor?" diye sordu Rachel. "Kum saatinin anlamı nedir? Bir sonraki yeri nasıl gösteriyor?"

Hepsi piramit şeklindeki *mezara* baktı.

Vigor başını salladı.

Gray yere çömeldi. "Haritaya bakma sırası bende."

"Bir düşüncen var mı?" diye sordu Vigor.

"O kadar şaşırmanıza gerek yok."

13:37

Gray, bıçağının sapını düzgün bir kenar olarak kullanarak, işe girişti. Bunu doğru yapmalıydı. Elindeki işaretleyici ile çalışırken, başını kaldırmadan konuştu.

"Büyük tunç parmak," dedi. "Odanın tam ortasında, mezarın altına nasıl yerleştirildiğine bakın."

Ötekiler mezara baktı. Su yeniden düzgün bir parıltıya kavuşmuştu. Tavandaki kemerli yıldız görüntüsü, yeniden suda kusursuz biçimde yansıyor, yıldızlı bir küre görüntüsü yaratıyordu.

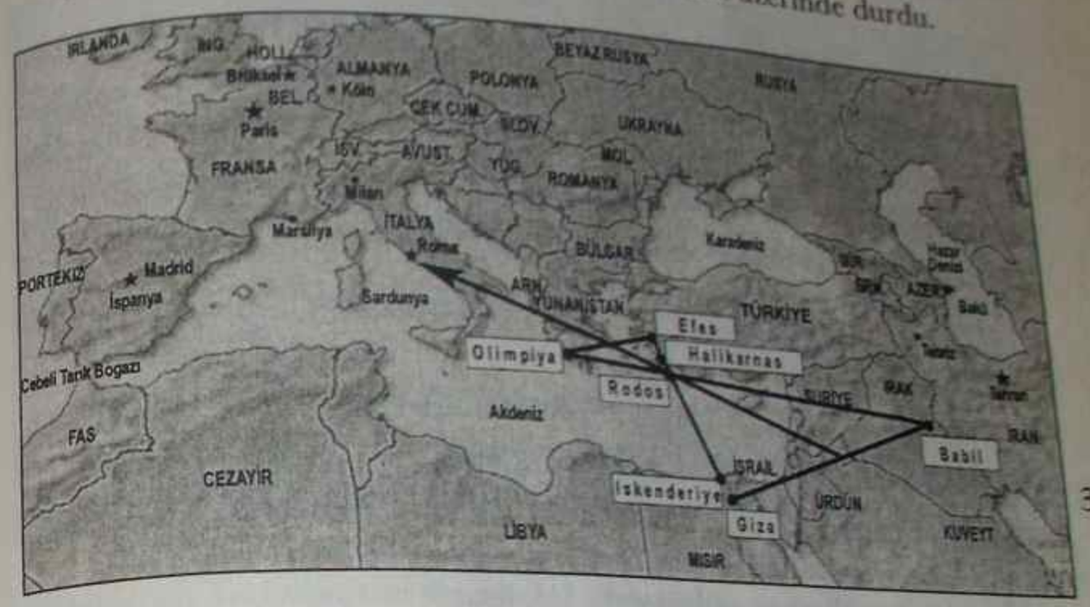
"Parmak, o küresel ılgının kuzey-güney kutbu olarak yerleştirilmiş. Dünyanın çevresinde döndüğü eksen. Ve şimdi de haritaya bakın. Kum saatinin ortasını hangi nokta işaretliyor?"

Rachel daha yaklaştı ve oradaki adı okudu. "Rodos Adası," dedi. "Parmağın geldiği yer."

Gray, onun sesindeki hayranlığı duyarak gülümsedi. Ortaya çıkarılana mı yoksa onun keşfetmiş oluşuna mı hayran olmuştu?

"Sanırım, ekseni kum saati aracılığıyla bulmamız gerekiyor," dedi. İşaretleyici kalemi aldı ve kum saatini ikiye bölen bir çizgi çekti. "Ve o tunç parmak kuzey kutbunu işaret ediyor." Bıçağını rehber gibi kullanarak devam etti ve çizgiyi kuzeye doğru uzattı.

İşaretleyici kalemi çok tanıdık ve anlamlı kentin üzerinde durdu.

Rachel, haritayı okuyarak, "Roma," dedi.

Gray geriye çekildi. "Tüm bu geometrinin yeniden Roma'yı işaret etmesinin bir anlamı olmalı. Sonra gideceğimiz yer herhalde burası. Ama Roma'nın neresine? Yine Vatikan'a mı?"

Diğerlerine baktı.

Rachel'in alnı kırışmıştı.

Vigor yavaşça çömeldi. "Kumandan, sanırım hem haklısın hem de yanılıyorsun. Bıçağına bakabilir miyim?"

Gray, Monsenyör'un kendi mevkini kullandığından mutlu olarak bıçağını uzattı.

Vigor, haritanın üzerinde bıçağı dolaştırdı. "Hımm...iki üçgen." Kum saati biçiminin üzerine vurdu.

"Ne düşünüyosun?"

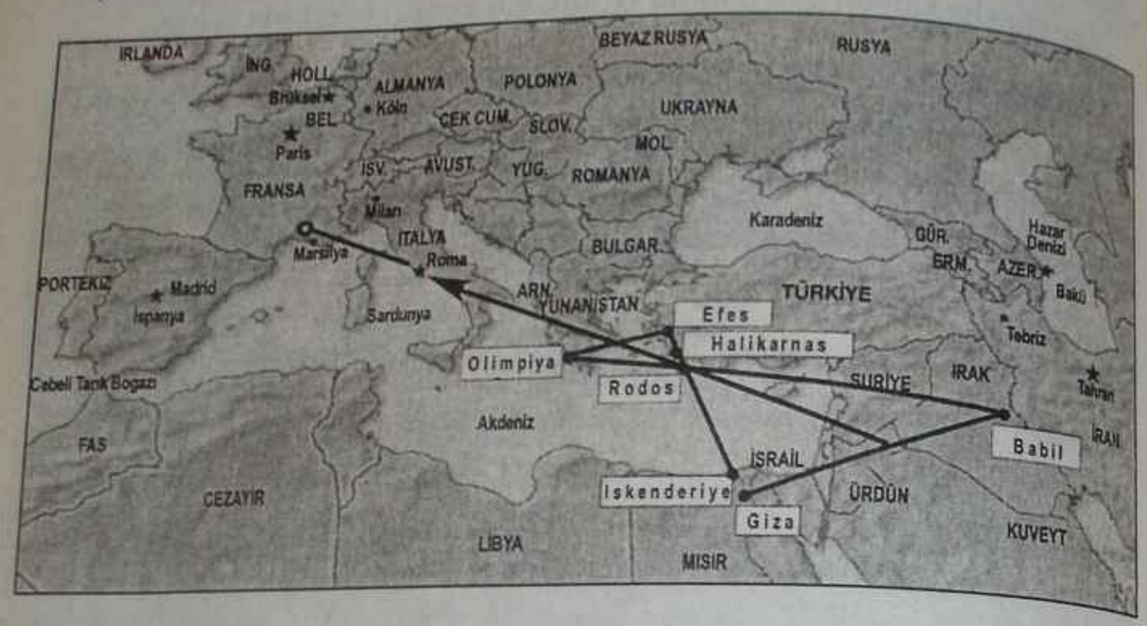
Vigor başını salladı, gözleri odaklanmıştı. "Bu çizginin Roma'ya dokunduğu konusunda haklısın. Ama gitmemiz gereken yer orası değil."

"Bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Buradaki bilmecenin katlarını hatırlayın. Daha derine bakmalıyız."

"Nereye?"

Vigor, çizgiyi Roma'yı geçecek biçimde uzatarak, parmağını bıçağın kenarından sürükledi. "Roma ancak birinci duraktı." Hayali çizgiyi Fransa'ya doğru ilerletti. Marsilya'nın biraz kuzeyinde durdu.

Vigor başını salladı ve gülümsedi. "Akıllıca."

"Ne?"

Vigor bıçağı geri verdi ve o noktaya vurdu. "Avignon."

Rachel'den bir yutkunma sesi çıktı.

Gray anlamı göremiyordu. Aklı karışmış ifadesinden belliydi bu.

Rachel ona doğru döndü. "Avignon, ondördüncü yüzyılda, Fransa'da, papalığın sürgüne gönderildiği yerdi. Orası neredeyse bir yüzyıl boyunca papalık güç merkeziydi."

Vigor, "İkinci papalık güç merkezi," diye vurguladı. "Önce Roma, sonra Fransa, iki üçgen, iki güç ve bilgi simgesi."

"Ama nasıl emin olabiliriz?" diye sordu Gray. "Belki de çok fazla anlam çıkarıyoruz."

Vigor elini sallayarak, onun endişesini uzaklaştırdı. "Hatırla, biz zaten papalık Roma'dan ayrıldığında, ipuçlarının yerleştirildiğini düşündüğümüz tarihi saptamıştık, Ondördüncü yüzyılın ilk on yılı."

Gray onayladı, ama henüz tam ikna olmamıştı.

"Ve bu kurnaz simyacılar bu bölgeyi kesin saptamanız için bilmecenin bir tabakasını daha bıraktılar." Vigor, haritanın üzerindeki şekli gösterdi. "Kum saatinin ne zaman icat edildiğini düşünüyorsun?"

Gray başını salladı. "En azından ikibin yıl önce...belki de daha eski olduğunu tahmin ediyordum."

"Ne tuhaftır ki, kum saatinin icadı, mekanik saatlerin ilk çıktığı zamana rastlıyor. Yalnızca yediyüz yıl önce."

Gray aklından hesapladı. "Bu onu yine 1300'lere götürüyor. Ondördüncü yüzyılın başına."

"Kum saatlerinin yapacağı gibi, zamanı, Fransız Papalığı'nın kurulusuna kadar işaretliyor."

Gray bir heyecan dalgasının kendisini sardığını hissetti. Artık buradan nereye gitmeleri gerektiğini biliyorlardı. Fransız Vatikan'ı, Avignon'a gideceklerdi. Rachel ile dayısında da aynı heyecanı fark etti.

Gray, "Haydi buradan çıkalım," dedi ve onları hızla giriş havuzuna giden tünele yönlendirdi.

"Ya mezar ne olacak?" diye sordu Vigor.

"Keşfin bildirilmesi bir gün daha beklemek zorunda. Eğer Ejder Konseyi gelirse, çok geç kaldıklarını anlayacaklardır."

Gray hızla uzaktaki odaya geçti. Çömeldi, maskesini yüzüne taktı ve diğerlerine iyi haberleri vermeye hazırlanarak, suyun altına daldı.

Başı suya değer değmez, telsizinden rahatsız edici yükseklikte parazit geldi. "Kat...Monk...beni duyan var mı?"

Yanıt yoktu. Gray, Kat'ın telsizindeki bir parazitten söz ettiğini hatırladı. Biraz daha dinledi. Kalbi göğsünde hızla atmaya başlamıştı.

Lanet olsun.

Sudan çıktı.

O beyaz gürültü parazit değildi. Telsizleri karıştırılıyordu.

Rachel, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Ejder Konseyi. Gelmişler bile."

13

Suyun İçindeki Kan

26 Temmuz, 13:45
İskenderiye, Mısır

Kat, yumuşak dalgalarda inip çıkıyordu.

On saniye önce, telsizi tümüyle kesilmişti. Monk'a sormak için sudan çıkmıştı. Onu, dürbünü yüzüne yapışmış halde buldu.

"Telsiz-" diye söze başladı.

"Lanet olası, aksi bir şey var," dedi adam, onun sözünü keserek. "Diğerlerini bul."

Kadın, dönüp bacaklarını vurarak, hızla hareket etti. Ağırlık onu dikey olarak aşağı çekiyordu. Kendisini suyun üzerinde tutan yeleğin havasını acilen boşalttı ve doğrudan dibe daldı.

Tünele doğru dalarken, diğer eliyle yelek ve hava tankını tutan tokaları açtı. Girişte gördüğü hareket üzerine parmakları durdu.

Bir dalgıcın düzgün şekli hızla tünelden çıktı. Siyah giysinin üzerindeki mavi çizgi, onun Kumandan Pierce olduğunu gösteriyordu. Sürekli bir vınlama kulaklarını doldurdu. Acil durumu bildirmenin yolu kalmamıştı.

Ama gerek kalmadığı belli oldu.

Kumandan'ın hemen arkasında iki şekil daha tünelden kaçıyordu.

Vigor ile Rachel.

Kat dönerek, yeniden yukarı çıkmaya başladı. Vınlamayı kesmek için telsizini kapatıp, Gray'a doğru yüzmeye başladı. Gray telsiz karışıklığının bela anlamına geldiğini anlamış olmalıydı. Yalnızca, maskesinin altından kadının yüzüne sertçe baktı ve bir kolunu sorar gibi yukarı uzattı.

Yukarıda işler yolunda mıydı?

Kadın, tamam işareti yaptı. Yukarıda düşman yoktu. En azından şimdilik.

Gray, terk ettikleri hava tanklarını güvene almaya zahmet etmedi. Di-

ğerlerine yukarıya çıkmalarını işaret etti. Ayaklarıyla kayaları ittiler ve teknenin omurgasını hedefleyerek, yükselmeye başladılar.

Yan tarafta, Kat, demirin alındığını gördü.

Monk acil bir hareket için hazırlanıyordu.

Kat, yüzdürme yeleğini havayla doldurdu ve kendisini aşağı çeken hava tankı ve ağırlık kemeri ile boğuşarak, yukarıya çıkmaya başladı.

Yukarıda, diğerleri su yüzüne çıkmak üzereydiler.

Yeni bir vınlama kulaklarını doldurdu.

Bu kez telsiz değildi.

Kaynağı bulmak için suları araştırdı, ama limanın kirli havasında görüş zayıftı. Bir şey geliyordu...hem de hızla.

Deniz haber alma subayı olarak, denizaltı da olmak üzere, tüm teknelerde çok zaman geçirmişti. Düzenli vınlamayı tanıdı.

Torpido.

Hız teknesine kilitlenmişti.

Yukarıya doğru hızla yüzdü, ama asla zamanında yetişemeyeceğini biliyordu.

13:46

Monk, dürbünüyle deniz otobüsünü izlemeyi sürdürürken teknenin motorunu çalıştırdı. Yarımadanın burnunda gözden kaybolmuştu. Ama birkaç saniye önce, onun ikiyüz metre uzaklıkta, kuşku uyandırarak, yavaşladığını görmüştü. Kıç güvertede kuşkulu bir hareket yoktu, ama yavaşça giderken, teknenin arkasındaki dalgalarda köpükler görmüştü.

Sonra telsizdeki vınlamayı duydu.

Bundan birkaç saniye sonra, Kat ortaya çıktı.

Buradan gitmeleri gerekiyordu. Bunu hissediyordu.

Bir ses, "Monk!" diye bağırdı. Liman yönünde yüzeye çıkan Gray'di bu.

Tanrı'ya şükür.

Suyun üzerinde hızla gelen bir nesne gördüğünde dürbününü indirmeye başladı. Dalgaları yaran bir yüzgeç belirdi. Metal bir yüzgeç.

"Lanet..."

Monk dürbünü düşürüp, sonuna kadar gaz verdi. Tekne motordan çıkan çığlıkla ileri fırladı. Direksiyonu sancak yönüne çevirdi. Gray'dan uzaklaşıyordu.

"Herkes dibe!" diye bağırdı ve maskesini yüzüne taktı. Giysisinin fermuarını çekmeye vakti yoktu.

Tekne altında hızlanırken, kıça doğru koştu, arka kolluğa bastı ve denize atladı.

Torpido arkasında patladı. Patlamanın şiddeti onu baş aşağı çevirdi. Dişlerine kadar sarsan bir şey kalçasına vurdu. Suya çarptı, alevler kendisini izlerken suda yuvarlandı.

Torpido ulaşamadan denizin serin kucağına daldı.

* * *

Monk bağırırken, Rachel su yüzüne çıkmıştı. Onun teknenin kıçına doğru koştuğunu gördü. Paniğine tepki vererek döndü ve yeniden dibe daldı.

Sonra patlama geldi.

Suyun içindeki sarsıntı, kalın neopren başlığına rağmen, kulaklarını deldi. Tüm hava çıktı içinden. Maskesinin mühürleri kırıldı. Deniz suyu içeri doldu.

Kadın, körleşmiş halde, gözleri yanarak, yeniden su yüzeyine çıktı.

Başı suyun dışında, öksürüp tıkanarak, maskesini boşalttı. Yıkıntılar suya yağmur gibi dökülüyordu. Dumanları tüten tekne enkazı sallanıyor, alevli benzin nehirleri, dalgaların yüzeyini sıyırıyordu.

Suları araştırdı.

Kimse yoktu.

Sonra sol yanında, sağa sola sallanan bir şekil, sudan fırladı. Sersemlemiş ve boğulmak üzere olan Monk'tu bu.

Kadın ona doğru yüzdü ve bir kolundan yakaladı. Adamın yüz maskesi başında ters dönmüştü. Nefesi tıkanan adamı tuttu.

Monk, "Lanet olsun," diye hırıltıyla soludu ve maskesini çekiştirdi.

Suda yeni bir ses duyuldu. İkisi de dönüp baktı.

Rachel, büyük bir deniz otobüsünün kızaklar üzerinde yan yatarak, kalenin çevresinden döndüğünü gördü. Dönüp üstlerine doğru geliyordu.

"Dal!" dedi Monk.

Birlikte hızla suya daldılar. Patlama kumu kaldırmış, görüşü birkaç metreye indirmişti.

Rachel, çamur içinde kaybolan tünel girişini gösterdi. Havalarını sağlayacak olan terk edilmiş hava tanklarına ulaşmaları gerekiyordu.

Kaya yığınlarına ulaşınca, tünel girişini ve diğerlerini bulmak için çevresini araştırdı. Herkes neredeydi?

Devrilmiş kayaların yanında dolaştı. Monk onun yanında kaldı, ama giysisiyle boğuşuyordu. Fermuarını ancak yarıya kadar çekebilmişti. Üst bölümü sallanıyor ve birbirine dolaşıyordu.

Hava tankları neredeydi? Ters yöne mi gidiyordu?

Kıyıdan hayli uzakta, üstlerinden karanlık bir şekil geçti. Deniz otobüsü. Monk'un tepkisine bakılırsa, belalarının kaynağı buydu.

Rachel'in ciğerlerinde yakıcı bir basınç oluşmuştu.

İlerideki karanlığın içinde bir ışık parladı, içgüdüsel olarak, Gray'i ya da dayısını bulmak için oraya doğru yüzdü. Çamurların içinden motorlu kızaklara binmiş bir çift dalgıç göründü. Kız onların arkalarına doğru dolaştı.

Dalgıçlar onları kıyıya doğru kıstırmak için döndüler.

Lambalarının ışığıyla aydınlanan, çelik ok uçları parlıyordu. Sualtı tüfekleri.

Tehlikeyi vurgulamak için bir de pop sesi duyuldu. Çelikten bir zıpkın Monk'a doğru geliyordu. Adam hızla yana çekildi. Zıpkın onun giysisinin sallanan yarısını delerek parçaladı.

Rachel avuç içlerini dalgıçlara doğru kaldırdı.

Biri bir başparmağını yukarı kaldırıp, onlara yüzeye çıkmaları emri verdi.

Yakalanmışlardı.

* * *

Gray, Vigor'a yardım etti.

Monsenyör, tekne patladığında ona çarpmıştı. Bir fiberglas parçası, neopran giysisini yırtarak, başının yan tarafına vurmuştu. Kesikten kan akıyordu. Zararın büyüklüğünü anlayabilmesinin yolu yoktu, ama yaşlı adam sersemlemişti.

Gray, hava tanklarına ulaşmayı başarmıştı ve şimdi takması için Monsenyör'a yardım ediyordu. Hava gelmeye başlayınca, Vigor çekilmesini işaret etti. Gray ikinci tanka doğru yüzdü ve hızla kendi ayarlayıcısını yeniden bağladı.

Birkaç derin nefes aldı.

Tünel açıklığına baktı. Orada sığınacak yer bulamayacaklardı. Ejder Konseyi'nin buraya geleceği kesindi. Gray, bir başka mezarda daha tuzağa düşmeyecekti.

Gray, hava tankını yakalayarak, karşı tarafı gösterdi.

Vigor başıyla onayladı, ama yüzü bulutlu suları araştırıyordu.

Gray onun korkusunu okudu.

Rachel.

Yardım edebilmeleri için yaşamaları gerekiyordu. Gray, Vigor'un önünden dışarıya doğru yüzdü. Saklanabilmeleri için, düşmüş kayalarla enkazın arasında bir niş bulabilirlerdi. Daha önce, on metre kadar uzakta, ters dönmüş ve kayalara dayanmış batık bir paslı kayık görmüştü.

Uçurumun yanında Vigor'a rehberlik etti. Sıvışan tekne ortaya çıktı, Monsenyör'un üzerinde gölge yaparak durdu. Gray, Vigor'a kalmasını işaret etti, sonra kollarını özgür bırakarak hava tankını taktı.

Dışarıyı gösterdi ve bir dönme hareketi yaptı.

Diğerlerini aramaya gidiyorum.

Vigor başıyla onayladı, umutlu görünmeye çalışıyor gibiydi.

Gray yeniden tünele doğru gitti, ama denizin dibine yakın yüzüyordu. Diğerleri, eğer yapabilirlerse, hava tanklarına geleceklerdi. Kayalara yakın kalarak, gölgeden gölgeye kaydı.

Tünel girişine yaklaşırken, bir parlaklık göründü. Yavaşladı. Kayaların arasında yüzen ve dışarıya doğru tutulmuş, tek tek ışıklar fark ediliyordu.

Bir kayanın arkasına gizlendi ve gözledi.

Siyah giysili dalgıçlar tünelin açıklığında toplanmıştı. Hızlı dalışlar için yapılmış ve yirmi dakikadan az havası olan mini hava tankları takmışlardı.

Gray, bir dalgıcın açıklıktan girip, gözden kayboluşunu izledi.

Birkaç saniye sonra, bir doğrulayıcı bilgi verilmiş olmalıydı. Beş dalgıç daha birbiri ardına tünele geldi. Gray son kişinin de mezarın girişinde gözden kayboluşunu izledi.

Seichan.

Gray dönerek uzaklaştı. Takım arkadaşlarından hiçbiri artık buraya gelmeyecekti.

Saklandığı yerden çıkarken, nereden geldiği belli olmayan bir kişi önünde ortaya çıktı. İri yapılıydı. Bir su tüfeğinin keskin ucu karnına dayandı.

Çevresinde ışıklar yandı.

Gray, maskesinin ardından, Raoul'un iri yüzünü tanıdı.

* * *

Rachel, Monk'un kurtulmasına yardım ediyordu. Zıpkının ucu giysisinin kanadını denizin dibine saplamıştı. Kız çekerek kurtardı onu.

İki metre ötede, iki dalgıç, kırık sörf tahtalarının üzerindeki sörfçüler gibi, kızaklarının üzerinde yüzüyordu. Biri onlara yüzeye çıkmalarını işaret etti. Hemen.

Rachel zorlanmaya gerek duymadı.

Onlara itaat ederken, karanlık bir şekil dalgıçların arkasından geldi.

Ne...?

İki gümüş parıltısı titreşti.

Bir dalgıç hava borusunu tuttu. Çok geçti. Rachel adamın maskesinin içinden, onun nefesiyle birlikte deniz suyunu içine çektiğini gördü. İkinci daha az şanslıydı. Boğazına saplanan bir bıçakta kızağından çekilip alındı.

Kan bulut halinde yayıldı.

Saldırgan bıçağını kurtardı ve bulut kalınlaştı.

Rachel, saldırganın siyah giysisinin üzerindeki pembe çizgiyi gördü.

Kat.

Birinci dalgıç tıkandı ve maskesinin içinde boğularak kıvrandı. Yüzeye çıkmaya yeltendi, ama Kat oradaydı. İki elindeki bıçak onu vahşi bir beceriyle hallediverdi.

Kat onun gövdesini tekmeyle itti. Hava tankı ve kemeriyle ağırlaşan ceset derinliklere doğru sürüklendi.

İşi biten Kat, kızağını Rachel ve Monk'a doğru sürdü. Yüzeyi işaret etti ve kızağı gösterdi.

Bu hızlı bir kaçış yapabilmenin yoluydu.

Rachel, aracı nasıl kullanacağına dair hiçbir şey bilmiyordu -ama Monk biliyordu. Kızağa bindi ve gidon şeklindeki kumandayı yakaladı. Rachel'e onun üstüne çıkıp, sırtına binmesini işaret etti.

Kız kollarını onun omuzlarına dolayarak dediğini yaptı. Şimdi görüş alanının kıyılarında ışıklar dansediyordu.

Kat, bir elinde su tüfeğiyle öteki kızağa doğru yüzdü.

Monk, gazı çevirdi ve kızak onları yukarıya, güvenliğe ve temiz havaya doğru taşıdı.

Dalgaların içinden suda sıçrayan bir balina gibi fışkırdılar, sonra yeniden suya çarptılar. Rachel sarsılmıştı, ama sıkıca tutunmaya devam etti.

Monk onları düzgün suların üzerinden, alevler içindeki enkaz tarlasından zikzak yaparak hızla geçirdi. Yağ, suyun üzerinde kalın bir tabaka halindeydi.

Rachel tehlikeyi göze alarak bir elini maskesini çıkarmak için bıraktı ve derin nefes aldı.

Monk'un da maskesini çekti.

"Ah," dedi adam. "Burnuma dikkat et."

Ters dönmüş hız teknelerinin hantal gövdesinin yanından geçince, sol tarafta, deniz otobüsünün kendilerini bekleyen uzun gövdesini buldular.

Monk, "Belki de bizi görmemişlerdir," diye fısıldadı.

Suyun üzerinden hücum eden tüfek atışları doğrudan onları hedef alıyordu.

Monk, "Sıkı tutun!" diye bağırdı.

* * *

Raoul'un zıpkınının ucu, Gray'ı saklandığı yerden çıkardı. Başka bir dalgıç ikinci bir zıpkını Gray'ın boğazının yan tarafına dayadı.

Gray hareket ederken, Raoul elindeki bıçakla ona saldırdı.

Gray geri çekildi, ama bıçak sadece hava tankının kayışlarını kesti. Ağır silindir dibe doğru gitti. Raoul, ayarlayıcının kancalarını açmasını işaret etti. Onu boğmak mı istiyorlardı?

Raoul yakındaki tünel girişini gösterdi.

Belli ki önce sorgulamak istiyorlardı.

Başka seçeneği yoktu.

Gray, yanında korumalarla girişe doğru yüzdü. Bir plan düşünmeye çalışarak içeriye girdi. Giriş havuzuna doğru yüzdü ve odanın dalgıç giysileri giymiş başka adamlarla dolu olduğunu gördü. Mini tankları tünelin içinden geçmelerine izin verecek kadar küçüktü. Bazıları yelek ve tanklarını çıkarıyordu. Raoul'un uyardığı diğerleri, su tüfeklerini Gray'a doğru tutmuşlardı.

Gray havuzdan çıktı ve maskesini çıkardı. Her hareket bir zıpkının ucuyla izleniyordu.

Bir duvara dayanmış, bir bacağını dizini ileri çıkararak kaldırmış ve elini üzerine koymuş haldeki Seichan'ı gördü. Gray'ı gördüğünü yalnız bir tek parmağını kaldırarak belli etti.

Merhaba.

Gray'ın diğer yanında, giriş havuzunun içine, yukarıdan bir şekil sü-

züldü. Raoul. Tek bir hareketle, iri adam kendini tek kolla havuzdan dışarı ve ayaklarının üzerine çekti, bir jimnastik güç gösterisiydi bu. Gövdesi tünele zor sığmış olmalıydı. Mini tanklarını dışarda bırakmıştı.

Maskesini çıkarıp başlığını geriye çekerek, Gray'a doğru yürüdü.

Gray, adama ilk kez dikkatle bakıyordu. Yüz çizgileri dik ve pürüzlü, kartal gibi burnu, uzun ve inceydi. Kömür karası saçları omuzlarına kadar geliyordu. Kolları Gray'ın baldırları kadar sert, gerçek dünya emeğiyle değil, spor salonunda çok fazla zamanla ve steroitlerle büyütüldüğü belli olan kaslarla doluydu.

Avrupa süprüntüsü, diye düşündü Gray.

Raoul onun gözünü korkutmaya çalışarak, tepesinde dikiliyordu.

Gray yalnızca bir kaşını sorar gibi kaldırdı. "Ne var?"

"Bildiğin her şeyi bize anlatacaksın," dedi Raoul. İngilizcesi akıcıydı ama karşıdakini küçük gören ve Almancayı andıran ağır bir aksanı vardı.

"Ya anlatmazsam?"

Bir başkası havuzdan çıkarken, Raoul eliyle onu işaret etti. Gray, Vigor'u hemen tanıdı. Monsenyör'u bulmuşlardı.

"Yan-görüşlü bir radarın gözünden pek az şey kaçar," dedi Raoul.

Vigor havuzdan pek de nazik olmayan bir biçimde çekilip çıkarıldı. Kafatasındaki yaradan akan kan, yüzünün yanından aşağı süzülüyordu. Yanlarına gitmesi için ittiler, ama yorgunluktan ayağı takıldı ve sert bir biçimde dizlerinin üstüne düştü.

Gray yardım etmek için eğilince, bir mızrağın ucu onu geriye itti.

Havuzdan bir dalgıç daha çıktı. Ağır bir yük taşıdığı belliydi. Raoul ona doğru gitti ve adamın yükünü aldı. Bu o halter şeklindeki bombalardan biriydi. Bir yangın bombası.

Raoul, aygıtı omzunun üzerine attı ve yine yanlarına geldi. Kendi su tüfeğini kaldırdı ve Vigor'un kasıklarına nişan aldı. "Monsenyör vücudunun bu bölümünü kullanmamak için yemin ettiğine göre, buradan başlayacağız. Yanlış bir adım sonucunda Monsenyör, kilisesinin hadımlar korosunda işe başlayabilir."

Gray dikildi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi...ama önce ne bulduğunuzu gösterin."

Gray, bir kolunu İskender'in mezarına giden tünele doğru kaldırdı sonra döndürüp daha kısa olanı, eğilerek geçilebileni gösterdi. "Şuradan," dedi.

Vigor'un gözleri büyüdü.

Raoul sırıttı ve su tüfeğini kaldırdı. Bir grup adama tünele gitmelerini işaret etti. "Araştırın."

Beş adam, üç kişiyi Raoul ile bırakıp, hızla uzaklaştılar.

Tünelin girişinde duvara yaslanan Seichan, grubun uzaklaşmasını izledi. Onların arkasından gitmek için adım attı.

"Sen değil," dedi Raoul.

Seichan, bir omzunun üstünden baktı. "Sen ve adamların bu limandan ayrılmak istiyor musunuz?"

Raoul'un yüzü kızardı.

"Kaçış teknesi bizim," diye hatırlattı kadın ve uzaklaştı.

Raoul bir yumruğunu sıktı ve sessiz kaldı.

Cennette karışıklık...

Gray döndü. Vigor gözlerini ona dikmişti. Gray gözleriyle işaret etti. *İlk fırsatta dalıp uzaklaş.*

Yeniden tünele doğru döndü. Sfenks'in bilmecesini doğru çözmüş olmak için dua etti. Yanlış çözmek onlar için ölüm demekti. Ve bu da kesinlikle burada şu ya da bu şekilde kanıtlanacaktı.

Geriye yanıtlanması gereken tek bir gizem kalıyordu.

Kim ölecekti?

* * *

Monk kurşunlarla yarıştı. Jet kızağı suyun üstünde kayıyordu. Rachel nefes borusunu sıkıştırarak, arkasına sarılmıştı.

Limanda kaos vardı. Diğer tekneler savaştan kaçıp, bir grup balık gibi dağılmışlardı. Monk, bir yengeç gemisinin izine takıldı ve havaya sıçradı.

Altındaki dalgaya kurşunlar çarptı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı.

Suya vururlarken kızağı yana doğru döndürdü. Suyun altına daldılar. Yönlerini düzeltti ve bir metre derinliğindeki suda hızlanarak daha derine daldı.

En azından böyle yaptığını umuyordu.

Monk gözlerini sıkıca yummuştu. Maskesi olmayınca zaten pek bir şey göremezdi. Ama dibe dalmadan önce, tam üstlerine demir atmış bir yelkenli gözüne çarptı.

Eğer onun altına girebilseydi...onu kendisiyle deniz otobüsü arasına koyabilseydi...

Kafasında hesap yaparak saydı ve dua etti.

Gözkapaklarının içinde bir an dünyanın kararduğını hissetti. Yelkenlinin gölgesinin altındaydılar. Dörde kadar bir kez daha saydı ve yüzeye doğru fırladı.

Güneş ışığı ve havanın içine daldılar.

Monk dönüp arkasına baktı. Yelkenliye değmeden uzaklaşmışlardı. "Canınıza okudum!" Deniz otobüsü engeli aşmak için dönerken zaman kaybedecekti.

Rachel onun kulağına, "Monk!" diye bağırdı.

Önüne bakınca, çıplak bir çiftin üzerinde güneşlendiği, kocaman bir tekne gördü. Lanet! Doğruca onun limana bakan kenarına gidiyorlardı. Kaçmak olanaksızdı.

Monk ağırlığını öne verdi ve kızağın burnunu iyice aşağı eğdi. Dik bir dalış yaptılar...ama yelkenliye yaptığı gibi, teknenin altına girecek kadar dik dalabilmiş miydi?

Yanıt hayır idi.

Monk, kızağın burnuyla omurgaya çarptı. Kızak, arka yanı havaya kalkarak, döndü. Monk gidona sıkıca yapıştı. Kızak üzerindeki midyeler omzunu yırtarak, tahta bölüme sürtündü. Gaz verdi ve daha derine indi.

Sonunda geminin alt bölümünü geçti ve yeniden engelsiz sularda hızlandı.

Zamanının azaldığını bilerek kızağı yukarıya doğru sürdü.

Rachel ilk sarsıntıya düşerek gözden kaybolmuştu.

* * *

Gray nefesini tuttu.

Hemen o anda, aşağı tünelden bir kargaşa sesi geldi. Adamların ilki geçidin sonuna varmış olmalıydı. Anlaşılan kısaydı.

"*Eine Goldtür!*" diye bağırıldığını duydu. *Bir altın kapı.*

Raoul, Gray'ı yanında sürükleyerek ileri atıldı. Vigor elinde su tüfeği olan bir dalgıçla havuzun yanında sıkışmıştı.

Araştırmacıların el fenerleriyle aydınlanan tünel, otuz metre kadar uzanıyordu ve hafifçe virajlıydı. Tünelin ucu görülemiyordu, ama sıradaki iki adam-ve Seichan- ileriye odaklanmış olarak, parlaklığın içinde görünüyordu.

Gray birden, belki de buldukları altın anahtarla ilgili yanıldıklarından

korktu. Belki de bu kapı için yapılmıştı.

"*Es wird entriegelt!*" diye bağırdı biri. *Kilitli değil!*

Gray bulunduğu yerden, kapı açılırken çıkan klik sesini duydu.

Çok yüksek bir sesti.

Seichan da fark etmiş olmalıydı. Döndü ve yeniden onlara doğru koştu. Çok geç kalmıştı.

Tüm duvarlardan, yarıklardan ve gölgeli köşelerden, keskin çelikten direkler fışkırdı. Et ve kemiği delerek geçitten kaydılar ve karşı yanda açılmış deliklere girdiler, ölümcül karmaşa derinden başladı ve iki saniye içinde dışarıya doğru yayıldı.

Işıklar söndü. Direklerin battığı insanlar kıpırdayamıyor ve çığlık atıyorlardı.

Seichan çıkışa iki adım kalıncaya kadar gelmişti, ama bubi tuzağının kuyruğu onu yakaladı. Tek bir keskin direk fırladı ve omzunu deldi. Kadın sarsılarak durdu, bacakları büküldü.

Demirin üzerinde asılı kalan kadından tek çıkan ses, ıstıraplı bir yutkunmaydı.

Raoul, şok içinde, Gray'ı tutan elini gevşetti.

Bunu fırsat bilen Gray, onun elinden kurtuldu ve havuza doğru fırladı.

"Git!" diye bağırdı Vigor'a.

İkinci adımı atamadan, başının arkasına bir nesne çarptı. Sertçe. Bir dizinin üzerine düştü. Yeniden başının yan tarafından bir su tüfeğinin kabzasıyla darbe yemişti.

Devin hızını küçümsemişti.

Bir hataydı bu.

Raoul, Gray'ın yüzüne tekme attı ve tüm ağırlığını vererek, çizmesini boynuna bastırdı.

Gray, zorlukla yutkunurken, Vigor'un yeniden havuzdan çıkarıldığını gördü. Monsenyör ayak bileğinden yakalanmış ve kaçması engellenmişti.

Raoul eğildi ve pis pis gülerek Gray'a baktı.

"Küçük pis bir hile," dedi.

"Bilmiyordum—"

Çizme sözcüklerini ezerek, daha sıkı basıldı.

"Ama bir sorunu benim için çözdün," diye devam etti adam. "O kaltağı resimden çıkardın. Ama şimdi yapmamız gereken bir iş var...ikimiz.."

* * *

Rachel, kafasını yeniden teknenin kenarına vurarak, suyun üzerine turmandı. Ağzına sular doldu, ama açık havaya çıkabildi. Öksürdü ve öğürdü. Elinde olmadan hiç durmadan öksürüyor ve öğürüyordu. Kol ve bacaklarıyla çırpınıyordu.

Birden bir merdiven indi ve orta yaşlı çıplak bir adamın dünyaya karşı kıçı açıkta durduğunu gördü, *"e voce toda a senhora direita, nova?"*

Portekizce. İyi olup olmadığını soruyordu.

Hâlâ öksürerek, başını salladı.

Adam eğildi ve bir kolunu uzattı. Rachel, tutunarak, adamın kendisini yukarı çekmesine izin verdi ve titreyerek ayakta durdu. Monk neredeydi?

Deniz otobüsünün daha derin sulara doğru gidişini izledi. Neden, kısa sürede belli oldu. Uzaktaki iskeleden bir çift Mısır polis motoru sonunda bir tepki vererek çıkmış ve hızlanmıştı. Limandaki kaos onları geciktirmiş olmalıydı, ama geç olması, hiç olmamasından iyiydi.

İçini bir rahatlama sardı.

Rachel dönünce, adamın karısını ya da arkadaşını gördü, aynı şekilde çıplaktı.

Elindeki tabanca dışında.

* * *

Monk, Rachel'i arayarak, deniz evinin kıçında dolaşıyordu. İlerde limanda, bir polis motoru, suların üzerinde feryat ediyordu, Işıkları kırmız ve beyaz yanıyordu. Deniz otobüsü hızlanıp, kızaklarının üzerinde tüm gücüyle kalkmış gidiyordu.

Kaçmaktaydı.

Polisin onu yakalaması olanaksızdı. Deniz otobüsü dışarıya... uluslararası sulara ya da gizli bir limana doğru yol aldı.

Monk tüm dikkatini Rachel'i aramaya verdi. Onu kirli sularda boğulmuş, yüzüstü yatarken bulmaktan korkuyordu. Gemiye yakın giderek kıç bölümüne yaklaştı.

Geminin güvertesinde bir hareket gördü.

Rachel...kızın sırtı ona dönüktü, ama huzursuz gibiydi. Orta yaşlı çıplak adam bir koluyla ona destek olmuştu.

Yavaşladı. "Rachel...iyi mi---"

Kız arkasına baktı, gözlerinde panik vardı. Adam diğer kolunu kaldır-

dı. Monk'un yüzüne doğrultulmuş küt burunlu otomatik bir tüfek tutuyordu.

"Ah..sanırım değilsin," dedi Monk.

* * *

Gray'ın boynu kırılmak üzereydi.

Raoul, bir dizi onun sırtının ortasında, diğeri boynunun arkasında, üzerine çömelmişti. Bir eli Gray'ın saçına dolanmış, başını geriye çekiyordu. Adam öteki elindeki su tüfeğini doğruca Vigor'un sol gözüne doğrultmuştu.

Monsenyör, dizlerinin üzerinde ellerinde iki tüfek tutan adamın arasındaydı. Bir üçüncü tehditkâr bir şekilde elindeki bıçağı dengeleyerek onlara bakıyordu. Tüm gözler nefretle kısılmıştı. Gray'ın oyunu beş adamlarını, silah arkadaşlarını öldürmüştü.

Kanlı tünelden hâlâ iniltiler geliyordu, ama artık onlar için kurtuluş yoktu. Yalnızca intikam vardı.

Raoul eğilerek biraz daha yaklaştı. "Bu kadar oyun yeter. Ne öğrendiniz içe---"

Sözleri uğuldayan bir darbe ile kesildi.

Su tüfeği Raoul'un elinden düştü. Gray'ın üzerinden yere düşen adam kükreyerek uludu.

Serbest kalan Gray, yerde yuvarlandı, düşen su tüfeğini aldı ve Vigor'u tutan adamlardan birini vurdu.

Ok, dalgıcın boynunu delerek yere yuvarladı.

Diğer adam dikilerek, silahını Gray'a çevirdi, ama ateş edemeden havuzdan gelen bir zıpkın havada parladı ve adamın karnını deldi.

Silah elinde olmadan ateş etti, ama adam yere düşerken, kurşun boşa gitti.

Vigor, kullanılmayan tek su tüfeğini Gray'a doğru itti, sonra yere yattı.

Gray onu yakaladı ve Raoul'a çevirdi.

Dev, İskender'in mezarına giden yakındaki tünele doğru koştu. Raoul bir eliyle diğer bileğini tutuyordu. Avucunun içi çelik zıpkınla delinmişti.

Kat'ın atışları kusursuzdu; silahsızlandırıyor, sakatlıyordu.

Konsey'in adamlarının sonuncusu, elinde hançer olan, tünele ilk önce koştu.

Gray ayağa kalktı, Raoul'un sırtına nişan aldı ve ateş etti.

Zıpkın tünelin içinde uçtu. Raoul ilk dönemece zamanında varamayacaktı. Demir, iriyarı adamı sırtından vurdu ve tıngırdadı.

Zıpkın zarar vermeden taş zemine düştü.

Gray şanssızlığına küfretti. Hâlâ Raoul'un sırtında asılı olan yangın bombasını vurmuştu. Adamı kendi lanet olasıca bombası kurtarmıştı.

Dev geçidin ilk dönemecinde gözden kayboldu.

"Gitmeliyiz," dedi Kat. "Dışarıdaki iki korumayı, kızaklarının birinin üstüne zıplayarak, habersiz yakaladım ve öldürdüm. Ama orada kaç kişi daha var bilmiyorum."

Gray tünele bakarak duraksadı.

Vigor suya girmişti bile. "Rachel...?"

"Onu Monkla birlikte bir başka kızakla yolladım. Şimdiye kadar kıyıya varmış olmalılar."

Vigor, gözleri rahatlama yaşlarıyla dolu, hızla Kat'ı kucakladı. Maskesini indirdi.

"Kumandan?"

Gray, Raoul'un ardından gitmeyi düşündü, ama köşeye sıkıştırılan bir köpek en tehlikelisiydi. Raoul'un sarılarak kuru kalmış bir tabanca ya da başka bir silahı bir yere sıkıştırıp sıkıştırmadığını bilmiyordu, ama piçin bir bombası kesinlikle vardı. Raoul onu burada, kısa bir fitille patlatabilir ve hepsini öldürürdü.

Geriye döndü.

Kendilerine gerekeni almışlardı.

Bir eliyle gizli pantolon cebini ve gizlediği altın anahtarı okşadı.

Gitme zamanıydı.

Gray maskesini taktı ve diğerlerine katıldı. Taş zeminin üzerinde yatan, vurduğu adam ölmüştü bile. Diğeri, midesi tam ortasından delinmiş inliyordu. Kan, altında göl olmuştu. Böbreğinden vurulmuştu. Ya da aort damarı delinmişti. Birkaç dakika sonra ölmüş olurdu.

Gray hiç acıma hissetmedi. Köln ve Milano'da yapılan acımasızlıkları hatırladı. "Haydi bu lanet yerden çıkıp gidelim."

* * *

Raoul zıpkını elinden çekip çıkardı. Çelik kemiğe sürtündü. Kolundan göğsüne doğru nefesini kesen bir ateş çıktı. Kan fışkırdı. Eldivenini çıkardı ve yaranın üzerine basınç yaptırarak, neopreni eline sağlamca sardı.

Kemikleri kırılmamıştı.

Dr. Alberto Menardi'nin, eline yama yapacak tıbbi geçmişi vardı.

Raoul, el feneriyle yeri aydınlatarak, odaya baktı. Burası hangi cehennemdi?

Cam piramit, su, yıldızlı kubbe...

Yaşayan son adam olan Kurt, geçitten geri geldi. Boş havuza bakmaya gitmişti. "Gittiler," diye rapor verdi. "Bernard ve Pelz öldü."

Raoul ilk yardımı bitirdi ve bir sonraki adımı düşündü. Hızla oradan ayrılmak zorundaydılar. Amerikalılar, Mısır polisini doğruca buraya yollayabilirdi. Orijinal plan, yerel yetkilileri deniz otobüsüyle buradan uzaklaştırırken, Raoul ve takımının burada gizli ve derin bir araştırma yapmaları ve sonra sıradan denizevi ile kaçmalarıydı.

Artık durum değişmişti.

Raoul küfrederek, yerdeki çantasını almak için eğildi. İçinde dijital bir kamera vardı. Bir video kaydı yapacak, Alberto'ya yollayacak ve Amerikalıları avlayacaktı.

Bu iş henüz sona ermemişti.

Raoul kamerasını çıkarırken, ayağı yangın bombasını tutan kayışa takıldı. Bir kat mumlu bez açıldı. Yan duvarda hafif kırmızı bir parlaklık görünceye kadar aldırmadı ona.

Lanet olsun.

Bir dizinin üzerine çökerek, bombayı aldı ve dijital yüzünü üste getirdi.

00:33

Saatin yanındaki koruyucu kaplamanın içindeki derin eziği gördü.

Amerikalı piçin zıpkınla vurduğu yerdi bu.

00:32

Darbe bir şeye kısa devre yaptırmış, saati çalıştırmıştı.

Raoul durdurma kodunu girdi. Hiçbir şey olmadı.

Ani hareketten eli ağrıyarak ayağa kalktı.

"Git," diye emir verdi Kurt'a.

Adamın gözleri bombaya takılıp kalmıştı. Ama başını kaldırıp baktı, başıyla onayladı ve tünele doğru koştu.

Raoul, dijital kamerasını yeniden aldı, hızlı birkaç resim çekti, kamerayı bir cebine soktu sonra oradan uzaklaştı.

00:19

Geriye, girişteki odaya gitti. Kurt gitmişti bile.

"Raoul!" biri onu çağırıyordu.

Ürkerek döndü, ama bu yalnızca Seichan'dı. Kaltak, hâlâ diğer tünelde, sıkışıp kalmış durumdaydı.

Raoul ona el salladı. "Seninle iş yapmak güzeldi."

Maskesini indirdi ve havuza daldı. Tünelden yılan gibi kaydı ve orada bekleyen Kurt'u gördü. Dalgıç adamlarından diğer ikisinin cesetlerini inceliyordu. Kurt başını salladı.

Raoul'un içini vahşi bir hiddet doldurdu.

Sonra suyun içinde, tren sesini andıran bir yankının gürlemesi duyuldu. Arkasındaki tünel donuk turuncu bir parlama ile aydınlandı. Dönüp bakarken duruldu. Sarsıntı sona erdi.

Her şey yok olmuştu.

Raoul gözlerini kapattı. Gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Konsey canına okuyacak...belki de daha kötüsünü yapacaktı. Öylece yüzüp uzaklaşmayı, ortadan kaybolmayı düşündü. İsviçre bankasındaki üç farklı hesapta sakladığı parası vardı.

Ama yine de peşine düşerlerdi.

Raoul'un telsizi kulağında öttü. "Fok Bir, ben Yavaş Çekiş."

Gözlerini açtı. Bu onu almaya gelecek olan tekneydi. "Fok bir burada," diye yanıtladı kederli bir sesle.

"Yanımızdaki iki yolcuyu daha bildiriyoruz."

Raoul kaşlarını çattı. "Lütfen açıklayın."

"Tanıdığınız bir kadın ve bir Amerikalı."

Raoul, yaralı yumruğunu sıktı. Tuzlu su şiddetli bir acı vererek yaktı. Gövdesinden bir ateş geçti.

Mükemmel

15:22

Gray, Monk'un daha önce grup için ayırttığı otel dairesi boyunca yürüdü. Yirmibeş dakika önce gelmiş ve Corniche Oteli'nin üst katına yerleşmişlerdi. Balkon pencereleri, yeni İskenderiye Kütüphanesi'nin cam ve çelik yapısının kapladığı alana bakıyordu, İlerideki liman, koyu mavi buz gibi parlamaktaydı. Tekneler ve yatlar sanki suyun üzerine çakılmıştı. Limana huzur çok çabuk gelmişti.

Vigor yerel haber kanalını izlemiş ve Mısırlı spikerin bir grup uyuşturucu kaçakçısı arasındaki çatışmayı bildirmesini dinlemişti. Konsey kaçmıştı.

Gray mezarın da yok edildiğini biliyordu. O ve diğerleri, gereçlerini bir iskelenin altına gizledikleri limanın uzak kıyısına kaçmak için, hava tankları ve terk edilmiş kızakları kullanmışlardı. Ama karşı yana geçerken, Gray arkalarındaki sularda boğuk bir patlama sesi duymuştu.

Yangın bombası.

Raoul kaçarken ateşlemiş olmalıydı.

Gray, Kat ve Vigor limandan çıkar çıkmaz soyunup, mayolarıyla, güneşlenmeye giden bir grupla, deniz kıyısındaki parkı geçip, otellerine gitmişlerdi.

Gray, Monk ile Rachel'i orada bulmayı umuyordu.

Ama ikiliden hâlâ ses yoktu.

Ne mesaj, ne de telefon.

"Nerede olabilirler?" diye sordu Vigor.

Gray, Kat'a döndü. "Ve sen onların motorlu kızaklardan biriyle kaçtığını görmüştün."

Yüzü suçlulukla gerilen kadın, başıyla onayladı. "Emin olmalıydım..."

"Ve ikimiz de ölmüş olurduk," dedi Gray. "Sen bir seçim yaptın."

Onu suçlayamazdı.

Gray gözlerini ovuşturdu. "Ve Monk onunla birlikte." Bundan ötürü biraz rahatlamıştı.

Vigor, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Gray kollarını indirdi ve pencereden dışarı baktı. "Yakalandıklarını düşünmek zorundayız. Burada daha fazla durarak, onların güvenlikte olduklarından emin olamayız. Buradan çıkmalıyız."

"Ayrılacak mıyız?" dedi Vigor, ayağa kalkarak.

Gray sorumluluğunun tüm ağırlığını hissetti. Gözünü kaçırmayı reddederek, Vigor'a baktı. "Başka seçeneğimiz yok."

16:05

Rachel bornozu giydi. Kamaranın diğer müşterisine bakarak, bornozu çıplak vücuduna doladı.

Uzun boylu, kaslı, sarışın kadın, ona aldırmadı ve kapıya doğru gitti.

Koridordan, "Burada herkesin işi bitti mi?" diye seslendi.

Kapı açıldı ve bir başka kadın, birincinin ikizi, ama kumral saçlısı içeri girdi ve Raoul için kapıyı tuttu. İriyarı adam, ambarın kapısından içeri daldı.

Sarışın bir çift lateks eldiveni çıkarıp, "Kız temiz," dedi. Rachel'in üzerinde tüm vücut boşluklarını aramıştı. "Hiçbir şey gizlememiş."

Rachel, *elbette artık değil*, diye düşündü öfkeyle. Hafifçe arkasını döndü ve bornozun kemerini, göğüslerinin altında sıkıca bağladı. Parmakları titriyordu. Düğümün üzerinde parmaklarını sıktı. Gözyaşları onu tehdit ediyordu, ama Raoul'a bu mutluluğu vermemek için ağlamayı reddetti.

Rachel nerede olduklarını anlamak için bir işaret bulma umuduyla minik lomboz deliğinden baktı. Ama tek görebildiği boş denizdi.

Monk'la birlikte denizevinden buraya getirilmişlerdi. Hantal tekne limandan çıkmış, hız teknesiyle buluşmuş ve kalın boyunlu dört adam tarafından elleri bağlanarak gözleri kapatılmış ve ağızları tıkanmıştı. Sonra daha küçük bir tekneye taşınmış ve dalgaların üzerinde zıplayarak oradan uzaklaştırılmışlardı. Yarım gün sürmüş gibi görünen, ama büyük olasılıkla bir saatten fazla süren bir yolculuk yapmışlardı. Başlık yüzünden çekilince, Rachel güneşin gökte pek az yer değiştirdiğini görmüştü.

Devrilmiş kayaların gizlediği küçük bir koyda, deniz otobüsü benzeri şey, gece yarısı mavisi bir köpek balığı gibi beklemekteydi. Adamlar iplerle uğraşıyor, gemiyi dışarı çıkarmaya hazırlıyorlardı. Kıçta, kollarını göğsünde çaprazlamış Raoul'u gördü.

İte kaka tekneye çıkarılan Rachel ile Monk'u birbirlerinden ayırmışlardı.

Raoul, Monk'un sorumluluğunu üstlenmişti.

Rachel hâlâ takım arkadaşına ne olduğunu bilmiyordu. İki Amazon kadının koruduğu Rachel, güvertenin altındaki bir kamaraya sokulmuştu. Deniz otobüsü hemen körfezden çıkmış ve hızla, doğrudan Akdeniz'e doğru yol almıştı. Bu yarım saat önceydi.

Raoul ön tarafa geldi ve onu kolunun üst bölümünden yakaladı. Diğer eli sarılıydı. "Benimle gel." Parmaklarını kemiğe kadar bastırarak sıkıyordu.

Şamdanlarla aydınlanan tahta kaplı koridora götürülmeye karşı koymadı. İki yanında özel kamaralar olan geçit, kıçtan pruvaya kadar uzanıyordu. Daha çok el merdivenini hatırlatan tek bir dik merdiven ana güverteye gidiyordu.

Yukarı çıkmak yerine, Raoul onu pruvaya doğru yürüttü.

Adam, en sondaki kamaranın kapısına vurdu.

Boğuk bir ses, "*Entri*," dedi.

Raoul kapıyı çekerek açtı ve Rachel'i içeri sürükledi. Kamara onun hapis kaldığı hücreden küçüktü. Bu oda yalnız bir yatakla iskemleden ibaret değildi, ayrıca bir masa, komodin ve kitaplıklar vardı. Tüm düz yüzeylerin üzeri yazılar, dergiler hatta kağıt tomarları ile doluydu. Masanın bir köşesinde bir dizüstü bilgisayar vardı.

Odanın sahibi dik oturdu ve döndü. Burnunun üzerine taktığı gözlükleriyle masanın üzerine eğilmişti.

Adam, sanki çok iyi dost gibi, sıcak bir sesle, "Rachel," dedi.

Adamı, Vigor Dayı'sına Vatikan Kütüphanesi'nde eşlik ettiği günlerden tanıyordu. Arşivler Başgörevlisi, Dr. Alberto Menardi idi. Hain, kızdan birkaç santim daha uzundu, ama sürekli kambur durduğu için daha kısa görünüyordu.

Eliyle masasındaki bir kağıda vurdu. "Bu yeni ve eğer yanılmıyorsam bir kadına ait olan el yazılarından anladığım kadarıyla, bu harita senin kendi ellerinle süslenmiş."

Eliyle yanına çağırdı kızı.

Rachel'in başka seçeneği yoktu. Raoul onu ileriye itti.

Kızın ayağı bir kitap yığınına takıldı ve düşmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Akdeniz haritasına baktı. Üzerine Yedi Harika ile kum saati çizilmişti.

Yüz ifadesini bozmadı.

Haritasını bulmuşlardı. Dalgıç giysisinin bir cebine saklamıştı. Şimdi yakmış olmayı diliyordu.

Alberto daha yakına geldi. Nefesi zeytin ve ekşi şarap kokuyordu. Gray'ın çizdiği eksen çizgisinin üzerinde bir tırnağını gezdirdi. Roma'nın üzerinde durdu. "Bunu anlat bana." Rachel yalan söyledi.

"Bundan sonra oraya gitmemiz gerekiyordu," dedi. Haritanın üzerindeki çizgiyi dayısı çekmediği için rahatlamıştı. Adam, çizgiyi yalnızca parmağı ve Gray'ın bıçağının kör yanıyla uzatmıştı.

Alberto başını çevirdi. "O da nedenmiş bakalım? Mezarda tüm olanları duymak istiyorum. Tam ayrıntılarıyla. Eksik olmasın, Raoul dijital resimler çekmiş ama olayları ilk ağızdan dinlemek daha değerli olur diye düşünüyorum."

Rachel sessiz kaldı.

Raoul'un parmakları kolunu biraz daha sıktı. Kız yüzünü buruşturdu.

Alberto, Raoul'a uzaklaşmasını işaret etti. "Buna gerek yok."

Basınç azaldı, ama Raoul kolunu bırakmadı.

"Bunun yapman için Amerikalın var, değil mi?" diye sordu Alberto. "Belki de ona göstersen iyi olur. Biraz temiz hava bize iyi gelir, değil mi?"

Raoul sırıttı.

Rachel yüreğini bir korku düğümünün sıktığını hissetti.

Kız kamaradan çıkarıldı ve zorla merdivenleri tırmandırıldı. Tırmanırken, Raoul uzandı ve bir avucunu bornozun içine sokarak, parmaklarıyla kızın baldırını sıktı. Kız hızla yukarı fırladı.

Merdivenler, deniz otobüsünün açık kış bölümüne çıkıyordu. Güneş, güvertenin beyaz tahtalarında parlıyordu. Üç adam, ellerinde gevşek biçimde tuttukları saldırı tüfekleriyle yan sıralara yayılmışlardı.

Kıza baktılar.

Ürpererek, bornozuna daha sıkı sarıldı, hâlâ Raoul'un ellerini üzerinde hissediyordu. İri adam, arkasında Alberto'yla yukarı çıktı.

Kız, merdiven boşluğunu güverteden ayıran kısa duvarın çevresinden dolaştı. Monk'u buldu.

İç çamaşırının dışında çıplak bir halde, midesinin üzerinde, yanağı güverteye dayalı, kol ve bacakları domuz bağı ile bağlanmış yatıyordu. Sol elinde iki parmağı garip bir açıyla bükülmüştü, kırılmış gibi duruyordu. Güverteye kan bulaşmıştı. Kız dışarı çıkınca şişmiş gözlerinden birini açtı.

Kıza söyleyeceği alaycı bir sözü yoktu.

Bu onu her şeyden çok korkuttu.

Raoul ve adamları, öfkelerini, tek hedef olan Monk'dan çıkarmış olmalıydılar.

Raoul, "Kollarını çözün," diye emir verdi. "Sırtüstü çevirin."

Adamlar hemen dediklerini yaptılar. Monk kolları özgür kalırken inledi. Sırtüstü çevirdiler. Korumalardan biri, Monk'un kulağına tüfeğini dayamıştı.

Raoul, puntalden bir yangın baltası aldı.

Rachel, iri adamla Monk'un arasına koştu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu sana bağlı," dedi Raoul. Baltayı omzuna kaldırdı.

Adamlardan biri gizli bir işarete uydu. Rachel'in dirsekleri yakalandı ve arkasına bastırıldı. Kızı geri çektiler.

Raoul, tek koluyla baltayı üçüncü adama doğrulttu. "Göğsüne otur, sol kolunu dirseğinden tut." Adam söylediklerini yaparken, Raoul ilerledi.

Dönüp Rachel'e baktı. "Sanırım, *professore* sana bir soru sordu."

Alberto bir adım öne çıktı. "Ve hiçbir ayrıntıyı da atlama."

Rachel dediklerini yapamayacak kadar korkmuştu.

"Bu yanda beş parmağı var," diye ekledi Raoul. "Önce kırık olanlardan başlayacağız. Zaten bir işe yaramazlar artık." Baltayı kaldırdı.

"Hayır!" diye tıkanarak bağırdı Rachel.

"Yapma..." diye inledi Monk.

Elinde tüfek olan koruma Monk'un başını tekmeledi.

Rachel, "Söyleyeceğim!" dedi hemen.

Kız, İskender'in cesedini bulmaktan eski pilleri çalıştırmalarına kadar tüm olanları hızla konuşarak açıkladı. Gerçeğin dışında hiçbir şeyi atlamadı. "Biraz zamanımızı aldı, ama bilmeceyi çözdük...harita...Yedi Harika...hepsi başlangıcı gösteriyor. Bir tüm daire. Yeniden Roma'ya gidiyor."

Alberto'nun gözleri anlatılanlarla parlıyordu. Arada bir başıyla onaylayarak, birkaç yerinde soru sordu. "Evet, evet."

Rachel bitirdi. "Tüm bildiklerimiz bunlar."

Alberto, Raoul'a döndü. "Yalan söylüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Baltayı indirdi.

Raoul, kadının çığlığından çok zevk almıştı.

Baltasını güverteye saplandığı yerden çıkardı. Tutuklunun parmaklarının bir saç kılı uzağına vurmuştu. Baltayı omzuna koydu ve kıza doğru döndü. Kızın yüzü beyaz bir şeffaflığa bürünmüştü.

"Bir dahaki sefere gerçek olacak," diye uyardı.

Dr. Alberto öne çıktı. "Buradaki iri arkadaşımız piramidin ortasından iyi açılı bir resim almış. Yüzeyinde bir delik görünüyor. Bunu atladın. Ve atlamak yalan gibi günahtır. Öyle değil mi, Raoul?"

Adam baltayı kaldırdı. "Yeniden deneyelim mi?"

Alberto, Rachel'e biraz daha yaklaştı. "Arkadaşının zarar görmesine gerek yok. Mezardan bir şey alındığını biliyorum. Piramitten ne aldınız?"

Kızın yüzünden yaşlar iniyordu.

Raoul, onun yüzündeki her çizgide, işkence çeken acıyı okudu. Birkaç dakika önceyi hatırlayarak sertleşti. Tek yönlü bir aynadan, kaptanın kaltaklarının birinin, kadının tüm özel bölgelerine parmak soktuğunu gizlice gözlemişti. Vücut delikleri araştırmasını kendi yapmak istemiş,

ama kaptan reddetmişti. Raoul ısrar etmişti. Kaptan, Raoul'un adamlarının birçoğuyla birlikte, Seichan'ın ölmesinden ötürü, kötü bir ruh halindeydi.

Hem, biraz sonra kadını özel olarak kendisi araştıracaktı...ama daha az kibar olmayı planlamıştı.

"Ne alındı?" diye ısrar etti Alberto.

Raoul, duruşunu genişleterek, baltayı başının üstüne kaldırdı. Havaya dikilen eli ağrıdı, ama adam aldırmadı. Belki de söylemeyecekti kız...belki bu uzayabilirdi...

Fakat kız, sesi çatallaşarak, "Bir anahtar...altın bir anahtar," dedi ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Gray...Kumandan Pierce'de."

Gözyaşlarının arkasından, Raoul onun sesinde bir umut duydu.

Bunu bastırmanın yolunu biliyordu.

Baltayı sert bir şekilde sallayarak indirdi. Balta adamın elini bileğinden kopardı.

16:34

"Gitme zamanı," dedi Gray.

Vigor ve Kat'a yerel hastaneleri ve tıp merkezlerini, hatta belediye polisini aramaları için kırkbeş dakika daha vermişti. Belki de yaralanmışlar ve onlarla bağlantı kuramamışlardı. Ya da bir hapishanede bacaklarını dinlendiriyorlardı.

Telefonu çalınca Gray ayağa kalktı.

Tüm gözler ona döndü.

Vigor, "Tanrı'ya şükür," dedi yutkunarak.

Bu telefonun numarasını ancak bir avuç insan bilirdi: Başkan Crowe ve takım arkadaşları.

Gray telefonu yakaladı ve antenini uzattı. Pencereye biraz daha yaklaştı. "Kumandan Pierce," dedi.

"Kısa konuşacağım, onun için karışıklık olmasın."

Gray kasıldı. Bu Raoul'du. Bu tek bir anlama gelirdi...

"Kadın ve takım arkadaşınız elimizde. Söylediklerimizi aynen yerine getireceksiniz, yoksa kafalarını Washington ve Roma'ya postalayacağız...vücutlarıyla oynamamız sona erince doğal olarak."

"Nasıl bileceğiz halâ...?"

Diğer tarafta birinin ayağını sürttüğü duyuldu. Yeni bir ses, tıkanarak yutkundu. Sözcüklerin gerisindeki gözyaşlarını duydu. "Onlar... ben... Monk'un elini kestiler. O—"

Telefon elinden alındı.

Gray tepki vermemeye çalışıyordu. Şimdi sırası değildi. Yine de parmakları telefonun üzerinde sıkıldı. Kalbi, sözcüklerini boğarak, boğazında atıyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

Raoul, "Mezardan alınan altın anahtarı," dedi.

Demek biliyorlardı. Gray, Rachel'in gizi neden açıkladığını biliyordu. Nasıl açıklamasın? Bilgiyi Monk'un yaşamıyla değişmişti. Konsey anahtarın Gray'da olduğunu bildiği sürece güvendeydiler. Ama eğer yardımcı olmazsa daha kötü sakatlıkların olmayacağı anlamına gelmezdi. Milano'da işkence görmüş rahipleri hatırladı.

"Bir değiştirme yapmak mı istiyorsunuz?" diye sordu sükûnetle.

"Akşam saat dokuzda, İskenderiye'den İsviçre, Cenevre'ye kalkacak bir Mısır Havayolları uçağı var. O uçakta olacaksın. Yalnız geleceksin. Bir dolapta sahte evraklar ve biletler olacak, onun için hiçbir bilgisayar uçuşunuzu izleyemeyecek." Dolaba nasıl gideceğine dair talimatlar bunu izledi. "Üstlerinizle bağlantı kurmayacaksınız...ne Washington ne de Roma'yla. Eğer kurarsanız, öğreniriz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi zorla. "Ama sizin pazarlığa uyacağınızı nereden bileceğim?"

"Bilmeyeceksin. Ama iyi niyetimizin işareti olarak, Cenevre'ye indiğinizde, sizinle yeniden bağlantı kuracağım. Eğer talimatlarımızı harfi harfine uygularsanız, adamınızı özgür bırakacağım. Yerel İsviçre hastanesine yollanacak. Bunun sizi tatmin edecek bilgisini yollayacağız. Ama altın anahtarı teslim alıncaya kadar kadın rehin kalacak."

Gray, Monk'u özgür bırakma önerisinin herhalde içten olduğunu, ama bunun iyi niyetlerinden ötürü olmadığını biliyordu. Monk'un yaşamı anlaşmanın peşin karşılığı, işbirliği yapması için Gray'a verilen bir ödüldü. Rachel'in daha önce söylediklerini unutmaya çalıştı. Monk'un elini kesmişlerdi.

Başka seçeneği yoktu.

"Uçakta olacağım," dedi.

Raoul'un sözü bitmemişti. "Takımdaki diğerleri, kaltak ve Monsenyör sessiz kalıp yolumuza çıkmadıkları sürece, gitmekte özgürler. Eğer ikisin-

den biri İtalya ya da İsviçre'ye adım atarsa, anlaşma yatar."

Gray kaşlarını çattı. Diğerlerini İsviçre dışında tutmayı anlıyordu...ama neden İtalya? Sonra birden anladı. Rachel'in haritasını gözünün önüne getirdi. Çizdiği çizgiyi. Roma'yı işaret edeni. Rachel pek çok şey açıklamıştı-- ama hepsini değil.

İyi kız.

"Anlaştık," dedi Gray, beyni çeşitli senaryolar üzerinde çalışmaya başlamıştı bile bir kez daha.

"Herhangi bir dalavere işareti olması halinde kadını ya da takım arkadaşını asla göremezsin...her gün postalayacağımız vücut parçalarının dışında." Bağlantı kesildi.

Gray telefonu yerine koydu ve diğerlerine döndü. Herkesin anlaması için konuşmanın her sözcüğünü tekrarladı. "O uçakta olacağım."

Vigor'un yüzünde kan kalmamıştı. En büyük korkusu gerçekleşmişti.

Kat, "Seni her an tuzağa düşürebilirler," dedi.

Adam başıyla onayladı. "Ama ben onlara doğru gittikçe, dokunmayacaklardır. Başarısız olacakları bir girişim sonunda anahtarı kaybetme tehlikesini göze alamazlar."

"Ya biz ne yapacağız?" diye sordu Vigor.

"İkinize Avignon'da ihtiyacım var. Oradaki gizemle uğraşacaksınız."

"Ben...yapamam," dedi Vigor. "Rachel..." Yatağın üstüne çöktü.

Gray sesini sertleştirdi. "Rachel bize Avignon'da zayıf bir şans satın aldı, biraz zaman kazandırdı. Monk'un kanı ve bedeniyle ödendi bu. Onların emeklerinin boşa gitmesine izin veremem."

Vigor başını kaldırıp ona baktı.

"Bana güvenmelisiniz." Gray'ın ifadesi sertleşti. "Rachel'i kurtaracağım. Size söz veriyorum."

Vigor, yüzünde bir şey okumaya çalışarak baktı adama. Orada bulduğundan, sanki güç kazanmıştı.

Gray bunun yeterli olacağını umuyordu.

Kat, "Nasıl yapacaksın--?" diye söze başladı.

Gray başını sallayarak uzaklaştı. "Bu andan sonra birbirimizin hareketleriyle ilgili ne kadar az bilgimiz olursa o kadar iyi olur." Karşı tarafa doğru yürüdü ve çantasını aldı. "Rachel'i kurtarınca sizi arayacağım."

Dışarıya çıktı.

Tek bir umudu vardı.

17:55

Seichan, elinde tuttuğu kırık bir bıçak parçasıyla karanlıkta oturuyordu.

Omzundaki zıpkın hâlâ onu duvara çiviliyordu. Üç santim kalmışındaki mızrak, köprücük kemiğinin altından girmiş, ana kan damarlarıyla kürek kemiğine dokunmadan, omzunun üstünden çıkmıştı. Ama bulunduğu yere takılı kalmıştı. Dalgıç giysisinin içine hiç durmadan kan sızıyordu.

Her hareket korkunç acı vermekteydi.

Ama yaşıyordu.

Son el feneri söndüğünde Raoul'un adamlarından sonuncusunun da sesi kesilmişti. Raoul'un uzaktaki odayı yok etmek için attığı yangın bombası, o odaya ulaşmamıştı. Isı onu yakacak kadar yaklaşmıştı, ama şimdi o ısıyı arıyordu.

Giysisinden bile içine işleyen bir soğuk bastırmıştı. Taş zemin, vücudunun ısısını alıp götürüyordu. Kan kaybı da yardımcı olmuyordu.

Seichan vazgeçmeyi reddetti. Elindeki kırık bıçağa dokundu. Zıpkının keskin ucunun saplandığı taş kütlesine vurmaktaydı. Eğer onu yerinden çıkarabilir, zıpkını gevşetebilirse...

Yer taş kırıntılarıyla doluydu. Yerde hançerinin kırık kabzası da vardı. Kadın işe başladıktan kısa süre sonra kırılmıştı.

Elinde yalnızca bıçağın sekiz santimlik bölümü kalmıştı. Parmakları, bıçak ve pürüzlü taş yüzünden kan içindeydi. Boş bir çabaydı bu.

Soğuk ter yüzünü yağa buladı.

Bir yanda bir ışık göründü. Kadın hayal gördüğünü sandı. Başını çevirdi. Giriş havuzu parlıyordu. Işık giderek büyüdü.

Sular karıştı. Gelen biri vardı.

Seichan, hem korku hem de umutla bıçak parçasını kavradı.

Kim?

Siyah bir şekil sudan çıktı. Bir dalgıç. Şekil sudan çıkarken, el feneri gözlerini kamaştırdı.

Ani ışık ve parlaklığa karşı elleriyle gözünü perdeledi.

Dalgıç el fenerini indirdi.

Seichan, maskesini indirip, yaklaşan yüzü tanıdı. Kumandan Gray Pierce.

Adam ona doğru geldi ve elindeki testereyi havaya kaldırdı. "Konuşalım."

Dördüncü Gün

14

Gotik

27 Temmuz, 18:02
Washington, D.C.

Başkan Painter Crowe, uykusuz geçecek bir başka gecenin daha kendisini beklediğini biliyordu. Mısır'dan, Doğu İskenderiye Limanı'na yapılan saldırı raporlarını almıştı. Gray'ın takımı bu işin içinde miydi? Gökte gözleri olmayınca, uydu gözetimiyle araştırma yapamamışlardı.

Ve araziden hâlâ bir haber çıkmamıştı. En son oniki saat önce haberleşmişlerdi.

Painter, kuşkularını Gray Pierce'ye anlatmadığından ötürü pişmandı. Ama o noktada, bunlar yalnızca kuşkuydu. Başka bilgiler toplamak için, Painter'e zaman gerekmişti. Ama yine de emin değildi. Eğer daha cesurca hareket etmiş olsaydı, hain yakalandığını anlayacaktı. Bu Gray ve takım arkadaşlarını tehlikeye atardı.

Onun için Painter yalnız çalışmıştı.

Çalışma odasının kapısı vurulunca gözlerini bilgisayarından ayırdı.

Çalışmalarını saklamak için bilgisayar ekranını kapattı. Kilidi açan zili çaldı. Sekreteri gitmişti.

Logan Gregory içeri girdi. "Jetleri yaklaşıyor."

Painter, "Hâlâ Marsilya'ya doğru mu uçuyor?" diye sordu.

Logan başıyla onayladı. "Onsekiz dakika sonra inmesi gerek. Yerel zamanla geceyarısından hemen sonra."

"Neden Fransa?" Painter yorgun gözlerini ovuşturdu. "Hâlâ iletişimi kapalı mı tutuyorlar?"

"Pilot gideceği yeri bildiriyor ama başka bir şey söylemiyor. Fransız gümrüğünden bir bildiri almayı başarabildim. Uçakta iki yolcu bulunuyor."

"Yalnız iki kişi mi?" Painter kaşlarını çatarak dik oturdu.

"Diplomatik beglelerle uçuyorlar. Adları bilinmiyor. Bunu daha derin araştırmayı deneyebilirim."

Painter buradan sonra daha dikkatli olmak zorundaydı. "Hayır," dedi. "Bu bazı alarm zilleri çaldırabilir. Takım, hareketlerinin gizli olmasını istiyor. Onlara fırsat verelim. Şimdilik."

"Evet, efendim. Roma'dan da istekler var. Vatikan ve Carabinieri hiç bir haber alamamış ve endişe ediyor."

Painter onlara bir şeyler sunmak zorundaydı, yoksa AB yetkilileri sert davranabilirdi. Seçenekleri düşündü. Avrupa'daki yetkililerin, jetin gideceği yeri öğrenmeleri uzun sürmeyecekti. Bu kadarıyla yetinmek zorundaydılar.

"İşbirliği yapın," dedi sonunda. "Marsilya'ya giden uçağı ve biz öğrendikçe daha fazla bilgi vereceğimizi bildirin."

"Peki, efendim."

Painter, boş bilgisayar ekranına baktı. Dar bir fırsat penceresi vardı. "Onlarla bağlantı kurar kurmaz, benim için bir şey yapmanı istiyorum. DARPA'ya gideceksin."

Logan kaşını çattı.

"Dr. Sean McKnight'e elden göndermek istediğim bir şey var." Painter kırmızı bir kesedeki mühürlü mektubu ileri itti. "Ama oraya gittiğinden kimsenin haberi olmamalı."

Logan'ın gözleri sorar gibi kısıldı, ama başıyla onayladı. "Ben hallederim." Keseyi aldı, kolunun altına sıkıştırdı ve arkasını döndü.

"Kesin gizlilik."

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Logan kesin bir sesle ve kapıyı arkasından kapattı.

Painter bilgisayarı yeniden açtı. Üstünde kalın sarı ve mavi çizgiler olan bir Akdeniz havza haritası göründü. Uydu yolları, fareyi birinin üzerine getirdi. NRO'nun Hawkeye[1] takma adlı en yeni uydusu. İki kez tıkladı ve yörünge ayrıntıları ve araştırma metrelerini ekrana getirdi.

Marsilya yazdı. Ekrana zamanlar çıktı. NOAA'nın hava raporuyla karşılaştırdı. Güney Fransa'ya doğru bir fırtına hareketi ilerliyordu. Ağır bulut perdesi gözetlemeyi engelleyecekti. Fırsat penceresi dardı.

Painter saatine baktı. Telefonu kaldırdı ve güvenlikle konuştu. "Logan Gregory kumanda merkezinden ayrılınca bana bildirin."

---

[1] Atmaca gözü (ç.n.)

"Peki, efendim."

Painter telefonu kapattı. Zamanlama çok önemliydi. Batı Avrupa üzerindeki fırtına hareketini izleyerek, onbeş dakika daha bekledi.

"Hadi," diye mırıldandı.

Telefon sonunda çaldı. Painter Logan'ın gittiğini doğruladı, sonra ayağa kalktı ve ofisinden çıktı. Uydu-keşif merkezi bir kat aşağıda, Logan'ın ofisinin yanındaydı. Painter koşarak oraya indi ve bir daire halindeki bilgisayar ve ekranların arasına gömülmüş tek bir teknisyenin, seyir defterine bir şeyler karaladığını gördü.

Adam, patronunun aniden ortaya çıkmasına şaşırarak, ayağa fırladı. "Başkan Crowe, efendim...size nasıl yardım edebilirim?"

"Bana, NRO'nun A-G 4 uydusunun konuşmalarının bağlantısı gerek."

"Hawkeye mi?"

Painter başıyla onayladı. "Benim giriş iznim yok—"

Painter, adamın önüne uzun bir alfanümerik dizin koydu. Sean McKnight tarafından verilmişti ve sonraki yarım saat için geçerliydi.

Teknisyenin gözleri büyüdü ve çalışmaya başladı. "Buraya sizin inmenize gerek yoktu. Dr.Gregory bildirimi ofisinize gönderebilirdi."

"Logan gitti." Painter bir elini teknisyenin omzuna koydu. "Ayrıca bu bağlantının da silinmesini istiyorum. Kayıt olmayacak. Bu bağlantının yapıldığı asla bilinmeyecek. Burada, SİGMA'da bile."

"Peki, efendim."

Teknisyen bir ekran gösterdi. "Bu ekranda çıkacak. Hedefe ayarlamak için GPS koordinatları gerekecek."

Painter verdi onları.

Uzun bir dakika sonra, ekranda karanlık havaalanı ortaya çıktı.

Marsilya Havaalanı.

Painter ekranı belirli bir kapıya hedefledi. Görüntü karıştı, sonra düzgün bir şekilde ortaya çıktı. Küçük bir uçak, bir Citation X göründü. Kapının yanında kapısı açık duruyordu. Painter görüntüyü teknisyenden gizleyerek eğildi.

Geç mi kalmıştı?

Hareket parça parça belirdi. Bir şekil, sonra biri daha görüntüye girdi. Merdivenlerden hızla aşağı indiler. Painter'in yüzleri büyütmesi gerekmiyordu.

Monsenyör Verona ve Kat Bryant.

Painter bekledi. Belki de görüntü aldatıcıydı. Belki hepsi uçaktaydı.
Ekran bir karıştırılmış piksel dalgasıyla titredi.
Teknisyen, "Kötü hava geliyor," dedi.
Painter bakıyordu. Uçaktan başka yolcu inmemişti. Kat ile Monsenyör kapıda gözden kayboldular. Kaşlarını endişe ile çatan Painter, eliyle, bağlantının kesilmesini işaret etti. Teknisyene teşekkür etti ve uzaklaştı.
Gray hangi cehennemdeydi?

01:04
Cenevre, İsviçre

Gray, Mısır Havayolları jetinin birinci sınıf kabininde oturuyordu. Ejder Konseyi'nin hakkını teslim etmek zorundaydı. Masraftan kaçınmamışlardı. Küçük kabinin çevresine baktı. Sekiz koltuk. Altı yolcu. Biri ya da daha fazlası, büyük olasılıkla, onu izleyerek, Konsey için casusluk yapıyordu.

Önemli değildi. Onlarla tam işbirliği içindeydi...şimdilik.
Uçak biletlerini ve sahte kimliğini, otobüslerin olduğu bir istasyondaki kilitli dolaptan almış ve havaalanına gitmişti. Dört saatlik uçak yolculuğu bitmek bilmedi. Ağzının tadını bilenler için yapılmış yemekleri yedi, iki bardak kırmızı şarap içti, Julia Roberts'in bir filmini izledi, hatta kırkiki dakika da uyudu.
Pencereye doğru döndü. Altın anahtar, göğsünde kımıldadı. Boynundaki bir zincire asılıydı. Vücut ısısı metali ısıtmıştı, ama hâlâ ağırdı. İki insanın yaşamı onu ağırlaştırıyordu. İyi huylu, şahin gözlü, yüce gönüllü Monk'u gözünün önüne getirdi. Ve Rachel. Çelik ve ipeğin bir karışımı, akıl karıştırıcı ve karmaşıktı. Ama kadının acı ve panik dolu son telefonu, aklından çıkmıyordu. Onun kendi nöbeti sırasında ele geçirildiğini bilerek, iliklerine kadar acı çekiyordu.
Jet, yüksek Alpler'in arasına konmuş kente inmek için gerekli dik inişi yaparken, Gray pencereden dışarıyı izledi.
Cenevre'nin ışıkları parıldıyordu. Ay ışığı gümüş tepeleri ve gölü aydınlatıyordu.
Uçak, kenti ikiye bölen Rhone Nehri'nin bir bölümünün üzerinden geçti. İniş takımları bir inilti çıkararak açıldı. Dakikalar sonra Cenevre Uluslararası Havaalanı'na inmişlerdi.

Uçak kapıya kadar gitti ve Gray dikkatle topladığı çantasını almak için kabinin boşalmasını bekledi. Gerek duyacağı her şeyi aldığını umuyordu. Çantasını omzuna asarak kapıya yöneldi.
Birinci sınıf kabinden çıkarken, tehlike var mı diye araştırdı.
Ve birini daha aradı. Yol arkadaşını.
Yolcu koltuklarından birinde oturmuştu. Sarı bir peruk, tutucu bir tayyör giymiş ve koyu renkli güneş gözlüğü takmıştı. Askıdaki sol kolu ceketinin altında yarı yarıya gizlenmiş, sakin bir tavır takınmıştı. Sahte kılığı yakın bir incelemeyi geçemezdi. Ama kimse onu beklemiyordu.
Tüm dünya için artık o ölüydü.
Kadın ona bakmadan önünden yürüdü.
Gray onu birkaç yolcu arkasından izledi. Terminale girince, gümrük için sıraya girdi, sahte kağıtlarını gösterdi, damgalattı ve yoluna devam etti. Bavulu yoktu.
İyi aydınlatılmış sokağa çıktı. Acelesi olan yolcular araba ve taksilere koşturdular. Hâlâ kalabalıktı. Cenevre, önemli bir uluslararası iş ve turist merkeziydi. Burada kendisinden ne isteneceğiyle ilgili bir fikri yoktu. Raoul'un birini yollamasını bekleyecekti. Taksi durağına yaklaştı.

Seichan gözden kaybolmuştu, ama Gray onun yakınında olduğunu hissediyordu.
Bir arkadaşa gerek duymuştu. Washington'la, kendi takım arkadaşlarıyla ilişkisi kesilince, şeytanla anlaşma yapmıştı. Kadın söz verince, tesadüfi resiyle kurtarmıştı onu. Birlikte çalışacaklardı. Özgürlüğüne karşılık, o da Rachel'i kurtarması için Gray'a yardım edecekti. Daha sonra, yollarını ayıracaklardı. Geçmiş ve şimdiki tüm borçlar silinecekti.
Kadın razı olmuştu.
Beline kadar çıplak, göğüsleri dışarda olan kadın, Gray yarasını tedavi edip sararken, utangaçlık göstermeden, garip bir şekilde bakmıştı ona. Büyük bir dikkatle, garip bir nesne, acayip bir böcekmiş gibi incelemişti adamı. Yorgun ve belki de biraz şok içinde, çok az konuşmuştu. Ama, kurnazlık ve neşeyle gözleri aydınlanıp, yavaşça uyanan dişi bir aslan gibi, hızla iyileşmişti.
Gray, onun mecbur olmaktan çok, Raoul'a olan kızgınlığından ötürü işbirliği yaptığını biliyordu. İşbirliği onun o anki gereksinmesine uyuyordu. Ölü olduğu varsayılarak, acılı, yavaş bir sona terk edilmişti. Raoul'a ödetmek istiyordu. Konsey ve Guild arasında yapılmış olan kontrat onun için sona ermişti. Geride kalan tek şey intikamdı.

Ama hepsi bu muydu?

Gray onun kendi üzerindeki gözlerini ve karanlık merakını hatırladı. Ama aynı zamanda Painter'in onunla ilgili uyarısı da aklına geldi. Yüzünden açıkça okunuyor olmalıydı.

"Evet, sana ihanet edeceğim," Seichan gömleğini giyerken açıkça söylemişti. "Ama ancak bu bittikten sonra. Sen de aynı şeyi yapacaksın. İkimiz de bunu biliyoruz. Karşılıklı güvensizlik. Bundan iyi dürüstlük biçimi var mıdır?"

Gray'ın telefonu sonunda çaldı. Uydu telefonunu çıkardı. Bir ses kısaca, "Kumandan Pierce," dedi.

"İsviçre'ye hoş geldiniz," dedi Raoul. "Kent merkez terminalinde, Lozan için, senin sahte adına düzenlenmiş tren biletleri bekliyor. Tren otuzbeş dakika sonra kalkıyor. Ona bineceksin."

"Takım arkadaşım ne olacak?" dedi Gray.

"Ayarlandığı gibi, Cenevre'deki hastaneye gitmek üzere yola çıktı. Sen trene binince doğrulanacak bu."

Gray taksilere yöneldi. "Teğmen Verona?" diye sordu.

"Kadına iyi bakılıyor. Şimdilik. Trenini kaçırma."

Hat kesildi.

Gray bir taksiye bindi. Seichan'ı arama zahmetine katlanmadı. Telefonunda, onun telefonuna bağlanan bir çip vardı. Kadın konuşmayı duymuştu. Kendisini izlemesi için onun yeteneğine güveniyordu.

Şoföre, "Merkez Tren İstasyonu," dedi.

Şoför kısaca başıyla onaylayıp, trafiğin içine girdi ve Cenevre'nin kent merkezine yöneldi. Gray arkasına yaslandı. Seichan haklı çıkmıştı. İsviçre'ye çağrıldığını öğrenince, kadın ona Rachel'in tutulduğundan kuşkulandığı yeri söylemişti. Savoy Alpleri'nde ki kalelerden birinde.

On dakika sonra, taksi nehrin yanından ilerliyordu. Suda, dev bir fıskiye, yüz metreden daha yükseğe fışkırmaktaydı. Ünlü Jet d,Eau. Lambalarla aydınlanan bir peri masalı görüntüsüydü. İskelelerin yakınında bir festival hazırlıkları yapılıyordu.

Gray, şarkı ve kahkahaların yankısını duydu.

Sanki başka bir dünyadan gelir gibiydi.

Birkaç dakika daha sonra, taksi onu tren istasyonunun önünde indirdi. Bilet gişesine gitti, sahte adını verdi ve belgelerini gösterdi. Bir göl kenarı kenti Lozan'a bileti vardı.

Yakınlardaki herkesi dikkatle izleyerek, kapıya doğru yürüdü. Seichan görünürlerde yoktu. İçinde bir endişe vardı. Ya kadın çekip gittiyse? Ya

Raoul'a söyleyerek, ona ihanet ettiyse? Gray bu endişeleri bastırdı. Bir seçim yapmıştı. Bu düşünülerek alınmış bir riskti.

Telefonu yeniden çaldı.

Açtı ve anteni düzeltti.

"Kumandan Pierce," dedi adam.

"Tatmin olman için iki dakikan var." Yine Raoul'du. Bir klik ve telefonun yöneltildiğini gösteren bir ses duydu. Sonraki, daha uzaktan, biraz yankılanan, ama tanıdık bir sesti.

"Kumandan?"

"Buradayım, Monk. Sen neredesin?" Gray, konuşmanın Seichan dışında başkaları tarafından da dinlendiğinden emindi. Dikkatli olmalıydı.

"Beni bu cep telefonuyla bir hastaneye yatırdılar. Telefonumu beklememi söylediler. Acildeyim. Doktorlar lanet olası Fransızca konuşuyor."

"Cenevre'desin," dedi Gray. "Nasılsın?"

Uzun bir duraksama.

"Eline olanları biliyorum," dedi Gray.

"Lanet olasıca piçler," dedi Monk kızgın bir sesle. "Gemilerinde bir doktor vardı. Uyuttular beni, serum taktılar, diktiler şeyi...kolumun kesilen ucunu. Buradaki doktorlar röntgen filan istiyorlar, ama diğer doktorun... hmmm, el işini beğendiler denebilir."

Gray, Monk'un şaka yapmaya çalışmasını takdir etti. Ama sesi gergindi.

"Rachel?"

Sözcükleri acıyla yoğunlaştı. "Beni uyuttukları günden beri görmedim onu. Nerede olduğundan haberim yok. Ama...ama, Gray..."

"Ne?"

"Kızı onlardan kurtarmalısın."

"Buna çalışıyorum. Ama sen ne durumdasın? Güvende misin?"

"Öyle görünüyor," dedi Monk. "Ağzımı sıkı tutmam söylendi. Aptalı oynayarak, öyle yapıyorum. Doktorlar yine de yerel polisi çağırdı. Koruma yerleştirildi."

"Şimdilik, sana ne emir verdilerse yap," dedi Gray. "Elimden geldiğince hızla, seni oradan çıkaracağım."

"Gray," dedi Monk gergin bir sesle. Gray o tonu tanıyordu. Bir şey anlatmaya çalışıyor, ama başkalarının da dinlediğini biliyordu. "Onlar...gitmeme izin verdiler."

Bağlantı yine parazitlendi. Raoul yeniden hatta geldi.

"Zaman tükendi. Gördüğün gibi sözümüzü tuttuk. Eğer kadının özgür kalmasını istiyorsan, anahtarı getirirsin."

"Anlaşıldı. Sonra ne olacak?"

"Lozan istasyonunda seni beklemesi için bir araba yollayacağım."

"Hayır," dedi Gray. "Rachel'in güvende olduğunu öğreninceye kadar kendimi elinize teslim etmem. Lozan'a vardığımda, onun yaşadığının güvencesini isterim. Düzenlemeleri sonra yaparız."

Raoul, "Elini fazla zorlama," diye kükredi. "Arkadaşınınki gibi kesmem gerekir yoksa. Buraya geldiğinde konuşmamıza devam ederiz."

Bağlantı sona erdi.

Gray telefonu indirdi. Demek Raoul Lozan'daydı.

Treni bekledi. İstasyondan çıkan son trendi bu. Peron çok kalabalık değildi. Birlikte yolculuk edeceği insanları inceledi. Seichan ortada yoktu. Konsey'in casusları var mıydı acaba?

Tren, sonunda, rayları tıngırdatarak geldi. Kulakları delen bir ıslıkla durdu. Gray orta vagona bindi, sonra, 'izleyen biri varsa atlarım' umuduyla, vagonların arasından hızlı bir şekilde, arkadaki vagona doğru gitti.

Seichan, son iki vagonun arasındaki boşlukta bekliyordu.

Kadın onu tanıdığını belli etmeden, uzun bir deri ceket verdi.

Geri döndü ve perondan uzaklaşıp, rayların karşı tarafına açılan bir acil çıkış kapısını omuzladı.

Gray eğilerek onu izledi. Ceketi üzerine giyip yakasını kaldırdı.

Seichan başka bir rayın üstünden geçti ve oradan yandaki perona çıktı. İstasyondan ayrıldılar ve Gray kendini bir araba parkının yanında buldu.

Bir adım ötede, siyah ve sarı bir BMW motosiklet duruyordu.

"Bin," dedi Seichan. "Sen kullanmak zorundasın. Omzum..." Kiralama ofisinden buraya kadar kullanmak için askıyı çıkarmıştı, ama Lozan'a kadar seksen kilometre daha vardı.

Gray, ceketinin kuyruğunu arkaya atarak, ön tarafa atladı. Motosiklet hâlâ sıcaktı.

Kadın arkasına bindi ve sağlam kolunu onun beline doladı.

Gray motora gaz verdi. Buradan Lozan'a kadar olan yolları ezberlemişti bile. Hızla park yerinden çıktı ve yola çıkınca gazı kesti. Cenevre'den çıkan ve dağlara doğru giden yolda zikzaklar çizerek gitmeye başladı.

Farları önlerini delmekteydi.

Giderek hızlanıp, ceketinin etekleri rüzgârda uçuşurken, ışığı izledi. Seichan kolunu beline dolayıp, daha sıkı sarıldı. Parmakları ceketinin altından kemerini kavramıştı.

Gray onun kolunu itme arzusunu bastırdı. Akıllıca ya da değil, bu yatağı kendi hazırlamıştı. Dar anayolda hızla gitmeye başladı. Trenden yarım saat önce Lozan'a varmaları gerekiyordu. Zamanında yetişebilecekler miydi?

Gölün yanındaki tepelerden geçerken, Gray'ın aklı Monk'la yaptığı konuşmaya takılmıştı. Monk ona ne anlatmaya çalışıyordu? *Onlar...gitmeme izin verdiler.* Bu oldukça açıktı. Ama Monk neyi ima ediyordu?

Daha önce Mısır'da yaptığı tahmini düşündü. Konsey'in Monk'un gitmesine izin vereceğini biliyordu. Özgür bırakmaları Gray'ın işbirliği yapmasını sağlamak içindi. Ama Raoul hâlâ Rachel'i bir pazarlık aracı olarak tutuyordu.

Gitmeme izin verdiler.

Özgür bırakmalarının arkasında başka bir şey mi vardı? Konsey acımasızdı. Ellerindeki değerli malı bıraktıkları duyulmamıştı. Monk'un işkencesini Rachel'i konuşturmak için kullanmışlardı. Böyle değerli bir malı bu kadar kolay elden çıkarırlar mıydı? Monk haklıydı. Rachel'in üzerinde daha iyi bir baskı araçları olmadıkça bunu yapmazlardı. Peki ama bu ne olabilirdi? Rachel'in üzerinde daha iyi bir baskı araçları mı vardı?

Ama bu ne olabilirdi?

02:02
Lozan, İsviçre

Rachel hücresinde uyuşmuş ve bitkin oturuyordu.

Gözlerini her kapattığında, aynı dehşeti yeniden yaşıyordu. Baltanın aşağı inişini, Monk'un gövdesinin yerden zıplayışını. Kesilen elin balık gibi güverteye düşüşünü. Fışkıran kanı.

Alberto, Raoul'a yaptığından ötürü bağırmıştı -ama onun vahşiliğinden ötürü değil, adamı canlı istediği içindi. Raoul onun endişesini bir el hareketiyle uzaklaştırmıştı. Kanı durdurmak için bir turnike yapılmıştı. Alberto, Monk'u, Raoul'un adamlarına sürükleterek geminin ambarına taşıtmıştı.

Daha sonra, Guild'in kadınlarından biri tarafından Monk'un hâlâ yaşadığı bildirilmişti. İki saat sonra da, deniz otobüsü Akdeniz'de bir adaya gelmişti. Orada küçük özel bir jete taşındılar.

Rachel, bir sedyeye bağlanmış, yarı uyuşuk, kesilen kolu dirseğine kadar sargılar içindeki Monk'u görmüştü. Sonra kızı bir arka bölüme kilitlemişlerdi. Tek başına. Pencere yoktu. Sonraki beş saat boyunca, iki kez yere indiler. Sonunda kızı dışarı çıkardılar.

Monk gitmişti.

Raoul onun gözlerini bağlamış ve ağzını tıkamıştı. Uçaktan bir kamyona taşıdılar. Yarım saat daha virajlı bir yolda gittikten sonra, gidecekleri son noktaya vardılar. Kamyon durdu.

Sürüklenerek dışarı çıkarılan kız, bir sürü, yüksek sesle kükreyen kızgın havlama sesleri duydu. Bir çeşit köpek kulübesi.

Dirseğinden tutularak bir açıklıktan geçirildi ve merdivenlerden aşağı indirildi. Arkasından bir kapı, köpek seslerini keserek, kapatıldı. Soğuk taş ve nem kokusu alıyordu. Aynı zamanda kamyon buraya gelirken bir tırmanma baskısı duymuştu.

Dağlar.

Sonunda itildi ve bir eşiğe takıldı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine sertçe düştü.

Raoul iki eliyle onun arkasını tuttu ve güldü. "Şimdiden arzu etmeye başladım bile."

Rachel kendini ileri fırlattı ve omzunu sert bir şeye çarptı. Ağzındaki ıslak tıpa ve başlık çekilip açıldı. Omzunu ovuşturarak küçük hücrede çevresine baktı. Yine pencere yoktu. Hücredeki tek eşya çelik bir somyaydı. Üzerinde bir yastık vardı. Çarşaf yoktu.

Hücrenin demirleri de yoktu. Tek parça camdan bir duvarda, lastikle mühürlenen kapı ve yumruk büyüklüğündeki hava delikleri vardı. Ama deliklerin bile sesi kesmek ya da tutukluyu havasızlıktan öldürmek için kapakları vardı.

Bir saatten fazla burada bıraktılar.

Nöbetçi bile yoktu. Başını kaldırdı ve ayağa kalktı. Raoul'un emir veren kaba sesini duydu.

Cam duvardan uzaklaştı. Teknede giysilerini geri vermişlerdi, ama hiçbir silahı yoktu.

Raoul yanında iki adamla göründü.

Mutlu görünmüyordu.

"Onu buradan çıkarın," diye tükürür gibi konuştu.

Bir anahtar kapıyı açtı. Kız sürüklenerek dışarı çıkarıldı.

"Bu taraftan," dedi Raoul. Koridordan aşağı kızın önünde yürüdü.

Kendisininki gibi mühürlenmiş olan başka hücreler de gördü. Diğerlerinin kapıları açıktı ve içleri şişelerle doluydu.

Raoul onu merdivenlerden yukarı, ay ışığıyla aydınlanmış bir avluya çıkardı. Dört yan, taş duvarlarla kaplıydı. Demir bir parmaklıkla kapanan bir kemeraltı yolu, bir boğazın üzerindeki dar bir köprüye çıkıyordu.

Bir kalenin içindeydiler.

Kapıya en yakın duvarın yanına, bir sıra kamyon dizilmişti.

Onun yanındaki bir duvarın önünde, yirmi kadar demir kafes bulunuyordu. O köşeden alçak sesle homurtular geliyordu. Kaslı, güçlü iri gölgeler hareket ediyordu.

Raoul onun dikkatini fark etmiş olmalıydı. "Perro de Presa Canario," dedi vahşi bir gururla. "Ataları binsekizyüzlere uzanan dövüşçü köpekler. Kusursuz cins. Saf çukur dövüşçüleri. Hepsi kas, çene ve dişler."

Rachel, adam acaba kendisini mi tarif ediyor diye merak etti.

Raoul onu kapıdan orta kaleye götürdü. İki kat merdiven, kalın, meşe bir kapıya gidiyordu. Duvarlardaki şamdanlarla aydınlanmıştı, sanki davet eden bir halleri vardı. Ama o yana doğru gitmediler. Bir yan kapı merdivenlerin altındaki kata açılıyordu.

Adam bir levhaya dokunarak, alttaki kapının kilidini açtı.

Kapı hızla açılırken, Rachel, daha karanlık ve antiseptik, daha pis bir koku aldı. Florasan ampullerle iyice aydınlanan, kare bir odaya, zorla sokuldu. Taş duvarlar, muşamba zemin.

Dışarıya açılan tek kapının önünde bir nöbetçi duruyordu.

Raoul yürüdü ve kapıyı açtı.

Önlerinde uzun bir koridor vardı. Birçok oda o koridora açılıyordu. Geçitten ilerlerken, birkaçının içine baktı. Biri çelik kafeslerle doluydu. Bir başkasında tabak sıralarına bağlı bilgisayarlar vardı. M-hali bileşiklerle deney yapmak için kullanılan elektromıknatıslar, diye düşündü. Üçüncü bir odada, kabaca X biçiminde, tek bir çelik masa vardı. Deri kayışlar, masanın, kolları ve ayakları gerilmiş bir erkek ya da kadını tutmak amacıyla kullanıldığını gösteriyordu. Üzerinde bir ameliyat lambası asılıydı.

Görüntü, iliklerine kadar titretti kızı.

İleride altı oda daha vardı. Yeteri kadar görmüştü ve karşı duvardaki kapının yanında durmaktan mutlu oldu.

Raoul kapıya vurdu ve içeri girdi.

Karşılık, Rachel'i şaşırtmıştı. Bu, sanki ünlü bir Kraliyet Akademi bilgininin, yüzyılın başlarındaki odasına girmek gibiydi. Buradaki oda tümüyle cilalı abanoz ve cevizdendi. Yerde kızıl ve yeşil renklerde desenli kalın bir Türk halısı seriliydi.

Duvarların önünde, kitaplıklar ve vitrinli dolaplar, düzgün bir biçimde sıralanmış kitaplarla doluydu. Camın ardında, Sir İsaac Newton'un *Principia*'sının ve yanında Darwin'in *Türlerin Kaynağının* ilk baskılarını gördü. Bir de bir çerçeve içine, kapağı açık olarak konmuş ve aydınlatılmış bir Mısır yazısı vardı. Rachel, bunun Kahire Müzesi'nden çalınan ve tüm bu cinayetlerle dolu serüveni başlatan, içinde şifreli paragraflar olan sahte yazı olup olmadığını merak etti.

Nereye baksa bir sanat yapıtı görüyordu. İçinde iki ayak boyunda, başı kırılmış bir de İran atı bulunan Etrüsk ve Roman heykelleri, rafları süslüyordu. On yıl önce İran'dan çalınan bu heykelin, Büyük İskender'in ünlü atı *Bucephalus*'u temsil ettiği söylenirdi. Dolapların üzerinde tablolar duruyordu. Birinin Rembrant diğerinin Rafael olduğunu anladı.

Ama odanın ortasında çok büyük oymalı bir abanoz masa vardı. Yer-
344 den tavana kadar gelen, üst üste konmuş taşlardan yapılmış bir şöminenin yanında duruyordu. Şöminenin içinde küçük alevler titreşmekteydi.

"*Professore!*" diye seslendi Raoul, kapıyı arkalarından kapatarak.

Dr. Alberto Menardi, başka özel odalara giden bir arka kapıdan içeri girdi. Kızıl şeritleri olan siyah bir smokin ceketi giymişti. Siyah gömleğin üzerine hâlâ rahip yakalığı takma küstahlığını yapmıştı.

Kolunun altında bir kitap taşımaktaydı ve bir parmağını Rachel'e doğru salladı. "Bize tümüyle dürüst davranmadın."

Rachel kalbinin durduğunu hissetti. O anda nefesi kesilmişti.

Alberto, Raoul'a döndü. "Ve eğer sen Amerikalı'nın bileğini kesmeye gerek duyarak, dikkatimi dağıtmasaydın, bunu daha önce keşfederdim. İkiniz de buraya gelin."

Dağınık masanın yanına çağrıldılar.

Rachel, kendi Akdeniz haritasının, masanın üzerine yayılmış olduğunu gördü. Yeni çizgiler, meridyenler, daireler, derece işaretleri eklenmişti. Haritanın bir kenarına minik gizli numaralar kaydedilmişti. Yanında bir pusula ve onun arkasında bir T cetveli, sekstantla birlikte duruyordu. Belli ki, Alberto, Rachel'e güvenmeyerek ya da onun ve dayısının çok kalın kafalı olduğunu düşünerek, bilmecenin üzerinde çalışıyordu.

Arşiv müdürü haritaya vurdu. "Bir sonraki yer Roma *değil*."

Rachel irkilmemek için kendini zorladı.

Alberto devam etti, "Bu geometrik tasarımın alt yazıları, zamanda ileri bir hareketi gösteriyor. Bu kum saati bile, her kumu tek tek dökerek, zamanı bölüyor, kaçınılmaz sona götürüyor. Bu nedenden ötürü, kum saati simgesi, her zaman, ölümü, zamanın bitişini temsil eder. Burada bir kum saati göstermek tek bir anlama gelir."

Raoul'un kaşları, anlamadığını belli ederek, biraz daha çatıldı.

Alberto içini çekti. "Belli ki bu yolculuğun sonunu bildiriyor. Bu ipucunun gösterdiği yerin, son durağı işaret ettiğinden eminim."

Rachel, yanındaki Raoul'un kımıldadığını hissetti. Amaçlarına yaklaşmışlardı. Ama altın anahtar onlarda değildi ve Alberto tüm zekâsına rağmen, henüz bilmeceyi çözememişti. Ama çözecekti.

"Roma olamaz," dedi Alberto. "Bu geriye gitmektir, ileriye değil. Burada çözülmesi gereken bir gizem daha var."

Rachel, yorgun ve ilgisiz görünmek için başını sallada. "Saldırıya uğramadan önce ancak bu kadar hesaplayabildik." Elini sallayarak odayı gösterdi. "Sizin kaynaklarınız bizde yoktu."

Alberto kız konuşurken onu inceledi. Kız irkilmeden baktı ona. 345

"Ben...sana inanıyorum," dedi adam yavaşça. "Monsenyör Vigor oldukça zekidir, ama bu bilmecede kat kat gizem var."

Rachel biraz korkunun belli olmasına izin vererek, sinmiş görünmek için, yüzüne donuk bir ifade verdi. Alberto yalnız çalışıyordu. Konsey'in gizemlerini çözmek için kendini buraya kapattığı belliydi. Kendi üstünlüğünden kibir duyarak, başka hiç kimseye güvenmiyordu. Daha geniş görüş açısının değerini, bakış açısının çeşitlendirilmesi gerektiğini anlayamazdı. Bu gizemin parçalarını biraraya getirmek için tek bir adamın değil, tüm takımın uzmanlığı gerekmişti.

Ama arşiv müdürü aptal değildi. "Yine de," dedi, "emin olmalıyız. Altın anahtarın bulunduğunu gizledin. Belki gizlediğin başka şeyler de vardır."

Korku giderek artıyordu. "Size her şeyi söyledim." diye yemin etti kız. Ona inanacaklar mıydı? İşkence ederler miydi?

Belli etmemeye çalışarak yutkundu. Asla konuşmayacaktı. Kaybedecek çok şey vardı. Roma ve İskenderiye'de ortaya çıkan gücü görmüştü. Ejder Konseyi asla buna sahip olmamalıydı.

Hatta Monk'un yaşamı bile burada yok olabilirdi. Onlar askerdiler.

Deniz otobüsünde altın anahtarla ilgili bilgiyi verirken, yalnız Monk'u kurtarmak değil, aynı zamanda Gray'a zaman kazandırmak, bir şeyler yapmasına fırsat vermek istemişti. Mantıklı bir risk gibi görünmüştü bu. İşte Konsey, bilmeccenin yaşamsal önemi olan bir bölümünü hâlâ ele geçirememişti. Avignon ve Fransız Papalığı'nın keşfini sıkıca saklamalıydı.

Yoksa her şey yok olurdu.

Alberto omuz silkti. "Daha fazla bilip bilmediğini anlamanın tek bir yolu var. Artık tüm gerçeği senden almanın zamanı geldi. Onu yan odaya götür. Hazır olmalıyız."

Rachel'in nefesi hızlandı, ama sanki yeteri kadar hava alamıyordu. Raoul onu kapıdan kabaca çıkardı. Alberto ceketini çıkarıp çalışmaya hazırlanarak onu izledi.

Rachel, Monk'un güvertede sıçrayan elini hatırladı. Kendisini daha kötüsüne hazırlaması gerekiyordu. Öğrenmemeliydiler. Hiçbir zaman. Gerçeği açıklaması için hiçbir neden yeteri kadar iyi değildi.

Rachel, koridora adım attığında, X biçimindeki garip masanın bulunduğu uzaktaki odanın daha çok aydınlatılmış olduğunu gördü. Biri tepedeki ameliyat lambasını yakmıştı.

346 Raoul görüntünün bir bölümünü engelliyordu. Rachel bir askıdaki serum şişesini gördü. Bir tepside keskin kenarlı, vidalı ve jilet uçlu ameliyat araçları vardı. Bir şekil masaya kayışlarla bağlanmıştı.

Aman Tanrım...Monk...?

Alberto, odaya ilk giren olmak için onların önüne geçerken, "Bu soruşturmayı tüm gece sürdürebiliriz," dedi. İlerledi ve bir çift mikropsuz lateks eldiveni eline taktı.

Raoul sonunda kızı ameliyat gereçlerinin olduğu odaya sürükledi.

Rachel, eli ayağı masaya bağlı, kolları bacakları gerilerek yatırılmış, burnundan çoktan kan damlamaya başlamış kişinin kim olduğunu gördü.

Raoul aç bir gülümseme ile, "Biri bulunmaması gereken yere burnunu sokmaya geldi," dedi.

Tutuklunun yüzü kıza dönüktü. Karşılaşan gözleri birbirini tanıdı. Ve o anda kızın tüm iradesi yok oldu.

Rachel ileri atıldı. "Hayır!"

Raoul onun bir avuç saçını yakaladı ve Rachel'i dizlerinin üzerine çökertti. "Buradan izleyeceksin."

Alberto eline gümüş bir bisturi aldı. "Sol kulağı ile başlayacağız."

"Hayır!" diye çığlık attı Rachel. "Anlatacağım! Size her şeyi anlatacağım!"

Alberto bıçağı indirdi ve kıza doğru döndü.

"Avignon," diye hıçkırdı kız. "Avignon bu."

Söylediği için hiçbir suçluluk hissetmiyordu. Buradan sonra Gray'a güvenmeliydi. Tüm umudunu ona bağlamıştı. Rachel, bağlı tutuklunun dehşet içindeki gözlerine baktı.

"Nonna..." diye inledi.

Büyükannesiydi bu.

02:22
Avignon, Fransa

Avignon Kenti parlıyor, bağırıyor, şarkı söylüyor ve dansediyordu.

Her temmuz, dünyanın en büyük müzik, tiyatro ve sanat festivali olan yıllık Yaz Tiyatrosu Festivali yapılırdı. Gençlik kente akın eder, parklarda kamp yapar, otelleri ve gençlik yurtlarını doldururdu. Bu, günün her saatinde süren bir partiydi. Alçalmaya başlayan gökler bile festivale gelen- 347
leri hevesini kıramazdı.

Vigor, başını, tenha bir parkda tüm hızlarıyla sevişen çiftten çevirdi. Kadının uzun saçları, arkadaşını mutlu etme çabalarının büyük bölümünü gizlemekteydi. Vigor, yanında Kat'la, hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı. Saray Meydanı'na ulaşmak için parktan geçmeyi seçmişlerdi. Papanın sarayı nehre bakan bir kayanın üzerine kurulmuştu.

Bir gözetleme noktasını geçerken, aşağıda nehrin bir dönemeci belirdi. İçine doğru, Fransız çocuk şarkılarının ünlü köprüsü, Le Pont d'Avignon ya da Benezet Köprüsü uzanıyordu. Onikinci yüzyılda inşa edilmişti ve Rhône Nehri'nin üzerinden geçen tek köprüydü... Aradan geçen yüzyıllardan sonra, orijinal yirmiiki kemerinden geriye ancak dört tanesi kalmıştı. Kalan bölüm parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Aşağıdaki müzik onlara kadar geldi.

Avignon'da, geçmiş ve şimdiki zaman, pek az kentte olduğu kadar iç içeydi.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordu Kat.

Vigor işte bu soruya yanıt verebilmek için, tüm uçuşu araştırma yaparak geçirmişti. Nehirden uzaklaşıp kente doğru giderken konuştu. "Avignon, Avrupa'nın en eski kasaba-kentlerinden biridir. Kökleri ta neo-

litik çağlara kadar gider. Keltler, sonra Romalılar yerleşmişlerdi. Ama bugün Avignon, Fransız Papalığı sırasında gelişen Gotik geçmişi ile ünlüdür. Avignon, tüm Avrupa'daki Gotik heykellere sahip olmakla övünür. Gerçek bir Gotik kasabadır."

"Peki bu neyi gösteriyor?" diye sordu Kat.

Vigor onun sesindeki sertliği hissetti. Kadın onlardan ayrılarak buraya gönderildiği için takım arkadaşlarını merak ediyordu. Adam, onun, yeğeninin ve Monk'un ele geçirilmesinden ötürü derin bir sorumluluk hissettiğini biliyordu. Kumandanının doğruyu yaptığında ısrar etmesine rağmen o yükü taşımaktaydı.

Vigor, onun endişesinin yansımasını hissetti. Rachel'i bu serüvene o sürüklemişti. Kız şimdi Ejder Konseyi'nin elindeydi. Ama suçluluk duygusunun kendilerine yararı olmayacağını da biliyordu. Kendisi inançla büyümüştü. Var oluşunun köşetaşıydı bu. Rachel'in güvenliğini Tanrı'nın ellerine bırakmakla biraz avuntu buluyordu-Tanrı'nın ve Gray'ın.

Ama bu kendisinin hareketsiz kalacağı anlamına gelmezdi. *Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder.* Onunla Kat'ın burada kendi görevleri vardı.

348 Vigor, kadının sorusuna yanıt verdi. "*Gotik* sözcüğü Yunanca *goetik'ten* gelir. Bu da *büyü* olarak çevrilir. Ve böyle yapılar, büyülü kabul edilirdi. O zamanlar kimse onlar gibisini görmemişti: ince kıvrık kenarlar, uçan payandalar, inanılmaz yükseklikler. Ağırlıksızmış gibi bir izlenim veriyorlardı."

Vigor son sözcüğünü vurgularken, Kat anladı. "Yükselme," dedi.

Vigor başıyla onayladı. "Katedraller ve diğer Gotik yapılar, neredeyse sadece, kendilerine "Süleyman'ın Çocukları" adını veren, Tapınak Şövalyeleri ve Cistercian Tarikatı'nın rahiplerinin karışımı olan, bir grup duvarcı tarafından yapılırdı. Onlar bu yapıları inşa etmek için, güya Tapınak Şövalyeleri'nin kayıp Süleyman Tapınağı'nı buldukları zaman elde ettikleri matematik gizemlere sahiptiler. Şövalyeler zengin oldu...ya da daha zenginleştiler. Onların, Kral Süleyman'ın büyük hazinelerini, belki de Süleyman Tapınağı'na saklandığı iddia edilen Eski Ahit Sandığı'nı,zaten keşfettikleri söyleniyordu."

"Ve güya Musa, manna kâselerini sandığa saklamıştı," dedi Kat. "M-hali metallerin tarifini."

"Bu olasılığı yok sayma," dedi Vigor. "İncil birçok yerde, çıkan güçlerden, onun yerden havalandığından, levitasyondan söz eder. Hatta *levitate*, sözcüğü Levite rahiplerinden gelir. Öldürücü olduğu, ışık çarpmalarıyla

öldürdüğü bilinirdi. Uzzah adında bir bakıcı, biraz eğildiği için düzeltmeye kalkıştı. Eliyle ona dokundu ve yere düştü. Zavallı Kral David bundan o kadar korktu ki, ilk önceleri kentine almayı reddetti. Ama Levite rahipleri ona nasıl güvenlice yaklaşacağını öğretiler. Eldivenler, önlükler takıp, üzerinden tüm metal nesneleri çıkaracaktı."

"Çarpılmayı önlemek için," gizem dikkatini dağıttığı için, Kat'ın sesi sertliğini biraz kaybetmişti.

"Belki de içindeki m-hali tozlarla, bir elektrik kondansatörü görevi yaptı. Süperiletken metal, çevreyi saran enerjiyi emdi ve altın piramidin yaptığı gibi içinde depoladı. Biri onunla oynayıncaya kadar."

"Ve çarpıldı."

Vigor başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Kat. "Diyelim ki bu Tapınak Şövalyeleri belki de m-hali süperiletkenleri yeniden keşfettiler. Ama onun gizemlerini anlayıp anlamadıklarını bilebilir miyiz?"

"Bir yanıtım olabilir. Kumandan Gray, tarihte bu garip monatomik tozlardan nerelerde söz edildiğini bulmam için bana meydan okumuştu."

"Mısır'dan İncil'deki Bilge Adamlar'a kadar," dedi Kat.

Vigor onayladı. "Ama bu daha da ileri gidiyor mu?", diye merak etti. 349
"İsa'nın döneminden sonraya. Bulmamız için başka ipuçları da bırakılmış mıydı?"

Kat, onun heyecanını görerek, "Ve siz de onları buldunuz," dedi.

"Bu m-hali tozlardan çeşitli adlarla söz ediliyordu: Beyaz Ekmek, Koruma Tozu, Cennet Taşı, Bilgeler Taşı. İncil döneminden ileriye bakınca, simya tarihinin başka bir gizemli *taşını* bularak şaşırdım. Ünlü Felsefe Taşı."

Kat kaşlarını çattı. "Kurşunu altına çeviren taş mı?"

"Bu genel bir yanılgıdır. Bir onyedinci yüzyıl felsefecisi, Eiranaeus Philalethes, -çok saygın bir Kraliyet Akademi Üyesi- bilimsel incelemelerinin kayıtlarındaki yanlışlığı düzeltti. Onun sözleriyle, Felsefe Taşı, *altının en yüksek saflık düzeyine getirilmiş halinden başka bir şey değildir...sabit doğasından ötürü taş adı verilmiştir...altındır, en saftından daha saftır...ama görüntüsü çok ince bir toz gibidir.*"

Kat şaşırmıştı. "Yine altın tozu," dedi.

"Daha belirgin bir ima olabilir mi? Ve bu yalnız Eiranaeus da değildi. Bir onbeşinci yüzyıl Fransız kimyacısı, Nicolas Flamel, aynı biçimde bir simya işlemini, şu son sözcüklerle tarif eder, *"İnce bir altın tozu yapın, bu da Felsefe Taşı idi."*

Vigor derin bir nefes aldı. "Böylece, belli ki, o zamanın bazı bilim adamları da garip bir altın biçimiyle deney yapıyorlardı. Aslında, Kraliyet Topluluğu'nun tüm bilim adamları buna hayran olmuşlardı. Bunların içinde Sir Isaac Newton da var. Birçok kişi Newton'un ateşli bir simyacı ve Eiranaeus'un çalışma arkadaşı olduğunu bilmez."

Kat, "O halde onların çalışmaları ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Büyük olasılıkla çoğu sonuçsuz kaldı. Newton'un bir başka çalışma arkadaşı, Robert Boyle da simyasal altını araştırdı, ama bulduğu bir şey onu rahatsız etti. Araştırmalarına son verdi ve bu gibi çalışmaların tehlikeli olduğunu ilan etti. *Aslında o kadar tehlikeli ki,* dedi, *bunların kötüye kullanılması, insanoğlunun işlerinin düzenini bozarak dünyayı altüst edebilir.* İnsan onu neyin korkuttuğunu merak ediyor. Bizim simyasal toplumumuzun yeraltına inmesine neden olacak bir şeye dokunmuş olabilir mi?"

Kat başını salladı. "Ama Felsefe Taşı'nın Gotik mimariyle ne ilgisi var?"

"Sandığından fazla. Yirminci yüzyılın başlarında Fulcanelli adında bir Fransız, *Le Mystere des Cathedrales*[1] başlıklı, çok satan bir bilimsel araştırma yazdı. Bu kitap, Avrupa'nın Gotik katedrallerinde şifrelenen gizli iletiler olduğunu, bunların, içlerinde Felsefe Taşı'nın ve diğer simyasal gizlerin nasıl hazırlanacağının da bulunduğu, kayıp bir bilgi damarını işaret ettiğini anlatıyordu."

"Taşın içinde bir şifre mi?"

"Şaşırma. Kilise'nin yaptığı zaten buydu. O zaman nüfusun çoğu okuma yazma bilmiyordu.

Katedrallerin süslemeleri, taşa kazılmış İncil öyküleriyle hem bilgi veriyor hem de yönlendiriyordu. Ve bu büyük Gotik öykü kitaplarını kimlerin inşa ettiğini söylediğimi de unutma."

"Tapınak Şövalyeleri," dedi Kat.

"Süleyman Tapınağı'ndan gizli bilgi edindiği bilinen bir grup. Belki de onun için, İncil'den öyküler anlatmanın yanı sıra, Masonik simyacı dostları için bazı şifreli iletiler de eklediler."

Kat'ın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

"Birinin kaşlarını kaldırması için bazı Gotik sanat yapıtlarına bakması gerekir. İkonografi, zodyağın simgeleri, matematiksel bilmeceler, zamanın kitaplarından alınmış geometrik labirentlerle doludur. Hatta *Notre Dame'ın Kamburu*'nun yazarı Victor Hugo, Notre Dame'daki sanat yapıtla-

[1] Katedrallerin Gizemi. (ç.n.)

rının Katolik Kilisesi'yle nasıl ters düştüğünü anlatmak için [illegible] ragraf harcamıştır. Onun Gotik sanatını, taşın içine kazınmış kitaplar sayfalar olarak tarif etmiştir."

Vigor ileriyi, ağaçların arasını gösterdi. Saray Meydanı'na yaklaşıken, park bitiyordu. "Ve, Tapınak Şövalyeleri'nin sanat çalışmalarının içinde heretik[1] bir şeyler olduğuna inananlar yalnız Fulcanelli ve Hugo değildi. 13. Cuma'nın neden uğursuz olarak kabul edildiğini biliyor musun?"

Kat ona baktı ve başını salladı.

"13 Ekim 1307. Bir Cuma günü. Fransa Kralı, papa ile birlikte, Tapınak Şövalyeleri'ni heretik ilan etti ve onları idama mahkum ederek, liderlerini çarmıha gerdirip yaktı. Şövalyelerin yasadışı ilan edilmelerinin gerçek nedeninin, onların sahip olduğu gizli bilgi de dahil olmak üzere, ellerindeki gücü zorla çekip almak ve zenginliklerin kontrolünü ele geçirmek olduğuna inanılır. Fransa Kralı, binlerce şövalyeye işkence ettirdi, ama zenginliklerini sakladıkları yer asla bulunamadı. Yine de bu, Tapınak Şövalyeleri'nin sonu oldu."

"Onlar için gerçekten talihsiz bir gün."

"Aslında talihsiz bir yüzyılın sonu." Vigor, parktan çıkarak, kasabanın merkezine giden ağaçlı yolda ilerlemeye başladı. "Kilise ile şövalyeler arasındaki bölünme, yüz yıl önce, Papa III. Innocent, Catharlar'ı, Tapınak Şövalyeleri'yle bağlantısı olan Gnostik Hıristiyanlar'ın bir tarikatını, vahşice ortadan kaldırdığı zaman başladı. Bu, Ortodoksluk ile Gnostik inanç arasında yüz yıl süren bir savaştı."

"Ve kimin kazandığını biliyoruz," dedi Kat.

"Biliyor muyuz? Ben, acaba bu bir zaferden çok asimilasyon muydu, diye merak ediyorum. Eğer yenemiyorsan onlara katıl. Eylül 2001'de, başlığı *Chinon Parchment* olan ilginç bir kağıt bulundu. O kanlı Cuma'dan bir yıl sonra Papa V. Clement tarafından imzalanan kağıt, Tapınak Şövalyeleri'ni aklıyor ve beraat ettiriyordu. Maalesef, Fransa Kralı Philippe bunu yok saydı ve ülkenin her yerinde Tapınak Şövalyeleri'ni katlettirdi. Ama Kilise neden böyle fikir değiştirmişti? Neden Papa Clement, aynı heretik Masonlar tarafından inşa edilen Avignon'daki sarayını buraya kurdur muştu? Ve neden Avignon, Avrupa'nın Gotik merkezi oldu?"

"Kilise'nin eskiden savunduğunun tersini söylemeye başlayıp, şövalyeleri kendi içine aldığını mı söylemek istiyorsunuz?"

[1] Kendi dininin inançlarına ya da kabul olunmuş doktrinlere karşı olan kişi. (ç.n.)

İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ATATÜRK KİTAPLIĞI

"Thomas Hıristiyanları'nın, Gotik eğilimleri olan Hıristiyanların, bazı yönlerini zaten Kilise'nin içine gizledikleri sonucuna nasıl vardığımızı hatırla. Belki de, şövalyeleri Kral Philippe'in azgınlığından kurtarma girişiminde bulunması için Papa Clement'i onlar ikna etmişti."

"Ne amaçla?"

"Çok değerli bir şeyi Kilise'den ve dünyadan saklamak için. Avignon Papalığı yüzyılı süresince burada, çoğu Süleyman'ın Çocukları tarafından inşa edilen, büyük bir yapılanma hareketi oluştu. Çok büyük bir nesneyi kolaylıkla gömmüş olabilirler."

"Ama aramaya nereden başlayacağız?" diye sordu Kat.

"Kararsız papa tarafından ısmarlanan, şövalyelerin elleriyle inşa edilen, Gotik mimarinin en büyük şaheserlerinden birinden."

Vigor eliyle, ileride festivalde eğlenenlerin doldurduğu geniş bir alana giden boş yolu gösterdi. Renkli ışıklar bir dans alanını çevreliyordu. Eğreti bir sahnenin üzerindeki orkestra gürültülü bir müzik çalıyor, genç insanlar kıvranıyor, gülüyor ve bağırıyordu. Yanlarda festivale katılan bir sürü insanın doldurduğu masalar kurulmuştu. Bir jonglör, gecenin gökyüzüne alevli odunlar atıp tutuyordu. Alkışlar onu iyice coşturuyordu.

Biranın yanı sıra kağıt bardaklardaki kahve, su gibi akıyordu. Sigara dumanı ve elle sarılmış özel bitkilerin dumanı yükseliyordu.

Ama tüm bu eğlencenin arkasında, dört kare kulesi, önünde iri taş kemerleri ve bir çift çıkıntılı koni şeklinde sivri tepesi olan, uçsuz bucaksız, karanlık ve olduğundan daha büyük görünen bir yapı yükselmekteydi. Taş yüzeyi aşağıdaki eğlencenin ciddi bir karşıtı idi. Tarih ve eski bir giz, ağırlığıyla bastırıyordu onu.

Papaların Sarayı.

"Yapının içinde bir yerde kışkırtıcı bir taş sayfa yatıyor," dedi Vigor, Kat'a yaklaşarak. "Bundan eminim. Onu bulmalı ve şifresini çözmeliyiz."

"Ama aramaya nereden başlayacağız?"

Vigor başını salladı. "Robert Boyle'yi her ne korkuttuysa, hangi korkunç giz sonunda heretik şövalyeler ve Ortodoks Kilisesi'nin arasında bir dostluk oluşturduysa, hangi çözülmesi gereken gizem, Akdeniz'de baştan başa bir hazine avına gerek duyduysa...yanıt orada saklıdır."

Vigor nehirden gelen sert bir rüzgâr hissetti. Avignon, adını, nehirden sürekli gelen esintilerinden almıştı, ama o gerçek fırtınanın yaklaştığını hissetmişti. Başlarının üstünde, yıldızlar gözden kaybolmuştu. Karanlık bulutlar alçaldı.

Acaba ne kadar zamanları kalmıştı?

02:48
Lozan, İsviçre

Rachel sözünü, "Avignon olduğunu işte böyle bulduk," diye bitirdi. "Fransız Vatikanı. Bu bir sonraki ve sonuncu durak."

Hâlâ yerdeki muşambanın üzerinde diz çökmüş duruyordu. Büyükannesi masada bağlıydı. Kız onlara hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlatmış, Alberto'nun sorularının hepsini yanıtlamıştı. Hiçbir kaçamak yanıtla gerçeği saklamaya kalkışmamıştı. Arşivler Başgörevlisi'nin, yanıtları büyükannesinin teninde doğrulamasını göze alamazdı.

Monk ve Rachel askerdiler. *Nonnası* değildi.

Rachel yaşlı kadına bir zarar verilmesine izin veremezdi. Artık altın anahtarın Konsey'in eline geçmesini önlemek Gray'a kalmıştı. Tüm umut ve güvenini ona bağlamıştı kız. Başka seçeneği yoktu.

Konuşması sırasında, Alberto, Rachel'in haritasıyla birlikte kalem ve kağıt almak için çalışma odasına girmiş, not tutmuştu. Genç kadın sözünü bitirince, inandığını belli ederek, başıyla onaylamıştı.

"Tabii," dedi. "Ne kadar sade, ne kadar zarif. Sonunda bunu kendim de bulurdum, ama şimdi gayretlerimi bir sonraki gizemi çözmek için kullanabilirim...Avignon'da."

Alberto, Raoul'a döndü.

Rachel gerildi. Son defasında neler olduğunu hatırlamışu. Altın anahtarla ilgili doğruları anlatmasına rağmen, Raoul yine de Monk'un elini kesmişti.

"Monsenyör Verona ve diğer Amerikalı nerede şimdi?" diye sordu Alberto.

"Son duyduğumda Marsilya'ya doğru gidiyorlardı," dedi adam. "Özel jetleri ile. Emirlere uyduklarını düşündüm. Yakın duruyor, ama İtalya'ya yaklaşmıyorlar."

"Marsilya, Avignon'dan yalnız yirmi dakika uzaklıkta," dedi Alberto suratını asarak. "Monsenyör Verona gizemi çözme yolunda olmalı. Uçakları inmiş mi öğren."

Raoul başıyla onayladı ve koridordan koşmaya başlayan bir adamına emri aktardı.

Rachel yavaşça ayağa kalktı. "Büyükannem..." dedi. "Artık gitmesine izin verir misiniz?"

Alberto sanki kadını unutmuş gibi elini salladı. Belli ki aklında daha büyük şeyler vardı.

Adamlardan bir başkası ileri çıktı ve kızın büyükannesini bağlayan deri kayışları açtı. Rachel, *nonna*sının masadan inmesine yardım etti. Gözyaşları durmadan akıyordu.

Rachel, Gray'a, yalnız kendisi ve Monk için değil, büyükannesi için de sessiz bir dua yolladı.

*Nonna*sı bir eliyle güç almak için masaya dayanıp, titreyerek ayağa kalktı. Uzandı ve Rachel'in gözyaşlarını sildi. "Tamam...tamam çocuğum...bu kadar ağlamak yeter. O kadar da kötü değildi. Daha kötüsü de başıma gelmişti."

Rachel neredeyse gülecekti. Büyükannesi onu avutmaya çalışıyordu.

Büyükannesi, eliyle Rachel'i kenara iterek, Arşivler Başgörevlisi'ne doğru yürüdü. "Alberto, kendinden utanmalısın," diye bir çocukla konuşur gibi azarladı onu.

Rachel, bir kolunu uzatarak, "*Nonna*...hayır..." diye uyardı onu.

"Torunumun senden sır saklayabileceğini düşünüyorsun." Topallayarak yürüdü ve Alberto'yu yanağından öptü. "Rachel'in senin için bile fazla akıllı olduğunu söylemiştim."

Rachel'in ileri uzattığı kolu dondu. Damarlarındaki kan buz gibi olmuştu.

"Bazen yaşlı bir kadına güvenmelisin, değil mi?"

"Her zamanki gibi haklısın, Camilla."

Rachel nefes alamıyordu.

Büyükannesi, kolunu uzatması için Raoul'a işaret etti. "Ve sen genç adam, belki Ejderha kanının neden korunması gerektiğini artık anlamışsındır." Uzandı ve piçin yüzünü okşadı.

"Sen ve torunum...ikiniz *bellisimo bambini*, bir sürü güzel çocuk yapacaksınız,

Raoul döndü ve o soğuk, ölü gözlerle Rachel'e baktı.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi.

15

Av

27 Temmuz, 03:00
Lozan, İsviçre

Gray, çamlarla dolu dağ eteğinde, Seichan'ın ardından gidiyordu. Motosikleti dar bir geçitteki Alp güllerinin arasına saklamışlardı. Bundan önce, son sekizyüz metre, karanlıkta farları yakmadan gitmişlerdi. Fazladan aldıkları önlem onları yavaşlatmıştı, ama buna zorunluydular.

Seichan şimdi, ışıkları olmadan, dik bir kaya yüzeyine giden gevşek taşlı yoldan yürüyerek tırmanıyordu. Gray, birbirine dolanmış çam dallarının arasından geçmeye çalışıyordu. Daha önce, Lozan'dan ve çevresindeki dağlardan çıkarken, gözüne bir kale çarpmıştı. Şato, ağır gövdeli, kare suratlı, gözleri lamba ışıklarıyla parlayan, granitten hayvan başlı bir heykel gibi görünmüştü. Sonra uzun bir köprünün altından geçerken gözden kaybolmuştu.

Gray, Seichan'ın yanına gitti. Kadın tırmanırken, önünde bir GPS[1] aygıtı tutuyordu. "Bu arka girişi bulabileceğinden emin misin?"

"Buraya ilk geldiğimde başıma bir kukuleta geçirmişlerdi. Ama bir GPS yol izleyici gizlemiştim." -Gray'a baktı- "Özel bir yere. Yolun durumunu ve yüksekliğini kaydetmiştim. Bu bizi girişe götürmeli."

Önlerindeki yükselen uçuruma doğru ilerlediler.

Gray, Seichan'ı inceledi. Ona güvenerek ne yapıyordu? Karanlık ormanda endişeleri arttı. Ve yalnız takım arkadaşı seçiminden ötürü değildi bu. Kendi verdiği karardan kuşkulanmaya başlamıştı. Bu gerçek bir liderin davranışı mıydı? Bu kurtarma girişimiyle her şeyi tehlikeye atıyordu.

---

[1] Açılımı Küresel Yer Belirleme Sistemidir (Global Positioning System). ABD Savunma Bakanlığı'nın oluşturduğu yörüngedeki, temelde radyo vericileri olan 24 uydudan oluşan bir ağ yapısıdır. Orijinal olarak ABD Ordusu için yön belirleme amaçlı olarak kurulmuştur ama şu anda okyanuslarda dolaşan yük gemilerinden, en sevdikleri kamp yerini bulmaya çalışan kampçılara kadar herkes kullanabilmektedir. (ç.n.)

Herhangi bir taktikle, olasılıkları tartar ve anahtarla birlikte doğrudan Avignon'a giderdi. Tüm görevi tehlikeye atıyordu.

Ve eğer Ejder Konseyi kazanırsa...

Gray, Köln'deki ölüleri, Milano'daki işkence görmüş rahipleri gözünün önüne getirdi. Eğer başaramazsa daha birçok insan ölecekti.

Ve ne için?

En azından bunun yanıtını biliyordu.

Gray, kendi düşüncelerinde kaybolarak, dağ eteğinde yürümeyi sürdürdü.

Seichan, GPS aygıtına baktı ve sonra sola doğru döndü. Uçurumda bir çatlak belirdi. Eğik duran bir granit tabakasıyla yarı gizlenmiş, yosun ve beyaz minik çan çiçekleriyle kaplanmıştı.

Kadın onların altına daldı ve dar bir tünelde önden yürüdü. Küçük bir el feneri yaktı. İçerde biraz yürüdükten sonra, eski bir demir kapı yolu engelledi. Seichan hemen kilidi açtı.

Gray, "Alarm var mı?" diye sordu.

Seichan omuz silkti ve kapıyı iterek açtı. "Anlayacağız."

İçeri girerlerken, Gray duvarları inceledi. Sağlam granittendi. Tel yoktu.

Kapıyı on metre geçince, bir dizi kaba basamak yukarıya çıkıyordu. Gray buradan sonra öne geçti. Saatine baktı. Cenevre'den gelen tren birkaç dakika sonra Lozan istasyonuna girecekti. Yokluğu fark edilecekti. Zaman azalıyordu.

Hızla merdivenlerden çıktı, ama herhangi bir gözetleme ya da alarm var mı diye bakmayı sürdürdü. Her adımda gerginlik artarak onbeş kat merdiven tırmandı.

Sonunda tünel daha geniş bir odaya, kayanın içine oyulmuş kubbeli bir boşluğa açıldı. Arka duvarda doğal bir kaynak fışkırıyor ve kayanın içindeki bir yarığa girip, dağın köklerine doğru akıyordu. Ama kaynağın önünde büyük bir taş blok duruyordu. Bir sunak. Tavana boyayla yıldızlar yapılmıştı. Burası Seichan'ın tarif ettiği Roma tapınağıydı. Buraya kadar, verdiği bilgiler tümüyle doğruydu.

Seichan onun arkasından odaya girdi. "Kaleye çıkan merdivenler şurada," dedi ve dışarı giden bir başka tüneli işaret etti.

Adam ona doğru bir adım attığında tünelin ağzındaki karanlık yer değiştirdi. Soluk ışığın içinde iri bir şekil belirdi.

Raoul.

Elinde bir makineli tüfek vardı.

Solunda ışık yandı. Başka iki silahlı adam saklandıkları taşın arkasından çıktılar. Gray'ın arkasında, aşağıdaki geçitte, çelik bir kapı, çarparak kapandı.

Ama daha kötüsü, kafatasının arkasında soğuk bir silah namlusu hissetti.

"Altın anahtarı boynunda taşıyor," dedi Seichan.

Raoul ileri çıktı. Gray'ın önünde durdu. "Arkadaş seçiminde daha akıllı olmalıydın."

Gray yanıtlayamadan önce, etli bir yumruk midesine indi.

Gray öksürerek nefessiz kaldı ve dizlerinin üstüne düştü.

Raoul onun boynuna uzandı ve zinciri yakaladı. Zinciri Gray'ın boynundan koparırarak anahtarı çıkardı. Işığa doğru kaldırdı.

"Bunu bize teslim ettiğin için teşekkür ederim," dedi Raoul. "Ve de kendini. Avignon'a gitmeden önce sana birkaç soru soracağız."

Gray başını kaldırıp Raoul'un yüzüne baktı. Şaşkınlığını saklayamıyordu. Konsey, Avignon'u biliyordu. Nasıl...?

Ama anladı.

"Rachel..." diye mırıldandı.

"Merak etme. O yaşıyor ve iyi. Şu anda ailesiyle hasret gideriyor."

Gray anlamamıştı.

"Hastanedeki takım arkadaşını unutma," dedi Seichan. "Yarım kalmış iş istemeyiz."

Raoul başıyla onayladı. "Onun çaresine bakılıyor zaten."

03:07
Cenevre, İsviçre

Monk, uyuyamadığından, televizyon izliyordu. Fransızcaydı. Fransızca bilmiyordu, onun için gerçekten dikkatini vermemişti. Boş beyaz bir ses diye düşündü. Morfin beynini uyuşturmuştu.

Gözlerini sarılı bileğinden uzak tutuyordu.

Hiddet, ağrı kesicinin etkisini azaltıyordu. Yalnız sakatlandığı için değil, ama bu operasyonda dışarda kaldığından ötürü kızgındı. Kavgadan çıkarılmıştı. Lanet olası bir pazarlık malı olarak kullanılmıştı. Diğerleri tehlikedeydi ve o özel bir odada, hastane güvenliğinin koruması altında kilitliydi.

Yine de, içinin derinliklerinde, morfinin kesemediği bir ağrı hissediyordu. Kendine acımaya hakkı yoktu. Yaşıyordu. O bir askerdi. Savaş alanlarından çekilen, kendisinden çok daha kötü durumdaki arkadaşlarını görmüştü. Ama ağrı ısrarlıydı. Kendini tecavüze uğramış, kötü kullanılmış, daha az erkek, kesinlikle daha az asker gibi hissediyordu.

Mantık yüreğini sakinleştirmeyecekti.

Televizyon söylenmeyi sürdürdü.

Kapısının dışındaki bir itişme gözünü ondan ayırdı. Tartışıyorlardı. Yüksek sesle. Yatağında biraz daha doğruldu. Ne oluyordu?

Sonra kapı hızla açıldı.

Bisiklet hızla korumaları geçerek içeri girerken, şaşkın baktı.

Tanıdık birisiydi bu.

Monk sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Kardinal Spera?"

03:08
Lozan, İsviçre

Rachel hücresine geri götürülmüştü, ama yalnız değildi.

Kurşun geçirmez kapının arkasında bir nöbetçi bekliyordu.

İçerde, büyükannesi, içini çekerek somyaya oturdu. "Şimdi anlamayabilirsin, ama anlayacaksın."

Rachel başını salladı. Aklı karışmış, sersemlemiş bir halde, karşıdaki duvara yaslanmıştı.

"Nasıl...nasıl yapabildin?"

Büyükannesi o keskin gözleriyle baktı ona. "Bir zamanlar ben de senin gibiydim. Savaş bitince Avusturya'dan kaçarak bu kaleye geldiğimde yalnızca onaltı yaşındaydım."

Rachel, büyükannesinin ailesinin İsviçre'ye ve sonunda İtalya'ya kaçış öykülerini hatırladı. Ailesinden yalnız o ve babası hayatta kalmıştı. "Nazilerden kaçıyordunuz."

*Nonna*sı, "Hayır çocuk, biz Nazilerdik," diye düzeltti.

Rachel gözlerini kapattı. "*Aman Tanrım...*"

Büyükannesi devam etti, "Babam Salzburg'da bir parti lideriydi ama aynı zamanda Avusturya Ejder Konseyi ile de bağları vardı. Çok güçlü bir adamdı. Bu kardeşliğin yardımı, Raoul'un büyükbabası Baron Sauvage'ın cömertliği sayesinde, gizlenerek, İsviçre'den geçtik."

Rachel, kulaklarını kapatıp, bunu inkâr etmek istemesine rağmen, giderek büyüyen dehşetle dinliyordu.

"Ama bu kadar güvenli geçişin bir bedeli vardı. Babam vermeyi kabul etti. Bekâretimi...Barona. Senin gibi ben de anlayamadığım için karşı koydum. Babam benim iyiliğim için, ilk seferinde beni tuttu. Ama bu sonuncu olmayacaktı. Aylarca burada bu kalede gizlendik. Baron, ben onun piçine hamile kalıncaya kadar, birçok gece yatağıma geldi."

Rachel duvardan kayarak soğuk taş zemine battığını hissetti.

"Ama piç olsun olmasın, asil bir Avusturya Habsburg soyuyla, İsviçre Bern soyunun karışımıydı, iyi bir birleşimdi. Çocuk karnımda büyürken ben anlamaya başlamıştım. Saf soyları güçlendirmek için Konsey'in seçtiği yoldu bu. Babam bunu bana yüklemişti. İmparator'a ve Krallara giden bir kan çizgisini taşıdığımı anlamaya başlamıştım."

Yerde otururken, Rachel sonradan büyükannesi olan genç kıza yapılan acımasızlığı anlamaya çalışıyordu. Büyükannesi, bu acımasızlığı ve kötülüğü daha büyük bir düzenin altına saklayarak, haklı mı çıkarmaya çalışıyordu? O kırılgan yaşında, babası tarafından beyni yıkanmıştı. Rachel yaşlı kadına acımaya çalıştı, ama başaramadı.

"Babam beni İtalya'ya, Castel Gondolfo'ya, papanın yazlık sarayının olduğu yere götürdü. Orada anneni doğurdum. Utanç vericiydi. Bunun için dövüldüm. Bir erkek çocuk bekleniyordu."

Büyükannesi kederle başını salladı. Ailenin bir başka öyküsünü anlatarak devam etti. Ejder Konseyi'nin Castel Gondolfo'daki Kilise ile bağları olan bir başka üyesiyle nasıl evlendirildiğini. Bu bir kandırma evliliği idi. Aileleri, çocuklarını ve onların çocuklarını Kilise içinde evlendiriyor; onları, haberleri olmadan, Konsey için casuslar, kör köstebekler haline getiriyordu. Gizliliklerini korumak için, Rachel'in annesi ve Vigor dayı lanet olası miraslarından habersiz bırakılmışlardı.

"Ama sen çok daha fazlası için isteniyordun," dedi büyükannesi gururla. "Sen Ejderha kanını kanıtladın. Fark edildin ve yeniden Konsey'in içine alınmak için seçildin. Kanın harcanamayacak kadar değerliydi. Soyumuzu yeniden eski Sauvage soyuyla birleştirmek için, İmparator seni özellikle seçti. Çocukların kralların arasında kral olacak."

*Nonna*sının gözleri bu mucize karşısında parlıyordu. "*Molti bellissimo bambini.* Konsey'in tüm kralları."

Rachel'in başını kaldıracak gücü bile kalmamıştı. Elleriyle yüzünü kapattı. Yaşamının her anı gözlerinin önünden geçti. Gerçek olan neydi? O kimdi? Annesine karşı büyükannesinin tarafını tuttuğu zamanları, hatta aşk yaşamıyla ilgili olarak bile kaç kez *nonna*sının öğütlerini aldığını düşündü. Yaşlı kadına hayranlık duymuş, onun sert, saçmalığı olmayan yaşındü.

nını örnek almaya çalışmıştı. Ama bu sağlamlık, dayanıklılıktan mı, yoksa çıldırmış olmasından mı geliyordu? Kendisi de bu kanı taşıyordu... büyükannesiyle... Tanrım, o piç Raoul'la da.

Rachel kimdi?

Bir başka kaygı yükseldi. Korkusu onu konuşmaya itti. "Vigor Dayı...oğlun...ya o?"

Büyükannesi içini çekti. "O, Kilise'deki rolünü oynadı. Bekârlık yemini etti, soyunu tüketti. Artık ona gerek duyulmuyor. Aile mirasımız geleceğe görkemli biçimde seninle taşınacak."

Rachel bu son sözcüklerin arkasında bir acı duydu ve başını kaldırıp baktı. Büyükannesinin Vigor'u çok sevdiğini biliyordu...hatta, Rachel'in annesinden daha fazla. Büyükannesi, acaba bir tecavüz çocuğu olduğu için mi doğurduğu kızından nefret ediyordu diye merak etti. Ve bir sonraki kuşağa geçen de aynı sarsıntı mıydı? Rachel ve annesinin arasında her zaman gergin bir ilişki, ikisinin de yenemediği ve anlayamadığı sözü edilmeyen bir acı olmuştu.

Ama bu nerede duracaktı?

Bir bağırma, kızın dikkatini kapıya çekti. Birileri geliyordu. Rachel, büyükannesinin de yaptığı gibi ayağa kalktı. Ne kadar benziyorlardı...

Koridordan bir grup nöbetçi geçti. Rachel umutsuzlukla ikinci sıradakine baktı. Gray, elleri arkasından bağlanmış, ağır adımlarla yürüyordu. Kızın hücresine göz attı. Onu görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ayağı takıldı.

"Rachel..."

Gray, hücreye bakıp, pis pis sırıtan ve elini kaldırıp, bir zincirde asılı olanı gösteren Raoul tarafından itildi.

Altın bir anahtar.

Umutsuzluk Rachel'in üzerine tümüyle çöktü.

Artık Konsey ile Avignon'daki hazinenin arasında hiçbir engel kalmamıştı. Yüzyıllar süren kötüye kullanma ve düzenbazlıktan sonra Ejder Konseyi kazanmıştı.

Her şey bitmişti.

03:12
Avignon, Fransa

Kat bunlardan hiç hoşlanmamıştı. Çevrede çok fazla sivil vardı. Papanın sarayının girişine giden merdivenlerden çıktı. Kapıdan bir sürü insan girip çıkıyordu.

"Oyunu sarayın içinde sahnelemek bir gelenektir," dedi Vigor. "Geçen yıl, Shakespeare'in *Kral John'un Yaşamı ve Ölümü*'nü yaptılar. Bu yıl dört saatlik bir *Hamlet* oynayacaklar. Oyun ve parti Şeref Avlusu'nda olur ve sabaha kadar sürer." İleriyi gösterdi.

Saraydan çıkan bir grup Alman turistin arasından kendilerine yol açıp, kemerli girişten geçtiler. Taş duvarlardan karışık dillerde sesler yankılanıyordu. İlerden gelen sesler.

"Tüm bu insanlar çevredeyken derin bir araştırma yapmak zor olacak," dedi Kat, kaşlarını çatarak.

Gökyüzünde fırtına gürlerken, Vigor başıyla onayladı.

Gülme ve alkış sesleri yankılandı.

"Oyun neredeyse bitmek üzere," dedi Vigor.

Uzun giriş, bir açık hava avlusunda sona eriyordu. Uzaktaki perdelerle çevrelenen ve büyük bir kalenin saltanat odası gibi döşenmiş sahne dışında her yer karanlıktı. Sahnenin arkası aslında daha uzaktaki avlunun duvarıydı. Her iki yanındaki ışık kuleleri, oyuncuların ve yüksek hoparlörlerin üzerine spot ışıkları veriyordu.

Sahnenin altında toplanan bir grup, koltuklarda oturuyor ya da taş zemindeki battaniyelerin üzerinde uzanıyordu. Sahnede, birkaç kişi, bir cesetler yığınının arasında ayakta duruyordu. Bir oyuncu Fransızca konuştu, ama Kat bu dili çok iyi biliyordu.

"Ben öldüm, Horatio. Rezil Kraliçe, *adieu!*"

Kat, Hamlet'in son dizelerinden birini tanıdı. Oyun aslında bitmek üzereydi.

Vigor onu kenara çekti. "Buradaki avlu, sarayın iki farklı bölümünü ayırır-yeniyi ve eskiyi. Arkadaki ve soldaki duvar, eski saray Palais Vieux'un bir parçasıdır. Durduğumuz yer ve sağ taraf, daha sonra inşa edilmiş olan Palais Neuf'tur."

Kat, Vigor'a biraz daha yaklaştı. "Nereden başlıyoruz?"

Vigor eski bölümü işaret etti. "Papanın sarayı ile ilgili gizemli bir öykü vardır. Zamanın birçok tarihçisi, 20 Eylül 1348 şafağında, sarayın eski bölümünün üzerinde bir alev sütununun görüldüğünü bildiriyor. Tüm kent bunu görmüş. Batıl inancı olanların çoğu, bunun aynı zamanda başlamış olan Büyük Veba'nın, Siyah Ölüm'ün, habercisi olduğuna inanıyordu. Ama ya değilse? Ya bu Meissner alanının bir göstergesiyse, buraya bir giz saklarlarken, bir enerji hareketi özgür kaldıysa? Alevin ortaya çıkışı, hazinenin gömüldüğü kesin tarihi belirleyebilir."

Kat başıyla onayladı. Bunu izleyebilirlerdi.

"İnternetten ayrıntılı bir harita indirdim," dedi Vigor. " Meryem Kapısı'nın yakınında eski saraya bir giriş var. Az kullanılan bir kapı."

Vigor önden sola doğru yürüdü. Önlerine kemerli bir yol çıktı. Büyük bir şimşek başlarının üstünde gökyüzünü ikiye bölerken içeri daldılar. Gök gürledi. Sahnedeki oyuncu sözlerinin ortasında durdu. İzleyiciler arasında sinirli gülüşmeler dolaştı. Fırtına oyunu erken sona erdirecek gibiydi.

Vigor yandaki sağlam bir kapıyı işaret etti.

Vigor kızın gövdesini kendi vücuduyla saklarken, kız çömelmiş, maymuncukla uğraşıyordu.

Mandalı açmak çok zaman almadı. Kat, bir klik sesiyle kilidi açtı.

Yeni bir şimşek çakmasıyla, Kat gözlerini yeniden avluya çevirdi. Şimşek çaktı ve gök delindi. Yağmur alçak bulutlardan dökülüyordu. İzleyicilerden çığlıklar ve alkışlar yükseldi. Bir kitle halinde akın başladı.

Kat omzuyla kapıyı açtı ve Vigor'un geçmesi için tuttu, sonra arkasından kapattı.

Kapanırken, mandalın yerine düştüğü duyuldu. Kat kapıyı yeniden kilitledi.

"Güvenlikten endişe etmeli miyiz?" diye sordu.

"Üzülerek söylüyorum, hayır. Göreceğin gibi çalınacak hiçbir şey yok. En büyük endişe vandallık. Belki bir bekçi vardır. Onun için dikkatli olmalıyız."

Kat, başıyla onaylayarak, el fenerini yakmadı. Kalenin bir üst katına çıkan bir rampayı aydınlatmak için yeteri kadar ışık pencerelerden sızıyordu.

Vigor yukarıya doğru önden yürüdü. "Papanın özel odaları, Melekler Kulesi'ndedir. Odalar, her zaman sarayın en iyi korunan yeriydi. Eğer bir şey saklandıysa, belki de yolumuzu oraya çevirmeliyiz."

Kat bir pusula çıkardı ve önünde tuttu. Bir mıknatıslı işaret çubuğu, onları İskender'in mezarına götürmüştü. Burada da yapabilirdi.

Birkaç oda ve holden geçtiler. Ayak sesleri kemerli alanlarda yankılanıyordu. Kat, gerçek güvenliğin niçin olmadığını şimdi anlıyordu. Burası taştan bir mezardı. Neredeyse tüm süs ve eşyalardan yoksundu. Bir zamanlar sarayı süslemiş olan zenginlikten hiçbir kanıt kalmamıştı. Kadifelerin ve kürklerin bolluğunu, zengin duvar halılarını, savurgan şölenleri, altın ve gümüş yaldızları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Taş ve kereste çatı kirişlerinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Vigor, "Papalar gittikten sonra," diye fısıldadı, "burası bakımsız kaldı. Fransız devrimi sırasında talan edilmiş, sonunda Napolyon'un askerlerine garnizon ve baraka görevi yapmıştı. Büyük bölümü badana edilmiş ve yıkılmıştı. Özgün freskler hâlâ papalık dairesi gibi birkaç bölgede kalmış."

Kat yürürken, orada garip bir biçimlendirme hissetti: aniden sona eren koridorlar, acayip küçük odalar, kapıları olmayan katlara inen merdivenler. Bazıları yarım ya da bir metre, diğerleri beş altı metre kalınlığında duvarlar. Saray gerçek bir kaleydi, ama Kat gizli bölgelerin, geçitlerin ve odaların varlığını hissediyordu. Bunlar ortaçağ kalelerinde çok görülürdü.

Vigor'un hazine olarak belirttiği bir odaya girdiklerinde bu doğrulandı. Adam dört yer gösterdi. "Altınlarını zeminin altına gömerlerdi. Yeraltı odalarında. Her zaman, henüz keşfedilmemiş bu tip kasaların bulunduğu söylentisi vardı.

Diğer odalara geçtiler: geniş bir elbise dolabı, eski bir kitaplık, kare duvarları ortadaki bir ocağın üstündeki sekiz köşeli bir bacaya doğru daralan boş bir mutfak.

Sonunda Melekler Kulesi'ne geldiler.

Kat'ın pusulası hiç oynamamıştı, ama kadın artık dikkatini daha fazla veriyordu. Endişesi artmaktaydı. Ya girişi bulamazlarsa? Ya başaramazsa? Bir kez daha. Pusulayı tutan eli titremeye başladı. Önce Monk ve Rachel ile olan başarısızlığı...

Ve şimdi de bu.

Pusulasını daha sıkı tuttu ve iradesiyle, elinin oynamamasını sağladı. Vigor'la birlikte bunu çözeceklerdi. Çözmeliydiler. Ya da diğerlerinin yaptığı özveriler boşa gidecekti.

Karar verdikten sonra, papalık dairesinin bir katından ötekine geçti. Bakıcı görünürde olmadığından, araştırmalarını aydınlatması için küçük bir el fenerini yakmaya cesaret etti.

Vigor bir odanın girişinde, "Papanın oturma odası," dedi.

Kat, pusulasını inceleyerek oda boyunca dolaştı. Buradaki duvarları, soyulmakta olan boyalar ve bir köşedeki geniş bir şömine süslüyordu. Kalın duvarlardan gök gürültüsü yankılandı.

Geçişleri bitince kadın başını salladı.

Hiçbir şey yoktu.

İlerlediler. Daha sonra en gösterişli odalardan biri geldi: Erkek geyiğin odası. Freskler, şahinle yapılan avlardan kuş avlarına, hoplayıp zıplağın odası.

yan köpeklere, hatta dikdörtgen biçiminde bir balık yetiştirme havuzuna kadar, ayrıntılı av sahnelerini gösteriyordu.

Vigor, "*Bir piscarium*," *dedi.* "Yine balık."

Kat, balığın kendi arayışlarındaki önemini hatırlayarak, başıyla onayladı, Bu odayı daha da dikkatli bir şekilde araştırdı. Pusulası kımıldamamakta ısrar ediyordu. Hiçbir ipucu bulamayınca, ilerlemesi için Vigor'a işaret eti.

Bir kat daha tırmandılar.

Vigor artık hayal kırıklığına uğramış ve endişeli bir sesle, "Papanın yatak odası," dedi. "Bu dairedeki son oda."

Kat odaya girdi. Eşya yoktu. Duvarları parlak bir maviye boyanmıştı.

"Lapis Lazuli," dedi Vigor. "Parlaklığıyla ünlüdür."

Zengin süsler, her boy ve biçimde kuş kafeslerinin olduğu bir ormanın gece görüntüsünün resimleriydi. Dalların arasında birkaç sincap dolaşıyordu.

Kat, odayı bir uçtan diğer uca kadar araştırdı.

Hâlâ bir şey yoktu.

Pusulasını indirdi. Dönüp baktığında, Vigor'un gözlerinden, onun da aynı şekilde düşündüğünü okudu. Başaramamışlardı.

03:36
Lozan, İsviçre

Gray'ı taş bir hücreye attılar. Kurşun geçirmeyen, üç santim kalınlığında Lexan camla kapatılmıştı. Kapı çarpılarak kapatıldı. İki hücre geride Rachel'i görmüştü...büyükannesiyle birlikteydi.

Hiçbir anlam veremedi.

Raoul adamlarıyla kükrer gibi konuştu ve elinde altın anahtarla uzaklaştı.

Seichan kapıda durmuş, ona gülümsüyordu. Gray, elleri plastik iplerle arkasından bağlı olduğundan, tüm gövdesiyle kendini ona doğru fırlatınca, cam duvara çarptı.

"Seni lanet olası kaltak!"

Kadın yalnızca gülümsedi, parmak uçlarını öptü ve cama bastırdı. "Hoşça kal aşk çocuğu. Buraya kadar getirdiğin için teşekkürler."

Gray, içinden küfredip, hesap yaparak, arkasını döndü. Raoul çantasını almış, adamlarından birine vermişti. Üstü aranmış, silahları omzundan ve ayak bileğindeki kılıflarından alınmıştı.

Rachel'in hücresinin yakınlarından konuşmalar duydu. Bir kapı açıldı. Raoul nöbetçilerden birine bağırdı. "Bayan Camilla'yı yukarıya kamyonlara götürün. Tüm adamlar hazır olsun. Birkaç dakika içinde havalanına doğru yola çıkacağız."

"*Ciao*, Rachel, *my bambina*."

Büyükannesine yanıt gelmedi. Neler oluyordu?

Ayak sesleri uzaklaştı.

Gray diğer kapının yanında birinin varlığını hâlâ hissediyordu.

Raoul'un sesi yine duyuldu. "Eğer biraz daha zamanım olsaydı," diye fısıldadı buz gibi bir sesle. "Ama emir emirdir. Her şey Avignon'da bitecek. İmparator benimle birlikte buraya dönecek. Sana ilk kez sahip olurken izlemek istiyor. Ondan sonra, yalnız ikimiz olacağız...yaşamının sonuna kadar."

"Git kendini becer..."diye tersledi Rachel onu.

"Kesinlikle doğru." Raoul güldü. "Sana çığlık atmayı ve amirine doğru dürüst zevk vermeyi öğreteceğim. Ve her istediğimi yapmazsan, Alberto'nun Konsey için beynini ameliyat ettiği ilk kaltak olmayacaksın. Seni becermek için beynine ihtiyacım yok."

Nöbetçiye son bir emir verdikten sonra çekip gitti. "Burada nöbet tut. Amerikalı için hazır olduğumda, sana telsiz ile haber vereceğim. Buradan gitmeden önce biraz eğleneceğiz."

Gray, Raoul'un ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi.

Daha fazla beklemedi. Çizmesinin burnuyla karşıdaki taş duvarı hızla tekmeledi. Topuktan sekiz santim uzunluğunda bir bıçak çıktı. Çömeldi ve bileklerini bağlayan ipleri kesti. Hızlı hareket ediyordu. Zamanlama her şeydi.

Elini pantolonunun önüne uzattı. O kendini cam duvara vurduğunda Seichan ince bir teneke kutuyu kemerinden içeri atmıştı. Kadının sol eli bir hava deliğinden geçerken, öteki eli sahte veda öpücüğüyle dikkatleri dağıtmıştı.

Gray tenekeyi çıkardı, kapıya gitti ve içindekini menteşelere püskürttü. Çelik kilitler erimeye başladı. Guild'in hakkını teslim etmeliydi. Çok iyi oyuncakları vardı. Gray üstleriyle bağlantı kuramazken, hiçbir şey Seichan'ın kendi üstlerinden aygıt ayarlamasını engelleyememişti.

Gray bir tam dakika bekledi, sonra koridorda birkaç adım ilerde duran nöbetçiye seslendi.

"Hey! Sen! Burada bir gariplik var."

Ayak sesleri yaklaştı.

Gray kapıdan geri çekildi.

Nöbetçi ileriye doğru geldi.

Gray, kapının yanından sızan dumanı gösterdi. Bu lanet şey de neyin nesi?" diye bağırdı. "Siz pislikler beni gazla zehirlemeye mi çalışıyorsunuz?"

Nöbetçi alnını kırıştırarak kapıya daha yaklaştı.

Bu kadarı yeterdi.

Gray ileri fırladı, menteşeleri kırarak kapıya çarptı. Sert cam tabakası nöbetçiye çarptı. Adam karşı duvara çarparken, kafasını sertçe vurdu. Yere düşerken, tabancasını çıkarmaya çalıştı.

Gray kapıyı itti ve dönerek dışarı fırladı. Çizme topuğundaki bıçağı adamın gırtlağına soktu ve sonra boynunun büyük bölümü ile birlikte dışarı çekti.

Eğildi, kılıfından çıkardığı nöbetçinin tabancasını ve bir deste de anahtarı aldı. Rachel'in hücresine koştu.

O zaten ayağa kalkmış ve kapıya gelmişti. "Gray...!"

Adam anahtarı kapıya soktu. "Fazla zamanımız yok."

Kapıyı çekerek açtı - ve genç kadın kollarının arasındaydı. Nefesi adamın boynunda, dudakları kulağında, ona sımsıkı sarıldı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

"Aslında Seichan'a teşekkür et," dedi adam. Hareket etmesi gerekmesine rağmen, kızın ihtiyaç duyduğunu hissederek, biraz daha sarıldı.

Belki kendisine de gerekiyordu bu.

Ama sonunda ayrıldılar. Gray tabancasını koridorun sonuna doğru tuttu. Saatine baktı. İki dakika.

03:42

Seichan ana kaleye çıkan merdivenlerin ayağında duruyordu. Tek kaçış yolunun ön kapıdan olduğunu biliyordu. Kalenin altında, patlamayı önleyen çelik kapılar, arka çıkışı engelliyordu.

İyice aydınlanmış avluda, beş ciplik yük kamyonu doldurulmaktaydı. Adamlar haykırarak emirler veriyorlardı. Kamyonların arkalarına sandıklar yükleniyor, köpekler kafeslerde havlıyordu.

Seichan kalabalığın arasındaki bir adamı izleyerek, gözünün ucuyla

tüm bunları inceledi, Azami kargaşa gerekecekti. Zaten sondaki Mercedes cipin anahtarlarını yürütmüştü. Gümüş bir anahtardı bu. En sevdiği renk.

Arkasında bir kapı açıldı. Yanında yaşlı bir kadınla Raoul dışarı çıktı.

"Seni havaalanına kadar götüreceğiz. Bir uçak seni Roma'ya geri götürecek."

"Torunum..."

"Ona bakılacak. Söz veriyorum." Bu sonuncuyu buz gibi bir gülümseme ile söyledi.

Raoul, Seichan'ı gördü. "Guild'in hizmetlerine daha fazla gerek duyacağımızı sanmıyorum."

Seichan omuz silkti. "O halde ben de sizinle çıkar yoluma giderim." Gümüş cipi işaret etti.

Raoul, yaşlı kadının merdivenlerden inmesine yardım etti ve Dr. Alberto Menardi'nin beklediği birinci araca doğru yürüdü. Seichan hedefini izlemeyi sürdürdü. O sırada avlunun duvarlarının birinin yanındaki hareket dikkatini çekti.

Bir kapı açıldı. Gray'ı gördü. Elinde bir tabanca vardı. İyi.

Avlunun karşısında, Raoul bir telsizi ağzına götürdü. Herhalde hücrelerin bulunduğu yeri arıyordu. Kadın artık bekleyemezdi. İzlediği adam Raoul'a umduğu kadar yakın değildi - ama yine de her şeyin en yoğun olduğu yerdeydi.

Gözlerini, Gray'ın çantasını bir omzunda taşıyan askere dikti. Ayak hizmeti yapan askerlerdeki para hırsını her zaman kolayca görebilirdiniz. Adam ganimetini gözünün önünden ayırmıyordu. Çanta silah ve pahalı elektronik gereçlerle doluydu.

Askerin şanssızlığı, çantanın alt astarına dikilmiş çeyrek kilo C4 vardı. Seichan, cebindeki vericiye basarak ön merdivenlerin parmaklığının üzerinde atladı.

Patlama kamyonun orta bölümünü dağıttı.

İnsanlar ve vücut parçaları karanlık gökyüzüne dağıldı. Arabaların ikisinin benzin depoları ateş aldı. Göğe doğru bir alev topu yükseldi. Uçuşan yıkıntılar avlunun her yanına serpildi.

Seichan hızla harekete geçti. Gray'a el sallayarak, tabancasıyla gümüş cipi gösterdi. Ön camı çatlamıştı ama onun dışında sağlamdı. Gray ile kadın dışarı fırladılar. Üçü araçta buluştu.

Bir çift asker onları durdurmaya çalıştı. Gray birini, Seichan ötekini hakladı. Cipe ulaştılar.

Bir motor sesi, kadının gözünü kale kapısına çekti. Baştaki kamyon ileri fırlamıştı. Raoul kaçıyordu. Üstlerine tüfek ateşi yağarken, askerler ikinci kamyona doluşuyordu. Motoru çalışır durumdaydı.

Raoul baştaki kamyonun tepe deliğinden dışarı fırladı ve onlara doğru döndü. Elindeki kocaman at tüfeğini havaya kaldırdı.

Seichan kendini yere atarken, "Yatın!" diye bağırdı.

Tüfek top gibi ses çıkarıyordu. Ön camın kırıldığını ve arka pencerenin patladığını duydu. İri kurşun doğru arabanın içinden geçmişti. Kadın, kamyonu kendisi ve Raoul'un arasında tutarak, gözlerinin önünde, arkaya doğru yuvarlandı.

Diğer yandan tüfekler ateş ediyordu. Daha iyi ateş etmek için yüzüstü yatan Gray, kamyon çıkışa doğru geri geri giderken, Raoul'a ateş etti. İkinci kamyon diğerini izledi.

Raoul, düşman ateşinden korkmadan, ateş etmeyi sürdürüyordu.

Cipin ön parmaklıklarına bir kurşun isabet etti.

Lanet olsun.

Piç kamyonlarını hedef almıştı.

Ön far patladı. Seichan bulunduğu yerden, yağın motor bölümünden dere gibi akıp, taşların üstünde havuz yapışını izledi.

Gray'ın tabancasının sürgüsünün açıldığını duydu. Kurşunları bitmişti.

Seichan ona katılmak için yengeç gibi süründü, ama çok geç kalmıştı.

Bir kamyon, sonra biri daha kapıdan fırlayıp gitti. Raoul'un kahkahaları onlara ulaştı.

Yukarıdan inen kapı son aracın ardından aşağı indi; dişleri taştaki deliklere girip sımsıkı kapandı.

Bir sürüklenme sesi kulaklarındaki yankıyı deldi.

Kalkıp çömeldi. Çelik panjurlar kaledeki tüm pencerelerin ve kapıların üzerine indi. Modern güçlendirme. Konsey güvenliği ciddiye alıyordu. Avluda kapana kısılmışlardı.

Yeni bir ses duyuldu.

Bir dizi ağır mandalın açılan kilitlerinin sesi.

Seichan, Gray ve Rachel ile birlikte döndü. Kaçan piçin kahkahalarının nedenini şimdi anlıyordu.

Yirmi kafeslik dizinin kapıları motorlu tekerlekler üzerinde yükselerek açıldı.

Kas, deri ve dişten oluşan canavarlar, gök gürültüsü ve kanla çıldırmış gibi hırlayarak, ağızlarından köpükler çıkarak, avlarına doğru yürüdüler.

Dik göğüslü her Pittbul, ikiyüzer kiloluk ağırlığıyla çoğu insan ağırlığının iki katı geliyordu.

Ve biraz önce akşam yemeği zili çalmıştı.

03:48
Avignon, Fransa

Kat, yenilgiyi kabul etmeye yanaşmıyordu. Umutsuzluğu bir kenara bırakmış, Melekler Kulesi'nin tepesindeki mavi yatak odasında dolaşıyordu. "Biz bu işe yanlış yönden bakıyoruz," dedi.

Onun aksine, Vigor odanın ortasında kalakalmıştı. Gözleri başka yerde, hesap yapıyordu. Yoksa yeğeni için mi endişeleniyordu? Önlerindeki göreve ne kadar odaklanmıştı?

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı adam.

"Belki de mıknatıslı bir işaret yoktur." Kadın onun dikkatini çekip, kendisiyle meşgul etmeye çalışarak, pusulayı havaya kaldırdı.

"Peki sonra?"

"Daha önce ne konuşmuştuk? Bu kasabanın Gotik tarihi ve bu yerle ilgili?"

Vigor başıyla onayladı. "Yapılırken içine koyulan bir şey. Ama mıknatıslı işaretçi olmadan, nasıl bulacağız onu? Bu saray çok büyük. Ve bakımsız durumunu da göz önüne alınca, ipucu yok edilmiş ya da alınmış olabilir."

"Buna inanmıyorsun," dedi Kat daha sertçe. "Bu gizli simyacılar topluluğu onu korumanın bir yolunu bulmuş olmalı."

"Yine de, biz nasıl bulacağız?" diye sordu Vigor.

Yakınlardaki bir pencerede şimşek çaktı. Kulenin altındaki bahçeleri ve tepenin altında yayılmış kenti aydınlattı. Karanlık nehir aşağıda yılan gibiydi. Yağmur daha hızlı yağmaya başlamıştı. Bir şimşek daha kara bulutların karnında çaktı.

Kat görüntüyü izledi ve ani bir içgüdüyle beliren inanışla, yavaşça Vigor'a doğru döndü.Artık gerekmediğini bilerek, pusulayı cebine koydu.

"*Mıknatıs gücü* Aziz Peter'in mezarını açtı," dedi, ona doğru giderek. "Ve bizi İskender'in mezarına da mıknatıs gücü götürdü. Ama oraya vardığımızda, piramiti ateşleyen *elektrik* oldu. Aynısı bizi de buradaki hazineye götürebilir." Bir elini göz kamaştıran fırtınaya doğru salladı. "Şimşek. Saray, en büyük tepe olan, *Rocher des Doms*'ın, yani Kaya Kubbe'nin üstüne kurulmuştu."

"Şimşekleri çekiyordu. Karanlığı aydınlatan bir ışık parlaması."

"Gözümüzden kaçan bir ışık resmi oldu mu?"

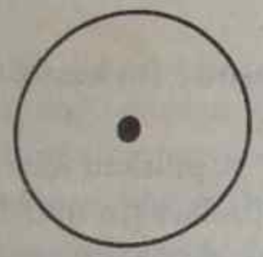
"Hatırlamıyorum." Vigor çenesini ovuşturdu. "Ama sanırım anlamlı bir noktaya dokundun. Işık bilginin simgesidir. Aydınlanma. Her yerde akan güç ve bu eski bilgi kurnasına ulaşmak, Yaratılış'ta sözü edilen, başlangıçta var olan ışığı aramak, Gnostik inancın birinci amacıydı."

Vigor parmak uçlarıyla saydı. "Elektrik, şimşek, ışık, bilgi, güç. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Ve bunun bir yerde, sarayın tasarımının içine inşa edilmiş bir simgesi var."

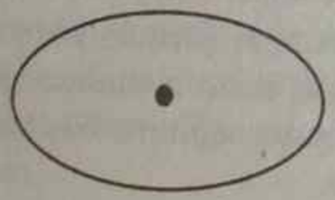
Kat anlayamayarak başını salladı.

Vigor birden dikildi. "Ne?" Kadın ona yaklaştı.

Vigor hemen diz çöktü ve tozların üstüne çizdi. "İskender'in mezarı Mısır'daydı. Bunu ileriye doğru, bir bilmeceden diğerine taşımayı unutmamalıyız. Işığın Mısırlılara göre simgesi ortasında bir nokta olan dairedir. Güneşi temsil eder.

Ama bazen yassılıp boval şeklini alarak bir göz olur. Yalnız güneş ve ışığı değil, bilgiyi de temsil eder. İçgüdünün yanan gözü. Masonik ve Tapınak ikografisinin *her şeyi gören gözü.*

Kat resme bakarak kaşlarını çattı. Hiç böyle işaretler görmemişti. "Tamam, ama bunu nerede arayacağız?"

"Bu bulunmayacak—*yapılacak*," dedi Vigor, ayağa kalkarak. "Daha önce neden düşünmedim bunu? Gotik mimarinin bir özelliği ışık ve gölgenin yaramaz oyunudur. Tapınak mimarları bu oyunun ustalarıydılar."

"Ama biz nereye--?"

Kapıya doğru yürümeye başlamış olan Vigor, onun sözünü kesti. "Aşağıya birinci kata gitmeliyiz. Işıktan bir dairenin içindeki alevli bir göz

yapma gücünü zaten görmüş olduğumuz yere."

Kat Vigor'u izledi. Hiç böyle bir resim hatırlamıyordu. Merdivenlerden hızla indiler ve Melekler Kulesi'nden çıktılar. Vigor önden giderek bir şölen salonundan geçti ve daha önce araştırdıkları bir odaya girdi.

Kadın şaşırarak, "Mutfak mı?" diye sordu.

Kat yeniden kare duvarlar, ortadaki yüksek ocak ve tepede sekiz köşeli bacaya baktı. Anlamıyordu ve söylenmeye başladı.

Vigor elini uzattı ve onun el fenerinin üstüne kapattı. "Bekle."

Dışarda parlak bir şimşek çaktı. Ateş çukurunun üzerinde, kusursuz bir ovali aydınlatmaya yetecek kadar ışık, bacadan aşağı indi. Gümüş ışık titreşti sonra karardı.

"Yukarıda neyse, aşağıda da aynıdır," dedi Vigor alçak sesle. "Büyük olasılıkla, öğle güneşi tam tepedeyken ya da kesin bir açıda dururken etki daha belirgindir."

Kat, ocağın parlak alevlerle yandığını gözünün önüne getirdi. Güneş ışığından bir dairenin içinde bir ateş. "Ama buranın doğru yer olduğundan nasıl emin olabiliriz?" diye sordu ocağın çevresinde dönerek.

Adam kaşlarını çattı. "Ben de tümüyle emin *değilim*, ama İskender'in mezarı, üstünde alev yanan bir deniz fenerinin altındaydı. Ve hem deniz feneri hem de bir mutfağın yararlılıklarını göz önüne alırsak, iyi bir iş için hizmet veren bir yerin altına bir şey gömmek anlamlı olabilir. Kuşaklar boyunca yararlılığından ötürü korunur."

İkna olmayan Kat eğildi ve ortadaki ocağı incelemek için altına bir bıçak soktu. Ateş çukurunun kenarındaki taşı kazarak, altından turuncu renkli bir taş çıkardı. "Bu hematit ya da mıknatıs taşı değil." Eğer taş bunlardan biri olsaydı kadın inanacaktı. "Yalnızca alüminyum hidroksit cevheri olan bir boksit. İyi bir ısı iletkeni. Bir şöminede bulunması mantıklı. Alışılmadık bir şey değil."

Vigor'a baktı. Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ne?"

"Yanından geçip gittim," dedi Vigor, onun yanına gelerek. "Başka bir taşın yolu göstereceğini düşünmeliydim. Önce hematit, sonra mıknatıs taşı, şimdi de boksit."

Kat'ın aklı karışmıştı.

"Boksit bu bölgeden çıkarılır. Aslında, adını, şatosu buradan yalnızca birbuçuk kilometre uzakta olan Baux Lordları'ndan alır. Şato bir boksit tepesinin üzerinde kuruludur. Taş onları işaret ediyor."

"Yani?'

"Baux Lordları'nın yeni komşuları olan Fransız papalarıyla zor bir ilişkileri vardı; ama onlar en çok, şiddetle sahip olduklarını iddia ettikleri bir hakla bilinirler. Onlar İncil'den ünlü bir kişinin soyundan geldiklerini iddia ediyorlardı."

"Kim?" diye sordu Kat.

"Balthazar. Bilge Adamlar'dan biri."

Kat'ın gözleri büyüdü. Yeniden ocağa doğru döndü. "Açıklığı, Bilgeler'in soyundan gelenlerden çaldıkları taşlarla mühürlediler."

"Hâlâ doğru noktayı bulduğumuzdan kuşku duyuyor musun?' diye sordu Vigor.

Kat başını salladı. "Ama nasıl açacağız? Ben bir anahtar deliği görmüyorum."

"Sen zaten söyledin. Elektrik."

Sanki bu noktayı vurgular gibi, kalın duvarlardan içeri tüm şiddetiyle gök gürültüsü geldi.

Kat sırtından çantasını çıkardı. Denemeye değerdi. "Bizde o eski zaman pillerinden yok."

Daha büyük bir el feneri çıkardı. "Ama bende birkaç modern Duracell Bakıruçlu pil var."

El fenerini açtı ve bıçağının ucunu kullanarak, artı ve eksi telleri gevşetti. Güç kesilince, ikisini birbirine bağladı ve aygıtı havaya kaldırdı.

"Geriye çekilsen iyi olur," diye uyardı Kat.

Uzanarak, el fenerinin tellerini zayıf bir iletken olan boksit taşına dokundurdu. El fenerinin düğmesine bastı.

Bir elektrik arkı taşa battı. Sanki büyük bir davula vurulmuş gibi derin bir bas ses geldi.

Ses azalırken, Kat hızla geri çekildi. Duvarın yanındaki Vigor'a katıldı.

Taş ocağın kenarlarında, ateşli bir parlaklık, tüm ateş çukurunu çizerek yayıldı.

Kat, "Sanırım blokları, erimiş m-halindeki camla yapıştırmışlar," diye mırıldandı.

"Eski Mısırlı inşaatçıların Pharos Deniz Feneri'nin taşlarını yapıştırmak için erimiş kurşun kullandıkları gibi."

"Ve şimdi de elektrik, camın içinde depolanmış olan gücü salıveriyor."

Başka kıvılcımlar tüm taşların çevresinde dolaştı. Giderek daha fazla parlayıp, kadının retinasında zigzaglı şekiller çizdi. Sıcaklık kendilerine doğru gelmeye başladı.

Kat ellerini gözlerine siper etti. Ama etki çok sürmedi. Parlaklık sönerken, boksit taşından bloklar birbirinden ayrılıp düşmeye, ocağın altındaki gizli çukurun içine yuvarlanmaya başladı.

Kat, taşın taş üzerine düşerken çıkardığı sesi duydu. Taşlar daha derinlere yuvarlanırken, tangırtılar devam ediyordu. Merakını artık yenemeyerek ilerledi ve el fenerini yaktı. Ocağın kenarları, şimdi aşağı inen karanlık merdivenleri aydınlatıyordu.

Vigor'a doğru döndü. "Başardık."

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi adam.

03:52
Lozan, İsviçre

Kalenin birbuçuk kilometre uzağında, Raoul cep telefonunu kulağından indirdi ve kamyonundan uzaklaştı. Öfke görüşünü engelliyordu. Başındaki bir yaradan kan damlıyordu. Asyalı kaltak ona ihanet etmişti. Ama tatmin olacaktı. Köpekleri onları kısa sürede hallederdi.

Ve yapmazlarsa...

İkinci kamyona doğru yürüdü. İki adamı işaret etti. "Sen ve sen. Şatoya dönün. Yürüyerek. Yukardan inen parmaklığın önünde nöbet tutun. Hareket eden herkesi vurun. Kimse o avluyu sağ terk etmeyecek."

İkili kamyonu terk ederek, hızla kaleye doğru koşmaya başladı.

Raoul ilk kamyona döndü.

Alberto onu bekliyordu. Raoul, yolcu koltuğuna otururken, "İmparator ne dedi?" diye sordu.

Raoul telefonu cebine koydu. Guild'in ihaneti, Raoul'u olduğu kadar, lideri de şaşırtmıştı. Ama Raoul, kaltağı ölüme terk edip yalan söyleyerek, kendi ihanetini İskenderiye'de bırakmıştı. Bir şeyler beklemiş olması gerekirdi. Bir yumruğunu dizine vurdu. Kadın Amerikalıyı ona verdiğinde, önlem almaktan vazgeçmişti.

Aptal.

Ama olaylar düzeltilecekti.

Avignon'da.

Raoul, Alberto'yu yanıtladı, "İmparator daha fazla adamla birlikte, bizimle Fransa'da buluşacak. Tasarlandığı gibi devam edeceğiz."

"Ya diğerleri?" Alberto şatoya doğru baktı.

"Artık önemli değiller. Bizi durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Raoul ilerlemesi için şoföre işaret etti. Kamyon Yverdon havaalanına doğru yola çıktı. Burada kaybettikleri için başını salladı. Adamlar değil. Kaltak. Rachel Verona. Onun için öyle kanlı planları vardı ki...

Ama en azından kıza bir ayrılık armağanı bırakmıştı.

03:55

Rachel, ana kalenin merdivenlerinde, arkaları kapıların üzerindeki metal panjurlara dönük, Gray ve Seichan'la duruyordu. Yavaş yürüyerek, köpek sürüsünden uzaklaşıp, biraz daha güvenli bu yere gelmişlerdi.

Hâlâ tek bir tabancaları vardı. Altı da kurşun.

Gray avludaki ateşli katliamın arasından bir silah daha bulmaya yeltenmişti, ama tüm bulabildiği, zarar görmüş iki tüfekti. Gray, Seichan'ın silahını taşıyordu. Kadın, Gray'ın onun arkasını koruyacağına güvenerek, tüm dikkatini GPS aygıtına vermişti.

Ne yapıyordu?

Rachel kadından bir adım uzakta, Gray'ın yanında duruyordu. Bir eliyle onun gömleğinin eteğinden tutmuştu. Ne zaman yakaladığının farkında değildi, ama bırakmıyordu. Onu ayakta tutan bir tek buydu.

Köpeklerden biri sessizce merdivenlerden indi. Ölü askerlerden birini kolundan sürüklüyordu. Canavarlardan yirmisi, cesetleri parçalayarak, hırlayıp birbirlerine tükürerek, avluda dolaşmaktaydı. Birkaç kavga çıktı aralarında, vahşi, şimşek hızında kavgalardı bunlar.

Dikkatlerinin kendi üzerlerine dönmesi çok sürmeyecekti.

Her ses canavarları çekiyordu. İnleyen yaralılar ilk önce öldüler. Hepsi, ilk kurşun sıkıldığında tüm sürünün üstlerine geleceğini biliyorlardı.

Altı kurşun. Yirmi köpek.

Yan tarafta bir hareket...

Yağlı dumanın içinden, ayaklarının üzerinde sallanan ince bir şekil enkazın arasından ayağa kalktı. Bir rüzgâr dumanı dağıttı ve Rachel bacaklarının üzerinde titreyerek duran şekli tanıdı.

"*Nonna...*" diye fısıldadı. Yaşlı kadının başının sol tarafındaki saçlar kandan yapışmıştı.

Rachel, büyükannesinin Raoul ile birlikte kaçtığını düşünmüştü.

Patlama onu yere mi yıkmıştı?

Ama Rachel yanlış düşünmüştü. Raoul tabancayla başına vurup, kadını işe yaramayan bir yük gibi başından atmıştı.

Yaşlı kadından bir inilti yükseldi. Bir elini başının yanına götürdü. Zorla çıkan zayıf bir sesle, "Baba!" diye seslendi.

"Baba..." Sesinde başındakinden başka bir acı vardı.

Ama o acıyı duyan bir tek Rachel değildi.

Birkaç metre ötede, alevli bir lastiğin arkasından, zayıf ağlamanın çektiği karanlık bir şekil, dumanların içinden sinsice yürüdü.

Rachel, Gray'ın elini bıraktı ve sendeleyerek bir adım attı.

Gray, onu bir eliyle durdurarak, "Görüyorum," dedi.

Tabancayı kaldırdı, nişan aldı ve tetiği çekti. Sessiz avluda silah sesi patlama gibiydi, ama köpek devrilip yuvarlanırken, hedeften çıkan ciyaklama daha yüksekti. Ulumalar yükseliyordu. Acısına saldırarak, yaralı bacağını dişledi. Diğer köpekler onun üstüne saldırdılar. Kan onları çekmişti. Yaralı bir ceylanın üzerindeki aslanlar.

Rachel'in, canavarın ürküttüğü büyükannesi, ağzı bir şaşkınlık sesiyle açılarak, arkaüstü düşmüştü.

Rachel, "Ona gitmeliyim," diye fısıldadı. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. İhanetine rağmen, kalbinde *nonna*sının hâlâ bir yeri vardı. Böyle ölmeyi hak etmiyordu.

"Seninle gideceğim," dedi Gray.

"O öldü zaten," dedi Seichan, içini çekip GPS aygıtını indirerek. Ama tek silaha yakın kalarak, onlarla birlikte merdivenlerden indi.

Birbirlerine çok yakın durarak avlunun kıyısına gittiler. Alevli yağlardan oluşan havuzlar yolu aydınlatıyordu.

Rachel koşmak istiyordu, ama başsız bir cesedin üstüne çökmüş, dişlerini sıkmış, ensesindeki tüyler dikilmiş, avını koruyan kahverengi çizgili bir canavar gözlerini onlara dikmişti.

Gray silahını onun üstüne doğrultmuştu.

Büyükannesi hızla, yaralı kardeşleri için kavga eden üçlüden kaçmaya başlamıştı. Köpekler birbirlerini öyle parçalıyorlardı ki, Gray'ın vurduğu canavarın hangisi olduğu anlaşılmıyordu. İki yanından gelen diğer iki canavar, kadının hareketini fark etmişti.

Yetişemeyeceklerdi.

İki silah sesi duyuldu ve bir canavar daha yüzüstü kayarak düştü. Diğer kurşun ikinci köpeği ancak sıyırmıştı. Yara, kana karşı şehvetini daha da artırmıştı. Yere düşen kadına saldırdı.

Rachel ileriye doğru koştu.

Gray'ın kurşunları başka köpekleri de çekmişti. Ama bir kere başladık-

tan sonra seçme şansı yoktu. Koşarken ateş edip, sonuncusu en fazla bir metre uzaktaki iki köpeği daha yere düşürdü.

Rachel büyükannesine ulaşamadan, köpek saldırdı. Büyükannesinin kendini korumak için kaldırdığı kolundan yakaladı. Dişleri ince kemikten ve buruşuk tenden geçti ve yaşlı kadını yere düşürdü.

Hiçbir ses çıkmadı.

Köpek boğazına saldırarak, kadının üstüne çıktı.

Gray, Rachel'i neredeyse sağır ederek, kulağının yanından ateş etti. Darbe, canavarı yaşlı kadının göğsünün üstünden yere düşürdü. Köpeğin gövdesi kıvrılıp büküldü, başından vurulmuştu...son kurşunlarıydı bu.

Gray'ın tabancasının sürgüsü açıldı.

Rachel büyükannesine doğru uzanarak, dizlerinin üstüne düştü. Kadının kopan kolundan kan fışkırıyordu. Onun vücudunu kucağına aldı.

Gray da onunla birlikte yere çökmüştü. Seichan da görüntülerini azaltarak yanlarına çömeldi.

Çevrelerinde köpekler birbirleriyle savaşıyordu ve kurşunları kalmamıştı.

Büyükannesi kıza baktı ve zayıf bir sesle İtalyanca konuştu, gözleri buğulanmıştı. "Anne...üzgünüm...bana sarıl..."

Bir tüfek sesi ve kollarındaki büyükannesi sarsıldı, göğsünden vurulmuştu. Rachel, kendi kolunun altında, ateşten bir sıyrık yapan kurşunun çıkışını hissetti.

Başını kaldırıp baktı

Otuz metre uzakta, silahlı iki adam demir parmaklıklı kapının yanında duruyordu.

Yeni patlama birkaç köpeği kaçırdı.

Gray, bu yeni olayın kale duvarına çekilebilmeleri için dikkatleri dağıtmasından yararlandı. Rachel, büyükannesini de bırakmayıp, sürükleyerek onu izledi.

Gray, "Bırak onu," diye zorladı.

Rachel aldırmadı ona; gözlerinden yaşlar boşanıyordu, öfkeliydi. Bir tüfek patlaması daha duyuldu ve kurşun birkaç adım ötedeki taştan sekti. Seichan eğildi ve büyükannesini taşımak için kıza yardım etti. Birlikte çalışarak, hızla geriye çekildiler.

Kapıda iki köpek, silahlı adamlara saldırıp, onların nişan almalarını engelliyordu. Ama bu uzun sürmezdi.

Biraz daha korunabilecekleri kale duvarına ulaşınca, Rachel büyükannesinin cesedinin üzerine kapaklandı. Hâlâ kapının görüş alanındaydılar....ama tüm avlu göz önündeydi. Köpeklerden biri demir kapıdan ayrıldı. Bir başka kurşun tepelerindeki pencerenin demir panjuruna çarptı.

Büyükannesinin üzerine eğilmiş olan Rachel, sonunda hâlâ *nonna*sının omzunda duran, yaşlı kadının her zamanki demirbaşı çantayı çıkardı. Çantanın ağzını açtı, elini içine soktu ve soğuk çeliğin kabzasını hissetti.

Büyükannesinin mirasını dışarı çıkardı.

Nazi P-08 Luger.

"Gracie, nonna."

Rachel kapıya nişan aldı. Duruşunu saptadı ve kızgınlığının elini yönlendirmesine izin verdi.

Tetiği çekti...silahın geri tepmesini izledi ve bir kez daha ateş etti.

İki adam da yere düştü.

Kızın görüş açısı genişledi-dumanın içinden fırlayan, ağzından salyalar akıp hırlayarak doğrudan boğazına saldıran canavarı durdurmak için artık çok geçti.

04:00

Gray, koluyla Rachel'e vurup iterek, yere düşürdü. Canavarın karşısına geçti ve diğer kolunu kaldırdı. Elinde minik gümüş bir teneke kutu tutuyordu.

"Kötü köpek..."

Tenekenin içindekileri doğrudan canavarın gözüne ve burnuna fışkırttı.

Saldıran köpeğin ağırlığı, onu yere düşürdü.

Canavar -kan arzusundan değil, yakıcı acıdan ötürü uludu. Gray'ın üzerinden yere düştü ve gözlerini patileriyle ovuşturarak, yerlerde süründü, yüzünü taşlara sürttü.

Ama göz çukurları artık boştu. Asit yemişti onları.

İki kez daha inleyerek yerde yuvarlandı.

Gray biraz huzursuzluk duyuyordu. Köpekler işkence ile bu vahşi duruma getirilmişlerdi. Bu onların kusuru değildi. Yine de, belki her tür ölüm, Raoul'un elinin altında olmaktan iyiydi.

Köpek sonunda sustu ve kaldırıma yığıldı.

Ama onun çıkardığı sesler, bir düzine başka köpeğin gözlerini onlara çekmişti.

Gray Rachel'e baktı.

"Altı kurşun daha var," diye yanıtladı kız.

Gray teneke kutuyu salladı. İçi boşalmak üzereydi.

Seichan'ın gözleri göklerdeydi. Sonra Gray da duydu sesi.

Bir helikopter sesiydi bu.

Uçurumun kenarında ve kale duvarlarının üzerinde uçuyordu. Aşağıya doğru ışıkları parladı.

Rotorlar bir hortum oluşturdu.

Köpekler korkuyla kaçıştılar.

Seichan gürlemenin içinden konuştu. "Aracımız geldi!"

Açık kapıdan sallanan bir ip merdiven, birkaç metre ötedeki taşlara vurdu.

Gray, gelen kim olursa olsun aldırmıyordu. Bu kanlı avludan kurtulmaları gerekiyordu. İleri doğru koştu ve Rachel'e merdivene çıkmasını işaret etti. Bir eliyle merdiveni düz tutarken, diğeriyle Rachel'in tabancasını aldı.

Ona yaklaşarak, "Yukarı!" diye emir verdi. "Ben onları uzaklaştırırım."

Tabancayı verirken, Rachel'in parmakları titriyordu. Göz göze geldiler. Adam, burada dökülen kanların ötesinde bir dehşet ve keder gördü kızın gözlerinde.

"Her şey iyi olacak," dedi sanki söz verir gibi.

Bu sözü tutmakta kararlıydı.

Kız sanki güç almış gibi başıyla onayladı ve merdivene tırmandı.

Daha sonra Seichan, yaralı omzuna rağmen, onun arkasından bir trapez yıldızı gibi tırmandı.

En son Gray onları izledi. Tabancayı yeniden kullanmasına gerek kalmamıştı. Luger'i kemerinin arkasına soktu ve ip merdivenden hızla tırmandı. Birkaç dakika sonra, helikopterin kabinine giriyordu.

Kapı çarparak arkasından kapanınca, Gray kendisine kolunu uzatan ve içeri girmesine yardım eden kişiye teşekkür etmek için başını kaldırdı.

Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Merhaba, patron."

"Monk!"

Gray onu kucakladı.

"Koluma dikkat et," dedi ortağı.

Gray bıraktı adamı. Monk'un sol kolu vücuduna yapışıktı. Deri bir koruyucu, bileğinin sargılı kesik ucunu kılıf gibi sarmıştı. Oldukça iyi görünüyordu, ama solgundu. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı.

Ona oturmasını ve helikopter hızlanırken kemerini bağlamasını işaret ederek, "İyiyim," dedi Monk. "Yalnızca hareket etmeme engel oluyor."

"Nasıl...?"

"Sizin acil GPS sinyalinize kilitlendik," diye açıkladı.

Gray, koltuk kemerini omzundan geçirip kilitledi.

Kabinin diğer yolcusuna baktı.

Gray, şaşkın bir sesle, "Kardinal Spera?" dedi.

Seichan onun yanına oturdu ve yanıtladı, "Beni kim tuttu sanıyorsun?"

16

Daedalus Labirenti

27 Temmuz, 04:38
Avignon, Fransa

Sarayın dışında fırtına tüm şiddetiyle devam ederken, Kat, Vigor'u bekliyordu. Monsenyör, onbeş dakika önce ateş çukurunun karanlık merdivenlerinden aşağı inmişti.

"Bir göz atacağım," demişti.

Kadın ışığını merdivenlerden aşağı tuttu.

Neredeydi bu adam?

Onu izlemeyi düşündü, ama önlem alma zorunluluğu, onun nöbetini bırakmasını engelledi. Eğer başı belada olsa, bağırırdı. Aziz Peter'in mezarındaki rampanın inerek, onları kapana kıstırdığını hatırladı. Ya aynı şey burada da olduysa? Onları burada aramak kimin aklına gelirdi?

Yerinden ayrılmadı, ama bir dizinin üzerine çömelip aynı zamanda yumuşak olmasına çalıştığı bir sesle aşağıya bağırdı. "Vigor!"

Bir parlaklık yayıldı ve sonra el fenerinin ışığına dönüştü. Vigor yarım düzine basamak çıktı. Ona el salladı.

"Bunu kesinlikle görmelisin!"

Kat derin bir nefes aldı. "Gray ve diğerlerinin aramasını beklemeliyiz."

Vigor suratını asarak, bir basamak daha çıktı. "Ben de senin kadar endişe ediyorum, ama burada çözülmesi gereken başka gizemler de var. Öncü takım olarak gönderilmemizin amacı da bu. Diğerlerine böyle yardım edebiliriz. Ejder Konseyi, Gray ve diğerleri hâlâ İsviçre'deler. Buraya gelmeleri saatler sürer. Zamanı iyi kullanmalı ve boşa harcamamalıyız."

Kat onun ileri sürdüğü fikir üzerinde düşündü. Bir kez daha saatine baktı. Aynı zamanda Gray'ın fazla dikkatli olmak konusundaki uyarısını da hatırladı. Ama çok da merak ediyordu.

Başıyla onayladı. "Ama her çeyrek saatte bir, Gray'dan gelebilecek bir bağlantı için burayı denetlemeliyiz."

"Pek tabii."

Kat çantasını omzuna aldı ve ona inmesini işaret etti. Cep telefonlarından birini, gelecek telefonları alması ve eğer aşağıda kapana kısılırlarsa izleyebilmeleri için, en azından bir işaret olsun diye, ateş çukurunun yanında bıraktı.

Fazla dikkatli olmaktan kaçınmasına rağmen, gözü kara da değildi.

Bunu Gray'a bırakıyordu.

Kat eğilerek, Vigor'u izledi. Merdivenler biraz devam ediyor, sonra dönerek daha da derinlere iniyordu. Hava garip bir şekilde, nemli olması gerektiği halde, kuruydu.

Basamaklar kısa bir tünelde sona erdi.

Vigor'un adımları daha da hızlanmıştı.

Monsenyör'un adımlarının boş yankılarından, Kat, ilerde daha geniş bir mağara olduğunu hissetti. Bu biraz sonra doğrulandı.

Üç metrelik bir kaya çıkıntısının üstüne adım attı. İkisinin ışığı, kubbeli ve kemerli boşlukta, yukarı ve aşağı yayılıyordu. Bir zamanlar granitin içinde doğal bir boşluk olmalıydı, ama uzun çalışmalar onu değiştirmişti.

Kat çömelerek, parmaklarını, ayaklarının altındaki taşın, düzgün bir biçimde birbirine geçmiş ham mermer blokların üzerine sürdü. Ayağa kalkarak, el fenerini kenarlara ve aşağıya doğru tuttu.

Yetenekli işçiler ve mühendisler, tünedikleri yerden aşağı, en alta inen, oniki tuğla kat inşa etmişlerdi. Alan, daire biçiminde gibiydi. Aşağıdaki her kat, büyük bir amfitiyatro ya da baş aşağı bir piramit gibi, bir sonrakinden daha küçüktü.

Kadın, ışığını, bu katların aralarındaki açık bir ağız gibi görünen alana doğrulttu.

Bu alan boş değildi.

Dev sütunlarla desteklenen kalın granit kemerler, tirbuşon şeklinde kat kat ayaklardan ileri uzanıyordu. Kat, kemerleri tanıdı. Uçan payandalar. Gotik katedralleri destekleyenler gibi. Aslında, tüm iç alanda, bir kilisenin, ağırlıksız, yüce havası vardı.

"Bu, Tapınak Şövalyeleri tarafından inşa edilmiş olmalı," dedi Vigor, katların yanında yürüyerek. "Böyle bir şey hiç görülmedi. Bir geometri ve mimari sanatı. Taştan bir şiir. Gotik mimarinin en kusursuzu."

Kat, hayranlık ve derin saygıyla, "Yeraltında bir katedral," diye mırıldandı.

Vigor başıyla onayladı. "Ama tarih, sanat ve bilgiye tapmak için yapılmış." Kolunu önünde ileri doğru uzattı.

Ama buna gerek yoktu.

Taş kafes, tek bir amaca, kereste iskeletli kıvrımlı bir labirenti desteklemeye yarıyordu. Raflar, odalar, merdivenler ve basamaklar. Cam parıldıyor, altın parlıyordu. Burası bir kitaplar, tomarlar, insan eliyle yapılmış eşyalar, heykeller ve garip tunç aygıtlar deposuydu. Attıkları her adım, sanki taş ve keresteyle desteklenen büyük bir M.C. Escher tablosu gibi, inanılmaz açılar, boyut zıtlıkları gibi yeni görüntüler açıyordu.

Kat, "Bu muazzam bir kitaplık," dedi.

"Ve müze ve depo ve galeri," diye bitirdi Vigor. Yan tarafa doğru hızla gitti.

Minber gibi bir taş masa, giriş tünelinin yakınında duruyordu.

Deri bir kitap, camın...altın camın altında açık yatıyordu.

"Dokunmaya korkuyorum," dedi Vigor. "Ama dışından oldukça iyi görebilirsin." Işığını açık sayfalara doğru tuttu.

Kat, kitaba baktı. Yağlıboyayla süslenmişti. Aydınlatılmış elyazması bir kitap. Sayfadan aşağı minik yazılar iniyordu. Bir listeyi andırmaktaydı.

"Sanırım bu tüm kitaplık için bir fihrist," dedi Vigor. "Bir hesap defteri ve dosyalama sistemi. Ama emin olamam."

Monsenyör'un elleri, belli ki dokunmaktan korkarak, camın üzerinde dolaşıyordu. Süperiletken metalin etkilerini görmüşlerdi. Kat geri çekildi. Tüm bölümün aynı camla parladığını fark etmişti. Hatta katların duvarlarının üzerine, bu camdan levhalar, pencereler gibi yerleştirilmiş, değerli taşlar gibi gömülmüştü.

Ne anlama geliyordu bu?

Vigor hâlâ kitabın üzerine eğiliyordu. "Burada Latince olarak *Saint Trophimus'un Kutsal Taşı*"nın listesi var."

Kat, açıklaması için Vigor'a baktı.

"Hıristiyanlığı, Fransa'nın bu bölgesine ilk getiren Aziz idi. İlk Hıristiyanların nekropolisteki bir toplantısında, İsa'nın kendisini ziyarete geldiği söylenir. İsa bir lahdin üzerine diz çökmüş ve orada izi kalmış. Lahdin kapağını görenlerin üzerine güya İsa'nın bilgisi lütfediliyormuş." Vigor, tarihten kalan yeraltı katedralinden dışarıya baktı. "Sonsuza kadar kaybolduğu düşünülüyordu. Ama işte buradaydı. Başka birçok şey gibi."

Yeniden eliyle kitabı gösterdi. "Yasaklanan İncil'lerin yalnızca Ölü Deniz yakınlarında bulunan yırtık parçaları değil, ama tümü. Listelenmiş dört İncil gördüm. Birini hiç duymamıştım. Altın Tepeler'in Kahverengi İncil'i. Ama en çok..." Vigor el fenerini kaldırdı. "Fihriste göre orada bir yerde Mandylion saklanmış."

Kat kaşlarını çattı. "O da nedir?"

"İsa'nın içinde gömüldüğü gerçek kefen, çok tartışılan Turin Kefeni'nden de önceki tarihlerden kalmış. Onuncu yüzyılda Edessa'dan[1] Constantinople'a[2] götürülmüş ama talan zamanları sırasında yok olmuş. Birçok kişi onun Tapınak Şövalyeleri'nin hazinesine girdiğinden kuşkulandı," diyerek başını salladı. "Kanıt orada yatıyor. Ve belki de İsa'nın gerçek yüzü."

Kat yüzyılların ağırlığını hissetti...hepsi kusursuz bir geometri içinde duruyordu.

Vigor, "Bir sayfa," diye mırıldandı.

Kat, Monsenyör'un tüm bu harikaların deri kaplı kitabın bir sayfasında listelendiğinden söz ettiğini biliyordu. Bine yakın sayfası vardı kitabın.

Vigor alçak sesle, "Burada başka neler bulunabilir?" dedi.

Kat, "Dibe kadar her yeri araştırdın mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Seni almak için yukarı geldim."

Kat, bir kattan diğerine giden dar merdivenlere doğru yürüdü. "En azından, buranın genel dağılışını öğrenmeli, sonra da yukarı çıkmalıyız."

Vigor başıyla onayladı, ama kitabın yanından ayrılmak istemiyor gibiydi.

Yine de, kadın sarmal merdivenlerden bir öne bir arkaya inerken onu izledi. Bir noktada kadın başını kaldırıp yukarı baktı. Tüm bu gösterişli yapı, evrenin içinde olduğu gibi, zamanın da içinde asılı kalmıştı.

Sonunda, sonuncu kata ulaştılar. Bir dizi basamak son katın baskıladığı düz bir zemine gidiyordu. Kitaplık aşağıya kadar uzanmıyordu. Son katın üzerinde, bir çift dev kemerle asılı duran tüm hazine, yukarıya yığılmıştı.

Kat bu kemerlerin taşını tanıdı.

Granit ya da mermer değildi.

Yine mıknatıs taşıydı.

Ayrıca, zeminin ortasından bel düzeyine kadar gelen mıknatıs taşından bir sütun, üst katı işaret eden bir parmak gibi yükselmekteydi.

Kat daha dikkatle, bir kat aşağıya indi. Doğal granitten çıkma kalın bir cam, zemini çevreliyordu. Altın cam. Onun üstüne basmadı. Çevresindeki

---

[1] Urfa'nın o dönemdeki adı. (ç.n.)

[2] Bizanslılar döneminde İstanbul'un adı. (ç.n.)

mağla duvarlara da aynalı altın camlar yerleştirilmişti. Oniki tane sayılı kadın, katların sayısı kadardı.

Vigor onun yanına geldi.

Kat gibi o da tüm ayrıntıları görmüştü, ama ikisinin de dikkati yere kazılmış olan -herhalde saf platinden- gümüş çizgilerin üzerine odaklanmıştı. Resim bir şekilde bu uzun avın sonuna uyuyordu. Merkezdeki gül biçiminde bir rozete giden kıvrık bir labirenti gösteriyordu. Ortasından kalın ve kısa mıknatıs sütunu yükselmekteydi.

Kat alanı inceledi: labirent, mıknatıstan kemerler, cam zemin. Hepsi ona, piramit ve yansımalar yapan havuzuyla, İskender'in mezarını hatırlatıyordu.

"Çözülecek bir başka gizem gibi görünüyor." Kadın başının üstünde asılı olan hazinelere baktı. "Ama eğer biz zaten Bilgeler'in bu eski deposunu açtıysak, bulacak başka ne kaldı?"

Vigor biraz daha yakına geldi. "İskender'in altın anahtarını unutma. Burada herhangi bir şeyi açmak için ona ihtiyacımız olmadı."

"Bu demektir ki..."

"Bu kitaplıktan fazlası var."

"Ama ne?"

"Bilmiyorum," dedi Vigor. "Ama bu labirent biçimini hatırlıyorum."

Kat ona doğru döndü.

"Bu Daedalus'un Labirenti."[1]

05:09
Fransa üzerinde

Gray diğerlerini sorguya çekmek için havalanıncaya kadar bekledi. Helikopter onları, Kardinal Spera'nın, yakıt doldurulup Avignon'a hemen hareket edecek şekilde hazırlattığı özel bir Gulfstream jetin beklediği Cenevre Uluslararası Havaalanı'na götürmüştü. Vatikan'daki yüksek rütbeli bir görevlinin başarabilecekleri insanı şaşırtıyordu.

Bu da Gray'ın birinci sorusu oldu.

"Vatikan bir Guild ajanını kiralayarak ne yapıyor?" diye sordu.

Beşi de koltuklarını birbirlerini görecek biçimde çevirmişlerdi.

Kardinal Spera bu soruyu başını eğerek karşıladı. "Seichan'ı kiralayan Kutsal Makam'ın kendisi değildi." Yanındaki kadını gösterdi. "Bağımsız hareket eden daha küçük bir gruptu. Ejder Konseyi'nin ilgi ve hareketlerini işittik. Guild'i, grubu kenardan araştırması için zaten kullanmıştık."

"Paralı askerler mi kiraladınız?" diye suçladı Gray.

"Korumaya çalıştıklarımız, resmi-olmayan-yöntemleri gerektiriyordu. Ateşle savaşmak için ateş. Guild'in ünü acımasız olabilir, ama onlar aynı zamanda beceriklidirler, kontratlarına saygı gösterirler ve işi herhangi bir yöntemle sonuçlandırırlar."

"Ama Köln'deki katliamı durduramadılar."

"Korkarım, bu benim yanlış değerlendirmemden oldu. Kahire'deki hırsızlıklarının ne anlama geldiğinden haberimiz yoktu. Ya da bu kadar hızla hareket edeceklerinden."

Kardinal içini çekti ve sinirli bir hareketle elindeki altın yüzükleri birbiri ardına döndürdü. "Akan o kadar kan. Cinayetlerden sonra, onların arasına doğrudan bir ajan yerleştirmek için yeniden Guild'e başvurdum. Sigma oyuna katılması için çağrılınca bu kolay oldu. Guild hizmet vermeyi önerdi, Seichan zaten seninle bir kez karşılaşmıştı ve Konsey de yemi yuttu."

---

[1] Daedalus ünlü bir mimar, mucit ve usta bir işçiydi. Çeşitli mitolojilerde öne çıkan birçok nesne icat etmişti. İcatlarının, yapıtlarının arasında, Kraliçe Pasiphae için yaptığı tahta inek, Knossos'daki Minotaour'un Labirenti, kendisi ve oğlu İkarus için yapma kanatlar vardı. Minatour, Girit Kraliçesi Pasiphae ile bir boğanın doğadışı birleşmesinden dünyaya gelmişti. Kral Minos, utancını saklamak için, mühendisi Daedalus'tan büyük bir labirent inşa etmesini istemiş ve bu yaratığı buraya saklayarak, kurbanların etleriyle beslemişti. (ç.n.)

Seichan lafa karıştı. "Konsey'in neler bildiğini, operasyonlarının ne kadar ilerlediğini anlamak ve nasıl uygun görürsem onları engellemek emrini almıştım."

Rachel, "Onlar rahiplere işkence ederken orada durmak gibi," dedi.

Seichan omuzlarını silkti. "O küçük partiye geç kaldım. Bir kez başladıktan sonra, Raoul'u durdurmanın olanağı yoktu."

Gray başıyla onayladı. Milano'daki metal para hâlâ ondaydı. "Ve o zaman kaçmamıza da yardım ettin."

"Amacıma uyuyordu. Size yardım ederken, Konsey'i de tetikte tutma görevime hizmet ediyordum."

Seichan konuşurken, Gray onu inceledi. Kadın gerçekten hangi tarafta oynuyordu? İkili üçlü aldatmalarından başka sakladıkları da var mıydı? Açıklaması iyi görünüyordu, ama tüm çabaları yalnızca Guild'e hizmet etmek için hile olabilirdi.

Vatikan onlara...ya da kadına güvenmekle saflık ediyordu.

Ama her iki şekilde de, Gray, Seichan'a bir kez daha borçlanmıştı.

Tasarlandığı gibi, Raoul'un suikastçıları saldıramadan, Monk'u hastaneden kaçırmayı ayarlamıştı. Gray onun Guild ajanlarından bazılarını görevlendireceğini, Spera'yı, kendisini kiralayanı aramayacağını tahmin etmişti. Ama kardinal, Monk'u bir Vatikan elçisi olarak ilan edip, oradan çıkararak, işi bitirmişti.

Ve şimdi de Avignon'a gitmek üzere yola çıkmışlardı.

Yine de bir şey Gray'ı rahatsız ediyordu.

Spera'ya bakarak, "Vatikan'daki grubunuz," dedi. "Bu işle neden ilgileniyorlar?"

Spera ellerini masanın üstünde kavuşturmuştu. Belli ki daha fazla konuşmak istemiyordu, ama Rachel ona doğru uzandı. Ellerini aldı ve masanın üzerine yaydı. Eğilerek inceledi onları.

"Üzerinde papalık mührü olan iki altın yüzüğünüz var," dedi.

Kardinal ellerini, biriyle ötekini örterek, geri çekti. "Biri kardinal olduğum için," diye açıkladı. "Ve bir de Dışişleri Bakanı mevkimden ötürü. Birbirinin eşi yüzükler. Bu gelenekseldir."

"Ama eş değiller," dedi Rachel. "Parmaklarınızı o şekilde bükünceye kadar fark etmemiştim. Eller yan yana iken, yüzükler iki yanda kalıncaya kadar. Onlar aynı yüzük değiller. Biri diğerinin aynadaki yansıması. Tam yansıyan kopyalar."

Gray kaşlarını çattı.

"Onlar *ikiz*," dedi Rachel.

Gray kendisi de yüzüğü görmek istedi. Kız haklıydı. Papalık mührünün ters dönmüş görüntüleriydi. "Ve Thomas ikiz anlamına gelir," diye mırıldandı Gray, kardinale bakarak. Spera'nın, Vatikan'daki küçük bir grubun Guild'i kiraladığını söylediğini hatırladı. Artık Gray hangi grup olduğunu biliyordu.

"Siz Thomas Kilisesi'nin bir parçasısınız," dedi. "Onun için Konsey'i gizlice durdurmaya çalışıyordunuz."

Spera uzun bir nefes kadar baktı sonra yavaşça başıyla onayladı. "Grubumuz, Apostolik Kilise'nin, reklamı yapılmasa da kabul edilmiş bir parçasıdır. Aksine olan inançlara rağmen, Kilise, ilim ve araştırmadan uzak değildir. Katolik üniversiteler, hastaneler ve araştırma üniteleri ileri düşünceyi, yeni kavram ve fikirleri savunur. Ve evet, belirli bir bölüm davranışında sadık ve yavaştır ama aynı zamanda meydan okuyan ve Kilise'yi uysal kılan üyeleri de vardır. Bu bizim hizmet ettiğimiz bir roldür."

'Ya geçmiş?" diye sordu Gray. "Bulmaya çalıştığımız bu eski simyacılar topluluğu? İzlediğimiz ipuçları?"

Kardinal Spera başını salladı. "Bugünün Thomas Kilisesi eskisi gibi değil. O Kilise, Fransız Papalığı sırasında, Tapınak Şövalyeleri ile birlikte gözden kaybolarak yok oldu. Ölümler, uyuşmazlıklar ve gizem onu daha da bölerek, geride yalnızca gölgeler ve söylentiler bıraktı. O Gnostik Kilise'nin gerçek kaderi ve eski soyunu artık bilmiyoruz."

"O halde siz de bu konuda bizim kadar karanlıktasınız," dedi Monk.

"Korkarım öyle. Ancak biz eski Kilise'nin geçmişte var olduğunu biliyoruz. O bir mitoloji değildi."

"Ejder Konseyi de vardı," dedi Gray.

"Evet. Ama biz, atalarımızın bilgeliğine güvenerek, onun bir nedenle saklandığına, zamanı gelince bu bilginin kendini açığa çıkaracağına inanarak, gizemi korumaya çalıştık. Diğer yanda, Ejder Konseyi, kan dökerek, ahlaksızlık ve işkence ile, her şeye egemen olma ve yönetme gücünden başka bir şey aramayarak, onun gizemlerini ortaya çıkarmaya çalıştı. Biz kuşaklar boyunca onlara karşı geldik."

"Ve şimdi o kadar yakınlar ki," dedi Gray.

Rachel başını sallayarak, "Ve altın anahtar da onlarda," diye hatırlattı.

Gray yorgunlukla yüzünü ovuşturdu. Onu kendi eliyle vermişti. Raoul'u Seichan'ın sadakatinin yenilendiğine inandırmak için anahtar gerekmişti. Bu elbette bir kumardı, ama tüm kurtarma planı da öyleydi. Raoul kalede yakalanacak ya da öldürülecekti-ama piç kaçmıştı.

Gray, Rachel'e baktı. Kendini suçlu hissederek, bir şey söylemek, her şeyi açıklamak istedi, ama pilot telsizle konuşunca kurtuldu.

"Sizler belki de kemerlerinizi bağlamak istersiniz. Birazdan sarsıntılı bir havaya giriyoruz."

Aşağıdaki bulutların üzerinde şimşek çaktı.

Önlerinde biriken fırtına bulutları bir an için çakan şimşeklerle aydınlandı sonra karanlığa karıştı. Gerçek bir fırtınanın içine doğru uçuyorlardı.

05:12

Vigor, cam zemini ve üstüne resimler oyulmuş labirenti çevreliyen taş çıkmanın yanından yürüdü. Buradaki gizemle büyülenmiş bir şekilde, bir dakika sessizce onu incelemişti.

"Niçin gerçek bir labirent olmadığına dikkat et," dedi sonunda. "Kör köşeler ve çıkmaz yollar yok. Yalnızca uzun, sürekli, kıvrık bir yol. Bu aynı labirentin mavi ve beyaz taşlarla döşenmiş eşini, Paris'in dışındaki Chartres Katedrali'nde bulabilirsin."

"Ama burada ne işi var?" diye sordu Kat. "Ve neden ona Daedalus'un Labirenti dedin?"

"Chartres Labirenti'nin birçok adı vardı. Biri *Le Dedale* idi. Ya da Daedalus. Girit Kralı Minos için bu labirenti yapan mimarının adı verilmişti. Labirent, sonunda savaşçı Theseus'un yendiği Minotaur'un, boğayı andıran bir canavarın eviydi."

"Ama neden böyle bir labirenti Chartres Katedrali'nin içine koymuşlar?"

"Bu yalnız Chartres'da değildi. Onüçüncü yüzyılda, Gotik mimarinin en güçlü olduğu ve birçok kilisenin inşa edildiği dönemde, farklı labirentler birçok katedralin içine yerleştirildi. Aminens, Rheims, Arras, Auxerre...kiliselerin ana bölümlerine girdiğin zaman hepsinin labirenti vardı. Ama yüzyıllar sonra Kilise, Chartres'daki dışında hepsini pagan yapımı ilan ederek, yok etti."

"Chartres'dekini neden korudu?"

Vigor başını salladı. "O katedral her zaman bu kuralın dışında kalmıştır. Kökleri aslında, pagandır, *Grotte des Druides*'in, paganların meşhur hac bölgesi üzerinde inşa edilmiştir. Ve bugüne kadar, diğer katedrallerden farklı olarak, tek bir kral, papa ya da ünlü kişi taşlarının altına gömülmemiştir."

"Ama bu labirentin benzerinin burada neden yapıldığını açıklamıyor," dedi Kat.

"Birkaç açıklama düşünebiliyorum. Birincisi, Chartres labirenti ikinci asırdaki bir Yunan simya kitabındaki bir resim üzerine kurulmuştur. Kayıp simyacılarımıza yakışan bir simgedir. Ama Chartres'daki labirent aynı zamanda bu dünyadan cennete yolculuğun temsilcisidir. Chartres'da tapınanlar, dışarıdaki bu zor yolda, elleri ve dizleri üzerinde, ortadaki rozete giderlerdi. Simgesel olarak, buradan Kudüs'e, ya da bu dünyadan diğerine gitmeyi temsil ederdi bu. Kudüs'e giden yol. Ya da *Le Chemin du Paradis*. Cennetin Yolu. Bu ruhsal bir yolculuktu."

"Bizim de bu yolculuğu yapmamız, bu son gizemi çözmek için simyacıları izlememiz gerektiğini ima ediyor olabilir mi acaba?"

"Kesinlikle."

"Peki ama bunu nasıl yapacağız?"

Vigor başını salladı. Bir fikri vardı, ama üzerinde düşünmesi için zaman gerekirdi. Kat, onun rahat konuşmadığını fark etti, fakat ona yeteri kadar saygı duyuyordu ve üstelemedi.

Onun yerine saatine baktı.

"Yukarıya çıkmaya başlamalıyız. Bakalım Gray bağlantı kurmaya çalışmış mı?"

Vigor başıyla onayladı. El fenerini boşlukta gezdirerek, son bir kez arkasına baktı. Işık cam yüzeylerden yansıdı: Zeminden ve duvara gömülmüş levhalardan. Feneri yukarıya doğru tuttu. Başka yansımalar, dev bir bilgi ağacındaki değerli taşlar parıldadı.

Burada bir yanıt vardı.

Çok geç olmadan onu bulması gerekiyordu.

05:28

Fransa üzerinde.

Neden yanıt vermiyorlar?

Gray, jetin hava telefonunu kulağına yapıştırmış, oturuyordu. Kat'la konuşmaya çalışmıştı. Ama şu ana kadar başarısız olmuştu. Belki de fırtına sinyali engelliyordu. Uçak sarsıldı ve çakan şimşekler ve gök gürültüleri arasında sağa sola oynadı.

Yalnız kalmak için kabinin arka bölümünde oturmuştu. Koltuklarına bağlı olan diğerleri hâlâ, derin bir tartışmanın içindeydiler.

Yalnız Rachel, dayısından bir haber alabilmek için arada bir arkaya bakıyordu. Ama belki bundan fazlası da vardı. Lozan'da kurtuluşlarından

beri, adamdan, bir adımdan fazla uzaklaşmamıştı. Kalede olanların ayrıntılarını anlatmayı hâlâ reddediyordu. Üzerinde çok korkmuş bir hal vardı. Ve o zamandan beri, sanki adamda güven arıyordu. Ona ısrı ısrı sarılmıyordu - Rachel bu değildi. Bu daha çok basit güven duygusu, o an için yere sıkı basabilme arzusuydu. Sözcükler gerekmiyordu.

Ve Monk'un da ağır biçimde sarsılmış olmasına rağmen, Gray onların sonunda konuşacağını biliyordu. Onlar savaş arkadaşları, en yakın dostlardı. Bunu aşacaklardı.

Ama Gray'ın Rachel konusunda sabrı yoktu. Bir parçası, hemen bir çözüm ve kızı rahatsız eden olaya bir yanıt istiyordu. Lozan'da olanları tartışmak için yapılan her atılım, şu ana kadar geri püskürtülmüştü...nezaketle ama kesin olarak. Yine de kızın gözlerindeki acıyı okuyordu. Yüreği ne kadar acırsa acısın, tüm yapabildiği, kız konuşmaya hazır oluncaya kadar onun yanında olmaktı.

Kulağında telefonun durmadan çalan zili sonunda diğer hat alınınca kesildi. "Bryant konuşuyor."

Tanrı'ya şükür. Gray daha dik oturdu. "Kat, ben Gray."

Kabindeki diğerleri ona doğru döndüler.

"Rachel ile Monk yanımızda," dedi. "Orada işler nasıl?"

Kat'ın her zaman çok ciddi olan sesi rahatlama belirtiyordu. "Biz iyiyiz. Gizli girişi bulduk." Tüm bulduklarını kısaca anlatmaya başladı. Fırtına yüzünden bazı sözcükler kayboluyordu.

Gray, Rachel'in dikkatle oturarak, ona gözünü diktiğini fark etti. Başıyla ona işaret etti. Dayısı iyiydi.

Kız minnettarlıkla gözlerini kapattı ve yeniden yerine yerleşti.

Kat sözlerini bitirince, Gray, Lozan'daki olayların kısa bir özetini yaptı. "Fırtınadan ötürü gecikmezsek, otuz dakika sonra Avignon Caumont Havaalanı'na ineceğiz. Ama Konsey'den çok ileride sayılmayız. Eğer şansımız varsa belki yarım saat."

Seichan, onlara Konsey'in yolculuk edeceği araçlarla ilgili bilgileri vermişti. Raoul'un Lozan dışındaki küçük bir havaalanında bekleyen bir çift uçağı vardı. Konsey'in uçaklarının havadaki hızını hesaplayınca, Gray, Konsey'den biraz önde olduklarını anlamıştı. Bu farkı korumak niyetindeydi.

Gray, Kat'a, "Tüm takım arkadaşlarımız güvende olduğuna göre," dedi, "merkez kumanda ile sessizliğe son vereceğim. Başkan Crowe ile bağlantı kuracak, yerel yetkililerle yer desteği ayarlamasını sağlayacağım.

İner inmez yeniden arayacağım. Bu arada, arkanızı kollayın."

"Anlaşıldı, Kumandan. Sizi bekliyor olacağız."

Gray telefonu kapattı. Sigma yönetimine erişeceği numarayı çevirdi. Bir dizi karıştırılmış santralden geçti ve sonunda bağlandı.

"Logan Gregory."

"Dr. Gregory, ben Kumandan Pierce."

"Kumandan." O tek sözcüğün içinde öfke vardı.

Gray iletişim kurmamasıyla ilgili resmi azarlanmayı kısa kesti. "Hemen Painter Crowe ile konuşmalıyım."

"Korkarım bu olanaksız, Kumandan. Burada neredeyse gece yarısı. Başkan beş saat kadar önce ayrıldı. Ama kimse nereye gittiğini bilmiyor." Kesik sözcüklerinde sezilen sinirlilik, Gray'a kızgınlığından daha da fazlaydı.

Gray en azından adamın gerginliğini anlıyordu. Başkan böyle bir zamanda yönetim merkezinden ayrılmakla ne yapıyordu?

"DARPA'ya, Dr. McKnight ile birlikte çalışmaya gitmiş olabilir," diye devam etti Logan. "Ama ben hâlâ bu görevin operasyon başkanıyım. Bulunduğunuz yerin tam bir açıklamasını istiyorum."

Gray kendini birden konuşmaktan rahatsız hissetti. Painter Crowe nereye gitmişti? Hatta gitmiş miydi? Buz gibi oldu. Gregory onun başkana ulaşmasını engelliyor muydu? Sigma'da bir yerde bir sızma vardı. Kime inanabilirdi?

Seçenekleri tarttı ve yapabileceği tek şeyi yaptı. Belki de aceleci davranıyordu, ama içinden gelene göre davranmak zorundaydı.

Hattı keserek telefonu kapattı.

Tehlikeyi göze alamazdı.

Ejder Konseyi'nden önce davranmıştı. Bunu açıklamayacaktı.

05:35

Yüzyirmi kilometre ötede, Raoul bağlantısının bildirdiği açıklamaları kendi uçağının telsizinden dinledi. Yüzüne bir sırıtış yayıldı.

"Yoksa hâlâ papanın sarayında mılar?"

"Evet, efendim," dedi casusu.

"Ve içerde nerede olduklarını biliyorsun."

"Evet, efendim."

Raoul, Avignon'u öğrendikten sonra kalesinden aramıştı. Marsilya'da bazı yerel yeteneklerle birlikte çalışıyordu. İki ajanı Avignon'a, Monsenyör'u ve elini zıpkınlayan kaltağı avlamak için gönderilmişlerdi. Başarılı da olmuşlardı.

Raoul uçağın saatine baktı. Kırkdört dakika sonra ineceklerdi.

Casusu, "Onları her zaman yakalayabiliriz," dedi.

Raoul geciktirmeye gerek duymadı. "Yakalayın."

05:39
Avignon, Fransa

Kat'ın yaşamını bir metal para kurtardı.

Ateş çukurunun yanında dururken, parayı el fenerinin pil bölümünü açmak için kullanıyordu. Para elinden fırlayıp ayaklarına doğru yuvarlandı. Almak için eğildi.

Tabancanın sesi başının yanındaki duvardan bir taşın kırılmasına karıştı.

Keskin nişancı.

Hâlâ eğik duran Kat, omzunun üzerinden yerde yuvarlanırken omuz kılıfından Glock'unu çıkardı. Sırtüstü düştü ve bacaklarının arasından, kurşunun geldiği karanlık kapı boşluğuna doğru ateş etti.

Tüm açılara doğru yayarak dört el ateş etti.

Rahatlatıcı bir homurtu ve taşın üzerine düşen bir silahın sesini duydu. Onu yere düşen ağır bir şeyin sesi izledi.

Yerde yuvarlanarak Vigor'a ulaştı. Monsenyör, ateş çukuru tünelinin yanına çömelmişti. Tabancayı ona verdi. "Yere çök," diye emretti. "Gördüğün herkesi vur."

"Ya sen?"

"Hayır, beni vurma."

"Nereye gidiyorsun demek istedim?"

"Avlanmaya." Kat el fenerlerini söndürmüştü bile. Gece görüşü gözlüklerini çıkardı ve gözlerinin üzerine taktı. "Başkaları da olabilir." Kemerinden uzun çelik bir bıçak çıkardı.

Vigor'u deliğine sokunca, Kat kapıya doğru gitti ve geçidi kontrol etti. Dünya yeşilin tonlarına bürünmüştü. Hatta kan bile. Koridordaki tek hareketti ve yerdeki hareketsiz cesetten akarak havuz yapıyordu.

Kamuflaj giysileri içindeki adamın yanına gitti.

Paralı asker.

Talihli bir atış olmuş, adamı tam boğazından vurmuştu. Nabzına bakmaya zahmet etmedi. Adamın tabancasını aldı ve kendi kılıfına taktı.

Alçaktan giderek, mutfak alanının çevresinden dolaşıp, pasajdan hole ve odaya geçti. Eğer başkaları varsa, yakında olmalıydılar. Başarısız silah oyunu onların saklanmasını sağlamıştı. Aptalcaydı. Ateş gücüne çok fazla inanmış, pusudaki adamın onların işini yapacağını hesaplamışlardı.

Kat, dolaşmasını başarıyla tamamladı. Kimseye rastlamamıştı.

Tamam.

Arkasına uzanıp, çantasının yan cebinden plastikle sarılmış ağır paketi çıkardı. Başparmağıyla mührü kırdı ve elini kalçasına doğru indirdi.

Bir köşeden dönerek, yeniden mutfağa giden tek koridora adım attı. İleriye doğru yürürken daha dik ve kendinden emin yürüyordu.

Yem.

Bıçağı sağ elinde dengeledi. Sol eli paketin içindekileri arkasından yere döküyordu.

NPL Süper Siyah'la kaplanmış kauçuk toplar.

Gece görüşünde görünmüyorlardı.

Sessizce zıplayıp yuvarlanarak, arkasından zemine dağıldılar.

Sırtı sarayın hantal gövdesine dönük, mutfağa doğru yürüdü. İkinci adamın yaklaştığını duymamıştı, ama arkasında onun ayağının tökezlediğini işitti.

Yere düşüp kıvrılarak, bir dizinin üstünde döndü ve omzunun tüm gücü ve bileğinin yeteneğiyle bıçağı fırlattı. Bıçak, ölümcül bir doğrulukla uçtu ve adamın sağ çizmesinin topuğu lastik yuvarlakların üzerinde kayarken şaşkınlıktan açtığı ağzından geçip, boğazına saplandı. Tabanca ateş aldı, yükseğe giden kurşun kereste çatı kirişine saplandı.

Sonra adam, kafatasının dibinden omuriliği kesildiğinden, kıvranarak, sırtüstü düştü.

Kat, lastik topların arasından kayarak onun yanına doğru gitti.

Yanına vardığında, adam hareketsiz yatıyordu. Kadın bıçağını çekip aldı, onun silahına el koydu ve yeniden mutfağa doğru çekildi. Üçüncü ya da dördüncü suikastçı var mı diye tam iki dakika bekledi.

Saraydan ses çıkmıyordu.

Duvarların ötesinde fırtına daha büyük bir hızla gürlemekteydi. Bir

dizi kör eden şimşek çakması, yüksek pencerelerden içeri giriyordu. Fırtınanın tüm gücü karşıdaki yüksek tepenin üzerine indi.

Sonunda yalnız olduklarından emin olunca, Kat, Vigor'a, her şey temiz, dedi. Adam yeniden ortaya çıktı.

Yanılmış olma olasılığına karşı, "Orada kal," diye uyardı kadın.

Yeniden ilk cesedin yanına gitti ve üstünü aradı. Korktuğu gibi, bir cep telefonu buldu.

Lanet.

Elinde telefonla bir süre orada oturdu. Eğer suikastçılara öldür emri verilmişse, o zaman sarayda bulundukları yerin bildirildiğini kesin olarak biliyordu.

Kat, Vigor'un yanına döndü. Saatine baktı.

Vigor da durumu anlayarak, "Konsey yerimizi biliyor," dedi.

Kat, görüneni tekrarlamak için bir neden görmedi. Kendi cep telefonunu çıkardı. Kumandan Pierce'nin bilmesi gerekiyordu. Onun bıraktığı numarayı aradı, ama bir sinyal alamıyordu. Biraz da pencereye yaklaştı. Yine olmadı.

Fırtına bağlantılarını kesmişti.

En azından jet ile olanı.

Telefonu cebine koydu.

Vigor onu başarısız kalan atılımını fark ederek, "Belki yere indiklerinde," dedi. "Ama eğer Ejder Konseyi burada olduğumuzu biliyorsa, çıkış yolumuz daralmış demektir."

"Ne önerirsin?" diye sordu Kat.

"Yeniden kazanalım."

"Nasıl?"

Vigor karanlık merdivenleri işaret etti. "Gray ve diğerleri buraya gelinceye kadar, hâlâ yirmi dakikamız var. Bunu iyi kullanalım. Aşağıdaki bilmeceyi çözersek, onlar gelince harekete hazır oluruz."

Kat bu mantığı başıyla onaylayarak karşıladı. Hem onun boş bulunmasını telafi edecek tek yol buydu. Casusların bu kadar yakına gelmelerine asla izin vermemeliydi.

"Haydi yapalım öyleyse."

06:09

Gray diğerleriyle birlikte, fırtınanın süpürdüğü asfaltta hızla yürüyordu. Daha beş dakika önce Avignon Caumont Havaalanı'na inmişlerdi. Kardinal Spera'nın...ya da en azından Vatikan'daki etkisinin başarısını kabul etmek zorundaydı. Havadayken gümrükten geçmişlerdi ve bir BMW Sedan onları papanın sarayına götürmek için bekliyordu. Kardinal de çıkmış ve yerel yetkilileri harekete geçirmek için terminale gitmişti. Papanın sarayı kilitlenmeliydi.

Bu doğal olarak, onlar oraya ulaştıktan sonra olacaktı.

Gray, elinde cep telefonu, Kat ile Vigor'a ulaşmaya çalışıyordu.

Yanıt yoktu.

Sinyalinin gücünü denedi. Uçaktan kurtulunca, alış kalitesi bir derece yükselmişti. O halde sorun neydi?

Uzun uzun çaldırdı.

Sonunda vazgeçti. Tek yanıt sarayın içindeydi. Şimşekler gökte, gümüş gibi uzanan Rhône Nehri'nin yanındaki Avignon'u aydınlatarak çakarken, tepeden tırnağa kadar ıslanarak, bekleyen otomobilin içine doldular. Papanın, kentin en yüksek tepesinin üzerindeki sarayı görünüyordu.

Monk, cep telefonunu işaret ederek, "Başarabildin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Seichan, "Fırtınadan olabilir," dedi.

Kimse buna inanmıyordu.

Gray, Seichan'ın havaalanında geride kalmasını sağlamaya çalıştı. Yanında yalnız çok güvendiklerinin bulunmasını istiyordu. Ama Kardinal Spera, Guild'e tümüyle güvenerek, kadının da gitmesinde ısrar etmişti. Ve Seichan, Gray'a aralarında yaptıkları anlaşmayı hatırlatmıştı. Kadın, Raoul'dan kendi öcünü alabilmek için Monk'u ve Rachel'i kurtarmaya razı olmuştu. Kendi payına düşen görevi yapmıştı. Sıra Gray'daydi.

Rachel sürücü koltuğuna oturdu.

Monk bile karşı çıkmadı buna.

Ama ortağı tüfeğini kucağında, Seichan'a dönük olarak tutuyordu. O da işi talihe bırakmıyordu. Silah, Kardinal Spera tarafından St. Peter'in altındaki Scavi'nin içinde bulunmuştu. Monk onun geri gelmesinden, elini bulmaktan daha fazla mutlu olmuştu.

Herkes oturunca, Rachel arabayı döndürdü ve kente doğru gitmek

üzere havaalanından çıktı. Dar sokaklarda boyun kıracak bir hızla gidiyordu. Fırtınanın estiği bu erken saatlerde, trafik çok azdı. Nehirler hali-ne gelen bazı dik yerlerden uçup hızla köşeleri döndüler.

Birkaç dakika sonra, Rachel onları Saray'ın karşısındaki alana getirdi. Bir iskemle yığınının yanından sürtünürcesine geçti. Kararmakta olan ışık flamaları, alanın üstünde perde gibiydi.

Sular içinde ve terk edilen bir partiyi andırıyordu.

Hepsi birden arabadan çıktılar.

Rachel, daha önce orada bulunduğu için onları ana girişe götürdü. Hızla bir kapıdan avluya geçtiler ve sonra Kat'ın önceden sözünü ettiği bir yan kapıya geldiler.

Gray, mandalın testere ile kesilmiş ve kilit mekanizmasının sökülmüş olduğunu gördü.

Eski bir haber alma görevlisinin ince işi değildi bu.

Başka biri gizlice içeri girmişti.

Gray herkese geri çekilmesini işaret etti. "Orada kalın. Ben araştıracağım."

"Karşı gelmek istemem," dedi Monk, "ama artık gurubun dağılmasının karşısındayım. Son defasında hiç iyi sonuç vermemişti."

"Ben geliyorum," dedi Rachel.

"Ve ben de, gidiş gelişlerimin üzerinde yetkin olduğuna inanmıyorum," dedi Seichan.

Gray'ın tartışacak zamanı yoktu - özellikle kazanamayacaksa.

Saraya girdiler. Gray yapının planını ezberlemişti. Önden dikkatli ama hızlı adımlarla ilerledi. Birinci cesedin yanına gelince yavaşladı. Ölmüştü. Soğuyordu bile.

Yokladı. Tamam, *bu*, eski bir haber alma görevlisinin işiydi. İlerledi ve topuğu kauçuk bir topun üzerinde kayınca, az kalsın yüzünün üstüne düşüyordu. Düşmemek için bir eliyle duvara tutundu.

Kesinlikle Kat'ın oyuncaklarıydı.

Topların arasından geçerek devam ettiler.

Mutfak girişinin yanında bir ceset daha yatıyordu. İçeri girebilmek için kan birikintisinin yanından geçmek zorunda kaldılar.

Kulağına sesler geldi. Diğerlerine koridorda kalmalarını söyledi ve dinledi.

Bir ses, "Zaten geç kaldık," diyordu.

"Üzgünüm. Emin olmam gerekiyordu. Tüm açılar yoklanmalıydı."

Kat ile Vigor. Bir tartışmanın ortasındaydılar. Sesleri mutfağın ortasındaki bir delikten geliyordu. Aşağı yukarı inip çıkan bir ışık biraz daha parlaklaştı.

Gray takım arkadaşını ürkütmemek için, "Kat," diye seslendi. Onun yeteneğinin buradaki koridorlara dağıldığını yeteri kadar görmüştü. "Ben, Gray ."

Işık söndü.

Bir dakika sonra, tabancası hazır ve ona doğrultulmuş olan Kat ortaya çıktı.

"Güvendesiniz," dedi Gray.

Kat dışarı tırmandı. Gray eliyle işaret ederek diğerlerini odaya çağırdı.

Delikten daha sonra Vigor çıktı.

Rachel ona doğru koştu. Adam kollarını açtı ve sıkıca sarıldı ona.

Önce Kat konuştu ve kanlı koridoru başıyla işaret etti. "Ejder Konseyi bu yeri biliyor."

Gray onayladı. "Kardinal Spera şu anda yerel yetkilileri uyarıyor. Biraz sonra burada olmaları gerekir."

Vigor, bir koluyla yeğenine sarılmaya devam etti. "O halde zamanımız ancak yeter."

Gray, " Ne için?" diye sordu.

"Aşağıdaki hazinenin kilidini açmak için."

Kat başıyla onayladı. "Buradaki bilmeceyi çözdük."

Gray, "Peki yanıt nedir?" diye sordu.

Vigor'un gözleri parladı. "Işık."

06:14

Daha fazla bekleyemeyecekti.

Kardinal Spera, küçük havaalanının terminal binasından BMW sedana binen grubu gizlice izliyordu. Kumandanın istediği gibi, takımın saraya ulaşması için beş dakika bekledi. Ayağa kalktı ve güvenlik personelinden sarı saçlı, üniformalı silahlı genç bir adamın yanına gitti.

Fransızca, adamın nöbetteki üstünün yanına götürülmesini istedi. Ona Vatikan kimliğini gösterdi. "Çok acil bir konu," dedi.

Önünde duranın kim olduğunu anlayan korumanın gözleri büyüdü.

"Tabii, Kardinal Spera. Hemen."

Genç adam, onu salondan ve bir güvenlik kapısından dışarı çıkardı. Koridorun sonunda havaalanı güvenliğinin başının ofisi vardı. Nöbetçi kapıya vurdu ve sertçe içeriye çağrıldı.

Kapıyı itip açık tuttu. Geri dönüp kardinale bakarken, başının arkasına doğrultulan susturucu takılmış silahı görememişti.

Kardinal Spera bir elini kaldırdı. "Hayır..."

Tabancanın sesi sıkı bir öksürük gibi geldi. Nöbetçinin başı gövdesini izleyerek ileriye büküldü. Koridora kan fışkırdı.

Yan tarafta bir kapı açıldı.

Silahlı bir adam daha göründü. Bir tabanca Kardinal Spera'nın midesine dayandı. Zorla ofise sokuldu. Nöbetçinin cesedini onun arkasından içeri sürüklediler. Bir başka adam ayağıyla yerde bir havluyu gezdirerek, kanları temizledi.

Kapı kapandı.

İçeride yere yuvarlanmış bir başka ceset daha bulunuyordu.

Eski güvenlik şefi.

Masanın arkasında, tanıdık bir kişi ayakta duruyordu.

Kardinal Spera inanamayarak başını salladı. "Sen Ejder Konseyi'nin bir parçasısın."

"Aslında lideri." Ortaya bir silah çıktı. "Adamlarımın gerisinin gelmesi için yolu temizliyorum."

Tabanca daha yükseğe kaldırıldı.

Namlu parladı.

Kardinal Spera alnında bir tekme hissetti - sonra hiçbir şey.

06:18

Rachel diğer dördüyle birlikte, süslü camın önünde duruyordu.

Kat, yanında bir telsizle yukarda nöbet tutuyordu.

Alt düzeye inen katları neredeyse saygılı bir sessizlik içinde inmişlerdi. Dayısı, bu yeraltı katedralinin içinde yuvalanan muazzam müzeyle ilgili bilgiler vermiş, ama pek az soru sorulmuştu.

Gerçekten fısıltılar ve hayranlıkla karışık korku duygusu veren bir kilise gibiydi.

Aşağıya inerlerken, Rachel burada saklanmış olan sayısız harikalara

ağzı açık bakıyordu. Tüm gençlik yaşamını çalınmış sanat eserleriyle antikaları korumak ve toplamakla geçirmişti. Burada, yanında tüm müzelerin cüce kaldığı bir koleksiyon vardı. Onların listesini çıkarmak için onlarca yıl ve bir üniversite dolusu bilim adamı gerekirdi. Bu alanın içindeki yılların uçsuz bucaksızlığı yanında, kendisini küçük ve önemsiz hissediyordu.

Daha derinlere indikçe, yükü hafifledi. Yüreğinin çevresindeki sıkıntı azaldı. Belirli bir ağırlıksızlık duygusu sardı kızı.

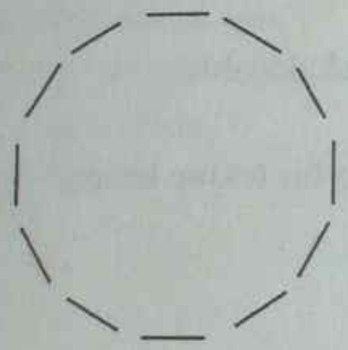
Gray, cam zemine ve üzerine platinle çizilmiş labirente bakmak için bir dizinin üzerine çöktü.

"Bu, Daedalus'un labirenti," dedi dayısı ve kısaca tarihini Chartres Katedrali'yle bağlarını anlattı.

"Peki burada ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Gray.

Vigor Dayı, zeminin çevresinde yürüdü. Cam labirenti çevreleyen granit çıkıntısının üzerinde kalmaları için onları uyarmıştı. "Bunun başka bir bilmece olduğu açık," dedi. "Labirentin yanı sıra, üzerimizde kireçtaşından bir çifte kemer var. Ortada da aynısından bir sütun. Ve bu oniki mhalindeki altından levhalar." Çevrelerindeki son kattan oluşan duvarı delen cam pencereleri gösterdi.

"Yanlarda bir saatin işaretleri gibi yerleştirilmişler," dedi Vigor. "Bir başka zaman göstergesi. Bizi buraya getiren kum saati gibi."

"Öyle gibi görünüyor," dedi Gray. "Ama siz ışıktan söz etmiştiniz."

Vigor başıyla onayladı. "Her zaman ışıkla ilgili olmuştur. İncil'deki, başlangıçta var olan ilk ışığı, evreni ve içindeki her şeyi biçimlendiren ışığı arama çabası. Burada kanıtlamamız gereken bu. Daha önceki mıknatıs gücü ve elektrik gibi, şimdi de ışığı anladığımızı göstermeliyiz... ve herhangi bir ışık da değil. Gücü olan ışık. Ya da Kat'ın tarif ettiği gibi, *eşevreli* ışık."

Gray kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Lazer demek istiyorsunuz."

Vigor Dayı başıyla onayladı. Cebinden bir nesne çıkardı. Rachel, onun Sigma silahlarından bir lazer-hedefleyici mercek olduğunu anladı. Yakut ve yakut gibi değerli taşlarla birleştirilen süperiletken bileşikler, eskiler uygun ışığı yöneltmenin kaba bir yolunu bulmuş, bir tür le, lazer yapmış olmalılar. Son düzeyi açmak için bu ustalık bilgisinin gerektiğine inanıyorum."

"Nasıl emin olabilirsiniz?" diye sordu Gray.

"Kat'la birlikte bu oniki aynalı cam levhayı inceledik. Belirli bir biçimde, birinden diğerine ışığı yansıtmak ve fırlatmak üzere çok zekice yerleştirilmişler. Ama tüm turu tamamlamak için güçlü bir ışık gerekir."

Monk, levhalara ilgiyle bakarak, "Lazer gibi," dedi.

"Çok güçlü bir uygun ışık tutarının gerekeceğini sanmıyorum," dedi Vigor. "İskenderiye'deki altın piramiti ateşlemek için kullanılan zayıf Bağdat pilleri gibi, yalnızca küçük bir güç, uygunluğun anlaşıldığının bir göstergesi gerekiyor. Bence levhaların içinde depo edilen enerji gerisini halleder."

"Ve enerji bile olmayabilir," dedi Gray. "Eğer buradaki gizemin temelinin ışık olduğundan eminseniz, süperiletkenlerin sonsuz bir zaman süresince enerji depolama yeteneği olduğu gibi, ışığı da depolayabiliyorlar."

Vigor'un gözleri büyüdü. "Öyleyse biraz uygun ışık gerisini özgür bırakabilir mi?"

Gray, "Büyük olasılıkla, ama bu zincirleme tepkiyi nasıl başlatabiliriz?" diye sordu. "Lazeri cam levhalardan birine mi doğrultacağız?"

Vigor döndü ve zeminin ortasında duran altmış santim kalınlığındaki kireç taşından sütunu gösterdi. "Oradaki zemin, levha pencereler yüksekliğinde. Eskilerin kullandığı aygıt her ne ise, özel bir pencereye yöneltildiğinde onun üstünde durduğunu sanıyorum. Bizim ünlü oniki-saati gösteren işaretleyicimiz."

Monk, "O hangisi ?" diye sordu.

Vigor uzaktaki pencerenin yanında durdu. "Gerçek kuzey," dedi. "Tüm bu kireçtaşları çevremizdeyken hesaplamak biraz hayal gücü gerektirdi. Ama işte bu. Sanırım lazeri yere koyuyor, bu levhaya doğrultuyor, sonra uzaklaşıyorsun."

"Çok basit gibi görünüyor," dedi Monk.

Telsizi öttüğünde, Gray, ortadaki zemine doğru yürümek üzereydi. Bir elini kulağının üstüne koyarak dinledi. Herkes gözünü dikmiş ona bakıyordu.

Gray telsizine, "Kat, dikkatli ol," dedi. "Dikkatle yaklaş. Niyetinin kötü olmadığını anlasınlar. Emin oluncaya kadar bizden söz etme."

Konuşmayı bitirdi.

"Ne oluyor?" diye sordu Monk.

"Kat bir Fransız devriye birliği görmüş. Saraya girmişler. Araştıracak." Gray gruba merdivenlere doğru gitmelerini işaret etti. "Bu biraz daha beklemek zorunda. Yukarı çıksak iyi olur."

Cam havuzun çevresinden dolaştılar. Rachel dayısını bekledi. Adam isteksizce cam havuza bakıyordu.

Kız, "Belki de böylesi daha iyi," dedi. "Belki de çok az anladığımız bir şeyi kurcalamamalıyız. "Ya yanlış bir şey yaparsak?" Rachel, içinde eski bilgilerin bulunduğu büyük kitaplığı gösterdi. "Eğer çok açgözlü olursak, hepsini kaybedebiliriz."

Dayısı başıyla onayladı, yukarı çıkarlarken bir koluyla ona sarıldı ama gözleri hâlâ arada bir aşağıya bakıyordu.

Dört kat tırmanmışlardı ki aşağıdan megafonla emir veren bir ses duyuldu.

"TOUT LE MONDE EN LE BAS LÂ! SORTEZ AVEC VOS MAINS SUR LA TÊTE!"

Hepsi donup kaldı.

Rachel çevirdi. "Ellerimiz başımızın üstüne dışarı çıkmamızı söylüyorlar."

Yeni bir ses megafondan İngilizce seslendi. Bu Kat idi. "KUMANDAN! TELSİZİME EL KOYDULAR, AMA BU FRANSIZ POLİSİ. LİDERLERİNİN KİMLİĞİNİ DOĞRULATTIM."

Monk, "Kardinal Spera'nın yolladığı korumalar olmalı," dedi.

Rachel, "Veya biri buradaki ışıkları görüp, hırsızlık bildirdi," diye ekledi. "Ya da kırık kapı kilidini gördüler."

"SORTEZ TOUT DE SUITE! C'EST VOTRE DERNIER AVERTISSEMENT!"

Monk, "Kesinlikle mutlu gibi değiller," dedi.

Seichan, "Yukardaki o kadar cesedi görünce nasıl olmalarını bekliyordun?" dedi.

Gray, "Tamam," dedi. "Yukarı çıkıyoruz. Onları Raoul ve adamlarının gelişine hazırlamamız gerek."

Hepsi birlikte kalan katları tırmandılar. Gray, silahlarını kılıflarına sokmaları ya da bir yere bırakmalarını söyledi. Polisi ürkütmemek için emre uydular ve elleri başlarının üzerinde yukarı çıktılar.

Daha önce boş olan mutfak, şimdi üniformalı adamlarla doluydu. Rachel, bir duvarın dibinde elleri başının üstünde duran Kat'ı gördü. Fransız polisi işi şansa bırakmıyordu. Tabancalar tetikteydi.

Gray resmi bir Fransızca ile açıklamaya çalıştı, ama onları birbirlerinden ayırıp, duvarın dibine dizdiler. Lider, burnu nefretle kırışarak, uğultu geçitten aşağı doğrulttu.

Koridordaki bir kargaşa yeni birinin, bir yetkilinin geldiğini bildiriyordu. Rachel tanıdık bir aile dostunun, mutfağa girdiğini gördü. Buraya yakışmıyordu, ama iyi ki gelmişti. Onu Kardinal Spera mı çağırmıştı?

Dayısının da yüzü aydınlandı. "General Rende! Tanrı'ya şükür!"

Bu, Rachel'in patronu, Carabinieri biriminin başıydı. Üniforması üzerinde değilken bile dikkat çekiyordu.

Vigor dayı ileri çıkmaya kalkıştı, ama geriye çekilmesi için zorladılar. "*Jandarmaların* dinlemesini sağlamalısınız. Çok geç olmadan."

General Rende, kendisinden beklenmeyen bir küçük görme ifadesiyle Rachel'in dayısına baktı. "Çok geç oldu bile."

Arkasından içeriye Raoul girdi.

17

Altın Anahtar

27 Temmuz, 07:00
Avignon, Fransa

Kolları arkasından plastik bağlarla sıkıca bağlanırken, Gray burnundan soluyordu. Fransız polisi kılığına girmiş olan diğer paralı askerler silahları topladılar ve diğerlerini de bağladılar. Piç Raoul bile polis üniforması giymişti.

Dev, Gray'ın önüne geldi. "Seni öldürmek çok zor," dedi Raoul. "Ama bu sona erecek. Ve kardinalden de bir kurtarma telefonu bekleme. Havaalanında eski bir dostuyla karşılaştı o." Başıyla General Rende'yi gösterdi. "Buradaki liderimiz, zavallı kardinalin artık Konsey'in işine yaramadığına karar vermiş anlaşılan."

Gray'ın kalbi sıkıştı.

Raoul sırıttı, bu, vahşi ve kanlı bir görüntüydü.

General Rende, sivil giysiler içinde yanlarına geldi. Üzerinde pahalı siyah bir elbise ve kravat vardı, cilalı İtalyan ayakkabıları giymişti. Rahip yakalığı takan bir adamla tartışıyordu. Bu arşiv görevlisi Alberto Menardi, Konsey'in Rasputin'i olmalıydı. Kolunun altında bir kitap ve elinde bir çanta vardı.

General, Raoul'un yanına gitti. "Yeter."

"Evet, İmparator." Raoul bir adım geri çekildi.

Rende aşağıdaki tüneli gösterdi. "Övünmek için zamanımız yok. Onları aşağı götür. Ne bildiklerini öğren. Sonra öldür onları." Rende buz gibi mavi gözleriyle odanın çevresine bakındı. Gümüş renkli saçları geriye taranıp, başına yapıştırılmıştı. "Yaşayacakmışsınız gibi davranamam. Tek seçeneğiniz ölümünüzü yavaşlatmak ya da hızlandırmaktır. Onun için hangisini isterseniz seçin.

Vigor uzaktaki duvarın yanından konuştu. "Nasıl yapabildin?"

Rende ona doğru gitti. "Korkma dostum, yeğenine kıymayacağız," dedi. "Bunun için sana söz verebilirim. İkiniz de, Konsey'i arkeolojik ve tarihi eser hazineleriyle bir arada tutarak, görevlerinizi yerine getirdiniz. Bu kadar yıl Konsey'e iyi hizmet verdiniz."

Nasıl kullanıldığını ve oynatıldığını anlayan Vigor'un yüzü buz gibi oldu.

"Artık bu rol sonuna geldi," dedi Rende. "Ama yeğeninin soyu krallara kadar gider ve o da dünyaya krallar getirecek."

Rachel, tükürür gibi, "Beni o piçle çiftleştirerek," dedi.

"Erkek ya da kadın değil," diye yanıtladı Raoul. "Her zaman kan ve gelecek önemli olmuştur. Soyumuzun saflığı aradığımız kadar değerli bir hazinedir."

Gray, dayısının yanında sıkıca bağlanmış olan Rachel'e baktı. Yüzü beyazdı, ama gözleri öfkeyle parlıyordu. Özellikle Raoul onun dirseğinden tuttuğu zaman. Kız onun suratına tükürdü.

Adam ağzına sert bir yumruk atınca, kızın başı arkaya çarptı ve dudağı yarıldı.

Gray ileri atıldı, ancak bir çift tüfek onu geriye itti.

Raoul kızın üstüne eğildi. "Yatağımda biraz ateş severim," dedi. Kızı sürükleyerek ileri çekti. "Ve bu kez, seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Buraya almaya geldiğimizi alın," dedi Rende. Gözünün önündeki vahşetten hiç rahatsız olmamıştı. "Sonra fırtına sona ermeden boşaltmaya başlarız. Kamyonlar onbeş dakika sonra burada olacak."

Gray şimdi üniformaları anlıyordu. Kılık değiştirmek aşağıdaki hazinenin büyük bir bölümünü almaları için zaman kazandıracaktı. Kendileri bağlanırken odaya getirilen bir el arabası dolusu gümüş yangın bombası gözünden kaçmamıştı. Konsey'in taşıyamayacağı her şey yok edilecekti.

Alberto, Raoul'a katıldı.

Raoul, "Baltaları, elektrikli matkapları ve asidi getirin," dedi ve eliyle adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti.

Gray, gereçlerin ağır inşaat için kullanılmayacağını biliyordu.

Bunlar gerçek bir sadistin gereçleriydi.

Askerler tarafından tüfeklerle dürtülerek birbirinden ayrılan grup, yeniden tünelden aşağı götürüldü. Aşağı inince, pis pis gülen sert korumalar bile gözleri büyüyerek sessiz kaldılar.

Raoul, Gotik kemerlerin uzanışına ve hazineye baktı. "Daha fazla kamyon gerekecek."

Alberto uyuşturulmuş gibi dolaşıyordu. "İnanılmaz...gerçekten inanılmaz. Ve *Arcadium*'a göre, bunlar daha büyük bir hazinenin gerçek kapısının önüne bırakılan değersiz tortular."

Tehlikeye rağmen, Vigor şaşkınlık içinde arşiv görevlisine baktı. "Jacques de Molay'ın vasiyetnamesi sende mi?"

Alberto kitabı göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bir onyedinci yüzyıl kopyası. Varlığı bilinen son kopya."

Gray, Vigor'a soran gözlerle baktı.

"Jacques de Molay, Tapınak Şövalyeleri'nin son Büyük Üstad'ıydı. Hazinenin yerini göstermeyi reddettiği için Engizisyon tarafından işkence edildi. Kazıkta yakıldı. Ama bir tapınak metnine, yakalanmadan önce Molay tarafından yazılan son bir inceleme yazısına dair söylentiler vardır."

"*Arcadium*," dedi Alberto. "Yüz yıllardır Ejder Konseyi'nin elindedir. Bir hazineyi ima ediyordu. Altın yığını ve Tapınak Şövalyeleri'nin hazinesinden bağımsız. Bulanın eline *dünyanın anahtarlarını* verecek daha büyük bir hazine."

"Bilgeler'in kayıp gizemi," dedi Vigor.

"O burada," dedi Alberto, gözleri sanki parlıyordu.

Cam kata doğru katlardan indiler.

En alt kata ulaşınca, askerler kenar boyunca yayılarak yerlerini aldılar. Gray ve diğerleri zorla dizlerinin üstüne çöktürüldü. Alberto tek başına cam zemine giderek labirentini inceledi.

"Son bir bilmece," diye mırıldandı.

Raoul, Rachel'le birlikte son terasın merdivenlerinin üstüne yakın duruyordu. Dizlerinin üstüne çökmüş gruba bakmak için döndü. "Kadınlarla başlamayı düşünüyorum," dedi Raoul. "Ama hangisiyle?"

Yana dönerek, Rachel'in başının arkasından bir tutam saçını yakaladı. Eğildi ve kızı sertçe dudaklarından öptü. Rachel yutkunarak kıvrandı, ama bağlı olduğundan yapabileceği bir şey yoktu.

Hiddet Gray'ın gözlerini kararttı. Çömelmiş halde, çizmesinin topuğunu taşa vurdu. Kalede bağlarını çözmek için kullandığı bıçağın topuktan çıktığını hissetti. Bıçağı bağlı olan bileklerinin arkasına sakladı. Küçük hareketlerle, sivri yanıyla bağlarını kesti. Özgür olmalarına rağmen ellerini arkasından çekmedi.

Raoul, öpmesini bitirip geri çekildi. Alt dudağı kanıyordu. Rachel onu ısırmıştı, ama adam yalnızca sırıttı. Kızı göğsünün ortasından sert bir biçimde itti. Dengesi bozulan kız, dişlerini sarsan bir darbe ile yere düştü.

Raoul avucunu çevirip, sanki bir köpeğe emir verir gibi, "Orada kal," dedi.

Rachel'in başına dayanan bir tüfek bu emri sağlamlaştırdı.

Raoul yeniden gruba döndü. "Eğlencemi sonraya saklayacağım. Böylece başlamak için başka bir kadın gerekiyor." Seichan'ın yanına gitti, eğilip ona baktı sonra başını salladı. "Bundan herhalde fazla zevk alırsın."

Sonra Kat'a döndü ve kadının yanındaki nöbetçilere onu diğerlerinin önüne sürüklemelerini söyledi. Raoul eğildi ve balta ve elektrikli matkabı eline aldı. İkisine göz gezdirdi, sonra baltayı bıraktı. "Bunu yapmıştık."

Matkabı kaldırdı ve tetiğini çekti. Motorun vaat edilen acıya acıkmış sesi odada duyuldu.

"Bir gözle başlayacağız," dedi Raoul.

Nöbetçilerden biri Kat'ın başını geriye çekti. Kadın karşı koymaya çalıştı ama diğeri nefesini keserek karnına tekme vurdu. Yerinden kımıldayamayan Gray, Kat'ın gözünden akan bir damla yaş gördü. Korkmuyordu. Kızgındı.

Raoul matkabı onun gözüne yaklaştırdı.

"Yapma!" diye bağırdı Gray. "Buna gerek yok. Bildiklerimizi anlatacağım sana."

Kat, "Hayır!" diye bağırdı ve nöbetçilerden biri tarafından suratından yumruklandı.

Gray onun uyarısını anladı. Eğer Ejder Konseyi burada güç kazanır, *Dünyanın Anahtarları*'nı eline geçirirse, bu Armagedon demek olurdu. Buradaki kendi yaşamları, kanları, bu fiyata değmezdi.

Gray, "Anlatacağım," diye tekrar etti.

Raoul biraz dikildi.

Gray onu daha yakınma çekmeyi umuyordu.

Ama Raoul olduğu yerde kaldı. "Henüz soru sorduğumu hatırlamıyorum." Yeniden eğildi. "Bu yalnızca bir gösteri. Bu konuşmanın soru ve yanıt bölümüne gelince, daha ciddileşecek."

Matkap daha yüksek ses çıkarmaya başlamıştı.

Gray daha fazla beklemedi. Takım arkadaşı bu deli tarafından yaralanırken boş duramazdı. Savaşarak ölmek daha iyiydi. Başında nöbet tutan adamın kasığına dirseğini geçirip ayağa fırladı. Adamın dikkati işkenceye çevrildiğinden, Gray onun tüfeğini aldı, Raoul'a çevirdi ve tetiği çekti.

Klik

Bir şey olmadı.

Rachel, Gray'ın arkasındaki askerin tüfeğin kabzasıyla başına vurularak yere düşürülmesini izledi.

Raoul motorun hızını artırarak güldü.

"Çizmelerini çıkarın," diye emir verdi Raoul. İtilip kakılan Gray'a doğru yürüdü. "Sen kaçıktan sonra güvenlik kasetlerini izlemeyi ihmal ettiğimi sanmıyorsun değil mi? Sizi öldürmesi için kaleye gönderdiğim iki adamdan ses çıkmayınca, araştırmak için birtakım daha yolladım. Bahçede köpeklerden başka bir şey yoktu. Nasıl kaçtığını anladılar ve bana telsizle bildirdiler."

Gray'ın çizmelerinin bağlarını kesip ayağından çıkardılar.

"Onun için biraz umutlanmana izin verdim," dedi Raoul. "Daima düşmanın gizini bilmek gerekir. Sürprizleri en aza indirir. Sonunda eline bir silah geçirmeye çalışacağını biliyordum...ama midenin biraz daha sağlam olacağını ummuştum. İşler daha kanlı hale gelinceye kadar bekleyecektik?"

Rachel, Gray yeniden bağlanırken izledi. Adamın yüzü boş ve umutsuzdu. Bu, kızı işkence tehdidinden daha çok korkuttu.

"Diğerlerini rahat bırakın," dedi Gray. Zorlanarak ayağa kalktı. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Kapının nasıl açılacağını biliyoruz. Birimize zarar verirseniz hiçbir şey öğrenemezsiniz."

Raoul ona baktı. "Açıkla ve ben de senin önerini düşüneyim."

Gray üzgün görünerek diğerlerine baktı. "Işık," dedi.

Kat inledi. Vigor başını eğdi.

"O haklı," dedi bir ses aşağı kattan. Alberto birkaç basamak çıktı. "Duvardaki aynalar yansıtmalı ve açılı."

Gray, "Lazer ışığı gerekiyor," diye, her şeyi açıklayarak devam etti. Vigor'un tüm anlattıklarını açıklamaya başladı.

Alberto onlara katıldı. "Evet...evet...bu çok mantıklı."

"Peki, göreceğiz," dedi Raoul. "Eğer doğru çıkmazsa, kollarını bacaklarını kesmeye başlarız."

Gray, Rachel ile diğerlerine döndü. "Sonunda nasıl olsa bulacaklardı. Zaten altın anahtar ellerinde."

Raoul adamlarına emir verdi. "Tutukluları aşağıya getirin. İşi şansa bırakmak istemiyorum. Alttaki duvara dayansınlar. Geri kalanlarınız-" katın

üstünde nöbet tutan askerlere baktı- "gözünü onlardan ayırmasın. Hareket edeni vurun."

Rachel ve diğerleri aşağı indirildi ve birbirlerinden ayrılarak duvar boyunca dizildiler. Gray ondan yalnız doksan santim ötedeydi. Genç kadın, ona uzanmak, elini tutmak istiyordu, ama adam kendi kederinin içinde kaybolmuş gibiydi.

Ve kız hareket etmekten korkuyordu.

Askerler bir üst katta yere uzandılar ve tüfeklerini onlara doğrulttular.

Gray cam zemine bakarak mırıldandı. Sözcükleri yalnız Rachel'in kulağına erişti. "Minotaur'un labirenti."

Rachel'in alnı kırıştı. Adam yerinde durup ona ve sonra yeniden yere baktı. Ne anlatmak istiyordu?

Minotaur'un labirenti.

Gray labirentin adlarından birinden söz ediyordu. Daedalus'un labirenti. Öldürücü canavar, boğa başlı Minotaur'un evi olan öldürücü, mitolojik labirent.

Ölümcül.

Rachel, İskender'in mezarındaki tuzağı hatırladı. Öldürücü geçit. Bu bilmeceleri çözmek yalnız teknoloji gerektirmiyordu. Tarih ve mitolojiyi de bilmek zorundaydın. Gray onu uyarmaya çalışıyordu. Teknolojiyi çözmüş olabilirlerdi, ama tüm gizemi değil.

Artık Gray'ın umudunu anlıyordu. Raoul'a ancak onu öldürteceğini umduğu kadarını söylemişti.

Raoul lazer merceğini çıkardı ve ortadaki zemine doğru yürüdü. Sonra sanki vazgeçti. Merceği Gray'a doğru tuttu.

"Sen," dedi, kuşkulandığı açıktı. "Sen götür bunu oraya."

Gray duvardan ve kızın yanından uzaklaştırıldı. Kollarının bağını çözdüler. Ama özgür olduğu söylenemezdi. Tüfekler her adımını izliyordu.

Raoul, lazeri Gray'ın eline verdi. "Kur bunu. Tarif ettiğin gibi."

Gray, Rachel'e baktı, sonra çoraplarıyla cam zeminde yürüdü.

Başka seçeneği yoktu.

Minotaur'un Labirenti'ne girmek zorundaydı.

07:32

General Rende saatine baktı. Fırtına sarayın duvarlarının ötesinde gürlüyordu. Uzun zamandır aradığı gerçekleşmek üzereydi. Aşağıda yatan gizli kasa her neyse, açmayı başaramasalar bile, kısaca göz atmıştı.

Tek başına depo bile tüm diğerlerini cüce gibi gösterecek kadar büyük bir hazineydi.

Alabildikleri kadarıyla kaçacak ve geri kalanı da yok edeceklerdi.

Yıkım uzmanı yangın bombalarını hazırlamaya başlamışın bile.

Tüm yapacakları kamyonları beklemekti.

Üç Peugeot ağır-iş kamyonundan oluşan bir kervan ayarlanmıştı. Vardiyayla çalışıp nehrin yanındaki kasabanın dışlarındaki büyük bir depoya gidecek, yüklerini boşaltacak, boş bir konteyner takıp geri döneceklerdi.

Yapabilecekleri kadar, ileri geri gidip geleceklerdi.

General saatine bakarak kaşlarını çattı. Geç kalmışlardı. Beş dakika önce, öndeki kamyonun şoföründen bir telefon almıştı. Yollar çok kötüydü ve şafak sökmesine rağmen, fırtına bulutlarının altında sürüp giden bir alacakaranlık ve sürekli yağmur vardı.

Gecikmeye rağmen, fırtına onların hareketlerini gizleyerek perde oluyor, üstlerine çekilen ilgiyi en aza indiriyordu. Çevreye yayılan nöbetçiler fazla meraklı olacak herkesi yok etmek üzere hazırdılar. Rüşvetler dağıtılmıştı.

Yarım günleri kalmış olmalıydı.

Telsizden biri aradı. Adam yanıtladı.

Şoför, "Birinci kamyon tepeye tırmanıyor şu anda," diye bildirdi.

Uzaklarda fırtına gümbürdedi.

Artık başlamıştı.

07:33

Gray, elinde mercekle, mıknatıslı kısa taş sütuna ulaştı. Başlarının üstünde, aynı taştan bir çift kemer uzanıyordu. Gray hiçbir şeye dokunmadan bile, orada uyuyan gücü hissedebiliyordu.

Raoul kenardan, "Acele et!" diye bağırdı.

Gray heykel tabanının yanına gitti. Merceği desteğin üzerine yerleştirdi, dengeledi ve oniki-saati gösteren pencereye doğru çevirdi. Derin bir nefes almak için durakladı. Rachel'i her şeye hazır olması için uyarmaya çalıştı, bir kez harekete geçirilince hepsi tehlikede olacaktı. Raoul,

"Lazer'i çalıştır," diye havlar gibi bağırdı. "Ya da dizkapaklarına ateş etmeye başlayacağız."

Gray güç düğmesine uzandı ve parmağını üstüne koyarak çalıştırdı.

İnce bir kırmızı ışın çıktı ve altın camdan levhaya çarptı.

Gray, İskender'in mezarındaki pilleri hatırladı. Ne tür bir şarj ya da elektrik gücüyse, oluşması bir dakika sürmüş sonra da havai fişekler başlamıştı.

Bu olduğunda orada bulunma niyetinde değildi.

Döndü ve hızla yeniden duvarın yanına gitti. Koşmadı ya da acele hareket etmedi yoksa sırtından vururlardı. Duvardaki yerini aldı.

Raoul ile Alberto merdivenlerin dibinde duruyorlardı.

Tüm gözler, merceği aynayla ilişkilendiren tek çizgi halindeki kırmızı ışığın üzerindeydi.

Raoul, "Hiçbir şey olmuyor," diye kükredi.

Vigor diğer yandan konuştu. "Aynayı harekete geçirmeye yetecek kadar enerjinin oluşması birkaç saniye alabilir."

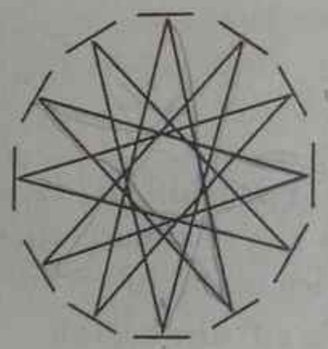
Raoul tabancasını kaldırdı. "Eğer başlamazsa—"

Başladı.

Derin tonlu bir ses duyuldu ve saat-oniki levhasından yeni bir lazer ışığı fışkırarak saat-beş levhasına çarptı. Yarım saniye kadar gözler kamaştı.

Kimse konuşmuyordu.

Sonra başka bir kırmızı ışın çıkarak, saat-on işaretçisine çarptı. Birden yansıyarak, aynadan aynaya atlamaya başladı.

Gray, önünde bel yüksekliğinde ateşli bir yıldız oluşturan dağılıma baktı. O ve diğerleri, hareket etmemeleri gerektiğini bilerek iki gösteri arasında duruyorlardı.

Ortaya çıkan sembol açıktı.

Bethlehem'in Yıldızı.

Bilge Adamlar'a yol gösteren ışık.

Uğultu giderek arttı. Yıldızın ateşi daha da parladı.

Gray gözlerini kısarak başını çevirdi.

Sonra, bir eşiğin geçildiğini hissetti. Dışarıya doğru gelen basınç onu duvara yapıştırdı.

Yine Meissner alanıydı bu.

Yıldız sanki yerden itiliyormuş gibi ortasından yukarı doğru eğilir gibi oldu. Başlarının üzerindeki çapraz mıknatıslı taşlardan oluşan kemere ulaştı.

Yeraltı kemerlerinden bir enerji patlaması geçti.

Gray, gömleğinin metal düğmelerinin çekilir gibi olduğunu hissetti.

Kemerlerin mıknatıslı çekme güçleri on kat artmıştı.

Yıldızın enerjisi yeni alan tarafından püskürtülüyor ve yeniden aşağıya, dev bir çanın vurması gibi yüksek bir metal çınlaması ile cam zemine çarpıyordu.

Ortadaki sütun sanki bir çarpışma olmuş gibi yerinden fırladı. Çapraz kemerlerin ortasına çarptı ve birbirine sıkıca yapışan iki elektro-mıknatıs halinde, orada kaldı.

Çınlama sona erer ve alan kırılırken, Gray kulaklarında bir pop sesi duydu. Yıldız söndü, ama parıltısının hayaleti hâlâ gözlerinin önündeydi. Yanma hissini gidermek için gözlerini kırpıştırdı.

Başlarının üzerinde, kısa sütun, ucu aşağıya bakarak hâlâ kemerlerin buluştuğu yere yapışık duruyordu. Gray taş parmağı izledi.

Zeminin ortasında, daha önce sütunun durduğu yerde, som altından kusursuz bir daire yatıyordu. Anahtarın uyacağı kilit. Ortasında-*her şeyin ortası*- siyah bir delik vardı.

"Anahtar deliği!" dedi Alberto. Kitabını bıraktı, çantasını açtı ve altın anahtarı çıkardı.

Gray, zeminin üzerinden Vigor'un sert bakışını gördü. O anda, Gray onlara yalnızca altın anahtarı değil, dünyanın anahtarını da vermişti.

Alberto da aynı şeyden kuşkulanmış olmalıydı. Heyecan içinde, cam zeminin üzerine çıktı.

Yüzeyden yukarıya doğru fışkıran elektrik akımları adamı delerek ayaklarını yerden kesti ve havada asılı tuttu. Alev içini yalarken adam çığlık atıyordu. Derisi karardı, saçları ve giysileri alev aldı.

Raoul, dehşet içinde merdivenlere takılıp arkaüstü yere düştü.

Gray, Rachel'e döndü. "Koşmaya hazırlan."

Tek şansları bu an olabilirdi.

Ama Rachel diğerleri gibi afalladığından sanki onu duymuyordu.

Sonunda Alberto'nun çığlıkları kesildi. Avının öldüğünü hissetmiş gibi, son bir akım adamın cesedini cam havuzun kıyısına fırlattı.

Kimse kımıldamıyordu. Yanmış et kokusu çevreye dağıldı.

Herkes ölümcül labirente bakıyordu.

Minotaur gelmişti.

07:35

General Rende yeniden merdivenlerden çıkıp mutfağa gitmişti. Aşağıdaki parlak yıldız ateşlendiğinde, askerlerinden biri onu çağırmıştı. Olup bitenleri görmek istiyordu-ama güvenli bir uzaklıktan.

Sonra ışık söndü.

Hayal kırıklığına uğrayarak arkasını dönerken, acı çeken çığlıkları duydu.

Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Yeniden mutfağa koştu. Fransız üniforması giyen adamlarından biri ona doğru koştu. Heyecanla, "İlk kamyon geldi!" dedi.

Rende bir anlık endişeden kurtuldu.

Yapması gereken bir iş vardı.

"Nöbet görevinde olmayan herkesi çağır. Kasanın boşaltılmasının zamanı geldi."

07:36

Rachel başlarının belada olduğunu biliyordu.

Raoul kükreyerek ayağa fırlayıp, Gray'a doğru yumruğunu salladı. "Bunu biliyordun!"

Gray duvara doğru geri bir adım attı. "Onun kızaracağını nasıl bilebilirdim?"

Raoul tabancasını çıkardı ve doğrulttu. "Bir ders almanın zamanı geldi."

Ama tabanca Gray'a doğrultulmamıştı.

Rachel, "Hayır!" diye inledi.

Tabanca patladı. Zeminin karşı tarafından, Vigor Dayı şaşkınlıkla inleyerek, karnını tuttu. Ayakları altından kaydı ve yere düştü.

Seichan, siyah bir kedi gibi kayarak, onun yanına doğru gitti. Kızın dayısının ayaklarının yere dokunmasını engelledi.

Ama Raoul'un onlarla işi bitmemişti. Tabancasını daha sonra Kat'a doğrulttu. Kadın yalnız üç metre uzaklıktaydı. Tabanca onun başına dağ ru tutulmuştu.

Gray, "Yapma!" dedi. "Bunun olacağından haberim yoktu! Ama şimdi Alberto'nun ne hata yaptığını biliyorum!"

Raoul, her adalesinde öfke ile, ona döndü. Ama Rachel onun öfkesinin Alberto'yu kaybettiği için olmadığını, ama ani ölümün onu korkuttuğunu biliyordu. Ve o korkmaktan hoşlanmıyordu.

"Ne?" diye kükredi Raoul.

Gray labirenti işaret etti. "Anahtar deliğine öyle yürüyemezsin. Yolu izlemelisin." Karmaşık labirenti eliyle gösterdi.

Raoul'un kısılan gözlerindeki ateş azaldı. Anlayış, korkuyu azaltmıştı.

"Anlamlı konuş," dedi Raoul. Cesede doğru yürüdü, eğildi ve hâlâ anahtarı kavrayan ateşin büktüğü parmakları kırdı. Altını aldı ve üstündeki yanık etleri sildi.

Aşağıdaki adamlarından birine gelmesi için el salladı. Orta bölümü işaret etti. "Bunu oraya götür," diye emir verdi ve altın anahtarı uzattı.

Genç asker çekindi. Alberto'ya olanları görmüştü.

Raoul tabancasını adamın alnına dayadı. "Ya da burada öl. Seçim senin."

Adam uzandı ve anahtarı aldı.

"Haydi git," dedi Raoul. "Burada zamanla yarışıyoruz." Tabancayı adamın alnına doğru tutmayı sürdürdü.

Asker labirentin giriş noktasına doğru yürüdü. Arkaya eğilip bir ayağını cama uzattı, sonra hızla geri çekti. Hiçbir şey olmadı. Kendine daha fazla güvenerek, ama dikkatle, yeniden uzandı ve ayağını yüzeye koydu.

Hâlâ bir elektrik gösterisi yoktu.

Asker dişlerini sıkarak, tümüyle cam zeminin üstüne çıktı.

"Platin süslerden uzak dur," diye uyardı Gray.

Asker, Gray'a doğru takdirle bakarak, başıyla onayladı. Bir adım daha attı.

Yıldız parladı, sonra yine söndü.

Asker, olduğu yerde donup kalmıştı. Sonra bacakları altında büküldü. Sırtüstü labirent'e düştü. Yere çarpınca, gövdesi lazerle kesilerek belinden ikiye ayrıldı. Üst yarının içinden düğüm olmuş bağırsaklar çıktı.

Raoul gözlerinden ateşler fışkırarak geri çekildi. Tabancası yine havaya kalktı. "Başka parlak fikrin var mı?"

Gray şaşırıp kalmıştı. "Ben...bilmiyorum."

"Belki de zamanlamadır," dedi Monk uzaktan. "Belki de durmadan hareket etmelisin. *Hız* filminde olduğu gibi."

Gray dönüp takım arkadaşına baktı, sonra yine döndü, inanmamıştı.

"Adamlarımı kaybetmekten bıktım," dedi Raoul, öfkesi artarak. "Ve bu bilmeceyi çözmeye çalışmanızı beklemekten de bıktım. Onun için nasıl yapılacağını bana siz *göstereceksiniz*."

Eliyle Gray'a ilerlemesini işaret etti.

Gray belli ki bir yanıt arayarak yerinde kaldı.

"Her an arkadaşlarını vurmaya başlayabilirim. Gerginliğime yararı olacağını biliyorum."

Raoul tabancasını yine Kat'a doğrulttu.

Sonunda Gray hareket edip, hareketsiz gövdenin üzerinden geçti.

"Anahtarı unutma," dedi Raoul.

Gray onu almak için eğildi.

Tam o anda Rachel anladı. *Tabii.*

Gray ayağa kalktı ve labirentin giriş noktasına doğru yürüdü. Monk'un öğüdünü izlemeye karar verdi, koşmaya hazırlanarak bir adım attı.

Rachel, "Hayır!" diye bağırdı. Raoul'un amacına ulaşmasına yardımcı olmaktan nefret ediyordu. Konsey'in burada saklı olana ulaşmasını önlemek için ölmeye hazırlanmıştı. Ama Gray'ın ortadan ikiye kesilerek ya da elektrik çarparak ölmesini izleyemezdi.

Gray'ın Minotaurla ilgili fısıltısını hatırladı. O vazgeçmeyi reddetmişti. Yaşadıkları sürece, umut vardı. Ona inanıyordu. Ve daha önemlisi, ona güveniyordu.

Gray kıza doğru döndü.

Kız aynı güvenin onun gözlerinde de parladığını gördü.

Kendisi için.

Bunun ağırlığı kızı susturdu.

"Ne?" diye bağırdı Raoul.

Rachel birden ürkerek, "Hız değil," dedi. "Zaman bu simyacılar için değerliydi. Bir kum saatinden bu aynalı saat yüzeyine kadar ipuçları bıraktılar. Zamanı öldürmek için kullanmazlardı."

"O halde ne?" diye sordu Gray, gözlerini onun üzerinden ayırmayarak. Ama bu kızın taşımaya istekli olduğu bir yüktü.

Rachel hemen konuştu. "Tüm katedrallerdeki labirentler. Bu dünya-

dan diğerine, ortada ruhsal aydınlatılışa giden, simgesel yolculukları temsil ediyorlardı." Yarı belinden kesilmiş cesede, aynalı pencerelerin yüksekliğini işaret etti. "Ama oraya varmak için, hacılar emekliyordu. Elleri ve dizleri üzerinde."

Gray başıyla onayladı. " Bu pencerelerin yüksekliğinin altından."

Zeminin karşısında yere oturmuş, parmaklarının arasından kan sızan dayısı, inledi. Seichan onun yanında oturuyordu. Rachel inlemesinin nedeninin ağrı olmadığını biliyordu. Bunu dayısının gözlerinde görmüştü. O da bu bilmeceyi çözmüştü bile. Ama sessiz kalmıştı.

Rachel konuşarak, geleceğe ihanet etmiş, dünyayı tehlikeye atmıştı.

Kızın gözleri Gray'ı buldu. Seçimini yapmıştı. Pişman değildi.

Raoul bile inanmıştı ona.

Anahtarı vermesi için Gray'a işaret etti. "Oraya kendim götüreceğim- ama önce sen gireceksin."

Belli ki Raoul kızın düşüncesine *tümüyle* güvenmiyordu. Gray anahtarı ona verdi.

Tabancasını Rachel'e doğrultarak, "Aslına bakarsan," dedi Raoul, "bu senin fikrin olduğuna göre, neden sen de bizimle gelmiyorsun? Erkeğinin dürüst kalmasını sağlarsın."

Rachel tökezleyerek ilerledi. Ellerinin bağını kesmişlerdi. Gray'ın yanına diz çöktü. Adam sessiz bir mesaj ileterek onu başıyla onayladı.

İyi olacağız.

Kızın kendini güvende hissetmesi için hiçbir neden yoktu, ama o da başıyla onayladı.

"Haydi gidelim," dedi Raoul.

Gray önden, Rachel'in yaptığı hesaba tümüyle güvenerek, labirentin içine doğru duraksamadan emekledi.

Gray bir gövde boyu uzaklaşıncaya kadar Raoul kızı bırakmadı.

Cam zemin sessiz kaldı.

"Tamam, şimdi sen," diye emir verdi kıza.

Rachel, Gray'ın yolunu izleyerek yola çıktı. Avuçlarının içinde bir titreşim hissediyordu. Camın yüzeyi ılıktı. Giderken, uzaktan bir kalabalığın mırıldanması gibi, mekanik ya da elektrikten olmayan bir uğultu duydu- ğuna yemin edebilirdi. Belki de bu endişeli yüreğinin pompaladığı kanın kulaklarına dolmasındandı.

Raoul arkasından adamlarına bağırdı. "Eğer diğerleri hareket ederse vurun! Bu buradaki ikisi için de geçerli. Ben emir verince vurun onları.

Demek ki eğer labirent öldürmezse, Raoul öldürecekti onları.

Rachel ilerlemeyi sürdürdü. Tek bir umudu vardı.

Gray.

07:49

Rende bir elini bomba uzmanının omzuna koydu. "Bombalar hazırlandı mı?"

Adam, "Onaltısı da, " diye yanıtladı. "Yalnızca bu düğmeye üç kez basın. El bombaları on dakikalık bir fitile sırayla bağlandı."

Mükemmel.

Sıralanmış onaltı adama doğru döndü. Koridorda başka el arabaları doldurulmayı bekliyordu. Beş kamyonet de hazırdı. Birinci kamyon dikkatle ana kapıya doğru geri gitti ve ikincisi de yoldaydı. Kasayı boşaltmanın zamanı gelmişti.

"Çalışmaya başlayın. Zamanı katlayın."

Gray'ın dizleri ağrıyordu.

Labirentin çevresinin üçüncü çeyreğinde dizkapakları acı içindeydi. Düz cam artık pütürlü beton hissi veriyordu. Ama durmaya cesaret edemiyordu. Ortaya varıncaya kadar.

Dairenin çevresinde dolaşırken, yan yollarda Rachel ve Raoul'la yolları kesişiyordu. Raoul'u yoldan çıkarmak için kalçasıyla bir vuruş yeterdi. Raoul da bunu hissettiğinden, yanından geçerken, tabancasını Gray'ın yüzüne doğrultuyordu.

Ama sakınmaya gerek yoktu. Gray eğer platin çizgileri eliyle ya da kalçasıyla geçerse, Raoul kadar hızla öleceğini biliyordu. Ve cam yüzey elektriklenince büyük olasılıkla Rachel de çarpılacaktı.

Onun için, Raoul'a, dokunmadan geçmesine izin verdi.

Rachel'le yolları kesişince, gözleri birbirine takılı kaldı. İkisi de konuşmadı. Aralarında, tehlike ve güven üzerine kurulmuş bir bağ oluşmuştu. Onun her geçişinde Gray'ın kalbi acıyordu: Ona sarılmak, rahatlatmak istiyordu. Ama duramazdı.

Döne döne gittiler.

Gray'ın başının içinde bir uğultu, kol ve bacak kemiklerinin içini titreterek büyümekteydi. Aynı zamanda yukarıdan gelen bir kargaşa sesini de duyuyordu. Katedralden geliyordu. Askerler oradaki bir harekete karşılık vermişti.

Hiçbirine aldırmadı ve ileriye doğru emekledi.

Son bir dönemeçten sonra, ortadaki rozete giden düz bir yol geldi. Gray, sonunda asıl bağlantı noktasına geldiğinden ötürü çok mutlu, ileriye doğru fırladı. Ateş içindeki dizleriyle son arayı geçti ve sırtüstü yattı.

Uğultu giderek duyulma noktasını biraz geçip, mırıldanmaya dönüştü. Saçları sesle titreşerek, kalkıp oturdu. *Ne lanet olası...?*

Rachel göründü ve ona doğru emekledi. Yerinden kalkmadan kıza ortaya gelmesi için yardım etti. Kız onun kollarının arasına kaydı. "Gray...biz ne...?"

Adam onunla birlikte diz çöktü ve susması için sıktı.

Bir tek umut vardı.

Küçük bir şey.

Raoul göründü ve onlara doğru emekledi. Yüzünde büyük bir sırıtış vardı. "Ejder Konseyi cömert hizmetinizden dolayı ikinize de borçludur." Silahını doğrulttu. "Şimdi ayağa kalkın."

Gray, "Ne?" diye sordu.

"Beni duydun. Ayağa kalkın. İkiniz de."

Başka seçenek olmadığından, Gray kendini Rachel'in kollarından kurtarmaya çalıştı, ama kız ona sıkıca sarılmıştı. "Önce ben," diye fısıldadı.

"Birlikte," dedi kız.

Gray onunla göz göze geldi ve onun kararlılığını gördü.

"Bana güven," dedi kız.

Gray derin bir nefes aldı ve ikisi de ayağa kalktılar. Gray ortadan ikiye bölünmeyi bekliyordu, ama zemin sessiz kaldı.

"Güvenli bir bölge," dedi Rachel. "Yıldızın ortasında. Lazerler hiçbir zaman buraya gelmedi."

Gray hâlâ, Rachel'e sarılarak duruyordu. Kolu sanki oraya aitmiş gibi duruyordu.

"Geriye çekilin yoksa vurulacaksınız," diye uyardı Raoul." Sonra o da ayağa kalktı, biraz gerindi ve elini bir cebine uzattı. "Şimdi bakalım bize ne ödül getirdiniz."

Raoul anahtarı çıkardı, eğildi ve deliğe soktu.

"Kusursuz bir uyum," diye mırıldandı.

Gray sonra olacaklardan korkarak, Rachel'i kollarının arasına biraz daha sıkıca çekti, tek bir şeyden emindi.

Onun kulağına İskenderiye'den beri herkesten gizlediği sırrı fısıldadı.

"Anahtar sahte."

07:54

General Rende, hazinenin yüklenen ilk bölümünü görmek için aşağıya inmişti. Her şeyi alamazlardı, onun için biri seçim yapmalı, en güzel antikaları, sanat eserlerini ve eski kitapları ayırmalıydı. Elinde liste ile sahanlıkta duruyordu. Adamları büyük yapının en üst katında emeklemekteydi.

Sonra mağaranın içinde garip bir uğultu titreşim yaptı.

Bu bir deprem değildi.

Sanki bir şey tüm duygularını aynı anda sarsmıştı. Dengesi yerinden birkaç derece oynadı. Kulakları uğuldadı. Derisi sanki mezarının üzerinde birisi yürümüş gibi titreşti. Ama en kötüsü, gözlerinin önünde pırıltılar oluştu. Sanki dünya, görüntüsünün ve bakış açısı bozulmuş, parazitli kötü bir televizyon alıcısı haline gelmişti. Üç boyut eriyip yassı iki boyuta inmişti.

Rende arkaüstü merdiven boşluğuna düştü.

Bir şey oluyordu. Bir yanlışlık vardı.

Bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

07:55

Titreşim artarken, Rachel Gray'a sıkıca sarıldı. Altlarındaki zemin beyaz ışıkla yürek gibi atıyordu. Her vuruşla, elektrik arkları çatırdayıp parlayarak, platin çizgilerin yanından ilerliyordu. Birkaç saniye içinde, labirent içerden gelen bir ışıkla aydınlandı.

Gray'ın sözleri kulaklarında yankılandı. *Anahtar sahte.*

Ve labirent karşılık vermişti.

Altlarında, uğursuz ve kötülük habercisi, derin bir ses duyuldu.

Basınç üstlerine kapanıp, sıkıştırarak, yeniden arttı.

Yeni bir Meissner alanı, görüş açısını çarpıtarak, oluştu.

Başlarının üstünde, tüm yapı sanki bir ampulün telleri gibi titreşiyordu.

Gerçeklik büküldü.

Bir metre ötede, Raoul olup biteni anlayamadan, kilidin içindeki anahtarın üzerine eğildiği yerden doğruldu. Ama o da hissetmiş olmalıydı. Ezici bir yanlışlık duygusu. Tüm duyguları bulanıyordu.

Rachel verdiği destekten dolayı mutlu olarak, Gray'a sarılmıştı.

Raoul onlara doğru döndü ve tabancasını kaldırdı. Gerçeği çok geç anlamıştı. "Kaleye dönüyoruz. Bize lanet olasıca yanlış anahtarı verdin."

Gray ona baktı. "Ve sen kaybettin."

Raoul tabancasını doğrulttu.

Çevrelerinde ateşli yıldız, tüm pencerelerden içeriye doğru patlayarak, yeniden ortaya çıkmıştı. Raoul ikiye ayrılmaktan korkarak, daha aşağıya çömeldi.

Tepelerinde taş destek mıknatıs gücüyle tutunduğu kireçtaşı kemerlerden kurtuldu. Yeniden zemine düştü. Raoul başını kaldırıp bakmakta gecikmişti. Taşın ucu onu omzundan yakaladı ve çarparak yere düşürdü.

Sütun çarptığında, altlarındaki cam, tüm buz gibi çatlayarak, her yöne yayıldı. Çatlaklardan kör eden bir ışık çıktı.

Gray ve Rachel ayakta kaldılar.

Gray, "Sıkı tutun," diye fısıldadı.

Rachel de hissetmişti. Artan titreşim gücü altlarından, çevrelerinden ve içlerinden geçti. Kız ona biraz daha sokuldu. Gray yüzünü kıza doğru dönüp, aralarında boşluk bırakmadan, onu göğsüne basturarak, karşılık verdi. Kız onun kalbinin atışlarını göğsünde hissedinceye kadar sokuldu ona.

Alttan yukarıya doğru hızla bir şey geliyordu.

Bir siyah enerji balonu. Vurmak üzereydi.

Dünya ışıkla patlarken kız gözlerini yumdu.

* * *

Yerde, Raoul'un omzu, ateş gibi bir acıyla yanıyordu. Kırılan kemikler birbirine sürtündü. Panikleyerek kaçmaya çalıştı.

Sonra bir süpernova[1], altından ve içinden geçerek patladı. O kadar

[1] Bir yıldızın patlayarak yok olması. (ç.n.)

parlaktı ki, kafatasının arkasına kadar girdi. Beyninin içine dağıldı. Kendisini yok edeceğini bilerek savaştı onunla.

Tecavüze uğramış, açılıp yayılmış, her düşüncesi, her davranışı ve arzusu açığa çıkarılmıştı.

Hayır....

Onu kapatamıyordu. Ondan daha büyük, daha çoktu, inkâr edilemezdi. Tüm benliği parlak beyaz bir iplikle çekiliyordu. Kırılma noktasına kadar gerilerek, korkunç acı çekti. Ama bunda öfke, kendinden nefret, utanç, iğrenme, korku ya da suçlamaya yer yoktu. Yalnız bir arınmışlık. Varlığın katıksız özü. Bu, kim olabileceğiydi, kim olmak için doğduğuydu.

Hayır...

Bunu görmek istemiyordu. Ama arkasını dönemiyordu. Zaman sonsuzluğa doğru uzadı. Tüm cehennemlerden daha fazla acı veren, temizleyici bir ışığın içinde tuzağa düşmüştü.

Kendisiyle, hayatıyla, olasılıklarıyla.

Gerçeği gördü – ve gerçek yandı?

Hepsi o kadar...

 Ama en kötüsü henüz gelmemişti

* * *

Seichan, yaşlı adamı göğsüne bastırdı. İkisi kör edici ışık patlamasına karşı başlarını eğdiler, ama Seichan gözünün ucuyla bir şeyler görüyordu.

Ateşli yıldız, bir ışık fıskiyesinin üzerinde göğe doğru patlayarak, labirentin ortasından yükselip döndü ve yukarıdaki karanlık katedralin içine girdi. Kocaman kitaplığa gömülmüş diğer cam aynalar, yıldız ışığını yakaladılar ve yükselen anaforu doyurarak, yüz katıyla yansıttılar. Tüm yapının içine katlanan bir tepki yayıldı. Bir anda, iki boyutlu yıldız üç boyutlu dev bir laser ışığı küresi şeklinde açılarak, yeraltı katedralinin çevresinde ve içinde dönmeye başladı.

İçinden çıkan enerji, kıvılcımlar saçarak ve çatırdayarak, katları süpürdü.

Çığlıklar, böğürmeler çınlıyordu.

Kadının başının üzerinde, aşağıdaki kata geçmeye çalışan bir asker, kendini yukardaki kattan attı. Sığınacak yeri yoktu. Daha labirentin zeminine bile çarpmadan, yıldırım, onu yakalayıp, kemiklerini bir bir yaktı.

Ama en ürkütücüsü, kemerli katedrale olanlardı. Görüntü, tüm derinlik duygusunu kaybederek, sanki yassı bir hale dönüşmüştü. Ve bu görüntü bile titreşti, sanki kadının başının üstünde asılı duranlar gerçek değil de suyun içindeki bir yansıma, bir seraptı.

Seichan, iliklerine kadar dehşet içinde, bakmaktan korkarak, gözlerini yumdu.

* * *

Gray, Rachel'i tutuyordu. Dünya tümüyle ışık olmuştu. İlerideki kaosu hissediyordu, ama burada ikisi yalnızdılar. Çevrelerindeki monoton uğultu yeniden arttı. Işığın içinden gelen, aşamayacağı ya da anlayamayacağı bir eşikti bu.

Vigor'un sözlerini hatırladı.

İlk Işık.

Rachel başını kaldırdı. Yansıyan ışığın içinde gözleri öyle parlıyordu ki, adam neredeyse onun düşüncelerini hissedebiliyordu. Kız da onu okuyabiliyordu.

Işığın niteliğindeki bir şey, inkâr edilemeyen bir süreklilik, her şeyi küçülten bir açısızlık.

Bir şey hariç.

Gray eğildi, onunkilere dokunan dudaklarının arasında nefeslerini paylaştılar.

Bu aşk değildi. Henüz değildi. Yalnızca bir vaatti.

Gray öpücüğünü derinleştirip onun tadına bakarken, ışık daha da parlaklaştı. Daha önce uğuldayan ses, şimdi müzik gibiydi. Gözleri kapalıydı ama hâlâ kızı görebiliyordu. Gülümsemesi, gözlerindeki ışık, boynunun açısı, göğsünün kıvrımı. O sürekliliği, zamanı olmayan o varlığı yine hissetti.

Işık mıydı bu? Yoksa ikisi miydi?

Ancak zaman gösterecekti.

* * *

General Rende çığlıklar başlayınca kaçtı. Daha fazla araştırması gerekmiyordu. Merdiven boşluğundan mutfağa çıkarken, aşağıdan yansıyan ışığın parlaklığını görmüştü.

Konsey'de, aptal olduğu için bu kadar ilerlememişti.

Aptallığı Raoul gibi teğmenlere bırakıyordu.

Yanında iki askerle, ana avluya doğru dönerek, saraydan çıktı. Kamyona el koyacak, depoya geri gidecek, orada yeniden toparlanarak yeni bir strateji tasarlayacaktı.

Öğleden önce Roma'ya varması gerekiyordu.

Kapıdan çıkarken, hâlâ polis üniforması içindeki nöbetçinin orada durduğunu gördü. Aynı zamanda yağmurun da azalarak, çiselediğini fark etti.

İyi.

Bu geri çekilişini hızlandıracaktı.

Kamyonun yanında, şoför ve üniformalı dört nöbetçi daha onun yaklaştığını görüp, karşılamak için ilerlediler.

Rende, İtalyanca, "Hemen gitmeliyiz," diye emir verdi.

Şoför kepini geri iterek İngilizce, "Nedense bunun olacağını sanmıyorum," dedi.

Üniformalı dört nöbetçi silahlarını onun gurubuna doğrulttu.

General Rende bir adım geriledi.

Şoför dışındakiler, *gerçek* Fransız polisleriydi, aksanından onun Amerikalı olduğu belli oluyordu.

Rende başını çevirip kapıya baktı. Başka Fransız polisleri de orada nöbet tutuyordu. Kendi hilesiyle ihanete uğramıştı.

Amerikalı parmağıyla işaret ederek, "Eğer adamlarını arıyorsan," dedi, "onlar kamyonun arkasında güvende."

General Rende şoföre baktı. Siyah saç, mavi gözler. Onu tanımadı ama telefondaki konuşmalarından sesini tanıyordu.

"Painter Crowe," dedi.

* * *

Painter, bir tüfek namlusunun parladığını gördü. Sarayın ikinci kat penceresindeydi. Yalnız bir nişancı. Gözlerinden kaçan biri.

Çevresindeki devriyeye, "Geriye!" diye bağırdı.

Kurşunlar Painter'le General'in arasında uçuşarak ıslak kaldırımı çiğnedi. Polisler iki yana kaçıştı.

Rende tabancasını çıkarıp, arka tarafa doğru kaçtı.

Painter, otomatik ateşe aldırmayıp, bir dizinin üzerine çöktü, iki elindeki silahları havaya kaldırdı. İç güdüyle nişan alan Painter, bir tabancayı yukarıdaki pencereye doğrulttu.

Pop, pop, pop.

General yere düştü.

İkinci kat penceresinden bir çığlık yükseldi. Bir gövde aşağı yuvarlandı.

Ama Painter bunu yalnız göz ucuyla gördü. Tüm dikkatiyle General Rende'ye odaklanmıştı. İkisi de dizlerinin üzerinde, silahları neredeyse birbirine dokunarak, tabancalarını karşılıklı doğrultular.

Rende, "Kamyonlardan uzaklasın!" dedi. "Hepiniz!"

Painter gözlerini adama dikmiş onu inceliyordu. Çevresindeki her şey yıkılan adamın gözlerinde, şiddetli bir öfke gördü. Rende, bu yaşamını tehlikeye atmak demek bile olsa, ateş edecekti.

Adam başka seçenek bırakmıyordu.

Painter, ilk tabancasını yere bıraktı, sonra ikinci tabancayı Rende'nin yüzünden çekip, yere doğrulttu.

General zaferle sırıttı.

Painter tetiği çekti. İkinci tabancasının ucundan parlak bir ışık çıktı. Lazer ışınları, generalin dizinin altındaki su birikintisine çarptı. Elektrik çarpması sonucunda bacakları altından kayan Rende, elinden tabancası fırlayarak sırtüstü yere düştü.

Çığlık attı.

"Acıyor, değil mi?" dedi Painter, asıl tabancasını alıp General'e doğrultarak.

Polisler, yere düşen adamın çevresini sardı.

Devriyelerden biri, "İyi misiniz?" diye sordu.

Painter, "İyiyim," diyerek ayağa kalktı. "Ama lanet olsun...arazide çalışmayı bayağı özlemişim."

07:57

Aşağıdaki mağarada, havai fişekler yalnızca bir dakikadan biraz uzun sürmüştü.

Vigor yukarıya bakarak sırtüstü yatıyordu. Çığlıklar kesilmişti. Gözlerini açmış, beyninin ilkel düzeyinin sona erdiğini hissediyordu. Tutarlı ışık küresinin son dönüşünü yakaladı- sonra sönen bir güneş gibi kendi içine kapanışını izledi.

Üstünde uzanan boş alanda.

Tüm katedral titreşmiş ve yıldızla birlikte gözden kaybolmuştu.

Seichan, onun yanında sığındığı yerde kımıldadı. Onun da gözleri tepeye dikilmişti. "Hepsi yok oldu."

Kan kaybından ötürü zayıf düşen Vigor, "Eğer burada var idiyse," dedi.

07:58

Gray, Rachel'le kucaklaşmayı kesti, duygularının gücü ışıkla birlikte yok olmuştu. Ama dudaklarında hâlâ kızın tadı vardı. Bu yeterdi.

Şimdilik.

Kız çevreyi araştırırken gözlerindeki parlaklığın birazı hâlâ yerinde duruyordu. Diğerleri kapandıkları yerlerde kımıldanıyorlardı. Rachel, oturmaya çalışan Vigor'u gördü.

"Aman Tanrım..." dedi.

Dayısına bakmak için Gray'ın kollarından sıyrıldı. Monk, tıp eğitimini uygulamaya hazır olarak, aynı yöne yürüdü.

 Gray çevresindeki yüksekliklere bakarak nöbet tutuyordu.

Ateş sesleri kesilmişti. Askerler gitmişti...kitaplıkla birlikte. Sanki bir şey merkezi oymuş, geride yalnız amfitiyatro şeklinde inen katları bırakmıştı.

Nereye gitmişti hepsi?

Bir inleme dikkatini yere çekti.

Raoul, düşen sütunun ezdiği kapana kısılan kolunun çevresinde kıvrılmış, yerde yatıyordu. Gray ona doğru gitti ve tabancasını tekmeyle uzaklaştırdı. Tabanca, şimdi çatlamış ve dağılmış bir yap-boz olan cam zeminde kaydı.

Kat yanına geldi.

"Şimdilik bırak onu," dedi Gray. "Hiçbir yere gitmiyor. Toplayabildiğimiz kadar silah toplayalım. Yukarda kaç tanesinin daha kaldığını bilemeyiz."

Kadın başıyla onayladı.

Onun sesiyle hareketlenen Raoul sırtüstü döndü.

Gray son bir küfür ya da tehdit bekliyordu, ama Raoul'un yüzü acıyla buruşmuştu. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ama Gray bu kederi tetikleyenin, ezilen kolu olmadığından kuşkulanmıştı. Raoul'un yüzünde bir

şey değişmişti. Sürekli sert ifade ve tepeden bakma kaybolmuş, onun yerini daha yumuşak daha insancıl bir şey almıştı.

"Affedilmek istememiştim," diye inledi adam kederle.

Gray bu söz üzerine kaşlarını çattı. *Kim tarafından affedilmişti?* Bir an önce ışıkla kendi karşılaşmasını hatırladı. *İlk Işık.* Anlaşılabilenin, yaratılışın şafağının ötesinde bir şey. Bir şey Raoul'u dönüştürmüştü.

Süperiletkenler üzerindeki donanma araştırmalarını, insan beyninin süperiletkenler aracılığıyla iletişim kurduğunu, hatta anıları ışık ya da enerji olarak nasıl depoladığını hatırladı.

Gray, çatlamış zemine baktı. Süperiletken camın içinde ışıktan başka şeyler de mi saklanıyordu? O andaki kendi duygularını da hatırladı. Daha yüce bir şeyin varlığını duymuştu.

Yerde, Raoul yüzünü bir eliyle örttü.

Bir şey adamın ruhunun tellerini yeniden mi döşemişti. Onun için bir umut olabilir miydi?

Bir hareket Gray'ın gözünü aldı. Tehlikeyi hemen gördü.

Kadını durdurmak için atıldı.

Seichan ona aldırmayarak, Raoul'un tabancasını kaldırdı. Kapana kısılmış adama doğrulttu.

Raoul namluya bakmak için döndü. Yüzünün ifadesinde keder vardı, ama şimdi gözlerinde açık bir korku titreşimi belirmişti. Gray adamdaki kara dehşeti fark etti. Tabancadan, ölümün acısından değil, daha ileride olacaklardan korkuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Gray.

Seichan tetiği çekti. Raoul'un kafası, tabancanın çıkardığı kadar yüksek bir sesle yeniden cama çarptı.

Diğerleri şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Sersemleyen Gray ilerleyerek, "Neden...?" diye sordu.

Seichan, yaralı omzunu tabancasının kabzasıyla ovuşturdu. "Ödeşme. Bir anlaşma yaptığımızı hatırla, Gray." Başıyla Raoul'un cesedini gösterdi. "Hem, kendisinin de söylediği gibi, o affedilmek istemiyordu."

07:59

Painter, sarayın içinde gelen silah seslerinin yankılarını duydu. Fransız devriyesine duraklamasını işaret etti. Birileri burada savaşmaktaydı.

Kendi takımı olabilir miydi?

Eliyle gitmeleri için işaret ederek, "Yavaş," diye uyardı onları. "Hazır olun."

Sarayın derinliklerine doğru yürümeyi sürdürdü. Fransa'ya kendi başına gelmişti. Sean McKnight bile bu görevi üstlendiğini bilmiyordu, ama Painter'in Avrupa'daki güven belgeleri, Marsilya'da ona gerekecek arazi desteğini sağlamıştı. General Rende'yi bulmak önce Avignon dışındaki bir depoya, sonra da papanın sarayına kadar süren kıtalararası bir yolculuğa mal olmuştu. Painter, akıl hocasının, başkanın yerinin dışarda arazide değil, masasının arkasında olduğu uyarısını hatırladı.

Ama o Sean'dı.

Painter değildi.

Sigma artık kendi örgütüydü ve sorunları çözmek için kendi yolları vardı. Tabancasını kavradı ve önden yürüdü.

Olası bir sızıntıyı Gray'dan ilk duyduğunda, Painter bir karar vermişti. Kendi kuruluşuna güvenmek. Yeni Sigma'yı en alttan başlayarak yeniden kurmuştu. Eğer bir sızıntı varsa, bu istemeden yapılmış olmalıydı.

Onun için bir sonraki mantıklı şeyi yapmıştı: Bilginin izini sürmek.

Gray'dan...Sigma'ya..oradan Roma'daki Carabinieri bağlantısına kadar.

General Rende operasyonun her ayrıntısından haberdar edilmişti. Adamın, İsviçre'ye yaptığı kuşkulu yolculuklar da içinde olan izini sürmek, çok dikkat gerektirmişti. Sonunda Painter, Ejder Konseyi'ne giden ince bir bağ buldu. Rende'nin, iki yıl önce, üstelik de Oman'da, çalınmış antikaları alıp satmaktan tutuklanan uzak bir akrabası. Hırsız, Ejder Konseyi İmparatorluğu'nun baskılarıyla özgürlüğüne kavuşmuştu.

Daha derinlerde araştırma yaparken, Painter, Logan Gregory'yi, Sigma bağlantısı rolünü sürdürebilmesi için özgür bırakmıştı. Emin olunca kadar Rende'yi korkutmak istememişti.

Artık doğrulanmıştı ama Painter'in başka bir endişesi vardı.

Çok mu geç kalmıştı?

08:00

Rachel ile Monk, Gray'ın gömleğini kullanarak, kızın dayısının karnındaki geçici sargıyı sağlamlaştırdılar. Vigor dayı oldukça fazla kan kaybetmişti, ama kurşun delip geçmişti. Monk'a göre, kurşun önemli bir

organa dokunmamıştı, ama adamın hemen tıbbi yardım alması gerekiyordu.

Kız işini bitirdiğinde, Vigor dayı onun elini okşadı, sonra Monk ayağa kalkmasına yardım etti ve ona destek oldu.

Rachel yanlarında dolaşıp duruyordu. Gray yanlarına gelip bir koluyla kızın beline sarıldı. Kız biraz adama yaslanarak ondan güç aldı.

"Vigor iyileşecek," diye söz verdi Gray. "O dayanıklıdır. Buraya kadar geldi."

Kız başını kaldırıp ona gülümsedi ama duygularını gösteremeyecek kadar yorgundu.

Daha onlar birinci kata varmadan, yukardan megafonla bağıran bir ses onlara ulaştı. "*SORTEZ AVEC VOS MAINS SUR LA TÊTE!*" Ellerini başlarının üzerine koymaları emri yankılanarak bitti.

"*Deja vu*," diye içini çekti Monk. "Fransızcamı bağışlayın."

Rachel tüfeğini kaldırdı.

İkinci bir emir İngilizce olarak geldi. "KUMANDAN PİERCE, DURUMUNUZ NEDİR?"

Gray diğerlerine döndü.

"Olamaz," dedi Kat.

Gray şaşırmış bir sesle, "Bu Başkan Crowe," diye doğruladı.

Döndü ve elini ağzına boru yaparak bağırdı.

"BURADA HER ŞEY YOLUNDA! YUKARI GELİYORUZ!"

Gray sonra gözleri parlayarak Rachel'e doğru döndü.

"Bitti mi?" diye sordu kız.

Yanıt olarak, adam kızı kendine doğru çekti ve öptü. Bu kez gizemli ışıklar değil, yalnız onun kollarının gücü ve dudaklarının tatlılığı vardı. Kız ona sokuldu.

İstediği büyünün tümü buradaydı.

08:02

Gray yukarıya önden çıktı.

Monk, sağlam kolunun altında taşıyarak, Vigor'a yardım ediyordu. Gray bir koluyla Rachel'e sarılmıştı. Kız ona tüm ağırlığını vererek abanmıştı, ama bu onun keyifle taşıdığı bir yüktü.

Rahatlamış olmasına rağmen, Gray bu kez silahlarını bıraktırmadı. Bir

tuzağa daha düşmeye niyeti yoktu. Ellerinde tüfek ve tabancalarla, mutfaktan yukarı uzun yolu yürüdüler.

"Biz nasıl kurtulduk?" diye sordu Monk.

"Belki de düşük düzey korudu bizi," dedi Kat.

Gray onunla tartışmadı, ama bundan fazlasından kuşkulanıyordu. Çevreye yayılan ışığı hatırladı. Rastgele fotonlardan fazlasını hissetmişti. Belki bir zekâ değildi. Ama ham ışıktan daha fazla bir şeydi.

Seichan, boşluğa bakarak, "Peki hazine evine ne oldu?" diye sordu. "Hepsi bir çeşit hologram mıydı?"

"Hayır," diye yanıtladı Gray tırmanırlarken. Bir kuramı vardı. "Güçlü şartlarda, Meissner alanıyla değişken tüpler oluşabilir. Daha önce gördüğümüz havaya kaldırma gibi, yalnızca yer çekimini etkilemezler ama aynı zamanda boşluğu da çarpıtırlar. Einstein, yer çekiminin uzayı gerçekten *büktüğünü* gösterdi. Değişken tüpler yer çekiminin içinde öyle bir girdap yaratırlar ki, uzayı *eğip*, büyük olasılıkla kendi içine doğru katlayarak, hareketin geçmesine izin verirler."

Gray inanmayan bakışları gördü. "NASA'da bunun üzerinde araştırmalar yapılıyor bile," diye ısrar etti.

"Duman ve aynalar," diye homurdandı Monk. "Bence bu onlardı."

"Ama hepsi nereye gitti?" diye sordu Seichan.

Vigor öksürdü. Rachel ona doğru adım attı. Adam eliyle uzaklaşmasını işaret etti, yalnızca boğazını temizliyordu. "Bizim izleyemeyeceğimiz bir yere gitti," dedi boğuk bir sesle. "Yargılandık ve yetersiz olduğumuz görüldü."

Gray, Rachel'in konuşmaya başlayacağını, sahte anahtardan söz edeceğini anladı. Dayısının konuşmasına izin vermesi için onun belini sıktı. Belki hepsi sahte anahtar yüzünden değildi. Vigor haklı olabilir miydi? Hazır olmadıkları bir şeyle mi karşılaşmışlardı?

Monsenyör devam etti, "Eskiler, ilk ışığın, tüm varoluşun kıvılcımının kaynağını araştırdılar. Belki de içine inmek ya da ona yükselmek için bir yol bulmuşlardı. Firavunların beyaz ekmeğinin, bu Mısır krallarına, ölümlü tenden kurtulup, ışıktan bir varlık olarak yeniden doğmaları için yardım ettiği söylenir. Belki de eski simyacılar sonunda bunu, bu dünyadan diğerine geçmeyi başarmışlardı."

"Labirent boyunca yolculuk etmek gibi," dedi Kat.

"Kesinlikle. Labirent onların yükselişini simgeliyor olabilir. Bu kapıyı diğerlerinin izlemesi için burada bırakmış olabilirler, ama biz—"

Rachel onun sözünü kesip, "Çok erken geldik," diye araya girdi.

Gray, "Ya da çok geç," diye onun arkasından ekledi. Sözcükler kafasının içinde aniden bir kameranın flaşı gibi patlamıştı.

Rachel ona baktı. Alnını ovmak için bir elini kaldırdı.

Adam aynı şaşkınlığı onun gözlerinde de gördü. Sanki sözcükler kıza da aynı şekilde gelmişti. Kattaki çıkıntının üstünden çatlamış cam zemine, sonra yeniden kıza baktı.

Belki de ışığın etkilediği tek kişi Raoul değildi.

İçlerinde bir yankı mı bırakılmıştı? Bir anlayış, son bir ileti?

Vigor başını sallayarak, "Çok geç... veya çok erken," demeyi sürdürdü ve Gray'ın dikkatini kendine çekti. "Eskiler, hazineleriyle her nereye kaçtılarsa, -geçmişe, geleceğe- bizi yalnızca şimdiki zamanda bıraktılar."

Monk, "Kendi cennet ya da cehennemimizi yaratmamız için," dedi.

Kat kat sessizlik içinde tırmandılar. Üst kata geldiklerinde, kendilerini bir grup Fransız polisinin yanı sıra, tanıdık bir yüzün de beklediğini gördüler.

"Kumandan," dedi Painter. "Seni görmek çok güzel."

Gray onun elini sıktı. "Ne kadar güzel olduğunu bilemezsiniz."

"Haydi sizleri yukarıya çıkaralım."

Daha hareket edemeden, Vigor, Monk'un kolunda kıpırdandı. "Bekleyin." Bir eliyle duvara tutunup, sendeleyerek uzaklaştı.

Gray ve Rachel onun arkasından gittiler.

"Dayı..." dedi kız endişeyle.

Biraz uzakta taş bir masa duruyordu. Belli ki kitaplıkla birlikte her şey yok olmamıştı. Masanın üstünde deri kaplı bir kitap vardı. Ancak cam koruması yok olmuştu.

"Defter-i Kebir,[1]" dedi Vigor gözlerinde yaşlar birikerek. "Defter-i Kebir'i bırakmışlar!"

Onu almaya çalıştı, ama Rachel kenara geçmesini işaret edip kendisi aldı. Kapattı ve kolunun altına soktu.

Monk, yeniden Monsenyör'a yardım ederek, "Neden onu geride bıraktılar?" diye sordu.

Vigor yanıtladı, "Bizi neyin beklediğini anlamamız için. Arayacak bir şey verdiler bize."

---

[1] Tüm hesapların yazıldığı en büyük defter.(ç.n.)

Monk, "Katırın önünde ünlü havucu salladılar," dedi. "Harika. Bir sandık altın bırakamazlardı...tamam, altın olmasın da...altından midem bulanıyor. Elmaslar, bir sandık dolusu elmas çok iyi olurdu."

Merdivenlere doğru topallayarak yürüdüler.

Gray bir kez daha geriye baktı. Boş alanda, mağaranın biçiminin, tepe üstü duran koniye benzeyen piramit gibi olduğunu gördü. Ya da cam zemine bakan bir kum saatinin üst bölümü gibi.

Ama alt yarı neredeydi?

Bakarken birden anladı.

"Yukarıda iken aşağıdakidir;" diye mırıldandı.

Vigor birden dönüp baktı ona. Gray, yaşlı adamın gözlerinde anlayış ve bilgi gördü. O da zaten çözmüştü bunu.

Altın anahtar bir kapıyı açmak içindi. Kum saatinin alt yarısını. Ama neredeydi? Bunun tam altında bir mağara daha mı vardı? Gray öyle olduğunu sanmıyordu. Ama bir yerde bir bilgi katedrali beklemekteydi. Burada asılı olan başka bir yerdekinin yalnızca yansımasıydı.

Monk'un dediği gibi. Duman ve aynalar.

Vigor gözünü dikmiş ona bakıyordu. Gray, Kardinal Spera'nın görevini hatırladı: Bilginin zamanı gelince kendisini göstereceğine güvenerek, bilgelerin gizemini korumak.

Belki de yaşam yolculuğu bundan ibaretti.

Araştırma.

Gerçeği aramak için.

Gray bir elini Vigor'un omzuna koydu. "Haydi eve gidelim."

Gray, kolunun altındaki Rachel'le merdivenleri tırmandı.

Karanlıktan ışığa doğru.

SON BÖLÜM

18 Ağustos, 11:45
Takoma Parkı, Maryland

Gray, Takoma Park Kitaplığı'nın önünden geçerek, Cedar Sokağı'nda pedal çevirdi. Esen havayı ve parlak güneş ışığını yüzünde hissetmek çok hoştu. Son üç haftayı yeraltında, Sigma kumanda merkezinde, toplantı üstüne toplantı yaparak geçirmişti.

Biraz önce Painter Crowe'ye son kez brifing vermekten gelmişti. Toplantı Seichan üzerinde odaklanmıştı. Guild ajanı, papanın sarayından ayrılırken, karanlık bir köşeyi dönmüş ve bir hayalet gibi gözden kaybolmuştu. Ama Gray cebinde onun bıraktığı bir işaret bulmuştu.

Kadının ejderha kolyesi.

Bir kez daha.

Ve Fort Detrick'de bırakılan birinci kolye açıkça tehdit anlamına gelirken, bu Gray'a farklı göründü. Bir söz verme. Yeniden buluşuncaya kadar.

Kat ile Monk da brifingde bulunmuşlardı. Monk, yeni elini olduğu kadar akşamı da düşünerek rahatsızdı ve durmadan yeni proteziyle oynuyordu. Kat ile Monk, ilk kez gerçekten buluşacaktı. Amerika'ya döndükten sonra ikisi çok yakınlaşmıştı. Ve gariptir ki, bu akşamki yemek buluşmasını Kat istemişti.

Daha sonra yalnız kalınca, Monk hafifçe başı dönerek, Gray'ı kenara çekmişti. "Bu mekanik kol yüzünden olmalı. Çift vuruşlu titreşimi var. Hangi kadın benimle çıkmak istemez ki?"

Şakaya almasına rağmen, Gray arkadaşının gözlerinde gerçek sevgiyi gördü. Ve biraz da korku. Gray, Monk'un hâlâ sakatlığının sarsıntısını yaşadığını, biraz güvensizlik duyduğunu biliyordu.

Gray her şeyin nasıl geçtiğini bilmek merakıyla, sokaktan aşağı pedal çevirdi.

Dizi dışarda, ağırlığını bir pedala verdi ve Altıncı Sokak'ın köşesinden döndü. Annesi yemeğe gelmesini istemişti.

Ve kabul etmek zorunda olmasa bile, çok uzun zamandır bir şeyi erteliyordu. Karaağaç ve Akağaçlarla tentelenmiş, Viktorya ve Kraliçe Anne stili evlerin yanından kayarak geçti.

Butternut Caddesi'ne son bir dönüş yaptı, kaldırım kenarından atladı ve atölye kulübesinin önündeki araba yolunda fren yaptı. Kaskı çekip çıkardı ve bisikletini verandaya taşıdı.

Tel kapıdan seslendi. "Anne, ben geldim!"

Bisikletini parmaklıklara dayadı ve kapıyı açtı.

"Mutfaktayım!" dedi annesi.

Gray yanan bir şeyin kokusunu aldı. Çatı kirişlerinde biraz duman vardı.

Kasa koridoru geçerek, "Her şey yolunda mı?" diye bağırdı.

Annesi, blucin kareli bir bluz giymiş, beline bir önlük bağlamıştı. Üniversitedeki saatlerini, haftada iki günden, yarım güne çevirmişti. Evdeki işlerle uğraşmak istiyordu.

Mutfak duman dolmuştu.

Belki de bu çok iyi bir fikir değildi.

"Kızarmış peynirli sandviç yapıyordum," dedi kadın, ellerini sallayarak. "Yardımcımdan bir telefon geldi. Izgarada çok fazla bırakmışım."

Gray bir tabaktaki sandviçlere baktı. Her birinin bir yanı yanmıştı. Birine dokundu. Peynir erimemişti bile. Annesi bunu nasıl başarıyordu? Sandviçler yanıyor, ama yine de soğuk oluyorlardı. Bu bir yetenek olmalıydı.

"İyi görünüyorlar," dedi Gray.

"Babanı çağır." Dumanı dışarı atmaya çalışarak elindeki bezi salladı. "Arka tarafta."

"Bir kuş evi daha mı?"

Annesi gözlerini devirdi.

Gray açık olan arka kapıya gitti ve dışarıya doğru eğilerek, "Baba! Yemek hazır," diye bağırdı.

"Hemen geliyorum!"

Gray geri döndüğünde annesi masaya tabakları koyuyordu.

"Biraz portakal suyu koyabilir misin?" diye sordu kadın. "Bir yelpaze almam gerek."

Gray buzdolabına gitti, Bir karton portakal suyu buldu ve bardakları doldurmaya başladı. Annesi gidince, kutuyu masaya bıraktı ve arka cebinden küçük bir cam şişe çıkardı.

Şişe yarısına kadar gri-beyaz bir tozla doluydu. Bileşikten kalanlar. Monk'un yardımıyla, m-halindeki tozlar üzerinde araştırmalar yaparak, bileşiklerin endokrin sistemini nasıl canlandırdığı ve beyin üzerinde iyileştirici etki yaparak, algılamayı, duyarlılığı...ve *bellek* gücünü nasıl artırdığını incelemişti.

Gray, şişenin içindekileri portakal bardaklarının birinin içine boşaltı ve bir kaşıkla karıştırdı.

Babası arka kapıdan içeri girdi. Saçlarında talaş tozu vardı. Çizmelerini paspasa sildi, Gray'a başıyla selam verdi ve bir koltuğa çöktü.

"Annen senin yine İtalya'ya gideceğini söylüyor."

Gray üç bardağı da elinde taşıyarak onun yanına gitti ve "Yalnız beş gün için," dedi. "Yine bir iş gezisi."

"Tamam..." Babası ona baktı. "Peki kız kim?"

Gray, soruya şaşırdı ve portakal suyunun bir kısmını döktü. Babasına Rachel'le ilgili hiçbir şey söylememişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kurtarıldıktan sonra, olaylar yoluna koyulurken Avignon'da fırtına duruncaya kadar bir şöminenin önüne kıvrılıp, başbaşa iki gün geçirmişlerdi. O gece sevişmemişler, ama konuşmuşlardı. Rachel duraksayarak, gözyaşları içinde, ailesinin öyküsünü açıklamıştı. Büyükannesiyle ilgili duygularını hâlâ dengeleyemiyordu.

Sonunda birbirlerinin kollarında uyuyakalmışlardı.

Sabah, koşullar ve görev ayırmıştı onları.

Şimdi nereye varacaktı bu?

Bunu anlamak için yeniden Roma'ya gidiyordu.

Hâlâ her gün, bazen da günde iki kez telefon ediyordu. Vigor iyileşmekteydi. Kardinal Spera'nın cenazesinin ardından, Konsey'in yaptığı zararların düzeltilmesini yönetmek için, Arşiv Başgörevlisi olarak terfi ettirilmişti. Geçen hafta, Gray, Vigor'dan bir teşekkür mektubu almış, ama aynı zamanda mektubun içinde gizli bir ileti bulmuştu. Monsenyör'un imzasının altında mürekkeple çizilmiş birbirinin eşi iki mühür, Thomas Kilisesi'nin simgeleri olan papalık alametleri vardı.

Anlaşılan, Gizli Kilise kayıp kardinalin yerine yeni bir üye bulmuştu.

Gray bunu öğrenince, İskender'in altın anahtarını, gerçek altın anahtarı, Mısır'daki bir kasadan Vigor'un ofisine yollamıştı. Saklaması için. Daha iyi kim koruyabilirdi onu? Raoul'u kandırmak için kullandıkları sahte anahtar, İskenderiye'deki antikaların taklitlerini yapmaktaki yetenekleri bilinen birçok pazardan birinde yapılmıştı. Gray, Seichan'ı İsken-

deriye'deki sulu mezardan kurtarırken, bir saat içinde hazırlanmıştı. Gerçek anahtarı Fransa'ya, Ejder Konseyi'ne götürmeyi göze alamamıştı.

General Rende'nin göz altındayken yaptığı itiraflar, bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermişti. Acımasızlıklar ve ölümlerin öyküleri, onlarca yıl öncesine kadar gidiyordu. Rende'nin itiraflarıyla, Ejder Konseyi mezhebinin yavaş yavaş kökü kazınıyordu. Ama bunun ne kadar derinden ve ayrıntılı olduğu asla bilinemeyecekti.

Bu arada, Gray'ın kalbine ve beynine daha da yakınlaşan Rachel, kendi yaşamını düzenlemeyi sürdürüyordu. Raoul'un ölümüyle, o ve ailesi, kanlı bir miras olan Sauvage Şatosu'nun sahibi olmuşlardı. Ama en azından lanet, büyükannesiyle birlikte ölmüştü. Verona ailesinden başka hiç kimse, büyükannenin karanlık sırrını bilmiyordu. Olayları daha da toparlayabilmek için, şatonun satışı tasarlanmaktaydı. Elde edilen gelir, Köln ve Milano'da öldürülenlerin ailelerine verilecekti.

Böylece yaşamlar yavaş yavaş düzeliyor ve ilerlemeyi sürdürüyordu.

Umuda doğru.

Ve belki de daha fazlasına...

Gray'ın babası içini çekti ve mutfak iskemlesini iki ayağının üstünde geriye eğdi. "Oğlum, son zamanlarda çok keyiflisin. Geçen ayki iş gezisinden döndüğünden beri. Ancak bir kadın bir erkeğin yaşamını böyle aydınlatabilir."

Gray, portakal suyu bardaklarını masanın üzerine bıraktı.

Babası, "Belki belleğimi kaybediyor olabilirim," diye devam etti. "Ama görüşümü değil. Onun için bana onu anlat."

Gray babasına baktı. Söylenmemiş eki duymuştu.

Hâlâ hatırlayabilirken.

Babasının rahat davranışı daha derin bir yapıyı gizlemekteydi. Keder ya da kayıp duygusu değildi bu. Adam artık bir şeye ulaşmaya çalışıyordu. Şimdiki zamana. Belki de oğluyla olan, geçmişte kaybettiği bağlantısına.

Gray masanın yanında donup kaldı. Eski öfkenin, eski gücenikliğin bir an için alevlendiğini hissetti. Onu inkâr etmedi, ama üzerinden süzülüp gitmesine izin verdi.

Babası bir şeyler hissetmiş olmalıydı; çünkü iskemlesinin ayaklarını yeniden yere indirdi. Başını çevirip, boğazını temizledi. "Şu sandviçler nerede kaldı?"

Sözcükler Gray'ın beyninde yankılanıyordu. *Çok erken...çok geç.* Şimdiki zamanda yaşamaya son bir ileti. Geçmişi kabul etmek ve gelecek için acele etmemek.

Babası, içinde ilaç olan portakal suyuna uzandı.

Gray, bardağı eliyle kapatıp, onu engelledi. Bardağı kaldırdı. "Bir bira daha ne dersin? Buzdolabında bir Bud gördüğümü hatırlıyorum."

Babası başıyla onayladı. "İşte seni bunun için seviyorum, oğlum."

Gray musluğa gitti, portakal suyunu boşaltıp ve dönerek gidişini izledi.

Çok erken...çok geç.

Artık şimdiki zamanda yaşamasının zamanı gelmişti. Babasıyla ne kadar zamanının kaldığını bilmiyordu, ama ne alabilecekse alacak ve en iyi biçimde kullanacaktı.

Buzdolabına gitti, iki bira aldı, geri dönerken kapaklarını açtı, mutfak iskemlelerinden birini çekti, oturdu ve bir şişeyi babasının önüne koydu.

"Adı Rachel."

İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ HALK KÜTÜPHANESİ

Yazar'ın Okuyuculara Notu

Bu yolculukta beni izlediğiniz için teşekkür ederim. Daha önce olduğu gibi, bu son dakikayı gerçeği kurgudan ayırmak için kullanmak istedim. Ayrıca bunun okuyucuları daha fazla araştırma yapmak için teşvik edeceğini umuyorum. Buna yardımcı olmak için, aşağıda bu öyküye esin veren bazı kitapları sıraladım.

O halde baştan başlayalım. Önsöz. Bilge Adamlar'ın kalıntıları gerçekten Köln Katedrali'nde altın bir lahdin içinde saklanmaktadır ve kemikleri Milano'dan Köln'e götüren kervan, onikinci yüzyılda gerçekten tuzağa düşürülmüştür.

Birinci bölüme geçersek, Süper Siyah, İngiltere'deki Ulusal Fizik Laboratuvarı'nda geliştirilen gerçek bir bileşiktir. Sekiz Top, Fort Detrick'teki gerçek bir yapıdır (onu yıktığım için üzgünüm) ve ABD Ordu Araştırma Laboratuvarı'nda geliştirilen sıvı gövde zırhı, şaşırtıcı biçimde gerçektir.

Romanın geri kalan bölümünün böyle özel ayrıntılarına girmeyeceğim. Yalnızca yukardaki örnekleri kullanarak bu romanda çılgınca görünenlerin aslında bazı temelleri olduğunu göstermek istedim. Daha özel ayrıntılarla ilgilenen ya da merak edenler lütfen web siteme (jamesrollins.com) baksınlar.

Kaydetmek istediğim bir nokta da şu: Ejder Konseyi, kökleri Ortaçağa kadar giden Avrupa kuruluşudur. Çeşitli etkileri olan törensel ve iyi niyetli bir aristokrat topluluğudur. Bu kitapta tarif edilen kanlı alt-mezhep ise, kendi hayal ürünümdür ve şu anda Konsey'de bulunan herhangi birini hor görmek amacını taşımaz.

Bu romanın kalbine gelince, hem m-halindeki metalleri, hem de tarih boyunca süren izinin ardındaki gerçeği tartışmak ciltler alır. Şans eseri, o cilt, Meissner alanı, süperiletkenler ve mıknatıs gücü de içinde olmak üzere, Mısırlılardan bugüne kadar aldığı yolu ayrıntılı olarak izleyerek yazılmıştır. Bu konuyla biraz ilgilenenlere Sir Laurence Gardner tarafından yazılan *Kutsal Ark'ın Kayıp Gizemleri* kitabını okumalarını öneririm. O, bu roman için benim özel incilim olmuştur.

İncillerden söz ederken, eğer eski Hıristiyan Kilisesi'ndeki havarilere, John ve Thomas'ı izleyenler arasındaki fikir uyuşmazlığını merak ediyorsanız, bu konu üzerinde Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmış Elaine Pagels'in yazdığı iki kitabı öneririm: *İnancın Ötesinde*, Thomas'ın Gizli İncil'i ve *Gnostik İncil'ler*.

Bilgeler'in ve bugün belki de hâlâ var olan bir kardeşliğin ayrıntılarıyla ilgilenenlere, Adrian Gilbert'in *Bilgeler, Gizemli bir Geleneğin Avcıları*'nı da tavsiye ederim.

Ayrıca, Vatikan anlayışının içyüzünü ve tarihini merak edenlere, Robert J. Hutchinson'un kitabını öneririm. Okumanı eğlenceli olan bu harika kitabın adı: *Roma'da iken Vatikan Kenti'nde bir Yaşam Günlüğü*.

Son olarak, romanımın okuyanları eğlendireceğini, ama kafalarında bazı sorular uyandıracağını umuyorum. Bundan ötürü, bu gerçek ve kurgu tartışmasını Gnostik geleneğin başlıca özdeyişini yazarak bitireceğim: Gerçeği aramak, her zaman ve her yolda. Bu roman için uygun bir son gibi görünüyor. Onun için Matthew 7:7 den şu sözleri seçtim:

"Ara ki bulasın."

"Esrarengiz, efsanevi bir obje, Vatikan'lı casuslar ve yüzyıllardır varlığını sürdürmüş bir konsey. Size tanıdık geldi mi bunlar? Dan Brown hayranları, Rollins'in de bağımlısı olacaklar."

Publishers Weekly

Coraline

"Da Vinci Şifresi'ni okuyup da beğenenler kesinlikle KEMİKLERİN HARİTASI'nı okumak isteyecekler, ancak Dan Brown'ın eserini eleştirenler bile Rollins'in eserine hayran kalabilirler."

BookList

Rahip kılığına girmiş yedi maskeli adam, Köln Katedrali'nde gece yarısı ayinini basarak, orada bulunan herkesi katleder ve kutsal kalıntı sandığından 3 Bilge Adam'ın kemiklerini çalarlar. Bu olayı araştırmakla görevli Grayson Pierce, uluslararası bir güvenlik birimi SIGMA'da görevlidir. Kahramanımız, peşine taktığı ve zamanla ilgi duymaya başladığı İtalyan dedektif Rachel Verona ve onun Vatikan'da görevli dayısı Monsenyör Vigor ile birlikte kendini Roma'da bulur. Olayın sorumluluğunu, varlığını Katolik Kilisesi'nde sürdüren ve kökleri ortaçağa dayanan Ejder Konseyi adında bir grup üstlenmiştir. Katedraldeki paha biçilemez hazinelerin yerine sadece Bilge Adamlar'ın kemiklerini çalan Ejder Konseyi sizce neyin peşinde?

Publishers Weekly tarafından 2005'in en başarılı 5 kitabından biri olarak gösterilen